STEPHEN KING

DŽERALDO ŽAIDIMAS

Ši knyga su meile ir pagarba
skiriama šešioms
nuostabioms moterims:

Margaretei Sprus Morhous
Katerinai Sprus Greivs
Stefanai Sprus Leonard
Anai Sprus Labri
Tabitai Sprus King
Marselai Sprus

Stephen King

DŽERALDO ŽAIDIMAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
ERIKA BUJOKAITĖ

Kaunas
1997

Stephen King. Rinktiniai raštai, 5 tomas

GERALD'S GAME
New York, Signet Books, 1993

ISBN 9986-36-023-4

[Sedi] susitvardė. Niekas nebūtų galėjęs apibūdinti paniekos ar paniekinančios neapykantos, sudėtos į jos atsakymą.

- Jūs, vyrai! Ištvirkusios purvinos kiaulės! Jūs visi vienodi! Kiaulės! Kiaulės!

V. Somersetas Moemas
"Lietus"

1

Džesė girdėjo, kaip pučiant švelniam spalio vėjui dundėjo jų namo užpakalinės durys. Rudenį visada išbrinkdavo durų stakta, ir norint jas uždaryti reikėdavo gerokai trinktelėti. Šįkart jie tai pamiršo. Ji jau ketino paraginti Džeraldą nueiti ir uždaryti duris, kol jie dar nepradėjo, - antraip bildesys išvarys ją iš proto. Tačiau atsižvelgiant į aplinkybes tai būtų tikra nesąmonė. Dingtų visas nusiteikimas.

Koks nusiteikimas?

Geras klausimas. Kai virš savo kairės ausies išgirdo trakštelėjimą, Džeraldui pasukus raktą antro užrakto skylutėje, Džesė suprato visai nenorinti išsaugoti dabartinės savo nuotaikos. Tik todėl ji pirmiausia ir pagalvojo apie neužtrenktas duris. Džesės jau seniai nebejaudino prirakintos vergės vaidmuo.

Tačiau to negalima buvo pasakyti apie Džeraldą. Jis vienomis trumpikėmis stovėjo priešais Džesę, ir jai užteko tik pažvelgti į tarpkojį, kad suprastų vis labiau augantį jo susidomėjimą.

Tai kvaila, - pamanė ji. Tačiau nenorom turėjo sau prisipažinti, kad ją nervino ne situacijos kvailumas, bet baimės virpulys.

- Džeraldai, geriau pamirškime visa tai.

Jis akimirką suraukė antakius ir sudvejojo, po to ramiai priėjo prie kairėje nuo vonios durų stovinčio naktinio stalelio. Džesė stebėjo jį nuo lovos, kur gulėjo pakeltomis, ištiestomis rankomis, tarsi prirakinta grandinėmis, didžiojo King Kongo belaukianti Fei Vrei. Jos riešai dviejomis poromis antrankių buvo prirakinti prie raudonmedžio lovos stulpelių. Grandinė leido rankoms pajudėti į šoną ne daugiau kaip šešis colius.

Džeraldas padėjo raktus ant stalelio ir vėl atsisuko į ją. Išgirdusi jų skambtelėjimą, Džesė pagalvojo, kad jos klausa per daug jau gera tokiai įprastai trečiadienio popietei. Ant baltų miegamojo lubų žaismingai šoko nuo ežero atskriejęs saulės zuikučiai.

- Prašau, manęs tai jau nebežavi.

Ir niekada nežavėjo, - ji vos susilaikė nepridūrusi.

Džeraldas išsiviepė. Jo veidas buvo platus ir rožinis, o plaukų likučiai - juodi lyg varnos plunksnos. Būtent toks šypsnis kažkaip paveikdavo Džesę, nors ji ir bandė nekreipti į tai dėmesio. Ji niekaip nevaliojo suprasti, į ką tai buvo panašu.

Aišku, kad tu gali. Jis atrodo kaip visiškas kvailys. Kiekvienas šypsnio colis dešimčia taškų sumažina jo intelekto koeficientą, o maksimaliai išsišiepus, tavo žudikiškas vyras juristas tampa panašus į rajoninės psichiatrinės ligoninės kiemsargį.

Nuskambėjo žiauriai, bet visai įtikinamai. Tačiau kaip, pragyvenus su vyru dvidešimt metų, ryžtis jam pasakyti, kad, kiekvieną kartą jam išsišiepus, jis atrodo tarsi būtų psichiškai atsilikęs? Žinoma, tai neįmanoma. Kad ir kaip būtų keista, jis labai mielai šypsojosi - Džesė spėjo, jog būtent dėl tos šiltos juokingos šypsenos ji sutiko eiti su juo į pirmąjį pasimatymą. Ji priminė Džesei jos tėvo šypseną, kai šis, prieš vakarienę gurkšnodamas džiną su toniku, pasakodavo šeimai linksmas dienos istorijas.

Tačiau šypsenos neįmanoma buvo supainioti su šypsniu, kuris atsirasdavo tik tokių pasilinksminimų metu. Džesei toptelėjo, kad išsiviepęs Džeraldas turbūt pasijusdavo laukiniu arba piratu. Jai, gulinčiai iškeltomis virš galvos rankomis ir mūvinčiai tik siauras apatines kelnaites, visa tai atrodė kvaila. Ne, ne kvaila, o *nesveika*. Juk jis nebuvo lengvabūdis nuotykių ieškotojas, kaip vyrai iš žurnalų, kuriuos Džeraldas dažnai vartydavo bei jausdamasis vienišas ir storas patirdavo neapsakomas ejakuliacijas. Džeraldas buvo paprastas, baigiantis visai nuplikti advokatas per dideliu rožiniu veidu. Ir tik po jo glaudėmis styrojo gerai matomas išsišovęs gumbas. Nors ne tiek jau daug išsišovęs...

Džeraldo erekcijos dydis nebuvo svarbiausias dalykas. Niekas negalėjo prilygti jo šypsniui. Jis išliko nepakitęs, todėl galima buvo spręsti, kad Džeraldas neėmė į galvą Džesės kalbų. Ji juk *turėjo* priešintis - tokios žaidimo taisyklės.

- Džeraldai, aš nejuokauju!

Jis dar labiau išsiviepė. Pasimatė dar keli maži nepiktybiniai advokato dantys: jo intelekto koeficientas prarado dar dvidešimt trisdešimt taškų. Džeraldas vis dar jos negirdėjo.

Ar esi tuo tikra?

Be abejo. Džesė neįstengė perskaityti Džeraldo kaip atverstos knygos, - tam reikėjo daugiau laiko nei septyniolika bendro gyvenimo metų, - tačiau dažnai nujausdavo, kas dedasi jo galvoje. Kažkas būtų ne taip, jei ji nesugebėtų atspėti.

Jei visa tai tiesa, meilute, tai kodėl jis negali tavęs suprasti? Kodėl jis iki šiol dar nesuprato, kad tai - ne eilinė senojo sekso farso veiksmo dalis?

Dabar jau antakius suraukė pati Džesė. Ji - kaip turbūt kiekvienas - nuolat girdėjo vidinius balsus. Tačiau kaip ir visi žmonės nepasakojo apie juos daugiau nei derėjo. Balsai buvo tarsi seni geri draugai, mieli kaip minkštos kambario šlepetės. Šis radosi tik dabar ir skambėjo anaiptol ne meiliai. Tai buvo stiprus, jaunatviškas, gyvybingas, tačiau nekantrus balsas. Pats sau atsakydamas, jis vėl prabilo.

Jis ne tik negali tavęs suprasti. Kartais, meilute, jis visai net nenori to daryti.

- Džeraldai, aš kalbu rimtai. Paimk raktus ir išlaisvink mane. Geriau darykime kaip nors kitaip. Jei nori, aš būsiu viršuje, arba gali paprasčiausiai gulėti, pasikišęs rankas po galva, o aš pati viską padarysiu.

Esi tikra, kad pasirengusi taip padaryti? - paklausė naujasis balsas. *Ar tikrai nori mylėtis su šituo vyru?*

Džesė užmerkė akis, lyg šitaip būtų galėjusi užčiaupti nenuoramą balsą. Kai vėl atsimerkė, Džeraldas stovėjo lovos kojūgalyje. Jo glaudžių priekis buvo išsišovęs tarsi laivo stiebas. Žinoma... žaislinio laivo. Jis išsišiepė, kiek tik įstengė, ir pagaliau abiejose pusėse pasimatė galiniai dantys su auksinėmis plombomis. Džesei dingtelėjo, kad jai ne tik nepatiko šis kvailas šypsnis - ji paprasčiausiai jį niekino.

- Aš tave *paleisiu*... jei būsi labai labai gera. Ar būsi labai labai gera mergaitė, Džese?

Banalu, - pakomentavo naujasis įžūlus balsas. *Labai banalu.*

Jis užkišo nykščius už trumpikių gumos lyg koks gangsteris nevykėlis. Trumpikės greitai nusmuko ant žemės, išlaisvindamos žymiąją meilės mašiną. Pagaliau ji apsinuogino. Tai nepanėšėjo į nuostabų meilės variklį, kurį, būdama paauglė, Džesė pirmą kartą pamatė "Fanny Hill" žurnalo puslapiuose. Tai, ką ji išvydo dabar, tebuvo kuklus rožinis apipjaustytas penkių colių įprastinės erekcijos penis. Prieš dvejus ar trejus metus, lankydamasi Bostone, Džesė žiūrėjo filmą "Architekto pilvas". *O dabar aš žiūriu į "Advokato penį",* - pamanė ji. Džesė turėjo iš vidaus prikąsti skruostus, kad nenusikvatotų. Dabar tai būtų buvusi nedovanotina klaida.

Nauja mintis visiškai užgožė jos norą juoktis: Džeraldas nesuprato, kad ji kalba rimtai, nes Džesė Mahout Burlingeim, Džeraldo žmo-

na, Medės ir Vilio sesuo, Tomo ir Selės duktė ir niekieno motina, šią akimirką jam nebeegzistavo. Ji liovėsi tokia buvusi, kai antrankių užraktuose trakštelėjo raktas. Džeraldo paauglystės laikų vyriškų nuotykių žurnalus pakeitė apatiniame jo darbo stalo stalčiuje gulinti žurnalų krūva. Juose buvo vaizduojama, kaip vien pigiais papuošalais apsikarsčiusios moterys klūpo ant nunešiotų kilimų, o vyrai, pasitelkę seksualinius reikmenis, kurie labai jaudino Džeraldą, dulkina jas iš užpakalio. Ant žurnalų viršelio antrosios pusės tarp "Seksas telefonu" tarnybos reklamuojamų telefonų galima buvo rasti skelbimus, siūlančius pripučiamas gumines moteris, kurios neva atitinka visus anatominius standartus. Ši samprata Džesei pasirodė itin keista. Kaip tik dabar su pasidygėjimu ji pamanė apie tas oro pripūstas lėles, rožinę jų odą, beformius guminius kūnus ir bejausmius veidus. Ji neišsigando, bet kažkoks nemalonus jausmas persmelkė ją nuo galvos iki kojų. Džesė prieš save išvydo vaizdą, daug kraupesnį nei šis kvailas žaidimas ar faktas, kad šį kartą jie žaidė savo vasarnamyje prie ežero, vasarai jau seniai pasibaigus.

Tačiau jos klausa išliko tokia pat skvarbi. Džesė išgirdo, kaip kažkur miškuose, gal net už penkių mylių nuo čia, savo ašmenimis įsirėžė į medį grandininis pjūklas. Arčiau, pačiame Kašvakamako ežero viduryje, atsilikęs nuo savo būrio, pakėlęs galvą į žydrą spalio dangų, smarkiai sukrankė paukštis naras. Dar arčiau, šiauriniame krante, piktu užkimusiu balsu lojo šuo. Bet Džesei šis garsas pasirodė visai malonus, nes jis patvirtino, jog ji ne viena tūnojo prie ežero spalio vidury. Antraip beliktų tik išklibusių it išpuvęs dantis durų trinksėjimas į išbrinkusią staktą. Džesei atrodė, jog išprotės, jei šis klaikus garsas tuoj pat neišnyks.

Džeraldas, likęs tik su akiniais, užsilipo ant lovos ir ėmė artintis prie jos. Jo akys vis dar spindėjo.

Turbūt tik šis akių spindesys vertė ją vis tęsti ir tęsti, nors pradinis smalsumas jau seniai buvo patenkintas. Jau daug metų Džeraldo akyse nesirodė toks karštas žvilgsnis, kai jis žvelgė į Džesę. O ji atrodė išties neblogai: Džesei pavyko išsaugoti lieknq ir nesuglebusią figūrą, tačiau viskas perniek. Dėl to tikrai buvo galima kaltinti alkoholį - Džeraldas, palyginti su pirmaisiais vedybiniais metais, ėmė velniškai daug gerti. Bet tai tikrai ne vienintelė priežastis. Galbūt teisybė, jog kuo geriau pažįsti, tuo mažiau geidi. Tai, žinoma, neturėjo

nieko bendra su romantizmo poetų, kuriuos Džesė skaitė per anglų literatūros kursą, meilės koncepciją, tačiau nuo studijų laikų praėjo daug metų, ir Džesė suprato, kad gyvenime egzistuoja daug dalykų, kurių nei Džonas Kytsas, nei Persis Šelis, deja, niekada nėra aprašę. Na, jie ir mirė daug jaunesni, nei Džesė ir Džeraldas buvo dabar.

Bet šią akimirką visa tai nieko nereiškė. Svarbiausia, kad ji tęsė žaidimą toliau prieš savo valią. Ir vien dėl to aistringo Džeraldo akių spindesio. Jis leido Džesei vėl pasijusti jaunai, gražiai ir geidžiamai. Bet...

...bet jeigu tu tikrai galvoji, kad tuo žvilgsniu jis žvelgia į tave, meilute, tai labai klysti. O gal tu tyčia klaidini save? Ir dabar pats laikas nuspręsti, ar ir toliau taikstysiesi su tokiu pažeminimu. Nes tu juk jautiesi pažeminta, ar ne, Džese?

Ji atsiduso. Tai buvo tiesa - ji jautėsi pažeminta.

- Džeraldai, aš *tikrai* nejuokauju! - ji pakėlė balsą, ir pagaliau spindesys jo akyse sekundę prigeso.

Na, pagaliau. Džeraldas ją išgirdo, o tai reiškė, kad reikalai dar ne patys blogiausi. Puikiais jų jau seniai niekas nebevadino. Paskui spindesys vėl įsižiebė, o dar po akimirkos visu gražumu pasirodė idiotiškas šypsnis.

- Tuojau aš *tave* pamokysiu, mano išdidi gražuole, - tarė Džeraldas. Žodį "gražuole" jis ištarė tarytum žemvaldys iš siaubingos Viktorijos laikų melodramos.

Tegul jis tai padaro. Kuo greičiau pradėsit, tuo greičiau baigsit.

Pasigirdo kitas, bet jau gerai pažįstamas balsas, kuriam Džesė dažniausiai paklusdavo. Ir visai nesvarbu, ką apie tai pamanytų Glorija Steinem. Kuo greičiau pradėsit, tuo greičiau baigsit - pasiūlymas viliojo savo praktiškumu.

Minkšta, trumpais pirštais, rožinė kaip ir penis Džeraldo ranka palietė jos krūtį, ir kažkas it pertempta sausgyslė netikėtai trūko Džesės viduje. Ji instinktyviai sujudino klubus, numesdama jo ranką nuo savęs.

- Džeraldai, baik. Atrakink tuos prakeiktus antrankius ir paleisk mane. Jau kovo mėnesį, dar sniegui nenutirpus, mane liovėsi jaudinęs šis žaidimas. Tai manęs nebeuždega, ir aš paprasčiausiai imu kvailai jaustis.

Šįkart Džeraldas ją tikrai išgirdo. Džesė pastebėjo, kaip užgeso jo akių spindesys - lyg žvakės liepsna papūtus vėjui. Ji spėjo, kad paga-

liau jo ausis pasiekė žodis *kvailai*. Džeraldas buvo akiniuotas storulis vaikėzas, kuris pirmą kartą į pasimatymą nuėjo būdamas aštuoniolikos. Nuo tada jis ėmė laikytis griežtos dietos ir reguliariai mankštintis, trokšdamas trūks plyš atsikratyti suglebusio pilvuko. Besimokydamas antrame kurse, Džeraldas apibūdindavo savo gyvenimą, teigdamas, esą viskas "jo rankose" (tarsi tas gyvenimas būtų nartus laukinis arklys, kurį jam įsakyta prijaukinti), tačiau Džesė žinojo, kad koledžo metai jam tapo siaubo filmu, kuris išmokė jį jausti panieką sau ir nepasitikėti kitais.

Tapęs gerbiamu advokatu ir vedęs Džesę (ji tikėjo, kad tai gal ir buvo svarbiausia), Džeraldas vėl atgavo pasitikėjimą savimi, tačiau Džesė įtarė, kad košmarai galutinai neišgaravo iš jo galvos. Giliai pasąmonėje peštukai vis spaudė Džeraldą koridoriuose, juokėsi iš jo nesugebėjimo vyriškai prisitraukti prie skersinio per kūno kultūros pamokas, ir vis skambėjo žodis *kvailai* - visa tai akimirksniu grąžindavo jį į mokyklos laikus. Džesei atrodė, kad psichologai neišmano daugybės dalykų, tačiau apie atsiminimų pastovumą jie tikrai neklydo. Kai kurie prisiminimai įsisiurbia į žmogaus pasąmonę lyg velnio siurbėlės, ir tam tikri išgirsti žodžiai - pavyzdžiui, *kvailai* - gali bematant grąžinti jį į chaotišką prisiminimų pasaulį.

Džesė laukė, kada gi pagaliau ją apims gėdos jausmas dėl suduoto žemiau juosmens smūgio, ir be galo apsidžiaugė (o galbūt nusiramino), kai suprato, kad gėdos ji nepajus. *Man paprasčiausia nusibodo apsimetinėti,* - pagalvojo ji. Ši mintis pagimdė dar vieną: ji gali turėti savą seksualinio gyvenimo supratimą, kuriame antrankiams tikrai neatsirastų vietos. Jie ir visas šis žaidimas Džesę be galo žemino. Iš pradžių, dar vietoje antrankių naudojant šalikėlius, ji nenorom susijaudindavo ir netgi patirdavo kelis orgazmus iš eilės, kas jai visai nebuvo būdinga. Tačiau kiekvieną kartą jos neapleisdavo įkyrūs jausmai, ir pažeminimas tebuvo vienas iš jų. Kaskart po ankstesniųjų Džeraldo žaidimų Džesę kamuodavo naktiniai košmarai. Ji prabusdavo visa išprakaitavusi, gaudydama orą, prispaudusi į kumštelius suspaustas rankas prie savo įščių. Džesė prisiminė tik vieną iš tų siaubingų sapnų, bet ir tai tarsi pro rūką: ji nuoga žaidžia kriketą, ir staiga dingsta saulė.

Mesk visa tai iš galvos, Džese. Pagalvosi apie tai vėliau. Dabar svarbiausia, kad jis tave paleistų.

Teisingai, nes tai - tik *jo vieno* žaidimas. Džesė sutiko žaisti tik todėl, kad to norėjo Džeraldas. Dabar pats laikas būtų liautis apsimetinėti.

Ežero vidury vėl suklykė vienišas naras. Apdujusį Džeraldo laukimo šypsnį pakeitė rūškanas nusivylimo žvilgsnis. *Tu, kale, sulaužei mano žaisliuką,* - bylojo jis.

Džesė prisiminė, kada paskutinį kartą matė jį tokį. Rugpjūčio mėnesį Džeraldas priėjo prie jos, nešinas spalvota brošiūrėle, ir bedė pirštu į "Poršė". Ji, žinoma, sutiko, nes jis tikrai galėjo sau *leisti* nusipirkti "Poršė", jei norėjo, tačiau Džesė prasitarė, kad galbūt geriau būtų įstoti į "Forest Aveniu" sveikatingumo klubą, apie kurį jis svajojo paskutinius dvejus metus.

- Tavo net kūnas dabar netiks prie "Poršė", - visai nediplomatiškai tarė ji. Tačiau diplomatijai tai buvo ne pats geriausias laikas. Be to, Džeraldas taip supykdė ją, kad Džesei buvo nusispjaut į jo jausmus. Šitaip atsitikdavo vis dažniau, ir nors tai kėlė Džesei siaubą, sustoti ji nebevaliojo.

- Ką tu nori tuo pasakyti? - šaltai paklausė Džeraldas.

Džesė net nesivargino atsakyti, nes kaip ir visada tokie Džeraldo klausimai būdavo retoriniai. Paprasčiausiai tereikėjo atsekti jų paslėptą potekstę: *Neliūdink manęs, Džese. Tu nesilaikai žaidimo taisyklių.*

Tačiau šį sykį Džesė nusprendė nekreipti dėmesio į potekstę ir atsakė į klausimą:

- Tai, kad šią žiemą tau sukaks keturiasdešimt šešeri, turėsi tu "Porše" ar ne... O trisdešimties svarų viršsvoris taip pat niekur nedings.

Ji pasielgė žiauriai, bet žiūrėdama į sportinį automobilį ant spalvoto žurnalo, kurį Džeraldas jai įgrūdo į rankas, viršelio, Džesė galėjo ryžtis tokiam atviraširdiškam šiurkštumui, nes akimirką prieš save išvydo išpurtusį mažą berniuką rožiniu veidu ir besiveriančia plike.

Džeraldas išplėšė jai iš rankų brošiūrą ir nutipeno netaręs nė žodžio. Daugiau "Poršė" pirkimo klausimas nebebuvo svarstomas, bet Džesė dažnai pastebėdavo jo slepiamą įsižeidimą.

Dabar Džeraldo veide atsispindėjo kaip tik tokia, tik dar labiau pabrėžta, veido išraiška.

- Sakei, kad šis žaidimas tave *jaudina*. Tu taip ir pasakei: "mane jaudina".

Ar ji taip *sakė*? Turbūt, bet, be abejo, tai buvo kažkoks nesusipratimas. Tokia pat kvailystė, kaip paslysti ant banano žievės. Bet kaip visa pasakyti savo vyrui, kuris stovi prieš tave patempęs lūpą tarsi mažylis, pasiruošęs tuoj pat paleisti dūdas?

Šito Džesė nežinojo, todėl nukreipė žvilgsnį žemyn... ir tai ją dar labiau suglumino. Džeraldo linksmakotis net nesiruošė suglebti: matyt, jis dar nesuprato, kad planai pasikeitė.

- Džeraldai, aš tikrai ne...

- Nenori? Ir ką gi tu jai pasakysi! Mečiau visus dienos darbus, o jeigu mudu praleisime čia ir naktį, vadinasi, rytojaus rytas taip pat nueis niekais.

Jis pasvarstė dar minutėlę ir pridūrė:

- Sakei, kad šis žaidimas tave jaudina.

Džesės galvoje sukosi įprasti atsisakymai *(atleisk, bet man skauda galvą; atleisk, bet man prasidėjo nepakeliami priešmenstruaciniai skausmai; atleisk, bet esu moteris, todėl galiu greitai persigalvoti; atleisk, bet dabar, mums pasilikus vienu du, man kažkodėl pasidarė baugu, tu, neraliuotas gyvuly)*. Šis melas galėjo visiškai patenkinti jo *ego*, bet dar jai nespėjus išsirinkti tinkamiausią variantą, prabilo naujasis balsas. Garsiai jis skambėjo taip kaip ir Džesės viduje - stipriai, sausai ir ryžtingai.

Ir vis tiek balsas pasirodė pažįstamas.

- Tu teisus, aš turbūt *sakiau*, bet turėjau galvoje visai ką kitą. Maniau, pabėgsime nuo viso pasaulio, kaip tais laikais, kai ant mūsų durų dar nesipuikavo lentelė su tavo, kaip advokato, pavarde, truputį pasilinksminsime, o po to ramiai drauge pasėdėsime. Galbūt saulei nusileidus dar pašėlsime. Argi tu prieš, Džeraldai? Atsakyk man.

- Bet tu sakei...

Jau penkias minutes Džesė visaip įtikinėjo vyrą, kad šis pagaliau išlaisvintų ją iš tų prakeiktų antrankių gniaužtų, tačiau kol kas viskas veltui. Jos kantrybė trūko:

- Dieve mano, Džeraldai, manęs nuo pat pradžių šis žaidimas nejaudino, ir jei nebūtum toks kietakaktis, jau seniai būtum tai supratęs!

- Ak, ta tavo sąmojinga sarkastiška burnelė. Kaskart aš taip pavargstu nuo...

- Džeraldai, kai tu įsijauti į ką nors, tai mielas tylus balselis tavęs niekaip neprikels. Tai kieno gi čia kaltė?

- Kai šitaip elgiesi, aš pradedu tavęs nekęsti.

Reikalai vis labiau krypo į blogąją pusę, ir tai vyko pernelyg jau greitai. Staiga Džesė pasijuto visiškai išsekusi, o galvoje ėmė suktis Polo Saimono dainos eilutės: "Nenoriu būti šios beprotiškos meilės dalis". Tu teisus, Polai. Nors tu ir nedidukas, bet visai nekvailas.

- Visai nesistebiu. Ir gali pasilikti savo jausmus sau, nes vienintelis man rūpimas klausimas - kada gi tu pagaliau nuimsi antrankius, o ne ką tu jauti, kai aš dėl ko nors persigalvoju. Greičiau *išlaisvink* mane. Ar girdi?

Džesė su nusivylimu turėjo pripažinti, kad Džeraldas nė nemanė jos išgirsti.

- Kodėl tu visada tokia *nepastovi* ir *sarkastiška*? Aš myliu tave, Džese, bet imu nekęsti, kai tik praveri savo mažąją *burnelę*.

Jis kairės rankos delnu nusišluostė sudrėkusias lūpas ir liūdnai pažvelgė į ją. Vargšas apkvailintas Džeraldas, susietas su moterimi, kuri išsitempė jį į pirmykštį mišką, o po to atsisakė vykdyti savo moterišką pareigą. Vargšelis apkvailintas Džeraldas, kuris net nebandė pajudinti pirštą, kad atneštų raktus nuo stalelio, esančio prie pat vonios durų.

Džesės nerimą pakeitė kitas jausmas, panašus į pykčio ir baimės mišinį, patirtą tik vienąkart. Tai įvyko gimtadienio vakarėlio metu, kai prie Džesės, tada dar dvylikametės mergaitės, pribėgęs jos brolis Vilis smeigė jai kažkokiu kietu daiktu tiesiai į užpakalį. Visi draugai tai pastebėjo ir pradėjo garsiai kvatotis. *Cha cha, labai juokinga, sinjora*. Tačiau juokas visai neėmė.

Vilis, užkritusiais ant veido plaukais, kvatojosi net susiriesdamas. Tai buvo kaip tik "Bitlų", "Stounų", "Serčerių" ir kitų grupių klestėjimo laikai, tad Vilio plaukai atitiko paskutiniąją madą. Jie turbūt uždengė jam akis, nes Vilis net neįsivaizdavo, kaip smarkiai supyko Džesė, nors dažniausiai atspėdavo jos nuotaikos permainas. Jis juokėsi, kol Džesę užliejo emocijų banga. Ir tada ji suprato, kad jei dabar ko nors nesiims, tai paprasčiausiai sprogs. Taigi ji sugniaužė savo mažą kumštelį ir smogė visų numylėtam broliukui tiesiai į dantis, kai šis pagaliau pakėlė galvą. Džesė pataikė tiesiai į dešimtuką, ir Vilis sukaukė iš skausmo.

Vėliau ji bandė save įtikinti, kad brolis verkė daugiau iš nustebimo nei iš skausmo, tačiau ir būdama dvylikos metų Džesė gerai suprato, jog veltui save apgaudinėja. Džesė jį tikrai stipriai užgavo: Vi-

lio apatinė lūpa perskilo vienoje, o viršutinė - dviejose vietose. Ir dėl ko gi visa tai? Tik todėl, kad šis kažkiek pakvailiojo? Bet juk tą dieną Viliui sukako tik devyneri, o tokio amžiaus vaikai dar tebėra kvailiukai. Ne, tai neturėjo nieko bendra su brolio kvailumu. Už visko slėpėsi Džesės baimė, kad jei ji nesulaikys gigantiško savo pykčio ir sąmyšio bangos, tai

(ji užgoš saulę)

pati sprogs. Tą dieną ji suprato, kad giliai jos viduje slypi šulinys su užnuodytu vandeniu. Pasityčiojęs iš Džesės, Vilis įmetė į jį kibirą ir ištraukė pilną mėšlo. Tai išgąsdino ją ir pagimdė neapykantos jausmą, kuris ir buvo smūgio į dantis kaltininkas. Praėjus tiek metų, išgąstis niekur nedingo ir vis dar peraugdavo į pyktį.

Tu negali užgožti saulės, - pamanė Džesė, nesuprasdama, ką tai galėtų reikšti. *Būsi prakeikta, jei pabandysi.*

- Džeraldai, aš nesiruošiu su tavimi ginčytis. Prašau paimt raktus nuo tų sušiktų daikčiukų ir *paleist* mane!

Tuomet jis ištarė žodžius, kurie taip nustebino Džesę, kad iš pradžių ji net nesuvokė jų prasmės.

- O jeigu aš nesutiksiu?

Pirmiausiai pasikeitė Džeraldo balso tembras. Jo balsas visada skambėjo skardžiai ir geraširdiškai, tarsi bylotų: "Jums velniškai pasisekė, kad būtent aš rūpinuosi jumis". Tačiau šįkart Džeraldas iškošė lyg pro sukąstus dantis. Akyse vėl pasirodė spindesys, kuris kadaise uždegdavo ir pačią Džesę. Ji gerai neįžvelgė, nes Džeraldo akys slėpėsi už akinių, tačiau Džesė negalėjo suklysti.

Linksmakotis taip pat nė trupučio nepasikeitė. Priešingai, Džesė negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą matė jį tokį didelį... Nors galbūt tai tebuvo jos vaizduotės vaisius.

Tu tikrai taip manai, meilute? Manęs tu neapgausi.

Šios mintys sukosi Džesės galvoje, dar prieš suvokiant Džeraldo klausimą. *O jeigu aš nesutiksiu?* Pagaliau palikus balso tembrą ramybėje, Džesė įsigilino į žodžius, ir juos supratusi pajuto, kaip pyktis ir baimė pasiekė kulminacijos viršūnę. Jos viduje į šulinį vėl leidosi kibiras, pasirengęs pasinerti ir pasemti vandens, knibždėte knibždančio mikrobų, tokių pat nuodingų kaip ir pelkinė angis.

Virtuvės durys daužėsi į staktą, o miškuose, tačiau jau daug arčiau, piktai ir beviltiškai vėl ėmė loti šuo. Pasiklausius ilgiau tokio garso, migrena buvo beveik garantuota.

- Paklausyk, Džeraldai, - ji išgirdo savo naująjį balsą. Tai buvo ne pats geriausias laikas jam prabilti, kadangi Džesė vienomis nailoninėmis apatinėmis kelnaitėmis, antrankiais prirakinta prie lovos, gulėjo savo vasarnamyje ant šiaurinio Kašvakamako ežero kranto. Tačiau balsas, nors ir prieš pačios Džesės valią, jai vis tiek patiko.

- Ar tu girdi mane? Žinau, kad paskutiniu metu nelabai kreipi dėmesį į tai, ką aš kalbu, bet šįsyk prašau paklausyt. Tad... ar tu pagaliau išklausysi?

Džeraldas klūpėjo ant lovos, žiūrėdamas į Džesę tarsi į kokį nežinomą sutvėrimą. Jo skruostai ir kakta, išvagoti mažų raudonų gyslelių (Džesė manė, kad tai - alkoholizmo padarinys), tapo beveik purpuriniai. Kraujagyslės buvo taip įsirėžę ir gerai matėsi, jog atrodė lyg įgimtos dėmės.

- Taip, - atsakė Džeraldas pro sukąstus dantis. - Taip, žinoma, aš klausausi tavęs, Džese.

- Gerai. Dabar eik prie naktinio stalelio ir paimk raktus. Pirma atrakinsi šitą, - ji pabeldė dešiniuoju riešu į stulpelį, - o po to - ir šitą, - Džesė taip pat pabeldė ir kairiuoju. - Jei greitai apsisuksi, galėsime paprastai, nekaltai, abiems patiriant malonumą, pasimylėti, o po to grįžti į savo normalų, ramų gyvenimą Portlende.

Beprasmį, - pagalvojo ji. *Tu praleidai šitą žodį. Normalų, ramų ir beprasmį gyvenimą Portlende.* Galbūt ji šiek tiek perdėjo (ko tik neprisigalvosi prirakinta antrankiais prie lovos), tačiau gerai, kad neprasitarė. Pasirodo, naujasis įžūlusis balsas vis dėlto buvo atsargus. Tačiau šis lyg tyčia prabilo, išliedamas visą pyktį.

- Bet jei trinsies ir toliau aplinkui, erzindamas mane, tuoj pat važiuosiu pas seserį pasiklausti, koks advokatės, padėjusios jai išsiskirti, telefono numeris ir jai paskambinsiu. Aš kalbu rimtai, *nes nebenoriu žaisti to kvailo žaidimo*!

Atsitiko neįtikėtinas dalykas, apie kurį Džesė niekada nebūtų pagalvojusi: Džeraldo veide vėl išniro šypsnis lyg po ilgos pavojingos kelionės namo grįžęs povandeninis laivas. Tačiau svarbiausia, kad dabar Džeraldas nebeatrodė nekaltas atsilikėlis. Jis virto pavojingu pamišėliu.

Ištiesė ranką, paglamonėjo jos kairę krūtį ir staiga stipriai suspaudė. Po to gnybtelėjo spenelį - anksčiau taip nesielgdavo.

- Džeraldai! Man *skauda*!

Jis patenkintas linktelėjo, o tai visiškai nesiderino su baisiuoju šypsniu.

- Labai gerai, Džese. Tu galėtum būti aktorė arba iškviečiama telefonu mergina. Ir viena brangiausių.

Truputėlį padvejojęs, jis pridūrė:

- Suprask tai kaip komplimentą.

- Apie ką, po velnių, tu kalbi?

Džesė puikiai žinojo, apie ką, tačiau buvo labai išsigandusi. Miegamajame tvyrojo bloga nuojauta, tarsi kažkas būtų užmetęs juodą šydą.

Džesę užliejo toks pat pyktis kaip ir tą dieną, kai Vilis pasijuokė iš jos.

Džeraldas šyptelėjo:

- Apie ką aš *kalbu*? Dar prieš minutę tu privertei mane tuo patikėti. *Štai ką* noriu tau pasakyti.

Jo ranka nuslydo ant Džesės klubo. Šįsyk jis prašneko dalykiškai:

- O dabar, ar pati išsižergsi, ar man tai padaryti? Ar tai irgi žaidimo dalis?

- *Paleisk* mane!

- Žinoma... kai tik baigsime.

Džeraldas ištiesė kitą ranką ir šįkart taip stipriai sugniaužė dešiniąją krūtį, kad net nutvilkdė visą kūną.

- Nagi, praskėsk nuostabias savo kojytes, mano išdidi gražuole!

Džesė atidžiau pažvelgė į jį ir suprato siaubingą tiesą: Džeraldas žinojo. Jis žinojo, kad ji nejuokauja apie žaidimą. Ir vis dėlto apsimetė, kad nežino ir nesupranta. Argi galima šitaip elgtis?

Ir dar kaip, - tarė įžūlusis balsas. *Jei esi didžiausias sukčius žinomiausioje advokatų kontoroje į šiaurę nuo Bostono ir į pietus nuo Monrealio, tai turi sugebėti žinoti, ką nori žinoti, ir nekreipti dėmesio į tai, ko nenori išvysti. Manau, kad įklimpai, saldainiuk. Šitaip baigiasi sėkmingos vedybos. Tad sukąsk dantis ir užmerk akis, nes greitai būsi paskiepyta dar kartą.*

Ir vėl tas bjaurus piktybiškas šypsnis.

Apsimeta, kad nesupranta. Greitai galės pergudrauti ir melo detektorių. Galės įsižeidęs ir išpūtęs akis tvirtinti: "Galvojau, kad tai - tik žaidimo dalis. Galite tikėti manimi". Jei Džesė norės paneigti jo žodžius piktai burnodama, šis griebsis seniausios savo gynybinės tak-

tikos ... ir pasislėps po ja lyg driežas uolos plyšyje. *Tau tai patiko. Ir pati tą žinai. Kodėl nenori pripažinti?*

Apsimetėlis. Viską supranta, bet vis tiek eina iki galo. Jis prirakino Džesę antrankiais prie lovos stulpelių (beje, ji pati jam padėjo), o dabar, neduok Dieve, ruošiasi tikrų tikriausiai *ją išprievartauti,* trinksint durims, šuniui lojant, grandininiam pjūklui burzgiant ir narui klykiant ežere. Tačiau jei Džesė *tikrai* važiuotų pas Medę iškart po šio pažeminimo, Džeraldas vis tiek tvirtintų, kad niekada nebūtų ir pagalvojęs apie tokį baisų dalyką.

Jis uždėjo savo rožines rankas ant Džesės klubų ir pradėjo skėsti jos kojas. Džesė beveik nesipriešino, nes stebint įvykių eigą ją apėmė siaubas.

Šitaip jau geriau, - ištarė gerai pažįstamas vidinis balsas. *Gulėk ramiai ir nesipriešink. Didelio čia daikto*! *Jis dulkino tave jau tūkstančius kartų, ir iki šiol dar nenumirei. Tu juk seniai neberaustanti iš gėdos mergaitė*!

O jeigu ji nepaklus šiam balsui? Ar yra kita išeitis?

Vietoj atsakymo prieš akis iškilo siaubingas vaizdas. Ji davė parodymus skyrybų bylų teisme. Džesė gerai nežinojo, ar Meine dar išliko tokie teismai, tačiau tai netemdė jos vizijos aiškumo. Ji vilkėjo konservatyviu rožiniu "Donos Karan" kostiumėliu, po apačia matėsi persiko spalvos šilkinė palaidinė. Suglaudusi kojas ir suspaudusi po pažastimi baltą rankinę, Džesė pasakojo teisėjui, panašiam į Harį Rizonerį, kad taip, ji tikrai savo noru nuvyko į vasarnamį kartu su Džeraldu; ten sutiko būti prirakinta "Kreigo" tipo antrankiais prie lovos, nes tokius žaidimus jie *žaidė* ir anksčiau, tik ne prie ežero.

Taip, teisėjau.

Taip. Taip. Taip.

Džeraldui vis dar skečiant kojas, Džesė toliau pasakojo teisėjui apie tai, kaip jie pradėjo žaisti su šilkiniais šalikėliais, po to perėjo prie virvių ir pagaliau prie antrankių, nors jai greitai viskas atsibodo. Tas žaidimas ją vemt vertė - taip vertė, kad ji vieną spalio dieną atvažiavo aštuoniasdešimt tris mylias nuo Portlendo prie Kašvakamako ežero; kaip šuo leidosi prirakinama prie grandinių ir gulėjo mūvėdama tik permatomas it stiklas nailonines apatines kelnaites. Teisėjas tikrai patikės ja ir užjaus kaip ir kiekvienas žmogus. Džesė sėdėjo ant liudininkų pakylos ir kalbėjo:

- Tad aš vienomis apatinėmis gulėjau prirakinta prie lovos ir šypsojausi, bet paskutinę akimirką persigalvojau. Žinoma, Džeraldas tai žinojo, todėl ir tvirtinu, kad mane išprievartavo.

Taip viskas ir atrodytų. Galima net neabejoti.

Džesė atsipeikėjo pajutusi, kad Džeraldas bando numauti kelnaites. Jis klūpėjo tarp jos kojų tokiu susirūpinusiu veidu, kad atrodė, jog ruošiasi egzaminui, o ne bando susidoroti su nepaklusnia žmona. Nuo išpurtusios apatinės lūpos ant smakro varvėjo seilės.

Nesipriešink, Džese. Tegul jis šauna į tave. Tu juk žinai, kad tas skystis jo kiaušuose veda jį iš proto. Ir ne tik jį, o visus vyrus. Kai pagaliau jis išsilies, galėsi vėl su juo pasikalbėti ir susitarti. Baik muistytis ir palauk, kol jis atliks savo reikalus.

Visai neblogas patarimas, kurio Džesė tikrai būtų paklausiusi, jei ne ta naujoji jėga jos viduje. Naujasis balsas manė, kad jos ankstesnysis patarėjas - Džesė vadino jį Pavyzdingąja Žmonele Burlingeim - aukščiausios klasės kvailys. Galbūt Džesė būtų liovusi priešintis, jei ne du pastebėti dalykai. Pirma, nors jos riešai buvo prirakinti prie lovos stulpelių, kojos galėjo laisvai judėti. Antra, seilė nuslinko Džeraldo smakru žemyn, ištįso ir tekštelėjo truputį aukščiau jos bambos. Šis jausmas jai kažką priminė. Kambarys netikėtai apsiniaukė, tarsi saulės šviesa kristų pro aprūkytus langų stiklus.

Tai jo "vyriškumas", - pagalvojo ji, nors gerai žinojo, jog tai netiesa. *Tai jo prakeiktas "vyriškumas".*

Atsakymas buvo skirtas ne tiek Džeraldui, kiek nepakenčiamiems jausmams, užplūdusiems Džesę iš pasąmonės gelmių. Džesė veikė nesąmoningai, instinktyviai, kaip panikos apimta moteris, supratusi, kad šikšnosparnis įsivėlė jai į plaukus.

Ji pritraukė kojas prie savęs, vos dešiniuoju keliu nekliudydama Džeraldo smakro, ir vėl staiga jas ištiesė, dešiniąja pėda įsirėždama į riebų Džeraldo pilvą, o kairiąja - į sutvirtėjusią penio šaknį ir kabančius it išbalę pernokę vaisiai kiaušus.

Džeraldas pasviro, krestelėjo užpakaliu ant savo subliuškusių blauzdų, pakėlęs galvą į dangų ir baltas lubas, ant kurių žaidė saulės zuikučiai, ir sunkiai alsuodamas garsiai suriko. Tarsi antrindamas, naras ežere sukliko tuo pačiu metu. Jo klyksmas Džesei nuskambėjo kaip užuojauta.

Džeraldo akys išsiplėtė, o jų spindėjimas pagaliau dingo. Akys buvo tokios žydros lyg matomas už lango giedras dangus (galbūt bū-

tent dėl to giedro dangaus Džeraldas paskambino jai iš darbo ir pasiūlė važiuoti į paežerės vasarnamį arba netgi pasilikti ten nakčiai), tačiau verianti jų išraiška Džesę gerokai išgąsdino. Abiejose jo kaklo pusėse išpampo gyslos. *Paskutinį kartą mačiau Džeraldą tokį, kai jis visą vasarą užsiiminėjo sodininkyste*, - pagalvojo Džesė.

Jo riksmas pamažu blėso, tarsi kažkas būtų specialiu Džeraldo distanciniu valdymu mažinęs garsą. Tačiau prarėkus gal trisdešimt sekundžių ir pačiam Džeraldui ėmė stigti oro. *Turbūt aš jį labai užgavau*, - pamanė Džesė. Raudonos kraujagyslės ant jo skruostų ir kaktos tapo purpurinės.

Žinoma, kad taip, - sušuko išsigandęs Pavyzdingosios Žmonelės balsas. *Gali net neabejoti.*

Na ką, visai neblogas spyris, meilute? - susimąstęs pratarė naujasis balsas.

Tu įspyrei savo vyrui tiesiai į kiaušus! - sucypė Pavyzdingoji Žmonelė. *Kas tau, po velnių, davė tokią teisę? Kas tau davė teisę net pagalvoti apie tai?*

Džesė galėjo atsakyti į šį klausimą: ji taip padarė, nes jos vyras ketino ją išprievartauti, o po to pasiteisinti, neva žaisdamas nekaltą meilės žaidimą nesuprato staiga persigalvojusios savo vedybinio gyvenimo partnerės.

- Tai tik žaidimo kaltė, - teisintųsi Džeraldas, gūžčiodamas pečiais. - Daugiau jo nebežaisime, jei nebenori.

Žinoma, jis suprastų, kad Džesė daugiau nebeišties rankų antrankių link. Atėjo laikas mokėti už viską: Džeraldas tai gerai suprato, bet vis tiek nesustojo.

Blogis, kurį Džesė pajuto esant kambaryje jau anksčiau, staiga tapo nevaldomas - to ji labiausiai ir bijojo. Džeraldas vis dar bandė klykti, tačiau nė vienas garsas neišėjo iš jo perkreiptos iš skausmo burnos (bent jau Džesė nieko neišgirdo). Jo veidas tiek pritvinko kraujo, kad kai kuriose vietose net pajuodavo. Džesė pastebėjo jo kaklo veną, - galbūt tai buvo miego arterija, - ritmingai pulsuojančią žemiau kruopščiai nuskusto smakro. Atrodė, kad ji tuoj tuoj sprogs. Džesė sustabarėjo iš siaubo.

- Džeraldai? - ji kreipėsi į savo vyrą plonu neužtikrintu balsu it mergaitė, sudaužiusi vertingą daiktą per savo draugės gimtadienį. - Džeraldai, ar viskas gerai?

Kvailas klausimas, bet jį lengviau užduoti nei kitus besisukančius galvoje: *Džeraldai, ar tau labai skauda? Džeraldai, ar tu mirsi?*

Žinoma, jis net neketina mirti, - nervingai atkirto Pavyzdingoji Žmonelė. *Tu jam tikrai smarkiai ir skaudžai įspyrei, bet nuo to juk niekas nemiršta. Niekas čia nesirengia mirti.*

Džeraldo burna persikreipė, tačiau į klausimą jis neatsakė. Viena ranka nuslydo ant pilvo, o kita apglėbė sumuštus kiaušus, susmukusius ant kairiosios šlaunies tarsi du minkštus pavargusius rožinius paukštelius. Džesė pastebėjo ryškai raudonas *savo* pėdos atžymas ant apvalaus rožinio Džeraldo pilvuko.

Jis pabandė atsikvėpti, skleisdamas nemalonų supuvusių svogūnų kvapą. *Tai priešmirtinis atodūsis*, - Džesei šovė į galvą mintis. *Dešimt procentų oro plaučiuose lieka paskutiniam atodūsiui - bent jau taip pasakojo per biologijos pamokas. Paskutinis priešmirtinis paskenduolių ir pakaruoklių atodūsis. Jei tokį išleidi, arba apalpsti, arba...*

- Džeraldai? - apimta siaubo suriko Džesė. - Džeraldai, *kvėpuok*, prašau!

Džeraldo akys išvirto iš savo orbitų, ir jam pagaliau pavyko truputį įkvėpti oro. Jis ištarė paskutinį žodį: ir tai darė žmogus, tiesiog sutvertas nuolatos kalbėti.

- ... širdis ...

Ir *viskas.*

- *Džeraldai*! - Džesė sušuko iš abstulbimo ir kartu apimta isterijos priepuolio, tarsi senmergė mokytoja, pastebėjusi, kad antraklasis bando pakelti jai sijoną ir kitiems parodyti kiškučius ant jos apatinių kelnaičių. - *Džeraldai, nebekvailiok ir pradėk kvėpuoti*!

Tačiau Džeraldas jos nebeklausė. Jo akys grįžo į savo vietas, atidengdamos gelsvus baltymus. Liežuvis išdribo iš burnos, o iš subliuškusio penio ištryško tamsiai geltona šlapimo čiurkšlė, karštais lašeliais aptaškydama Džesei kelius ir šlaunis. Ji skardžiai suklykė. Džesė nesąmoningai įsikibo į antrankius ir parietusi po savimi kojas bandė pasitraukti kuo toliau nuo jo.

- Džeraldai, baik! Baik, nes nukrisi nuo l ...

Per vėlu. Jei Džeraldas ir būtų išgirdęs, nors Džesė tuo labai abejojo, niekas nebebūtų jam padėjęs. Jo kūnas išsirietė lanku už lovos ribų, ir Džeraldas Burlingeimas, su kuriuo Džesė lovoje kramsnodavo pyragaičius, aukštielninkas nukrito nuo lovos galva žemyn lyg neran-

gus vaikėzas, bandydamas pakerėti savo draugužius šuoliu nuo tramplyno į baseiną. Džesė vėl suklykė, kaukolė atsitrenkė į sunkias medines grindis. Trinktelėjimo garsas nuskambėjo taip, tarsi milžiniškas kiaušinis būtų įdaužtas į akmeninio dubenio kraštą. Jau geriau ji niekada nebūtų jo išgirdusi.

Stojo tyla, tik retkarčiais pertraukiama riaumojančio grandininio pjūklo. Didžiulė pilka rožė vėrėsi prieš išplėstas Džesės akis. Jos vainikas vis augo ir augo, kol pagaliau lyg milžiniškas naktinis drugys užmerkė Džesės akis. Užmiršusi viską pasaulyje, Džesė pajuto, kaip ją užlieja begalinis dėkingumas.

2

Džesė atsidūrė šaltame ilgame koridoriuje, skendinčiame baltame rūke. Jis vingiavo tolyn it koridorius iš filmo "Košmarai Guobų gatvėje" ar televizijos laidos "Sutemų zona". Džesė buvo nuoga, ir šaltis vis labiau gėlė jai nugarą, kaklą ir pečius.

Jei iš čia neištrūksiu, tikrai susirgsiu, - pagalvojo ji. *Aš jau visai sustirau nuo rūko ir drėgmės.*

(Nors rūkas ir drėgmė čia buvo niekuo dėti).

Beje, kažkas nutiko Džeraldui. Tiksliai neatsimenu, bet, regis, jam pasidarė bloga.

(Nors *bloga* nebuvo pats tinkamiausias žodis).

Keista, bet kita Džesės pusė visai nenorėjo pabėgti iš vingiuoto ir drėgno koridoriaus. Ji jautė, jog pasigailės pabėgus, todėl dar truputį ten užtruko.

Atgal į miegamąjį Džesę grąžino šuns lojimas. Jis vis smarkėjo, imdamas skardžiai virpėti. Atrodė, kad šuo tuoj tuoj pasprings savo paties lojimu. Džesė buvo tikra, jog girdėjo jį ir anksčiau, bet išsigando, kad tai gali priminti ir su lojimu susijusius nemalonius įvykius.

Ji pajudino kairę koją, dešinę, po to klubus ir supratusi, kad atmerktomis akimis geriau matyti pro rūką, pakėlė vokus. Džesė išvydo ne vaiduokliška "Sutemų zonos" koridorių, bet jų vasarnamio ant Kašvakamako ežero šiaurinio kranto - kitaip dar vadinamo Tarpeklio Įlanka - miegamajame. Ji pajuto šaltį tik dėl to, kad mūvėjo vienomis siaurutėmis apatinėmis kelnaitėmis ir antrankiais prirakinta prie lovos

gulėjo pusiau nukritusi ant grindų. Jokio vingiuoto koridoriaus ir šlykščios drėgmės, tik prakeiktas, visai netoli namo, lojantis šuo. Jei Džeraldas girdėtų...

Mintis apie Džeraldą privertė Džesę nusipurtyti. Nuo to jai ėmė dilgčioti visą kūną, tačiau ties alkūnėmis ji nepajuto nieko. Su siaubu Džesė suprato, kad jos rankos visai apmirė ir pasidarė panašios į bulvių košės prikrėstas pirštines.

Man tuoj pradės skaudėti, - suprato Džesė. Prieš akis vėl stojo ką tik matytas vaizdas, ypač akimirka, kai Džeraldas aukštielninkas krenta nuo lovos. Jos vyras, miręs ar be sąmonės, tysojo ant grindų, o ji, gulėdama ant lovos, bandė išsiaiškinti, kas bus, kai jos riešai visai apmirs. *Argi aš ne egoistė?*

Jei jis mirė, tai tik dėl savo sumautos kaltės, - ištarė įžūlusis balsas. Jis bandė dar šį tą pridurti, bet Džesei pavyko jį užčiaupti. Dar pusiau neatgavusi sąmonės, ji vis tiek nėrė į savo atminties klodus ir ūmai atpažino naująjį balsą - duslioką, kapotą, visada pratrūkstantį sarkastišku juoku. Jis priklausė Džesės koledžo laikų kambariokei Rutai Neari. Atpažinusi Džesę, kažkodėl visai nenustebo. Ruta dažnai dalydavosi savo patarimais, kurie šokiruodavo apsiašarojusią devyniolikmetę jos draugę iš Falmaut Forsaido... Ji niekada nepamesdavo galvos, todėl Džesė buvo įsitikinusi, kad Ruta šešiasdešimčia procentų tikėjo tuo, ką šneka, ir keturiasdešimčia įvykdė darbus, apie kuriuos kalbėdavo. Meilės reikaluose procentas turbūt buvo dar didesnis. Ruta Neari tapo pirmąja Džesės drauge, kuri demonstratyviai atsisakė skustis kojas ir pažastis; kuri nepakenčiamai aukšto seniūnei pripylė skysto žemuoginio muilo į pagalvę; kuri nepraleisdavo nė vieno studentų susirinkimo ar eksperimentinio spektaklio. *Jei viskas žlunga, meilute, tai kodėl gi kokiam nors gražuoliui vaikinui nenusiplėšus drabužių nuo savęs*, - ji pakomentavo nustebusiai Džesei, grįžusi iš studentiško spektaklio, pavadinto “Nojaus papūgos sūnus”. *Aš netvirtinu, jog taip visada turi būti, bet dažniausiai taip ir atsitinka. Manau, kad tam ir skirti visi studentiški spektakliai: kad vaikinai ir merginos galėtų viešai išsirengti.*

Džesė buvo seniai užmiršusi Rutą, o dabar jos balsas išplaukė iš pasąmonės gelmių, vėl berdamas išminties perliukus. O kodėl gi ne? Kas, jei ne Ruta Neari, nešykštėdavo patarimų sutrikusiems ir palaužtiems; kas, jei ne ji, tris kartus ištekėjo, baigusi Niū Hampšyro univer-

sitetą, ir keturis kartus gydėsi nuo alkoholizmo ir narkotikų? Senutė Ruta - tai dar vienas akivaizdus pavyzdys, kaip buvusioji Meilės karta išgyvena senėjimo procesą.

- Viešpatie, tik to man trūko, - pratarė Džesė, ir praskydęs balselis išgąsdino ją dar labiau nei apmirusios bejausmės rankos.

Džesė pabandė atsisėsti, kaip jai buvo pavykę prieš Džeraldui neriant žemyn (ar ji tik susapnavo dūžtančio kiaušinio garsą? Džesė labai norėjo tuo patikėti), ir mintys apie Rutą nutrūko, vos suprato, kad nepavyko nė krustelėti. Visas kūnas vėl ėmė tvinkčioti, tačiau pajudėti neketino. Rankos paliko kabėti, atvestos atgal, bejausmės kaip uolėtojo klevo kamienas. Kvaitulys išgaravo. Džesę apėmė begalinė panika, o širdis ėmė tiesiog daužytis krūtinėje. Akimirką prieš akis išdygo paveikslas, matytas senovės istorijos vadovėlyje: minia besijuokiančių žmonių, apstojusių ratu jauną moterį, kurios galva ir rankos įspraustos į kalades. Ji lyg ragana palinkusi į priekį, o plaukai užkritę ant veido it atgailos šydas.

Jos vardas Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim, ir ji nubausta savo vyro nuskriaudimu, - mąstė Džesė. *Jie baudžia Pavyzdingąją Žmonelę, kadangi negali nubausti tikrosios kaltininkės... tos, kuri tokia panaši į mano senąją koledžo kambariokę.*

Ar *nuskriausti* tikrai tinkamas žodis? Argi ant miegamojo grindų neguli jos vyro lavonas? Argi Tarpeklio Įlanka nėra visiškai ištuštėjusi, neskaitant šuns? Argi jai suklykus, į šauksmą teatsakytų vien paukštis naras ir niekas daugiau?

Mintis, atkartojanti Alano Po eilėraščio "Varnas" žodžius, padėjo Džesei suvokti, kas dedasi aplinkui. Ji pajuto neapsakomą siaubą. Dvidešimt sekundžių (nors paklausus, kiek laiko truko panika, Džesė būtų atsakiusi, jog tris penkias minutes) ji neįstengė atsipeikėti. Plonas racionalaus proto spindulėlis beviltiškai tūnojo jos viduje tarsi apimtas baimės žiūrovas, stebintis išsidrėbusią ant lovos, išsidraikiusiais plaukais moterį, klykiančią užkimusiu išgąsdintu balsu.

Gilus, aštrus skausmas kaklo srityje, truputį aukščiau tos vietos, kur prasideda kairysis petys, nustelbė visas mintis. Jai sutraukė raumenis. Dejuodama Džesė atlenkė galvą ir padėjo ją tarp raudonmedžio skersinių, sudarančių lovos galvūgalį. Raumuo, kurį ji bandė pajudinti, buvo sustingęs ištemptoje pozicijoje ir sukietėjęs. Atsiradęs dilgčiojimas rankose nuo alkūnių iki pirštų galų nieko nereiškė, paly-

ginti su tuo siaubingu skausmu. Pastangos prisitraukti prie galvūgalio tik dar labiau patemptų raumenį.

Instinktyviai judėdama, Džesė kulnais įsirėmė į užklotą, pakėlė užpakalį ir atsispyrė pėdomis. Alkūnės išsilenkė, todėl pečių spaudimas sumažėjo. Skausmas pečių raumenyse ėmė slopti. Džesė atsiduso prislopintu balsu.

Ji pastebėjo, kad sustiprėjęs vėjas košė pakalnėje tarp namo ir ežero augančias pušis. Už virtuvės (Džesei atrodė, jog ji kur nors kitame pasaulyje) į išbrinkusią staktą daužėsi Džeraldo ir Džesės pamirštos uždaryti durys: vienas, du, trys, keturi... Tai buvo vienintelis garsas. Šuo liovėsi lojęs, nebesigirdėjo ir grandininio pjūklo riaumojimo. Netgi naras padarė pietų pertraukėlę.

Pagalvojusi apie narą, plaukiojantį vėsiame vandenyje ir galbūt šnekinantį drauges pateles, Džesė kimiai suniurzgėjo. Kitomis aplinkybėmis tai būtų galima pavadinti kikenimu. Garsas išblaškė paniką, palikęs vien baimę, tačiau Džesė suėmė save į rankas. Liko tik nemalonus metalo skonis burnoje.

Tai adrenalinas, meilute, ar kitas liaukinis sekretas, išsiskiriantis, kai tu išpleti letenas, pasiruošusi lipti sienomis. Dabar tu jau gali pasakyti, kas yra panika: bejausmė būsena, kuri palieka įspūdį, tarsi ką tik būtum sučiulpusi saują monetų.

Rankose ūžė, tvinkčiojimas pasiekė pirštus. Džesė pabandė keletą kartų sugniaužti ir atgniaužti kumščius, kaskart krūpteldama. Ji girdėjo antrankių grandinių barškėjimą į lovos stulpelius, ir akimirksnį pasidingojo, ar tik jiedu su Džeraldu neišėjo iš proto. Dabar kaip tik taip ir atrodė, nors Džesė nė kiek neabejojo, kad tūkstančiai žmonių visame pasaulyje kiekvieną dieną žaidžia panašius žaidimus. Ji netgi skaitė, kad yra tokios seksualiai laisvos sielos, kurios kariasi tualetuose, o po to masturbuojasi, kol kraujas visiškai palieka smegenis. Tokios naujienos tik patvirtino jos spėjimą, esą vyrų peniai - ne tiek likimo dovana, kiek prakeikimas.

Bet jeigu tai buvo tik nekaltas žaidimas, kodėl Džeraldas nupirko tikrus antrankius? *Tikrai* įdomus klausimas.

Galbūt, bet ne pats svarbiausias šiuo momentu, Džese, - pastebėjo viduje besislepianti Ruta Neari. Nuostabu, kiek įvairiausių krypčių gali apimti žmogaus protas tuo pat metu. Viena iš jų Džesė stengėsi įsivaizduoti, kas nutiko Rutai po to, kai jos išsiskyrė prieš dešimt me-

tų. Paskutinį kartą ji gavo iš Rutos žinutę prieš trejus metus. Tai buvo atvirukas su jauno vyriškio, dėvinčio įmantrų raudono aksomo kostiumą su raukinukais aplink kaklą, atvaizdu. Iš pravertos vyriškio burnos gundančiai kyšojo liežuvis. "ATEIS DIENA, KAI MANASIS PRINCAS ŠMAUKŠTELS LIEŽUVIU", - bylojo užrašas kitoje atviruko pusėje. Naujojo amžiaus samprotavimai, - tada pamanė Džesė. Viktorijos laikų žmonės turėjo Entonį Troloupį, "prarastoji karta" - H.L. Menkeną. Na o mums liko nešvankūs sveikinimo atvirukai ir ant buferių klijuojami sąmojai, tokie kaip "TIESĄ PASAKIUS, TAI - MANO KELIAS".

Atvirukas su Arizonos valstijos pašto ženklu skelbė, kad Ruta įstojo į lesbiečių bendruomenę. Naujienos Džesės visai nenustebino. Ji netgi pagalvojo, kad senoji jos draugė, visus beprotiškai erzinusi ir tuo pat metu galėjusi atrodyti be galo meili, gyvenimo žaidimų lentoje pagaliau rado skylę, specialiai išgręžtą jos netašytam kamščiui.

Džesė padėjo Rutos atviruką į viršutinį rašomojo stalo stalčių kartu su visa kita korespondencija, į kurią ji nesirengė atsakyti. Tai buvo paskutinis kartas, kai ji prisiminė savo senąją kambariokę Rutą Neari, kuri svajojo apie "Harlį Devidsoną", bet taip ir nesugebėjo išmokti vairuoti net senojo Džesės "Ford Pinto"; kuri net būdama trečiakursė pasiklysdavo Niū Hampšyro universiteto teritorijoje ir kuri visąlaik verkdavo, pavertusi savo pietus nuodėguliais. Ji taip dažnai užmiršdavo, kad ką nors verda, jog galima buvo tik stebėtis, kaip nesupleškėjo kambarys ar net visas bendrabutis. Keista, kad savimi pasitikintis įžūlusis balsas Džesės pasąmonėje pasirodė besąs kaip tik Rutos.

Šuo vėl pradėjo loti. Jis nepriartėjo, bet ir nenutolo. Šuns šeimininkas tikrai nemedžiojo paukščių: joks medžiotojas nepakęstų tokio neužčiaupiamo šunėko. Ir jei šeimininkas paprasčiausiai išėjo su juo pasivaikščioti, tai kodėl lojimas jau kokias penkias minutes sklido iš tos pačios vietos?

Todėl, kad tu buvai teisi, - pašnibždėjo protas. *Nėra jokio šeimininko.* Tai nebuvo panašu į Rutos, Pavyzdingosios Žmonelės Burlingeim ar kokį kitą vidinį Džesės balsą. Jis skambėjo jaunatviškai, tačiau įbaugintai, ir kažką priminė. *Tai - tik benamis šuo. Jis tau, Džese, tikrai niekuo negali padėti.*

Galbūt per daug stipriai pasakyta. Juk ji nebuvo *tikra,* kad šuo benamis. Ir kol neįsitikins, nieku gyvu nepatikės.

- Jei nepatinka, gali paduoti mane į teismą, - žemu užkimusiu balsu prabilo Džesė.

Pagaliau Džesė vėl prisiminė Džeraldą. Paniekos ir skausmo apsuptyje ji visiškai užmiršo savo vyrą.

- Džeraldai? - neužtikrintai pašaukė Džesė. Ji atsikrenkštė ir vėl sušuko: - Džeraldai!

Visiška tyla. Jokio atsako.

Tai dar nereiškia, kad jis jau miręs, tad aukščiau galvą, moterie, - nesikraustyk iš proto anksčiau laiko.

Ačiū Dievui, Džesė *vis dar* laikė pakeltą galvą ir nebandė isterikuoti. Tačiau ji vis tebebijojo, tarsi būtų atskirta nuo namų. Džeraldo tylėjimas dar nereiškė, kad jis miręs, bet galėjai neabejoti, jog jis gulėjo be sąmonės.

Ir turbūt *nebegyvas,* - pridūrė Ruta Neari. *Nenoriu gadinti tau nuotaikos, Džese, bet ar girdi jo kvėpavimą? Paprastai gali girdėti sąmonės netekusio žmogaus kvėpavimą: jis beveik knarkdamas įkvepia orą.*

- Iš kur, po velnių, man žinoti? - supyko Džesė, bet pasielgė kvailai. Ji puikiai žinojo, kadangi mokydamasi mokykloje savanoriškai dirbo ligoninėje ir galėjo greitai susigaudyti, kad žmogus negyvas. Ruta žinojo viską apie laikus, praleistus Portlendo miesto ligoninėje, - pati Džesė vadino juos "basonų metais", - bet šis balsas būtų apie tai susipratęs ir be Rutos pagalbos, nes tai ir nebuvo *jos* balsas: jis priklausė pačiai *Džesei.* Ji nuolat turėjo sau tai priminti, nes balsai pernelyg jau pasitikėjo savimi.

Kaip ir anksčiau girdėti balsai, - sumurmėjo jaunatviškas balsas. *Balsai, kuriuos tu išgirdai po tamsiosios dienos.*

Džesė nenorėjo apie tai net pagalvoti. *Niekada* nenorėjo. Argi nėra kitų problemų?

Rutos balsas sakė tiesą: praradę sąmonę žmonės, ypač tie, kurie prarado ją gavę gerą smūgį į galvą, *knarkia.* O tai reiškia, kad...

- Jis negyvas, - pervargusiu balsu ištarė Džesė. - Kaip tik taip ir yra.

Ji atsargiai pasisuko į kairę, nepamiršdama skaudančio raumens kaklo apačioje. Jai nereikėjo visiškai ištiesti dešinės rankos, kiek leido antrankio grandinė, kad pamatytų putlią rožinę ranką ir pusę delno - tiksliau, du jo pirštus. Kadangi ant didžiojo piršto nesimatė ves-

tuvinio žiedo, Džesė suprato, kad tai - dešinė Džeraldo ranka. Ji išvydo baltus nagų pusmėnulius. Džeraldas niekada nepamiršdavo manikiūro. Į tai Džesė niekuomet nekreipė dėmesio, bent jau iki šiol. Net juokinga, kaip kartais nepastebi smulkmenų, nors ir viską apie jas žinai.

Galimas daiktas, bet dabar, saldainiuk; gali užtraukti užuolaidas, nes mane nuo šio vaizdo jau vemt verčia. Gera mintis, tačiau nežiūrėti į Džeraldą Džesė paprasčiausiai negalėjo.

Saugodama kaklą ir pečius, Džesė perdėtai atsargiai judėjo kairėn, kiek tik leido grandinė. Ji pasislinko gal tik du tris colius, bet dabar jau galėjo matyti Džeraldo viršutinę rankos dalį, dešinį petį ir galvos kraštelį. Džesei pasirodė, kad išretėjusiuose Džeraldo plaukuose išvydo sukrešėjusį kraują. Ji meldė, kad tai būtų tik jos vaizduotės padarinys.

- Džeraldai? - sušnabždėjo ji. - Džeraldai, ar tu girdi mane? Prašau atsakyt.

Nei atsakymo, nei krustelėjimo. Džesė vėl pajuto namų ilgesį.

- Džeraldai? - dar kartą sukuždėjo ji.

Kodėl šnabždi? Juk jis negyvas. Vyras, kažkada nustebinęs tave savaitgalio kelione į Arubą (kodėl būtent į Arubą?) ir užsidėjęs tavo krokodilo odos batelius ant ausų Naujametinę naktį... guli šalia tavęs negyvas. Tad ko, po velnių, tu čia šnabždi?

- *Džeraldai*! - šįkart suklykė Džesė. - *Džeraldai, atsibusk*!

Šis klyksmas vėl sugrąžino paniką. Bet baisiausia buvo ne tai, kad Džeraldas neatsiliepė ir net nesujudėjo. Baisiausia buvo suvokti, kad panika *niekur nedingo*: ji suko ratus aplink sąmonę tarsi grobuonis aplink moters, nutolusios nuo savo draugų ir pasikydusios miškų glūdumoje, vienišą laužą.

Tu juk nepasimetei, - pratarė Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim, bet Džesė daugiau nebepasitikėjo jos balsu. Jis skambėjo apgaulingai tvirtai, o protingumas tebuvo paviršutiniškas. *Tu gerai žinai, kur esi.*

Be abejo, Džesė žinojo. Ji buvo pačiame gale retai naudojamo kelio, kuris šakojosi Įlankos magistralėje dvi mylios nuo čia. Kelią klojo raudoni, geltoni nukritę lapai, kuriuos nupūtė jųdviejų su Džeraldu pravažiuojanti mašina. Tai vienintelis nebylus įrodymas, kad šia atšaka, vedančia į Kašvakamako ežero Tarpeklio Įlankos galą, naudotasi lapams pradėjus kristi nuo medžių. Ši ežero dalis atgydavo tik vasa-

ros sezonui, todėl Džesė spėjo, kad keliu niekas nevažinėjo jau nuo Darbo dienos. Pradžioje reikėjo važiuoti dvi mylias atšaka, po to - Įlankos magistrale, kol susiliedavai su 117-uoju keliu, palei kurį visus metus gyvendavo žmonės.

Aš čia vienut vienutėlė. Mano vyras guli negyvas ant grindų, o aš prirakinta antrankiais prie lovos. Galiu rėkti iki pamėlynavimo, tačiau nieko neprisišauksiu. Arčiausiai nuo čia tikriausiai dirba medkirtys, bet ir jis už kokių keturių mylių. Galbūt jis netgi kitoje ežero pusėje. Šuo turbūt išgirstų mane, bet juk jis - benamis. Džeraldas negyvas, kokia gėda - aš niekada nenorėjau jo užmušti. Tikiuosi, kad bent jau jam nereikėjo ilgai kankintis. To nepasakyčiau apie save. Jei Portlende niekas nepradės mumis rūpintis, o tam nėra jokios priežasties...

Ne, taip tik dar arčiau prisišauks paniką. Jei neišmes šito šlamšto iš galvos, greitai pamatys nuo siaubo apkvaitusias panikos akis. Reikia liautis. Tik, velnias, jei jau kas ateina į galvą, po to sunku atsikratyti.

Galbūt tu to nusipelnei, - staiga prabilo stačiokiškas Pavyzdingosios Žmonelės Burlingeim balsas. *Nes juk tu nužudei savo vyrą, Džese. r neapgaudinėk savęs, nes aš tau neleisiu. Jis nebuvo geros sveikatos, ir galbūt anksčiau ar vėliau taip vis tiek būtų atsitikę: širdies smūgis ofise arba važiuojant vakare namo. Jį rastų su neuždegta cigarete rankoje, o didžiulis sunkvežimio vairuotojas baisiai įpykęs signalizuotų, norėdamas, kad šis persirikiuotų į dešinę ir atlaisvintų kelią. Bet tu juk nenorėjai laukti? Tik jau ne tu, ne Tomo Mahouto geroji mažoji dukrelė Džesė. Tu negalėjai ramiai pagulėti ir leisti jam greitai baigti savo žaidimą. Juk neliečiamosios Džesės Burlingeim devizas: "Joks vyras nesurakins manęs grandinėmis". Tau būtinai reikėjo įspirti jam į kiaušus, ir būtinai, kai jis jau buvo gerokai įkaitęs. Prisipažink, brangioji: tu nužudei savo vyrą. Tad tikriausiai nusipelnei gulėti antrankiais prirakinta prie lovos. Galbūt...*

- Liaukis taukšti nesąmones, - atkirto Džesė. Jai palengvėjo išgirdus Rutos balsą. Džesė kartais (tiesą sakant, *dažnai*) nekentė Pavyzdingosios Žmonelės balso, tačiau kartu ir bijojo. Ji pripažino, kad dažnai jis skambėdavo kvailai ir kaprizingai, bet podraug ir taip *stipriai*, kad būdavo sunku jam atsispirti.

Žmonelė galėjo įtikinti Džesę, kad ši nusipirko netinkamą suknelę ar pasamdė blogą tiekėją vasaros palydėtuvių vakarėliui, kurį Džeraldas ruošdavo kiekvienais metais savo firmos partneriams ir jų žmonoms (žinoma, viskuo rūpinosi Džesė; Džeraldas tik sukinėjosi aplinkui, pliaukšdamas kvailystes ir apmokėdamas visas išlaidas). Žmonelė visada įtikinėjo ją numesti dar penkis svarus, nors jau galėjai suskaičiuoti šonkaulius. *Nekreipk dėmesio į šonkaulius*, - šaukdavo pasipiktinęs balsas. *Pažvelk į savo krūtis*! *O jei ir jos tave patenkina, atkreipk dėmesį į savo klubus*!

- Tikra *nesąmonė*, - Džesė pabandė sustiprinti savo balsą, bet išgirdo, kaip šis virpa. Tai nežadėjo nieko gera.

- Jis žinojo, kad aš kalbu rimtai... jis tikrai *žinojo*. Tai kieno gi čia kaltė?

Bet ar tai tiesa? Bent jau Džesė pastebėjo, kaip Džeraldas nusprendė nekreipti dėmesio į tai, ką perskaitė jos veide ir išgirdo jos balse, kad tik nesugadintų pradėto žaidimo. Bet, antra vertus, neteisinga būtų taip manyti, nes jau dešimt dvylika metų Džeraldas rimtai nebežiūrėjo į tai, ką sako ar daro Džesė. Jis taip išlavėjo, kad girdėdavo ją tik kalbant apie valgius arba primenant, kada ir kur jie turi prisistatyti ("tad nepamiršk, brangusis"). Išimtis sudarydavo tik nedraugiškos pastabos dėl jo svorio ar per dažno išgėrimo. Džeraldas išgirsdavo jos tariamus žodžius, nors tai jam ir nepatikdavo, ir priimdavo juos tarsi neatsiejamą gamtos dėsnių dalį: žuvys turi plaukioti, paukščiai - skraidyti, o žmonos - bambėti.

Tad ko gi dar galima buvo iš jo tikėtis? Kad jis pasakytų: "Žinoma, brangioji, tuoj pat tave išlaisvinsiu, ir, beje, ačiū, kad paprotinai mane"?

Tiesa, jos naivioji nekaltos apsiašarojusios mergaitės pusė tikėjosi, kad būtent taip ir bus.

Grandininis pjūklas, jau kurį laiką džeržgiantis tolumoje, ūmai nutilo. Šuo liovėsi lojęs, naras - klykti, netgi vėjas aprimo, bent jau laikinai. Tuščią kambarį užpildė tiršta ir juntama, lyg per dešimt metų susikaupęs dulkių sluoksnis, ramuma. Nesigirdėjo jokios mašinos gausmo. Džesė išgirdo savo pačios balsą:

- *Dieve mano, aš čia visiškai viena. Vienut vienutėlė*!

3

Džesė stipriai užmerkė akis. Prieš šešerius metus ją buvo apėmusi gili depresija, todėl ji penkis mėnesius vaikščiojo pas psichoanalitikę. Žinoma, Džesė neprasitarė Džeraldui, kuris tik būtų ironiškai nusijuokęs, o po to ėmęs skaičiuoti, kiek pinigų ji išleido vėjais. Ji įsikalė į galvą, kad tai - stresas, todėl jos gydytoja Nora Kaligan išmokė Džesę paprastos atsipalaidavimo technikos.

Daugeliui žmonių skaičiavimas iki dešimties panašus į ančiuko Donaldo pastangas nuraminti save, - tada jai paaiškino Nora. *Bet iš tikrųjų skaičiuotė padeda išlaikyti emocinę pusiausvyrą. Jeigu žmogus nors kartą per dieną mano, kad nėra reikalo atstatinėti šios pusiausvyros, tai galima teigti, kad jis rimtai serga.*

Balsas nuskambėjo taip aiškiai, kad Džesė nesusilaikė nenusišypsojusi.

Man patiko Nora. Netgi labai.

Ar ji tai suvokė jau tada? Džesė nustebo supratusi, kad negali to prisiminti, kaip ir fakto, kodėl liovėsi vaikščioti pas Norą antradienio popietėmis. Atrodo, tada Džesę užgriuvo begalė darbų: Bendruomenės fondas, pagalba Kort gatvės benamiams, lėšų rinkimas bibliotekos statybai. Nieko geresnio ir nesugalvosi, kai "naujosios kartos" beprasmybė išstumia senųjų laikų išmintį. Beje, mesti psichoanalizės seansus buvo tik į naudą. Jei nesustosi, gydymas tęsis iki begalybės, kol pagaliau tu ir tavo gydytoja neprisijungs prie grupės stebėtojų, į viską žvelgiančių iš dangaus.

Nekreipk į nieką dėmesio ir imk skaičiuoti, pradėdama nuo kojų pirštų. Daryk, kaip ji tave mokė.

O kodėl gi nepabandžius?

Vienas - tai pėdos, dešimt pirštelių, mažiukų paršelių.

Žinoma, ne visi jie buvo tokie mažiukai gražutėliai: aštuoni iš jų juokingai išklišę, o didieji pirštai atrodė kaip apvalių plaktukėlių galvutės.

Du - tai kojos, ilgos ir gražios.

Ne tokios jau ilgos - jos ūgis tebuvo 5,7 pėdos, o liemuo ilgas, bet Džeraldas teigė, kad kojos buvo geriausia jos kūno dalis, bent jau pagal senųjų laikų standartus. Džesę stebino šie Džeraldo žodžiai, nors jis kalbėjo tikrai nuoširdžiai. Jis visai nekreipė dėmesio į storas šlau-

nis ir kelius, kurie buvo tokie pat bjaurūs kaip gumbai ant obels kamieno.

Trys - tai mano lytis, mane patenkina jos padėtis.

Atrodo tikrai neblogai, bet argi tuo ką nors nustebinsi? Džesė truputį pakėlė galvą, tarsi norėdama surasti atsakymą, bet vis tiek neatmerkė akių. O to ir nereikėjo, nes kartu su šia grožybe gyveno jau daugelį metų. Tarp klubų augo imbiero spalvos garbanotų plaukų trikampis, slepiantis siaurutį plyšelį, primenantį skoningai papuoštą blogai užgijusį randą. Džesei šis organas, esantis ne kas kita kaip gili mėsos klostė, palaikoma daugybės raumenų mazgų, neatrodė niekuo ypatingas. Bet vyrų galvose jis kažkodėl virsdavo stebuklingo slėnio mitu - užtvara, kuri sulaiko net labiausiai įniršusius vienaragius.

- Viešpatėliau, na ir nesąmonės! - Džesė nusišypsojo, bet vis dar neatmerkė akių.

Šiose mintyse vis tiek galima rasti dalelę tiesos. Kiekvieno vyro (bent jau heteroseksualaus) gašlumas yra nukreiptas to mažo plyšelio link, tačiau dažnai jis susilaukia nepaaiškinamos vyrų paniekos, nepasitikėjimo ir netgi neapykantos. Nors daugybė juokelių paslėpdavo nenumaldomą pyktį, bet kai kuriuose jis matydavosi lyg ant delno: *Kas yra moteris? Tik jos lytinių organų gyvybę palaikanti sistema.*

Liaukis, Džese, - nusiminusi ir pasišlykštėjusi įsakė Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim. *Tuoj pat liaukis.*

Džesė nusprendė, kad tai velniškai gera mintis, ir pasistengė vėl grįžti prie Noros skaičiuotės. Keturi buvo klubai (per platūs), penki - pilvukas (per storas), šeši - krūtinė, kuria *ji* labiausiai didžiavosi, bet Džeraldui nepatiko matomos mėlynų venų juostelės po lygia kauburėlių oda. Merginų iš jo žurnalų kolekcijos krūtys neturėjo jokių slyvos spalvos dėmelių. Be to, pavieniai plaukeliai taip pat neaugo aplink spenelius.

Septyni buvo jos per platūs pečiai, aštuoni - kaklas (kažkada tikrai gražus, bet paskutiniu metu oda ėmė raukšlėtis), devyni - niekuo neišsiskiriantis smakras ir dešimt - ...

Palauk minutėlę! Tik vieną sumautą minutėlę! - pasipiktinęs įsiterpė įžūlusis balsas. *Kas tai per debiliškas žaidimas?*

Džesė dar labiau suspaudė vokus, pabūgusi įniršusio balso ir jo išskirtinumo. Atrodė, jog šis pyktis sklinda visai ne iš Džesės pasąmonės, o iš kažkokio nepažįstamo pasaulio, tarsi svetimšalė dvasia, norėjusi užvaldyti ją it Panzuzu dvasia - mažą mergaitę “Egzorciste”.

Nenori atsakyti? - paklausė Ruta Neari-Panzuzu. *Na, galbūt tau per sunku. Gerai, paklausiu paprasčiau: kas pavertė Noros Kaligan prastai surimuotą atsipalaidavimo litaniją savęs niekinimo mantra?*

Niekas, - Džesė nedrąsiai sušnibždėjo sau, bet iškart suprato, kad įžūlusis balsas tuo niekada nepatikės. Todėl pridūrė: *Pavyzdingoji Žmonelė.*

Ne, tai ne ji, - atkirto Ruta, supykusi dėl Džesės noro suversti kaltę kitam. *Žmonelė per daug kvaila, o dabar ir pernelyg išsigandusi. Tačiau širdies gilumoje ji - geras žmogus ir niekada nelinkės blogo kitam. O šitaip perdaryti Noros skaičiuotę galėjo tik blogas žmogus, Džese. Argi tau iki šiol neaišku? Argi tu...*

- Man *niekas* neaišku, nes mano *akys* užmerktos, - Džesė pratarė drebančiu vaikišku balsu. Ji buvo bepradedanti kelti akių vokus, bet kažkas sukuždėjo, jog atsimerkusi tik pablogins padėtį.

Kas tai buvo, Džese? Kas įkalė tau į galvą, kad esi bjauri ir neverta dėmesio? Kas išrinko Džeraldą Burlingeimą tau į porą daug anksčiau, nei su juo susipažinai Respublikonų partijos vakarėlyje? Kas nusprendė, kad jis ne tik tai, ko tau reikia, bet ko tu tikrai nusipelnei?

Sukaupusi visas jėgas, Džesė išmetė šį ir kitus balsus sau iš galvos. Ji vėl pradėjo mantrą iš pradžių, tik dabar garsiai tardama žodžius.

- Vienas - tai pėdos, dešimt pirštelių, mažiukų paršelių; du - tai kojos, ilgos ir gražios; trys - tai mano lytis, mane patenkina jos padėtis; keturi - tai klubai, gundantys jų vingiai; penki - tai skrandis, kur maistas miega tingiai.

Toliau ji nebeprisiminė rimo (nieko nuostabaus, nes Džesė įtarė, jog Nora pati jį sugalvojo, tikėdamasi išspausdinti kokiame nors storame psichoanalitikos žurnale, kokių daug mėtėsi jos laukiamajame ant stalelio), todėl tęsė be jo:

- Šeši - mano krūtys, septyni - mano pečiai, aštuoni - mano kaklas...

Džesė įkvėpė oro ir atsiduso - pajuto, kad širdis ėmė plakti daug lėčiau.

- ...devyni - mano smakras, dešimt - mano akys. Akys, atsimerkite!

Paskui žodžius sekė veiksmas, ir miegamasis vėl virto realybe. Jis atrodė toks pat naujas ir nuostabus, kaip ir tą pirmą kartą, kai ji su

Džeraldu praleido čia vasarą. Tai buvo 1979 metais, kurie kažkada priminė fantastikos kūrinį, o dabar dvelkė neįtikėtinai tolima praeitimi.

Džesė pažvelgė į pilkai apmuštas sienas, aukštas baltas lubas, kuriose vis dar žaidė saulės zuikučiai, ir du plačius langus abiejose lovos pusėse. Langas iš kairės vėrėsi į vakarus, atskleisdamas vaizdą į verandą ir pakalnę, kurios apačioje žėrėjo širdį verianti ežero žydruma. Vaizdas pro dešinį langą nebuvo toks romantiškas: pro jį matėsi įvažiavimo keliukas ir jos pilkas senas "Mersedesas", iš apačios jau pradėjęs po truputį rūdyti.

Tiesiai prieš Džesę, virš naktinio stalelio, kabėjo įrėmintas batikos darbas, vaizduojantis drugelį. Be jokios nuostabos ji prisiminė, kad tai Rutos dovana jai trisdešimtojo gimtadienio proga. Džesė negalėjo įžiūrėti raudonu siūlu išsiuvinėto smulkučio parašo, bet puikiai žinojo, kad jis ten yra : *Neari, 1983*. Dar vieni fantastiški metai.

Šalia drugelio (visai netinkamoje vietoje, nors Džesei taip ir nepakako drąsos pasakyti apie tai savo vyrui) ant vinies kabėjo Džeraldo alaus bokalas - universiteto laikų prisiminimas. Džeraldas juo labai didžiavosi ir kiekvienų metų birželio mėnesį, atvykęs į vasarnamį, gerdavo iš jo pirmąjį vasaros alų. Tai buvo panašu į ceremoniją, kuri jau tada leisdavo Džesei suabejoti, ar jai tik nepasimaišė protas, kad ištekėjo už Džeraldo.

Kažkas turėjo tai sustabdyti, - galvoji ji. *Kažkas turėjo, nes, tik pažiūrėkit, kuo viskas baigėsi.*

Ant kėdės, kitoje vonios durų pusėje, Džesė išvydo madingas kelnes-sijoną ir palaidinukę be rankovių, kuriuos ji dėvėjo šią netipiškai šiltą rudens dieną. Jos liemenėlė kabėjo ant vonios durų rankenos. Ryškus popietės saulės spindulys žaidė ant lovos užkloto, paversdamas trumpučius plaukelius ant šlaunų aukso gijomis. Spindulys nesudarė šviesos kvadrato pačiame lovos centre, kaip kad prieš valandą, ar stačiakampio, kaip dar po valandos. Jis tapo panašus į platų kaspiną, kuris ruošėsi susiaurėti iki juostelės, ir nors elektroninis laikrodis ant naktinio stalelio buvo sugedęs (jo ciferblate it neoninė baro iškaba mirksėjo skaičius "12"), Džesė galėjo iš šviesos juostos pasakyti, kad dabar maždaug ketvirta valanda. Nepraeis daug laiko, ir saulės spindulys nuslys nuo lovos. Tada Džesė išvys šešėlius kambario kampuose ir po mažu prie sienos stovinčiu staliuku. Spinduliui pavirtus siau-

ru siūleliu, slenkančiu grindimis tolimosios sienos link, šešėliai ims lįsti iš savo pakampių ir plėsis per visą kambarį lyg ryjantys šviesą juoduliai. Diena jau ėjo vakarop: po geros valandos nusileis saulė, o dar po keturiasdešimties minučių visai sutems.

Ši mintis kol kas dar nesukėlė panikos, bet Džesė gerokai paniuro. Ji išvydo save, prirakintą prie lovos, ir Džeraldą, šalia gulintį ant grindų. Taip jie abu gulės tamsoje, kai tuo tarpu medkirtys grįš į šviesius namus pas žmoną ir vaikus, o šuo toliau eis savo keliu. Liks tik tas prakeiktas ežere plaukiojantis naras.

Pažiūrėkite, tai ponas ir ponia Burlingeimai, kartu praleidžiantys ilgą paskutinę naktį.

Žvelgdama į alaus bokalą ir batikinį drugelį (jie galėjo tapti kaimynais tik tokiame vasarnamyje kaip šis), Džesė pagalvojo, kad visai nesunku prisiminti praeitį, taip pat įsivaizduoti (o tai jau visai nemalonu), kas gali nutikti ateityje. Sunkiausia bus išgyventi dabartį, bet ji pasistengs, nes kitu atveju teks pasigailėti. Džesė nesitikėjo, kad koks nors *deus ex machina* padės išsikapstyti iš čia. Be to, tai galėjo pastatyti Džesę į nemalonią padėtį. Geriau išsilaisvinti pačiai: nereikėtų gėdytis, jog guli bemaž nuoga, kai tuo tarpu koks nors šerifo padėjėjas, atrakindamas antrankius, klausia, kas, po velnių, čia nutiko, ir nematčiom žvilgčioja į švelnų baltą naujosios našlės kūną.

Džesei nedavė ramybės dar du dalykai, nors ir kaip ji stengėsi apie juos negalvoti: tai noras nusišlapinti ir troškulys. Dabar ji labiau norėjo į tualetą, tačiau labiausiai neramino būtent troškulys. Kol kas ji dar nelabai norėjo gerti, bet žinojo, kad šis noras vis stiprės ir galbūt net sužlugdys ją, jei ji neištrūks iš antrankių nelaisvės ir nepasieks kriauklės.

Tai bus juokinga, jei mirsiu iš troškulio, gulėdama vos du šimtai jardų nuo devinto pagal dydį ežero Meine. Džesė iškart papurtė galvą: Kašvakamakas - ne devintas pagal dydį ežeras. Ji sumaišė jį su Juoduoju ežeru, prie kurio jos šeima važiuodavo kiekvienais metais, dar prieš atsirandant vidiniams balsams. Dar prieš...

Džesė nutraukė mintį. Taip, praėjo daug laiko, kai ji paskutinįsyk galvojo apie Juodąjį ežerą. Dabar ji irgi jokiu būdu neketino prikelti prisiminimų. Geriau galvoti apie troškulį.

Ir ką jau čia prigalvosi, meilute? Tai psichosomatinis procesas. Tu nori gerti, nes žinai, jog negali atsikelti ir prieiti prie kriauklės. Paprasta kaip dukart du.

Visai ne. Džesė susigrūmė su savo vyru, spyrė jam porą kartų, ir tai buvo jo mirties priežastis. Pati Džesė išgyveno hormonų išsiliejimo priepuolį. Moksliškai tai vadinama šoku, o vienas būdingiausių jo simptomų yra troškulys. Jai pasisekė, kad burna visai neišdžiuvo, ir...

Ir galbūt aš galiu ištaisyti šią padėtį.

Džeraldas visada laikėsi savo įpročių. Vienas iš jų buvo vandens stiklinė ant lentynos jo lovos pusėje virš galvūgalio. Džesė pakreipė galvą į dešinę - aukšta, pilna vandens stiklinė su tirpstančiais ledo kubeliais puikavosi toje pačioje vietoje. Stiklinė stovėjo ant padėkliuko, kad neliktų apvalios dėmės - ak, tas pedantiškasis Džeraldas. Vandens lašeliai ant stiklo atrodė panašūs į prakaito lašus.

Žvelgdama į stiklinę, Džesė tikrai pajuto troškulį. Ji apsilaižė ir pasistūmėjo į dešinę, kiek tik leido kairiojo antrankio grandinė. Džesė pasislinko vos šešis colius, bet to pakako, kad ji atsidurtų Džeraldo lovos pusėje. Dabar ji pastebėjo kelis tamsius taškelius ant užkloto. Iš pradžių ji tik bukai žvelgė į juos, kol suprato, kad Džeraldas ištuštino savo šlapimo pūslę paskutinėje agonijos stadijoje. Tada Džesė vėl staigiai nugręžė akis į stiklinę, pastatytą ant apvalaus popierinio padėkliuko, turbūt reklamuojančio kurią nors alaus rūšį.

Ji išsitempė ir lėtai ištiesė ranką į viršų. Bet nieko nepešė. Pirštų galiukai subarbeno į lentyną per tris colius nuo stiklinės. Troškulio priepuolis, išdžiovinęs visą burnos ertmę, dingo taip pat greitai, kaip ir atsirado.

Jei kas nors neateis, arba aš pati neišsilaisvinsiu iki rytojaus ryto, tai daugiau net negalėsiu pažvelgti į tą stiklinę.

Ši mintis buvo per daug argumentuota, todėl Džesę gerokai išgąsdino. Tačiau rytojaus rytą jos čia tikrai *neliks* nė kvapo. Visiškai kvaila, beprotiška, pamišusi, neverta dėmesio mintis. Ji...

Liaukis, - įsakė įžūlusis balsas. *Paprasčiausiai liaukis*. Džesė jam nesipriešino.

Gerai pagalvojus, mintis *nebuvo* visiškai kvaila. Džesė negalėjo įsivaizduoti, kad *mirs* čia (gryna *nesąmonė*!), tačiau, be abejo, turės praleisti daugybę nemalonių valandų, jei nenuvalys voratinklių nuo senosios mąstymo mašinos ir nepaleis jos į darbą.

Ilgų, nemalonių ir tikriausiai skausmingų valandų, - nervingai pakomentavo Pavyzdingoji Žmonelė. *Bet skausmas išpirks tavo kaltę. Juk pati užsitraukei šią nelaimę. Tikiuosi, per daug neįkyrėsiu, jei dar kartą pabrėšiu, kad jei būtum leidus jam pabaigti...*

- Tu *pernelyg* įkyri, Žmonele, - paskubėjo ištarti Džesė.

Ji nebeprisiminė, ar tai buvo pirmas kartas, kai balsu atsakė vienam iš savo vidinių balsų. Džesė nusistebėjo, ar tik nesikrausto iš proto, bet nusprendė, kad dabar jai į viską nusispjaut.

Ji vėl užmerkė akis.

4

Šį kartą Džesės vaizduotėje stojo visas tamsoje skendintis kambarys. Žinoma, pačiame jo centre gulėjo Džesė Mahout Burlingeim, keturiasdešimtmetė, 5,7 pėdos ūgio ir šimto dvidešimt penkių svarų svorio, geros figūros moteris pilkomis akimis ir kaštoniniais plaukais (žilus plaukus, pasirodžiusius jau prieš penketą metų, ji uždažydavo, kad net Džeraldas niekad jų nepastebėtų). Džesė Mahout Burlingeim, pati užsikrovusi šią nelaimę, net nežinodama kaip ir kokiu tikslu. Džesė Mahout Burlingeim, dabar jau Džeraldo našlė ir vis dar niekieno motina, policininko antrankiais prirakinta prie tos prakeiktos lovos.

Džesė mintimis pritraukė arčiau savęs prirakintų antrankiais rankų vaizdą. Tarpuakyje išryškėjo gili raukšlė.

Keturi antrankiai, kiekviena jų pora atskirta šešių colių ilgio, guma apvilkta plienine grandine su įspaustu serijiniu numeriu "M-17" prie pat užrakto skylutės. Džesė prisiminė, kaip, ką tik nupirkęs antrankius, Džeraldas aiškino, jog ant apyrankės žiedo yra rankenėlė, leidžianti reguliuoti antrankio apimtį. Taip pat galima sutrumpinti grandinę iki minimumo, kad kalinio rankos skausmingai susiglaustų riešas prie riešo, tačiau Džeraldas buvo toks geras, jog paliko jai maksimalų grandinės ilgį.

Ir kodėl gi, po velnių, turėjo būti kitaip? - galvojo Džesė. *Juk tai - tik žaidimas... tiesa, Džeraldai?* Į galvą vėl pradėjo lįsti mintys, kad Džeraldui tai nebuvo tik nekaltas žaidimas.

Kas yra moteris? - dar vienas balsas - Džesė pavadino jį NSO - meiliai pašnibždėjo iš tamsaus šulinio dugno, esančio jos pačios viduje. *Jos lytinių organų gyvybę palaikanti sistema.*

Dink iš čia, - supyko Džesė. *Vis tiek niekuo negali padėti.*

NSO balsas nesiklausė Džesės vapaliojimų ir klausinėjo toliau:

Kodėl moteris turi burną ir vaginą? Kad šlapintųsi ir dejuotų tuo pačiu metu. Ar dar bus klausimų, jaunoji ledi?

Po tokių šokiruojančių atsakymų Džesė nesiryžo daugiau nieko klausti. Ji pasuko riešus antrankių viduje. Oda įsirėžė į plieną, bet skausmas nebuvo didelis. Riešai judėjo visai lengvai. Tikėjo Džeraldas ar ne, kad moteris tėra lytinių organų gyvybę palaikanti sistema, tačiau antrankių tikrai per daug nesuveržė. Bet Džesė vis tiek nepajėgė ištraukti rankų.

O gal dar kartą pamėginti?

Džesė vėl truktelėjo rankas. Antrankiai nuslydo riešais aukštyn, tačiau plieninės apyrankės įsirėžė giliai į mėsą toje vietoje, kur riešas pereina į delną.

Ji trūktelėjo dar stipriau ir pajuto neapsakomą skausmą. Staiga Džesė prisiminė, kaip jos tėvas smarkiai trenkė autobusiuko durimis ir netyčia privėrė Medės, kuri taip pat užsimanė išlipti iš vairuotojo pusės, kairiąją ranką. O, kaip ji klykė! Lūžo kažkuris kaulas, Džesė jau nebeprisiminė kuris, bet iki šiol atminty *išliko* Medės žodžiai, kai ji visiems po nosimi kaišiojo savo sugipsuotą ranką:

- Be to, man trūko ir užpakaliniai raiščiai.

Džesė ir Vilis kvatodavo, nes "užpakaliniai" jiems asocijuodavosi su gydytojų vartojamu terminu "užpakalis". Tai buvo visai nekaltas juokas, bet Medė, užsiraukusi lyg audros debesis, nubėgo pasiskųsti mamai.

Užpakaliniai raiščiai, - mąstė Džesė, vis labiau spausdama riešus, nors skausmas apėmė visą kūną. *Užpakaliniai raiščiai arba alkūnės kaulas. Koks skirtumas. Svarbiausia ištrūkti iš tų prakeiktų antrankių, meilute, o po to jau gydytojas pats pasirūpins tavimi.*

Iš lėto ji didino spaudimą, tikėdamasi, kad antrankiai nors truputį pasislinks aukštyn. Užtektų ir ketvirtadalio colio, kad pralįstų plačiausia delno dalis, o po to sektų daug minkštesnis audinys (bent jau taip manė pati Džesė). Nykščiai irgi turi kaulus, bet apie tai bus galima pagalvoti ir vėliau.

Iš skausmo ir dedamų pastangų sukandusi dantis, Džesė patraukė rankas dar smarkiau. Viršutiniai rankų raumenys įsitempė. Prakaito lašeliai bėgo per visą veidą, kaupdamiesi po nosimi. Džesė automatiškai iškišo liežuvį ir nubraukė susikaupusį sūrymą.

Beprotiškai skaudėjo, bet ne skausmas privertė liautis bandyti. Džesė suprato, kad smarkiau traukti nebepajėgs, o antrankiai jau kelias sekundes pūpso toje pačioje vietoje. Viltis išraukti rankas užgeso ir dingo.

Ar tikrai įdėjai visas jėgas? Galbūt tu pati save apgaudinėji, nes beprotiškai skauda?

- Ne, - nepramerkdama akių, suriko ji. - Aš tikrai stengiausi iš visų jėgų.

Bet tas kitas balsas išliko, nors daugiau jaučiamas nei girdimas, - kaip klaustukas komiksuose.

Riešuose matėsi gilūs balti grioveliai - žemiau nykščio pagrindo, aplink visą riešą ir virš persišviečiančių mėlynų venų - tose vietose, kur buvo įsirėžusi plieninė apyrankė. Riešuose vis dar skausmingai tvinkčiojo, nors Džesė iškėlė rankas į viršų ir užsikabino už galvūgalio skersinio, norėdama atsipalaiduoti.

- O varge, - drebančiu balsu ištarė ji. - Daugiau nebeturiu jėgų. Bet ar *tikrai* ji traukė iš visų jėgų?

Nesvarbu, - mąstė Džesė, žiūrėdama, kaip ant lubų žaidžia saulės zuikučiai. *Ir žinote kodėl? Jei aš dar stipriau patraukčiau, man atsitiktų taip pat, kaip ir Medės kairiajai rankai: kaulai lūžtų, užpakaliniai raiščiai trūktų kaip plaukų gumutė, o alkūnės subyrėtų į gabalus it moliniai balandžiai šaudykloje. Skirtumas būtų tik tas, jog užuot gulėjusi prirakinta ir ištroškusi, tysočiau prirakinta, ištroškusi ir dar sulaužytais, niekam tikusiais riešais. O, skausmas bus nepakeliamas*! *Kaip ironiška: nors Džeraldui ir nepavyko manęs išdulkinti kaip tikram vyrui, jis tai padarė nė kiek neprastesniu būdu.*

Ar kas galvoja kitaip?

Ne, - suvapėjo Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim lyg moteris, kuri tuoj tuoj pravirks.

Džesė laukė, kada Rutos balsas ims jai prieštarauti, tačiau niekas neištarė nė žodžio. Atrodė, kad Ruta taip pat padarė pertraukėlę ir prisijungė prie ežere plaukiojančio naro. Šiuo momentu jai visai nerūpėjo Džesės reikalai.

Na ir gerai, - pasipūtė Džesė. *O ką dabar darysi, kai supratai, jog ištrūkti iš antrankių paprasčiausiai neįmanoma? Ir ką gi tu gali dabar padaryti?*

Kiekvienoje poroje yra po du antrankius, - abejodamas prabilo dar neįvardytas jaunatviškas balsas. *Tu bandei išlįsti iš tų, kurie juosia tavo riešus, ir tau nepavyko... Bet yra dar vieni. Tie, kurie prirakinti prie lovos stulpelių. Ar pagalvojai apie juos?*

Džesė prispaudė galvą prie pagalvės ir atlenkė kaklą, norėdama pažvelgti į galvūgalį ir stulpelius. Žiūrint atvikščiai, atsivėrė visai ki-

tas vaizdas. Lova buvo mažesnė už karališkąjį dydį, bet platesnė už dvigulę. Ji vadinosi "Dvariškių lova" ar "Pirmoji ledi laukia jūsų" - Džesė vis sunkiau atsimindavo tokius pavadinimus. Tačiau nepaisant šito, lova tiko maloniems pasidulkinimams, bet dviese miegoti joje tikrai būtų be galo nepatogu.

Tai nesudarė Džesei ir Džeraldui jokių sunkumų, kadangi jiedu miegojo atskiruose kambariuose jau penkerius metus. Ji pati pasiryžo šiam žingsniui, nes jo knarkimas vis labiau kamavo vargšelę Džesę. Retkarčiais, kai vasarnamyje priiminėdavo svečius, jiems tekdavo nepatogiai miegoti kartu šiame kambaryje, tačiau šiaip ši lova buvo skirta tik pasimylėjimams. Knarkimas, beje, nebuvo vienintelė priežastis: Džesė tik taip diplomatiškai išsisuko. Svarbiausia, kad jai darėsi bloga nuo naktinio jos vyro prakaito kvapo. Nors Džeraldas ir eidavo į dušą kiekvieną vakarą, tačiau apie antrą valandą ryto iš jo porų imdavo sklisti rūgštus škotiško viskio kvapas.

Iki šių metų Džeraldas greitai išdulkindavo ją ir suglebdavo (Džesei ši dalis labiausiai patiko), po to išsimaudydavo po dušu ir palikdavo ją ramybėje. Kovo mėnesį šis tas pasikeitė. Šilkiniai šalikėliai ir antrankiai (ypač jie!) išvargindavo Džeraldą daug labiau nei nuobodus vienodas seksas, todėl baigęs jis dažnai krisdavo kaip negyvas ir užmigdavo šalia Džesės. Ji neprieštaravo, nes tokie pasilinksminimai dažniausiai vykdavo dienos metu, kai nuo Džeraldo dar nesklisdavo škotiško viskio kvapas. Be to, dieną jis ir knarkdavo ne per daugiausiai.

Bet visa tai - rytai su šalikėliais ir antrankiais - vykdavo savo namuose Portlende. Čia praleisdavome tik liepą ir dalį rugpjūčio. Mylėdavomės ne taip dažnai, bet ir tai senu kaip karas būdu: Tarzanas viršuje, Džeinė apačioje. Mes niekada nežaidėme to prakeikto žaidimo vasarnamyje. Šiandien buvo pirmas kartas. Kodėl jis tik dabar užsinorėjo taip pažaisti?

Turbūt dėl per didelių keistos formos langų. Jie niekaip neprisiruošė pakeisti paprasto langų stiklo veidrodiniu, nors Džeraldas ir tauškė apie tai iki...

Iki šiandien, - užbaigė Žmonelė, ir Džesė atsikvėpė, išgirdsi jos balsą. *Galbūt tu esi teisi, kad dėl to kalti langai, Džeraldui tikrai nebūtų malonu, jei, tarkim, Fredas Lagleinas ar Džemis Bruksas, žaisdami golfą, netyčia žvilgtelėtų pro langą ir išvystų jį, dulkinantį ponią*

Burlingeim, kažkodėl "Kreigo" tipo antrankiais prirakintą prie lovos. Tada greitai pasklistų kalbos. Fredas su Džemiu visai neblogi vyrukai, tačiau...

Porelė nusenusių pirdūnų, - stačiokiškai įsiterpė Ruta.

... tačiau jie visgi žmonės, o tokios istorijos ilgai neišlaikysi už dantų. Be to, Džesė...

Džesė neleido užbaigti. Ši mintis netiko maloniam, tačiau beviltiškai išskydusiam Pavyzdingosios Žmonelės balsui.

Galbūt Džeraldas niekada neprašė jos žaisti vasarnamyje, nes tikrai bijojo, kad koks juokdarys nepasirodytų verandoje. Koks juokdarys?

Tarkime, - mąstė Džesė, - *kad viena Džeraldo pusė tikrai tikėjo, jog moteris - tik lytinių organų gyvybę palaikanti sistema, o kita pusė, kurią galėčiau pavadinti "geresnioji Džeraldo prigimtis", žinojo apie tai. Ji bijojo, kad situacija gali tapti nevaldoma. Argi galų gale taip ir neatsitiko?*

Tokias spėliones buvo sunku nuginčyti.

Džesei pasidarė liūdna, ir ji vos susilaikė neatsigręžusi į vietą, kur gulėjo Džeraldas. Džesė nesuprato, ar tikrai gailėjosi savo buvusio vyro. Be to, ne pats tinkamiausias laikas gailėtis. Tačiau norėjosi prisiminti ką nors malonaus apie vyrą, su kuriuo praleista tiek metų kartu: tam tiko vaizdas, kaip jis išvargęs užmiega šalia jos. Džesė nemėgo šalikėlių, o antrankių tiesiog nepakentė, bet jai patiko žiūrėti, kaip švelnėja platus rožinis Džeraldo veidas, pamažu nuovargiui apimant visą jo kūną.

Dabar jis irgi miega visai šalia jos...

Ši mintis privertė pasišiaušti net šlaunų plaukelius, kuriuose žaidė siaurėjantis saulės spindulys. Džesė nuginė ją šalin ir vėl atsisuko į galvūgalį.

Stulpeliai lovos šonuose padėjo rankoms patogiai išsitiesti, žinoma, kiek leido antrankių grandinė. Keturios horizontalios bangelių formos raudonmedžio lentelės buvo pritvirtintos tarp stulpelių. Vieną-kart Džeraldas pasiūlė išgraviruoti jųdviejų su Džese inicialus vidurinėje lentelėje. Jis pažinojo vyruką, vardu Glenas, iš Tašmoro, kuris mielai užvažiuotų ir atliktų šiuos darbus. Tačiau Džesė palaidojo šią idėją, kuri jai pasirodė pretenzinga ir podraug labai vaikiška, panaši į įsimylėjusių paauglių išraižytas širdeles ant skaityklos suolų.

Lentyna buvo pritvirtinta virš aukščiausio galvūgalio skersinio, tokiame aukštyje, kad staiga atsisėdus netrinktelėtum į ją galva. Ant lentynos stovėjo vandens stiklinė, gulėjo keletas nuo vasaros likusių knygelių, o Džesės pusėje - jos turbūt visiškai išdžiūvęs kosmetikos rinkinukas, taip pat likęs nuo vasaros laikų. "Niekas taip nepagražins antrankiais prirakintos moters kaip aušros spalvos ružas" - teigė visi moterims skirti žurnalai.

Džesė lėtai pakėlė sulenktas rankas taip, kad kumščiai nesitrenktų į lentyną. Ji atvertė galvą, norėdama pažiūrėti, kur yra tolimiausia grandinės dalis. Antrankiai buvo prirakinti prie stulpelių tarp antro ir trečio skersinio. Keliant sugniaužtas į kumsčius rankas, tarytum Džesė laikytų nematomą štangą, antrankiai slydo stulpeliu aukštyn, kol pasiekė viršutinį skersinį. Jei jai pavyktų atplėšti du viršutinius skersinius, ji paprasčiausiai galėtų numauti antrankius nuo stulpelių. *Voilà.*

Pernelyg jau lengva ir pernelyg jau gerai, kad būtų tiesa, saldainiuk. Bet visada galima pabandyti. Be to, vis ne veltui leisi laiką.

Džesė įsitvėrė į horizontalų skersinį, giliai įkvėpė ir pabandė pakelti. Užteko ir vieno stumtelėjimo, kad suprastų, jog neverta net prasidėti. Tas pat, kaip traukti plieninį strypą iš betoninio bloko. Skersinis nesujudėjo nė per milimetrą.

Galiu stumti tą šunsnukį ir dešimt metų, bet iš to nebus jokios naudos, - suprato Džesė ir nuleido rankas, palikdama jas kaboti ant grandinių. Ji suriko, krankdama iš nevilties it varna, mirštanti nuo troškulio.

- Ką aš dabar darysiu? - ji paklausė saulės zuikučių. Baimės ir nevilties ašaros suvilgė jos skruostus. - Ką, po velnių, aš dabar *darysiu*?

Šuo lyg atsakydamas vėl sulojo. Jo artumas taip išgąsdino Džesę, jog ši pradėjo klykti. Lojimas sklido nuo įvažiavimo į kiemą pusės.

5

Šuo buvo daug arčiau, nei Džesė tikėjosi. Jo šešėlis krito net ant priekinio "Mersedeso" buferio, o tai reiškė, kad jis jau stovėjo prie užpakalinės verandos. Atrodė, kad ilgas slenkantis šešėlis priklauso kreivai, siaubingai iškrypusiai pabaisai, todėl Džesę apėmė neapykantos jausmas.

Nebūk tokia kvaila, - ji aprėkė pati save. *Šešėlis toks nenormalus, nes leidžiasi saulė. Praverk burną, ir pradėk šaukti, brangute. Juk galbūt šuo nėra benamis.*

Galimas daiktas, kad jo šeimininkas yra kažkur netoliese, tačiau Džesė nedėjo didelių vilčių. Ji spėjo, kad šunėką prie verandos priviliojo už durų pastatyta šiukšlių dėžė. Džeraldas mėgo šią dėžutę su kedriniu dangčiu ir dviem spynom vadinti "meškėnų viliokle". Šį kartą ji prisiviliojo alkaną ir nelaimingą benamį šunį.

Džesė vis tiek turėjo pabandyti.

- Ei! - suriko ji. - Ei! Ar yra kas nors? Man reikia pagalbos! Ar yra kas nors? Atsiliepkite!

Šuo liovėsi be perstojo lojęs. Jo vaiduokliškas šešėlis krustelėjo, pasisuko, pasitraukė atatupstas ir vėl sustojo. Juodu su Džeraldu, važiuodami iš Portlendo, užkandžiavo sluoksniuotais sumuštiniais su saliami dešra ir sūriu ir vos tik atvyko čionai, Džesė surinko likučius ir išmetė šiukšlių dėžėn. Stiprus aliejaus ir mėsos kvapas traukė šunį į verandą ir neleido pabėgti atgal į mišką, netgi kai Džesė garsiai suriko. Šis kvapas buvo stipresnis ir už sulaukėjusios širdies siunčiamus impulsus.

- Padėkit! - rėkė Džesė, nors viena proto dalis bandė ją perspėti, jog taip tik dar labiau išdžiovins burną ir prisišauks troškulį, bet argi Džesė kada nors klausė šio atsargaus racionalaus balso. Ji pajuto savo baimės kvapą, tokį pat stiprų ir viliojantį, kaip šuniui sumuštinių likučiai. Jis vis stiprėjo, Džesės paniką paversdamas laikinu sąmonės užtemimu.

- PADĖKIT MAN! PRAŠAU, PADĖKIT KAS NORS! PADĖKIT! PADĖĖĖKIT!

Pagaliau Džesė nutilo ir kiek įstengdama labiau pasuko galvą dešinėn. Prakaitu permirkusios plaukų sruogos lipo prie kaktos ir skruostų, akys veržėsi iš savo orbitų. Baimės būti atrastai miegamajame, nuogai gulint prirakintai prie lovos su vyro lavonu pašonėje, neliko nė lašo. Naujasis panikos priepuolis tarsi keistas sąmonės užtemimas uždengė proto ir vilties skaistumą, ir Džesė išvydo siaubingą savo ateitį: badas, apkvaitimas iš troškulio, konvulsijos, mirtis. Džesė nebuvo Hesa Lakler ar Viktorija Prinsipal, o ją supantis vaizdas - ne per JAV kabelinę televiziją rodomas siaubo filmas. Jokių kamerų, prožektorių ar režisieriaus, liepiančio sustoti. Visa tai *vyko* tikrovėje,

tad jei Džesė nesulauks pagalbos, tai greitu laiku nustos egzistavusi kaip gyvybės forma. Pamiršusi savo įkalinimo aplinkybes, ji su mielu noru ir dėkingumo ašaromis akyse būtų pakvietusi Morį Povičių ir visą jo komandą, nusifilmavusią filme "Įprastas reikalas", pas save.

Niekas neatsakė į jos kvaitulio apimtą riksmą: nei ežero prižiūrėtojas, nei vietinis smalsuolis, išėjęs pasivaikščioti su šunimi (ir turbūt bandantis išsiaiškinti, kuris iš kaimynų slapčiomis pušų pavėsyje augina marichuaną), nei pats Moris Povičius. Aplink slankiojo tik ilgas atstumiantis šešėlis, primenantis keistą šunį-vorą, bandantį išsilaikyti ant keturių drebančių plonų kojų. Džesė giliai įkvėpė, norėdama vėl suimti save į rankas. Degė išdžiūvusi gerklė, nemaloniai varvėjo nosis.

Kas toliau?

Velnias žino. Dabar nusivylimo jausmas galėjo sužlugdyti bet kokią racionalią mintį. Džesė įsitikino, kad šuo jai niekuo nepadės: pastovės dar šiek tiek verandoje, o po to, supratęs, jog nepavyks pasmaguriauti, spruks šalin. Džesė gailiai sudejavo ir užsimerkė. Ašaros užtvindė akis ir ėmė riedėti skruostais. Pavakario saulės šviesoje jos virto aukso lašeliais.

Kas toliau? - ji dar kartą paklausė savęs. Vėjas sušniokštė pušų viršūnėse, vėl trinktelėjo neuždarytos durys. *Ką dabar darysim, Pavyzdingoji Žmonele? Ką dabar darysim, Ruta ir jūs, nekviestieji NSO balsai? Ar kas nors iš jūsų, t.y. mūsų, gali man atsakyti? Aš noriu gerti, noriu į tualetą. Mano vyras negyvas, o vienintelis mano kompanionas - valkata šunėkas, kuriam iki visiškos laimės tetrūksta sumuštinio su saliami dešra ir sūriu likučių. Tad iš jo jokios naudos. Taigi, ką dabar darysim?*

Visi balsai tylėjo. Nieko gero - na ir kompanija susirinko Džesės galvoje! Tačiau panika praėjo, palikusi tik metalo skonį burnoje - o tai tikrai džiugino.

Truputį nusnausiu, - dingtelėjo mintis. Džesė nustebo, kad tikrai užmigtų, jei tik panorėtų. *Truputėlį nusnausiu, o atsibudusi vėl galėsiu pagalvoti, ką daryti toliau. Miegodama bent jau atsikratysiu baimės.*

Raukšlės akių kampučiuose ir tarp antakių beveik išsilygino. Džesė pajuto, kaip glemba jos kūnas. Ją užliejo palaimos ir dėkingumo banga. Naujas vėjo šuoras atrodė toks tolimas, o durų trinksėjimas sklido tartum iš kito pasaulio: *trinkt - trinkt, trinkt - trinkt, trinkt.*

Džesė kvėpavo giliai ir iš lėto, grimzdama į miegų karalystę, tačiau staiga sustabdė kvėpavimą. Akys plačiai atsimerkė. Iš pradžių ją apėmė tik keistas apmaudas: Džesė jau beveik *miegojo*, padėjusi ant visko, kai tos prakeiktos durys...

O kuo čia dėtos prakeiktos durys?

Durys netrinktelėjo du kartus kaip visada. Visi miegai kaip mat išsilakstė, ir Džesė išgirdo aiškų šuns letenų tapsenimą koridoriuje. Šis valkata pasinaudojo praviromis durimis ir įsėlino vidun.

Džesė žaibiškai sureagavo į koridoriuje girdimus garsus.

- Lauk iš čia! - ji ėmė spiegti paklaikusiu, tačiau tyliu balsu. - Lauk iš čia, šunsnuki! Ar girdi mane? VARYK VELNIOP IŠ MANO NAMŲ!

Džesė, sunkiai kvėpuodama ir išsprogindama akis, nutilo. Jos veidas tvinkčiojo, lyg po jį būtų išvedžioti laidai ir prijungta elektros srovė. Džesė net neįsivaizdavo, kad plaukai ant sprando stovi piestu tartum dygliakiaulės dygliai. Apie miegą ji daugiau nebegalvojo.

Džesė išgirdo, kaip šuns nagai nedrąsiai braižo koridoriaus grindis... ir vėl tyla. *Aš turbūt jį išgąsdinau, ir jis išbėgo pro duris į kiemą. Tokie benamiai juk turėtų bijoti namų ir žmonių.*

Nesapaliok, meilute, - Rutos balse nuskambėjo abejonė. *Nematau jo šlykštaus šešėlio ant keliuko.*

O tai ir neįmanoma: jis tikriausiai apibėgo aplink namą ir nuskuodė tiesiai į mišką arba prie ežero. Toks mirtinai išsigandęs, skuodžiantis it akis išdegęs. Argi ne taip?

Ruta tylėjo, Žmonelė taip pat, nors kaip tik šią akimirką Džesė būtų išklausiusi ir vieną, ir kitą.

- Aš *tikrai* jį išvijau! - ji padrąsino save. - Žinoma, kitaip ir negali būti.

Džesė ir toliau gulėjo ištempusi ausis, tačiau girdėjo tik gyslose pulsuojantį kraują. Įsiviešpatavo tyla. Bet ar ilgam?

6

Džesė nenuvijo šuns šalin.

Jis, *be abejo*, bijojo namų ir žmonių, tačiau Džesė neįvertino jo padėties beviltiškumo. Kažkada jį vadino Princu. Kokia likimo ironi-

ja! Visą rudenį sukęs ratus aplink Kašvakamako ežerą išsidėsčiusias šiukšlių dėžes, alkanas šunėkas greitai atpažino saliami dešros, sūrio ir alyvų aliejaus kvapą, sklindantį iš Burlingeimų kiemo. Šis kvapas be galo viliojo, bet karti praeitis kuždėjo, jog ir čia buvusiam Princui nepavyks papietauti.

Ore tvyrojo ir kiti kvapai: šuo kaskart įkvėpdavo juos, kai vėjas praverdavo užpakalines duris. Jie buvo ne tokie malonūs kaip saliami ar sūris, tačiau šuo negalėjo neatkreipti į juos dėmesio. Buvęs Princas žinojo, kad kaip visada šaukiantis šeimininkas išvys jį iš namo, palydėdamas stipriais batų spyriais, bet kvapai nugalėjo baimę. Tik ginklas būtų sustabdęs nenumaldomą alkį. Deja, šuo apie ginklą nė nenutuokė. Po dviejų savaičių prasidės elnių medžioklės sezonas, tad jam pasitaikys puiki proga iš arčiau susipažinti su ginklais, tačiau kol kas rėkiantys šeimininkai, dalijantys skaudžius spyrius, buvo blogiausia, ką Princas galėjo įsivaizduoti.

Jis įtipeno pro vėjo atvertas duris ir nužingsniavo koridoriumi... bet ne per toliausiai. Šuo buvo pasirengęs skuosti neatsigręždamas atgal, jei tik išgirs pavojaus signalą.

Buvęs Princas suprato, kad name tik viena šeimininkė, jau nutuokianti apie jo pasirodymą, nes klykė kaip pasiutusi. Tačiau valkata pajuto, kad jos balse daugiau baimės nei pykčio. Truputį atšokęs atgal, šuo sustingo. Jis laukė, kad tuoj prie klyksmo prisijungs ir kitas šeimininkas ar įpykęs atsivys jį į koridorių, bet nieko panašaus neįvyko. Tada, ištiesęs kaklą į priekį, šuo vėl pajudėjo gaudydamas tvankų namų orą.

Pirmiausia jis pasuko į dešinę, virtuvės link. Kaip tik iš čia pro praviras duris į kiemą sklido sausas, bet visai malonus kvapas, nes ant stalo ir spintelės gulėjo riešutinis sviestas, trapūs krekeriai, razinos ir javainiai (dėžutės apačioje žiojėjo skylė, pragraužta taip pat išalkusios lauko pelės).

Žengęs žingsnį virtuvės link, šuo staiga atsisuko atgal, norėdamas įsitikinti, ar iš paskos neseka joks šeimininkas: šeimininkai dažniausiai rėkia, bet kartais gali prisėlinti ir iš pasalų. Koridorius, sukantis į kairę, buvo visiškai tuščias, tačiau iš tos pusės sklido daug stipresnis kvapas, nuo kurio alkio spazmai stipriai sugniaužė buvusio Princo skrandį.

Šuo nužvelgė koridorių. Jo akyse be perstojo mainėsi baimė ir laukinis troškimas. Snukis susiraukšlėjo tarsi sujauktas durų kilimėlis,

o viršutinė lūpa spazmiškai kilojosi, apnuogindama aštrius baltus dantis. Nesusilaikęs jis paleido šlapimo čiurkšlę, kuri nuvingiavo koridoriaus grindimis. Taip buvęs Princas pažymėjo savo naująją teritoriją. Džesė, ištempusi ausis, nesugebėjo sugauti šio trumpo ir tylaus garso.

Šuo užuodė kraujo kvapą. Jis taip viliojo, kad šunėkas nebegalėjo sulaikyti alkio jausmo: arba jis dabar prisiės, arba nustips. Buvęs Princas lėtai patraukė miegamojo link. Kvapas vis stiprėjo. Šuo suprato, kad tai kraujas, bet ne bet koks - o paties šeimininko. Tačiau šunėkui jau tas neberūpėjo: kvapas smelkėsi į jo smegenų gelmes. Šuo tvirtais žingsniais judėjo į priekį. Pasiekęs miegamąjį, jis ėmė urgzti.

7

Pagaliau Džesė išgirdo šuns žingsnius koridoriuje ir suprato, kad šis slenka jos pusėn. Ji vėl ėmė klykti, nors gerai žinojo, kad pavojingam gyvūnui niekados nevalia parodyti savo baimę. Tačiau ji nebepajėgė susivaldyti. Džesė puikiai suvokė, kas viliojo šį valkatą į miegamąjį.

Ji pritraukė kojas prie savęs ir įsikibusi į antrankius pasislinko arčiau galvūgalio. Akys be perstojo sekė koridoriaus duris. Ūmai išgirdus šuns urzgimą, Džesei vos nepaleido vidurių.

Šuo sustingo ant slenksčio. Šešėliai jau slankiojo žeme, todėl Džesė išvydo tik nedidelius jo kontūrus ant grindų. Šuo nebuvo panašus į žaislinį pudelį ar čiau-čiau. Geltonai oranžinė šviesa spindėjo jo akyse.

- *Lauk iš čia*! - suklykė Džesė. - *Lauk iš čia*! *Eik po velnių*! *Tavęs... tavęs čia niekas nekvietė*!

Kvailai pasakyta, tačiau tokiomis aplinkybėmis nieko geriau ir nesugalvosi. *Gal dar paprašysi, kad jis tau atneštų raktus nuo staliuko*? - mąstė ji.

Šešėlis tarpdury sujudėjo: šuo ėmė vizginti uodegą. Sentimentaliame romane toks poelgis būtų paaiškintas taip: benamis šuo supainiojo susigūžusios ant lovos moters balsą su mylimos, bet seniai prarastos šeimininkės balsu. Tačiau Džesė žinojo, kad šunys vizgina uodegas ne tik būdami patenkinti, bet ir mėgindami įvertinti situaciją. Išgirdęs Džesės balsą, jis šiek tiek atsitraukė atgal. Aptemęs kamba-

rys kol kas dar baugino šunėką. Buvusiam Princui dar neteko susidurti su ginklais, bet per šias šešias savaites nuo paskutinės rugpjūčio dienos jis buvo priverstas tikrai nemažai iškentėti. Taip atsitiko dėl to, kad ponas Čarlzas Satlinas, advokatas iš Breintrio, paliko jį miške, nes nenorėjo sumokėti septyniasdešimties dolerių šuns mokesčio. Už tokią sumą būtų galima ką nors nusipirkti, - galvojo Čarlzas Satlinas. Birželio mėnesį jis nusipirko motorinę valtį už tikrai apvalią sumelę. Ir jeigu palygintume valties kainą su šuns mokesčiu, tai Satlinas tikrai turėjo sumautas smegenis, nors jo mąstymas čia niekuo dėtas. Svarbiausia, kad motorinė valtis - seniai *planuotas* pirkinys. Senasis Satlinas apie ją svajojo jau porą metų. Jis negalvodamas įsigijo šunį prie daržovių parduotuvės Harlou. Jis niekada nebūtų to padaręs, jei ne mažoji dukrelė, įsimylėjusi šunelį iš pirmo žvilsnio.

- Šitą, tėveli! - rodydama pirštu, prašė ji. - Tą, su balta dėmele ant snukučio. Tą mažą atsiskyrėlį princiuką.

Tad Satlinas nupirko šunytį (kaip jis galėjo nuskriausti savo mažylę?!), bet mokėti septyniasdešimt baksų (o gal net ir visą šimtą, jei Princą priskirtų didesniųjų šunų klasei) už šunėką be jokių kilmės dokumentų! To jau per daug, nusprendė ponas Čarlzas Satlinas, priartėjus vasarojimo prie ežero sezono pabaigai. Vežtis šunį atgal į Breintrį ant užpakalinės "Sabo" sėdynės būtų tikra kančia: užvalkalai apliptų plaukais; gerai, jei šuo dar nepradėtų vemti ar triesti. Žinoma, galima nupirkti būdą, bet ji kainavo apie trisdešimt baksų ar dar daugiau. Be to, būda Princui vis tiek nepatiktų... Geriau tegul bėgioja laisvas miškuose tartum savo karalystėje. Taip Satlinas įtikinėjo save tą pačią paskutinę vasaros dieną, pastatęs mašiną ištuštėjusios Įlankos magistralės pakraštyje ir išleidęs šunį. Gerai įsižiūrėjus į Princą, pastebėtum, kad jo širdyje tūno įgimtas klajonių troškimas. Satlinas nebuvo kvailys, ir viena jo pusė suprato, kad visas šis šlamštas - tik savęs nuraminimo labui. Tačiau kita jo pusė tiesiog žavėjosi šia *idėja*, todėl palikęs nustebusį Princą šalikelėje jis nuvažiavo, švilpaudamas dainos "Gimęs laisvas" motyvą: "Gimęs laisvaaaas... turi sekti savo širdies šauksmąąąąą!" Ponas Satlinas gerai miegojo tą naktį, net nebeprisimindamas Princo (deja, jau buvusio Princo), kuris tuo pat metu, alkanas susigūžęs po nukirstu medžiu, drebėjo, šokčiodamas iš baimės, kaskart suūkus pelėdai ar sukrutėjus kokiam nors žvėreliui.

Dabar šuo, išspirtas lauk, Čarlzui Satlinui niūniuojant "Gimęs laisvas" melodiją, stovėjo Burlingeimų vasarnamio miegamojo tarp-

dury (Satlinų namelis buvo toli nuo čia, todėl abi šeimos artimai nebendravo, nors jau kelias vasaras linktelėdavo vieni kitiems miestelio valčių prieplaukoje). Jis nuleido galvą, išplėtė akis ir pasiruošė pulti. Buvęs Princas buvo taip įsistebeilijęs į kambario erdvę, kad net negirdėjo savo paties urzgimo. Jis instinktyviai suprato, kad dar akimirka, ir nebegalės atsispirti kraujo kvapui, tačiau vis tiek reikėjo įsitikinti, jog čia ne spąstai. Šuo nenorėjo netikėtai susilaukti spyrių ar būti apmėtytas žemės grumstais.

- Dink iš čia! - Džesė pabandė surikti, bet pavyko tik tyliai suburbuliuoti. Ne, rėkdama ji šuns nenubaidys: tas šlykštūnas kažkaip suprato, kad ji negali atsikelti ir jam suduoti.

To negali būti, - galvoje knibždėte knibždėjo mintys. *Dar prieš tris valandas aš sėdėjau šalia Džeraldo "Mersedese", prisisegusi saugos diržus, klausiausi "Reinmeikerių" kasetės ir galvojau, į kokį filmą, rodomą vietiniame kino teatre, būtų galima nueiti, jeigu staiga nuspręstume pasilikti nakčiai. Kaip šalia manęs gali gulėti mano vyro lavonas, jei ką tik kartu pritarėme dainuojančiam Bobui Valkenhorstui: "Dar viena vasara, dar vienas šansas, dar vienas meilės priepuolis". Mes abu gerai žinojome šios nuostabios dainos žodžius, todėl, kaip atsitiko, kad Džeraldas guli negyvas šalia manęs? Kaip visa tai galėjo atsitikti? Atleiskit, brangieji, bet visa ši nesąmonė - tik klaikus sapnas. Per daug jau absurdiška, kad galėčiau tuo patikėti.*

Valkata, pabrukęs uodegą, ėmė lėtai slinkti į priekį, atsargiai statydamas kojas. Juodos akys blizgėjo, o atvėpusios lūpos atskleidė visą dantų grožį. Apie absurdą jis tikrai nieko nenutuokė.

Buvęs Princas, su kuriuo Katerina Satlin linksmai ritinėjosi (kol gimtadienio proga jai nepadovanojo gražios lėlytės, vardu Marni), buvo pusiau Labradoro skalikas, pusiau kolis, bet ne mišrūnas. Kai paskutinę vasaros dieną Satlinas paliko jį ant kelio, šuo svėrė apie aštuoniasdešimt svarų, o jo kailis sveikai blizgėjo (aiškai išsiskyrė kolių veislei būdingas baltas seilinukas). Dabar jis svėrė ne daugiau keturiasdešimties svarų, o perbraukęs per šoną galėjai suskaičiuoti šonkaulius ir jausti karštligiškus širdies dūžius. Viena ausis pusiau nuplėšta, kailis purvinas ir pilnas blusų. Pusiau užgijęs rožinis randas - bandymo pabėgti per spygliuotos vielos tvorą atminimas - vingiavo užpakaline koja. Keli dygliakiaulės dygliai tartum raityti ūsai styrojo ant snukio. Prieš kelias dienas po rąstu jis rado pastipusią dygliakiau-

lę, tačiau prisivaręs pilną snukį dyglių ir nieko nepešęs turėjo palikti ją ramybėje. Tada šuo vos nemirė badu, bet dar šiek tiek galėjo tverti.

Dabar jau nebuvo įmanoma susilaikyti. Paskutinį kartą jis prieš dvi dienas mėgavosi likučiais iš praplyšusio šiukšlių maišo, išmesto į griovį palei 117 kelią. Buvęs Princas, kuris greitai išmoko atnešti Katerinai Satlin jos mestą raudoną guminį kamuoliuką, nusiridenusį per svetainę ar koridorių, tiesiog mirė badu.

Bet visai čia pat, ant grindų, gulėjo kalnas šviežios riebios mėsos! Buvusiam Princui net seilės nutįso. Tai buvo tarsi Benamių Šunų Dievo dovana.

Buvęs Katerinos Satlin numylėtinis artinosi prie Džeraldo Burlingeimo lavono.

8

Taip neatsitiks, - tikino save Džesė. *Tikra nesąmonė, todėl baik myžti į kelnes.*

Ji ir toliau apgaudinėjo save, kol pagaliau kairė lovos pusė uždengė viršutinę šuns dalį. Šuo dar stipriau suvizgino uodegą, ir Džesė išgirdo pažįstamą garsą: tarsi karštą vasaros dieną ištroškęs šuo godžiai laktų tiesiai iš balos. Tačiau palyginus garsus ji suprato, jog šis benamis ne laka, o laižo. Džesė įsistebeilijo į be perstojo vizginamą uodegą, ir staiga jos vaizduotė padėjo atstatyti lovos krašto užstojamą vaizdą: benamis šunsnukis sulipusiu kailiu bei išvargusiomis, bet vis tiek atsargiomis akimis, laižė kraują nuo išretėjusių jos vyro plaukų.

- NE! - Ji pakėlė užpakalį ir permetė abi kojas į kairę. - TUČTUOJAU PASITRAUK NUO JO! MAUK IŠ ČIA!

Džesė spyrė šuniui į nugarą.

Šuo instinktyviai atšoko atgal ir pakėlė galvą. Akys taip išsprogo, kad vos neišvirto iš savo orbitų. Nasrai prasivėrė. Nutįsusios seilės saulėlydžio šviesoje spindėjo tarsi aukso gijos. Buvęs Princas metėsi į priekį prie Džesės pėdos. Surikusi ji spėjo ją atitraukti, ant odos vis dar jausdama šuns kvapą. Bet kojos pirštai liko sveikutėliai. Džesė nesąmoningai suraitė kojas po savimi, negirdėdama pertemptų pečių raumenų aimanavimo ir girgždesio sąnariuose.

Šuo vis dar spoksojo į ją, piktai urgzdamas ir gąsdindamas savo paklaikusiu žvilgsniu. *Susitarkime, ledi*, - bylojo benamio akys. *Tu*

užsiimk savo reikalais, o aš užsiimsiu savaisiais. Gerai? Susitarkime gražiuoju, nes jei bandysi man trukdyti, ateis ir tavo eilė. Beje, jis jau miręs, tai kodėl tokiam turtui nueiti niekais, kai aš mirštu iš bado? Mano vietoj tu pasielgtum lygiai taip pat. Galbūt dabar tu dar šito nesupranti, bet greitai - daug greičiau nei galvoji - tu paseksi mano pėdom.

- DINK IŠ ČIA! - suriko Džesė. Ji atsisėdo ant savo pėdų, ištiesusi rankas į šalis. Dabar Džesė tapo kaip niekad panaši į prirakintą prie džiunglių gyventojų aukuro Fei Vrei. Jos poza priminė pačias aistringiausias merginas ant pornožurnalų viršelių: išdidžiai pakelta galva, stačios krūtys, pečiai kiek tik įmanoma atlošti atgal ir trikampis šešėlis kaklo duobutėje. Trūko tik privalomos aistros kupinos šypsenos. Džesės veidas rodė, kad moteriai liko tik vienas žingsnis iki absoliutaus pamišimo.

- LAUK IŠ ČIA!

Šuo urgzdamas dar minutėlę paspoksojo į ją, po to, nutaręs, jog daugiau spyrių nebebus, vėl nuleido galvą. Šįkart Džesė išgirdo garsų čepsėjimą, kuris priminė jausmingus brolio Vilio bučinius, kai šis bučiuodavo į skruostą senelę Džoaną.

Valkata vis dar urzgė, bet dabar jau dusliai, lyg kas nors būtų užmovęs pagalvės užvalkalą jam ant galvos. Sėdėdama ant lovos užkritusiais virš lentynos plaukais, Džesė galėjo įžvelgti putlią Džeraldo koją ir dešinę ranką. Koja krutėjo, tartum Džeraldas muštų linksmos melodijos (kad ir "Reinmeikerių" "Dar viena vasara") taktą.

Dabar Džesė matė ir patį šunį: visą jo kūną, išskyrus galvą. Jei šuo pakeltų galvą, matytųsi ir ji. Tačiau įsibrovėlis nė nemanė pakelti galvos - tik užpakalinėmis kojomis dar labiau įsispyrė į grindis. Staiga Džesė išgirdo *šlykštų* plyšimo garsą - it kažkas bandytų atsikrenkšti. Ji sudejavo.

- Liaukis... prašau, nejaugi negali paprasčiausiai liautis?

Šuo visai nekreipė dėmesio. Kažkada išsišiepęs jis kaulijo įvairiausius skanėstus nuo stalo, tačiau tos dienos išnyko praeity podraug su jo vardu. Dabar reikėjo kaip nors išgyventi, o tai jau visai nesiderino su mandagumu ir atsiprašymais. Jis jau dvi dienas nieko neturėjo burnoje, o čia gulėjo kalnas maisto. Ir nors šalia esanti šeimininkė pyko (dienos, kai šeimininkai juokdavosi, glostydavo jam galvą, sakydami "Geras Šunelis", ir už nesunkius triukus apdovanodavo mais-

to likučiais, seniai praėjo), jos kojos buvo mažytės ir minkštos, o balsas išdavė jos bejėgiškumą.

Buvusio Princo urzgimą pakeitė duslus šnopavimas, ir visas Džeraldo kūnas ėmė krutėti kartu su kojomis Džesės akyse: pirmiausia lėtai krypuodamas į šalis, o po to tiesiog slysdamas grindimis.

Nusiramink, Disko Džeraldai! - Džesei į galvą šovė beprotiška mintis. *Liaukis vaidinti šokėją. Geriau susitvarkyk su šunimi*!

Šuo nebūtų pajudinęs Džeraldo, jei šis gulėtų ant kilimėlio, tačiau Džesė sumanė išvaškuoti grindis po Darbo dienos švenčių. Bilas Danas, namo prižiūrėtojas, pasamdė vyrukus iš "Ne tik vaškuotos grindys" kompanijos, ir šie atliko milžinišką darbą. Jie panoro, kad šeimininkė, atvykusi pailsėti, imtų gėrėtis jų darbu, ir paslėpė suvyniotą kilimą sieninėje spintoje. Todėl benamiui šuniui patraukus Disko Džeraldą slidžiomis grindimis, šis lengvai sujudėjo lyg Džonas Travolta filme "Šeštadienio nakties karštligė". Svarbiausia šunėkui buvo pačiam išlaikyti pusiausvyrą. Suleidęs dantis į suglebusią Džeraldo ranką, jis traukėsi atgal, ilgais purvinais nagais kabindamasis į grindis ir ten palikdamas gilias žymes.

Aš nieko nematau, nes čia tik mano sapnas. Dar prieš kelias valandas mes klausėmės "Reinmeikerių", ir Džeraldas prisuko garsą, norėdamas man pranešti, jog šeštadienį turbūt važiuos į Oroną žiūrėti futbolo varžybų. U ir M prieš B.U. Prisimenu, kad kalbėdamas jis krapštė dešinės ausies spenelį. Tad kaip šuo, sugriebęs už rankos, gali per visą miegamąjį temti jo lavoną?

Džeraldo plaukai buvo ištaršyti (turbūt todėl, kad šuo laižė nuo jų kraują), bet akiniai vis dar pūpsojo savo vietoje. Džesė įsistebeilijo į pusiau atmerktas, aptrauktas jo akis, įsmeigtas į šokančius ant lubų saulės zuikučius. Jo veide sustingo šlykščios raudonai rožinės dėmės, tartum mirtis nebūtų pajėgusi numalšinti jo pykčio, kai Džesė netikėtai pradėjo aikštytis (žinoma, jis tai suvokė kaip Džesės užgaidą).

- Palik jį ramybėje, - Džesė paliepė šuniui, tačiau jos balsas nuskambėjo silpnai ir be galo liūdnai.

Šuo tik truputį pastatė ausis ir toliau vilko dėmėtą kūną pasišiaušusiais plaukais, kuris daugiau nebeatrodė panašus į Disko Džeraldą. Jis tapo Džeraldu Negyvėliu, slystančiu miegamojo grindimis.

Dantys laikė sukąstą odos lopinėlį. Džesė bandė įtikinti save, kad tai tik tapetai, bet juk tapetuose nebūna apgamų ir skiepijimo žymių.

Ji išvydo riebų rožinį Džeraldo pilvuką su bambos skylute vidury. Jo penis maskatavo juodų papilvės plaukų lizdelyje, o sėdmenys lengvai slydo išvaškuotomis grindimis.

Staiga dusinančią siaubo atmosferą pakeitė baisus pyktis. Džesė pasitiko jį su džiaugsmu. Pyktis galėjo grąžinti ją į realų pasaulį.

- Šunsnukis, - tyliu, drebančiu balseliu sušvokštė Džesė. - Bailus, suktas *šunsnukis*!

Nors ir nepajėgė pasiekti lentynos Džeraldo lovos pusėje, Džesė pastebėjo, kad atitinkamu kampu pasukus riešą antrankio viduje gali šiek tiek pagrabalioti ją savo pačios pusėje. Galva nesisuko tiek pat, kiek ir riešas, todėl Džesė turėjo atpažinti daiktus tik pirštais. Nors tai ir nebuvo būtina: ji puikiai žinojo, ką ten galima rasti. Pirštų galai lietė makiažo reikmenų tūbeles, stumdydami arba net numesdami jas ant užkloto ar grindų. Bet Džesė ieškojo ne jų. Pirštai apčiuopė "Nivea" veido kremo indelį, ir ji akimirką suabejojo. Tačiau indelis buvo pernelyg mažas ir lengvas, kad skaudžiai suduotų bastūnui. Tad Džesė pastūmė jį ir ieškojo toliau.

Kiek tik įstengdama ištiesė pirštus ir užčiuopė apvalų stiklinio daikto kampą. Truputį pagalvojusi, ji prisiminė, kad kabantis ant sienos bokalas - ne vienintelis Džeraldo suvenyras, išlikęs nuo koledžo laikų. Džesė lytėjo peleninę, kuri visada stovėdavo Džeraldo lovos pusėje, šalia stiklinės su šaltu vandeniu (todėl ji iškart ir nesusigaudė, kas čia per daiktas). Galbūt valytoja, ponia Dal, valydama dulkes, o galbūt ir pats Džeraldas perdėjo peleninę į kitą pusę. Tačiau nėra jokio skirtumo - svarbu, kad ji išvis yra po ranka.

Džesė pirštais sugniaužė apvalų kraštą, jausdama du specialiai cigaretėms laikyti įspaustus įdubimus. Sugriebė peleninę, atlošė ranką atgal, o po to vėl ištiesė pirmyn. Jai pasisekė, nes riešai nusileido kaip tik tuo metu, kai antrankių grandinė stipriai įsitempė ir sugirgždėjo it dūžtantis ąsotis. Viskas įvyko žaibiškai: sviedinį surado ir paleido nė nespėjusi pagalvoti, jog gali prašauti pro šalį. O taip ir galėjo atsitikti moteriai, kūno kultūros pamokose iš šaudymo turėjusiai blogiausią pažymį. Be to, šuo stovėjo už penkiolikos pėdų, o Džesės ranka vis dar buvo prirakinta prie lovos.

Ir vis dėlto Džesė jį *kliudė*. Peleninė apsisuko ore, atskleisdama užrašą ant šono. Džesė neįstengė jo perskaityti, tačiau atmintinai žinojo žodžius apie tarnybą, vystymąsi ir drąsą. Peleninė bandė persiversti dar kartą, bet nespėjusi trenkėsi į kaulėtus šuns pečius.

Bastūnas sustaugė iš nuostabos ir skausmo, o Džesę užliejo primityvaus pasitenkinimo banga. Jos veidą iškreipė piktdžiugiška šypsena. Džesė nesąmoningai vapėjo sulenkdama nugarą ir ištiesdama kojas. Ji nejautė skausmo pertemptuose pečiuose ir sąnariuose. Šis jausmas apims ją vėliau (su kiekvienu judesiu ar krūptelėjimu), bet šią akimirką ji it laukinė džiaugėsi taikliu šūviu, suprasdama, kad jei kaip nors neišreikš savo triumfo, tučtuojau sprogs. Todėl Džesė užkritusiais ant veido plaukais ir išsišovusiomis lyg stora viela gyslomis ant kaklo mušė pėdomis į užklotą ir voliojosi nuo šono ant šono.

- CHA! - rėkė ji. - AŠ... PATAIKIAU...Į TAVE! CHA!

Peleninei atsimušus į šunį, šis atšoko atgal, o jai nukritus ant grindų šoktelėjo dar kartą. Ausys sukluso, nes pasikeitė šeimininkės balso tembras - dabar jame atsispindėjo triumfas, o ne baimė. Turbūt dar po sekundės ji pašoks nuo lovos ir apdovanos jį skaudžiais spyriais. Šuo suprato, kad reikia mauti iš čia, kol dar kaip reikiant negavo į kailį.

Buvęs Princas atsisuko norėdamas įsitikinti, kad kelias atgal laisvas, bet šviežio kraujo ir mėsos kvapas vėl persmelkė visą kūną. Skrandis stipriai suspazmavo, ir šuo gailiai suinkštė. Jis vėl atsidūrė pasirinkimo kryžkelėje ir iš susijaudinimo paleido šlapimo čiurkšlę. Jo paties kvapas, bylojantis ne apie jėgą ir pasitikėjimą savimi, o apie išsekimą ir silpnumą, tiesiog spaudė jį į kampą, todėl buvęs Princas pradėjo loti.

Džesė sudrebėjo nuo nemalonaus, širdį veriančio garso (ji net būtų užsikimšusi ausis, jegu tik būtų galėjusi), ir šunėkas pajuto, kaip keičiasi šeimininkės kvapas. Šviežias naujasis kvapas pamažu blėso, ir šuo suabejojo, ar dar susilauks naujų smūgių. Be to, tas smūgis buvo ne tiek skausmingas, kiek gąsdinantis. Šuo neužtikrintai žengė žingsnį į priekį, ką tik prakąstos rankos link ir tuo pačiu metu akylai stebėjo šeimininkę. Nors ji atrodė bejėgė, tačiau įspūdis galėjo būti ir klaidingas.

Džesė tysojo ant lovos, vos vos jausdama tvinkčiojimą pečiuose ir dar labiau kankindamasi troškuliu. Ji gerai žinojo, kad iš peleninės jokios naudos - šuo vis dar čia. Savo triumfo akimirkomis ji buvo tokia tikra, kad įsibrovėlis keturiomis lėks iš miegamojo, bet jis kažkodėl neišsigando. Visų blogiausia, kad šunpalaikis, nors ir labai atsargiai, tačiau visgi artinosi prie lavono. Džesės viduje sukunkuliavo ža-

lias nuodų katilas, ir ji suprato: jei šis katilas sprogs, ji pasprings savuoju pykčiu.

- Dink iš čia, subingalvi, - gergždžiančiu balsu prakošė Džesė. - Dink, arba aš tave užmušiu. Dar nežinau kaip, bet, prisiekiu Dievu, būtinai sugalvosiu.

Šuo vėl stabtelėjo ir neramiomis akimis pažvelgė į Džesę.

- Va šitaip, geriau jau paklausyk manęs, - šnypštė ji. - Aš nejuokauju. Aš tikrai tave užmušiu.

Džesė vėl pradėjo klykti, kartais pereidama į šnabždesį.

- Aš tave užmušiu. Tikrai. Prisiekiu, kad užmušiu, TODĖL DINK MAN IŠ AKIŲ!

Šuo, kažkada buvęs mažosios Katerinos Satlin numylėtinis Prinсiukas, pakaitomis žvelgė tai į šeimininkę, tai į mėsą. Jis nusprendė padaryti kompromisą: šuo pasilenkė į priekį, įdėmiai stebėdamas Džesę, ir sugriebęs riebų kremzlėtą Džeraldo Burlingeimo dešinės rankos gabalą atsitraukė atgal. Džeraldo ranka pakilo, pirštais rodydama į rytinį langą, už kurio stovėjo "Mersedesas".

- Liaukis! - suklykė Džesė. Jos balsas vis dažniau neišlaikydavo aukšto tono ir virsdavo dusliu šnabždesiu. - Ar tau dar negana? Palik jį ramybėje!

Buvęs Princas net nesiteikė sureaguoti. Jis papurtė galvą kaip tais laikais, kai žaisdavo su Kete Satlin, bandydamas atimti iš jos guminį žaisliuką. Tiktai čia nebuvo joks žaidimas. Seilės tryško į šonus, jam plėšiant mėsą nuo kaulo. Džeraldo švytinti, ką tik po manikiūro ranka kraupiai lingavo ore. Ji atrodė lyg dirigento, primygtinai prašančio muzikantus pagreitinti tempą, plaštaka.

Džesė dar sykį išgirdo, kaip šuo atsikrenkštė, ir staiga pajuto, kad tuoj susivems.

Ne, Džese, - pagaliau prabilo sunerimusi Ruta. *Ne, suimk save į rankas. Vėmalų kvapas gali šį šunpalaikį atvilioti prie tavęs... arba netgi ant tavęs*!

Džesės veidas, jai bandant nuvyti šalin pykinimo priepuolį, persimainė į atstumiančią grimasą. Vėl pasigirdo plėšimas, ir prieš pat užsimerkdama akies kampučiu ji dėbtelėjo į šunį: ėdrūnas stovėjo tvirtai įrėmęs priekines kojas į tamsią elastikos juostą. Visai pamiršusi, kad vis dar guli prirakinta prie lovos, Džesė pabandė užsidengti akis. Rankos sustingo per dvi pėdas viena nuo kitos. Grandinės su-

žvangėjo. Džesė sudejavo. Balse suskambo visiško pralaimėjimo gaida.

Vėl išgirdo šlykštų plėšimo garsą, užsibaigiantį "dideliu laimingu bučkiu", tačiau Džesė neatsimerkė.

Šuo ėmė trauktis atatupstas koridoriaus durų link, neatitraukdamas akių nuo gulinčios ant lovos šeimininkės. Nasruose jis nešėsi didelį spindintį Džeraldo Burlingeimo gabalą - jei šeimininkė nori jį atimti, tegul puola dabar. Šuo negalėjo mąstyti (bent jau ne taip kaip žmogus), tačiau visų jo instinktų derinys beveik atstojo mąstymą, todėl buvęs Princas suprato, jog tai, ką jis padarė (ir ką dar ruošėsi padaryti), užtraukia jam prakeikimą. Tačiau jis taip ilgai nieko neturėjo burnoje! Jį miške mirti iš bado paliko žmogus, kuris pakeliui į namus laimingas švilpavo "Gimęs laisvas" melodiją. Jei dabar šeimininkė kėsintųsi atimti iš jo maistą, jis, be abejo, pultų.

Šuo metė paskutinį žvilgsnį į Džesę, įsitikino, kad ši nesiruošia atsikelti, ir nusisuko. Jis išsinešė mėsą į koridorių ir ten patogiai įsitaisė. Vėjas įsismarkavęs praverdavo ir trenkdavo duris. Buvęs Princas dėbtelėjo į tą pusę, ir jo šuniškas protas pakuždėjo jam, kad ištikus bėdai jis pats savo snukio pagalba sugebės atsidaryti užpakalines duris. Įsitikinęs, kad negresia joks pavojus, šuo pradėjo godžiai ėsti.

9

Džesei vos ne vos pavyko nuvyti norą vemti. Užsimerkusi ji gulėjo ant nugaros, vis stipriau jausdama skaudžiai tvinkčiojančius pečius. Skausmas bangavo, tačiau Džesė būgštaudama spėjo, jog tai tik pati pradžia.

Noriu miego, - galvojo ji išgąstigu, nesugebančiu logiškai mąstyti vaiko balsu. *Aš jau beveik miegojau, kai įėjo tas prakeiktas šuo. Todėl ir noriu vėl užmigti.*

Džesė pritarė šiam balsui visa širdimi. Tačiau miego ji tikrai nenorėjo, nes ką tik regėjo, kaip šunpalaikis išplėšė mėsos gabalą iš jos vyro lavono.

Dabar Džesė troško tik vieno - *gerti.*

Ji atmerkė akis ir išvydo Džeraldą, išsidrėbusį savo paties šešėlyje ant išvaškuotų grindų lyg koks apgailėtinas žmogaus atolas. Jo akys

tebebuvo įbestos į lubas, bet akiniai nusmuko: viena jų kojelė kyšojo ausyje. Galva susilenkė tokiu kampu, kad riebus kairysis žandas beveik palindo po kairiuoju petimi. Tarp dešinio peties ir alkūnės žiojėjo tamsiai raudona skylė, iš kurios lindo balti kaulai.

- Viešpatie, - suvapėjo Džesė.

Ji staigiai nusuko žvilgsnį vakarinio lango link. Auksinė saulėlydžio šviesa beveik apakino ją, todėl Džesė vėl užmerkė akis, kuriose mirguliavo raudoni ir juodi taškeliai. Kraujas iš širdies plūstelėjo tiesiai į akių vokus: po kurio laiko ji pastebėjo, jog tie patys judančių ornamentų deriniai nuolat kartojasi iš naujo. Tai buvo tas pat, kaip žiūrėti pro mikroskopą į pirmuonį raudonai nudažytoje skaidrėje. Besikeičiantys vaizdai sudomino Džesę ir podraug nuramino. Ji pagalvojo, kad nereikia būti genijumi, idant suprastum, dėl ko, esant tokioms aplinkybėms, jie traukė. Kai viskas žmogaus gyvenime dūžta į šipulius (ir dar tokiu netikėtu greičiu), būtinai reikia už kažko užsikabinti - kažko logiško ir nuspėjamo. Jei sugebėjai užkibti tik už kraujoplūdžio akių vokuose ir saulės šviesos, turi griebtis už jų ir dar gražiai padėkoti, nes kitu atveju naujojo svetimo pasaulio dėsniai paprasčiausiai išvarys tave iš proto.

Kad ir tas garsas, sklindantis iš koridoriaus. Mirtinai išalkęs benamis šuo, ėdantis žmogų, kuris tave pirmą kartą nusivedė į Bergmano filmą ir į Senojo Sodo Paplūdimio atrakcionų parką, kur įsitempė tave į didelį, besisupantį lyg švytuoklė vikingų laivą, o po to kvatojosi, kol iš akių ėmė trykšti ašaros, kai paprašei atsivežti tave čia dar kartą. Žmogų, su kuriuo kartą mylėjotės vonioje, kol galų gale pratrūkote rėkti iš malonumo, ir iš kurio liko tik šuns rykle slystantys gabalėliai.

- Na ir keistos dienelės, mamule, - užkimusiu balsu pratarė Džesė. - Labai jau keistos.

Ji nutarė užsičiaupti, bet miegamojo tyla vėl grasino grąžinti paniką, kuri tik ir sukosi aplinkui, laukdama, kol Džesė praras budrumą. Beje, visiškai tylu nebuvo: nors medkirtys ir baigė savo dienos darbą, tačiau naras retkarčiais suklykdavo, o vėjas, artėjant vakarui, siautė vis smarkiau ir dažniau trankė užpakalines duris.

Žinoma, nereikėjo pamiršti ir užkandžiaujančio jos vyru šuns. Kol Džeraldas laukė sumuštinių, Džesė užėjo į šalia esančią “Mišo” maisto parduotuvę. Žuvis čia visada būdavo šviežia: dar mosuojanti

uodega, kaip sakydavo jos senelė. Džesė nupirko jūros liežuvių filė, manydama, kad galės pakepti, jei juodu su Džeraldu nutars pasilikti nakčiai. Jūros liežuviai labai tiko, nes Džeraldui, kuris būtų gyvas vien jautienos kepsniais ir keptais viščiukais (kartais pasigardžiuodamas ir gerai iškeptais grybais), jei tik būtų įmanoma, jie iš tikrųjų patiko. Tada jai net nestuktelėjo į galvą, kad patį Džeraldą greičiau suvalgys, nei jis spės pasidžiaugti jūros liežuviais.

- Čia galioja džiunglių įstatymai, pupuliuk, - dusliai sušvokštė Džesė ir akimoju suprato, kad ji ne tik *mąstė* kaip Ruta Neari, bet ir *perėmė* visą Rutos, kuri koledžo metais mėgo laikytis tik "Dewars" ar "Marlboro" cigarečių dietos, kalbos manierą.

Įžūlusis balsas vėl ėmė vadovauti, tarsi Džesė būtų įžiebusi kokią nors stebuklingą lempą. *Ar atsimeni tą Niko Louvo dainą, kurią girdėjai per WBLM radiją, eidama namo iš keramikos paskaitos vieną žiemos dieną? Tą, kuri privertė tave nusijuokti?*

Džesė nenorom prisiminė Niko Louvo dainą "Anksčiau ji buvo nugalėtoja (dabar - tik šuns pietūs ji)", skirtą ciniškai vienatvės meditacijai, visai neatitinkančiai džiugaus muzikos ritmo. Taip, ji skambėjo juokingai tą žiemą, bet tik ne dabar.

- Ruta, liaukis, - sukrenkštė Džesė. - Jei jau ruošiesi įsitaisyti mano galvoje, tai bent liaukis mane erzinti.

Argi aš tave erzinu? Viešpatie, meilute, aš net nemaniau taip daryti. Aš tik bandau pažadinti tave!

- Bet aš juk nemiegu! - suniurzgė Džesė. Ežere vėl suklykė naras, lyg norėdamas pritarti jos žodžiams. - Ir tik tavo dėka!

O, ne! *Tu jau seniai neatsibundi. Kai kas nors bloga atsitinka, žinai, ką tu visuomet darai, Džese? Tu save įtikinėji: "Nėr čia dėl ko nerimauti, nes tai - tik blogas sapnas. Aš dažnai tokius susapnuoju, todėl kai tik vėl persiversiu ant kito šono, viskas bus gerai". Būtent taip tu elgiesi kiekvieną kartą, mano miela kvailute.*

Džesė pravėrė burną, norėdama atkirsti, - į tokį įžūlumą būtina atsakyti - bet Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim užlipo ant pakylos greičiau, nei Džesė pajėgė susikaupti.

Kaip tu gali taip kalbėti? Tu tiesiog siaubinga! *Eik šalin*!

Įžūlusis Rutos balsas ciniškai nusikvatojo. Džesė nusipurtė pamaniusi, kad labai neramu girdėti savo proto dalelę, besijuokiančią įtikinamu senos pažįstamos, dingusios velniai žino kur, balsu.

Eit šalin? Tau tikrai patiktų, jei pasitraukčiau, mažyle, gardusis saldainiuk, maža tėvelio dukrele. Kaskart, kai teisybė priartėja, ar imi įtarti, kad sapnas galbūt visai nėra sapnas, tu bėgi šalin.

Tai kvaila.

Tikrai? O kas tada atsitiko Norai Kaligan?

Akimirką nutilo ir Žmonelės, ir tikrasis "aš" balsas, tačiau tyloje vėl iškilo jau matytas paveikslas: besijuokiančių, rodančių pirštais žmonių minia, apsupusi sukaustytą į kalades mergaitę. Buvo sunku ją įžiūrėti, nes aplinkui tvyrojo tamsa (nors iš tikrųjų dar turėjo šviesti saulė), bet veido nesimatytų ir dienos šviesoje. Jos plaukai krito ant veido it atgailos šydas, nors buvo sunku patikėti, kad mergaitė galėtų padaryti ką nors siaubinga: jai neduotum daugiau dvylikos metų. Ir jos tikrai nebaudė dėl vyro nužudimo: Ievos dukrelei dar turbūt nebuvo prasidėjusios mėnesinės, tad ką jau kalbėti apie vyrą.

Tai netiesa, - staiga prabilo balsas iš gilios pasąmonės. Jis buvo panašus į banginio riksmą - melodingas ir kartu siaubingai stiprus. *Mėnesinės jai prasidėjo esant dešimties su puse. Ir tai blogiausia. Turbūt jis pajuto kraujo kvapą kaip tas benamis šuo koridoriuje. Galbūt dėl to jis taip pakvaišo.*

- *Užsičiaupk*! - suriko Džesė, pajutusi, jog pati eina iš proto. - *Užsičiaupk, nes ne apie tai kalbama*!

Beje, jei jau prakalbome apie kvapus, koks buvo tas, antrasis? - paklausė Ruta. Balsas skambėjo tvirtai ir entuziastingai, tartum kalbėtų aukso ieškotojas, kuris po ilgų nesėkmingų ieškojimų pagaliau užtiko aukso gyslą. *Toks sūrus druskos ir senų monetų kvapas...*

- *Aš dar kartą kartoju, jog ne apie tai kalbama*!

Pajutusi naują grėsmę, Džesė gulėjo ant užkloto, įtempusi visus raumenis po sušalusia oda, pamiršusi ir savo įkalinimą, ir vyro mirtį. Ji jautė, kaip Ruta ar Ruta pasivertusi jos pusė svarsto, ar tęsti šį nemalonų pokalbį. Kai ji nusprendė, kad neverta (bent jau tiesiogiai), Džesė ir Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim su palengvėjimu atsiduso.

Gerai jau, gerai, tada pasikalbėkime apie Norą, - tarė Ruta. *Apie Norą, gydytoją ir patarėją, pas kurią tu pradėjai vaikščioti po to, kai lioveisi tapyti, nes kai kurie tavo piešiniai tave baugino. Kaip tik tuo metu, kai Džeraldo seksualianiai poreikiai kažkodėl ėmė silpti, ir tu, kupina įtarimų, net pradėjai uostyti jo marškinių apykakles. Tu juk prisimeni Norą?*

Nora Kaligan buvo smalsi kalė! - suurzgė Pavyzdingoji Žmonelė.

- Ne, - sumurmėjo Džesė. - Esu tikra, kad ji buvo kupina gerų ketinimų, tik vis nueidavo per toli. Ji vis paklausdavo vienu klausimu per daug.

Sakei, kad ji tau labai patiko. Kodėl gi dabar pakeitei savo nuomonę?

- Nebenoriu toliau galvoti, - neužtikrintai atkirto Džesė. - Dabar nenorėčiau girdėti jokių balsų ir jiems atsakinėti. Juk tai kvaila.

O tu geriau paklausyk, - nepatenkinta atsakė Ruta, - *nes nuo jų tu taip lengvai nepabėgsi kaip nuo Noros... ir kaip kažkada pabėgai nuo manęs.*

Aš niekada *nuo tavęs nebėgau, Ruta*! Nelabai įtikinamas skubus paneigimas. Žinoma, kad ji pabėgo. Paprasčiausiai susikrovė lagaminus ir paliko užgriozdintą, bet mielą jų su Ruta bendrabučio kambarėlį. Ir ne dėl to, kad Ruta *pradėjo* uždavinėti per daug klausimų apie Džesės vaikystę, Juodąjį ežerą, apie tai, kas atsitiko vasarą po to, kai Džesei prasidėjo mėnesinės. Tik blogas draugas būtų išsikraustęs dėl tokios priežasties. Džesė išsikraustė todėl, kad Ruta *nesiliovė* klausinėjusi netgi po to, kai Džesė paprašė liautis. Jos nuomone, tokiu būdu *Ruta* tapo bloga drauge. Ji matė, kur Džesė brėžė ribą, bet tyčia taikėsi ją peržengti. Kaip kad Nora Kaligan, tik daug vėliau.

Beje, mintis pabėgti prirakintai prie lovos Džesei atrodė tiesiog absurdiška.

Neįžeidinėk mano protinių gabumų, pupuliuk, - supyko Ruta. *Tavo protas nėra prirakintas prie lovos, ir mes abi gerai tai žinome. Tu, be abejo, gali pabėgti, bet aš patarčiau taip nedaryti, nes aš - vienintelė tavo viltis. Jei manysi, kad tai tik baisus sapnas, kuris išnyks, persivertus ant kito šono, tai ir mirsi šiame miegamajame prirakinta prie lovos. Nejaugi to nori? Argi to nusipelnei, visus šiuos metus gyvendama antrankiais prirakinta nuo tos dienos, kai...*

- Nė nemanau apie tai galvoti ! - suklykė Džesė tuščiame kambaryje.

Akimirką Ruta nutilo, ir Džesė vylėsi, kad ji pasišalins. Tačiau ji sugrįžo, sumaigydama Džesę taip, kaip terjeras maigo savo kilimėlį.

Baik, Džese. Tu geriau patikėsi, kad išėjai iš proto, nei prisiminsi tą dieną. Tačiau tu juk gerai žinai, kad esi visai sveika. Aš esu tu, ir Pavyzdingoji Žmonelė - tu... mes visi esame tu. Todėl ir aš pati ge-

rai žinau, kas atsitiko tą dieną prie Juodojo ežero, kitiems šeimos nariams išvykus. Ir patys įvykiai visai nedomina manęs. Aš tik bandau išsiaiškinti, ar yra dar dalelė tavęs, kurios nepažįstu, ir kuri norėtų pasidalyti su Džeraldu vieta to šunsnukio pilve rytojaus rytą. Tai mėginu išsiaiškinti ne todėl, kad tave įžeisčiau - paprasčiausiai nenoriu, kad išsikraustytum iš proto.

Ašaros bėgo Džesės skruostais, tačiau ji nesuprato kodėl: ar dėl ką tik išgirstų žodžių apie mirtį, ar dėl to, kad pirmą kartą po keturių metų pertraukos vėl priartėjo prie tos dienos, praleistos prie Juodojo ežero, ir įvykių, nutikusių per saulės užtemimą.

Kartą, septyniasdešimtojo dešimtmečio pradžioje, Džesė vos vos neišsiplepėjo apie tai "moterų sąmoningumo" būrelyje. Žinoma, ji ten atsidūrė savo kambariokės dėka, bet iš pradžių noriai lankėsi susirinkimuose, kurie, Džesės nuomone, tebuvo spalvingo koledžo metų karnavalo dalis. Pirmieji du metai koledže, ypač praleisti su Ruta Neari, kuri supažindino ją su žaidimais, pasivažinėjimais ir parodomis, tapo pačiais nuostabiausiais, nes išnyko baimė, o pergalės sekė viena po kitos. Tais laikais kiekviename bendrabučio kambaryje kabėdavo Piterio Makso plakatas, o kai nusibosdavo "Bitlų" muzika (nors taip neatsitikdavo), galėjai paprasčiausiai perjungti kitą mėgstamą radijo stotį. Viskas atrodė pernelyg nuostabu, kad galėtum patikėti - tarytum žvelgtum į daiktus, apimtas nepavojingos gyvybei karštligės. Taigi pirmieji du metai iš tikrųjų buvo jėga!

Žavesys dingo po pirmojo "moterų sąmoningumo" būrelio susirinkimo. Čia Džesė išvydo pilką pasaulį, kuris atspindėjo jos ateitį aštuoniasdešimtajame dešimtmetyje ir kuždėjo baisias vaikiškas paslaptis, paslėptas giliai širdyje dar šešiasdešimtajame. Dvidešimt merginų sėdėjo namelio, besijungiančio su Niuvorto bažnytėle, svetainėje. Kelios išsidrėbė ant senos sofos, kitos - ant kėdžių, tačiau dauguma sukryžiavusios kojas įsitaisė ratu ant grindų. Jų amžius svyravo nuo aštuoniolikos iki keturiasdešimties ir daugiau. Susirinkimo pradžioje jos susikabino rankomis ir minutėlę patylėjo. Po to Džesė išgirdo keletą šiurpių istorijų apie išprievartavimus, kraujomaišą bei žiaurius kankinimus. Net ir po šimto metų ji negalėtų pamiršti, kaip rami simpatiška blondinė pakėlė savo megztuką, norėdama pademonstruoti cigarečių išdegintus randus po krūtimis.

Tą akimirką karnavalas Džesei Mahout baigėsi. Nors ir ne visai taip. Ji pasijuto, tarsi jai būtų leista žvilgtelėti, kas dedasi *už* karnava-

lo ribų. Džesė išvydo tikruosius pilkus ir tuščius rudens laukus: vien cigarečių nuorūkos, panaudoti prezervatyvai ir dar keletas pigių menkniekių, pūvančių žolėje, laukiančių, kol vėjas nupūs juos tolyn ar amžinai palaidos sniegas. Džesė įsistebeilijo į tylų, kvailą, sterilų pasaulį, boluojantį kitoje užlopytos drobės pusėje. Tik šis plonas audinio sluoksnis skyrė ją nuo triukšmingų pasilinksminimų, prekeivių žargono ir besikeičiančių pro langą vaizdų. Tai ją smarkiai išgąsdino: baisu net pagalvoti, kad jos laukia tik toks likimas. Mintis, kad jos viduje dedasi tas pat, nors išgydytos atminties drobulė bandė viską paslėpti, buvo tiesiog nepakeliama.

Parodžiusi randus po krūtimis, simpatiškoji blondinė vėl užsitraukė megztuką ir paaiškino, esą negali pasiskųsti tėvams, nes šitaip pasielgė su ja savaitgalį jos brolio draugai, kai tėvai buvo išvykę į Monrealį. O priežastis paprasta: tada išaiškėtų, kaip jos *brolis* elgėsi su ja ištisus metus, tačiau jos tėvai jokiu būdu *tuo* nepatikėtų.

Blondinė kalbėjo sąmoningai ramiai. Kai baigė, stojo mirtina tyla. Tuo metu Džesė pajuto savo viduje tarsi kažką atsiskiriant, ir suklykė šimtai vaiduokliškų balsų, apimtų nevilties ir siaubo. Bet tada prabilo Ruta:

- O kodėl gi jie *nepatikėtų*? Liva, juk jie tave degino cigaretėmis! Aš turiu omeny, kad randai - geriausias *įrodymas*! Nejaugi jie *nepatikėtų*? O gal jie tavęs nemyli?

Myli, - galvojo Džesė. *Žinoma, kad myli, bet...*

- Taip, - atsakė blondinė. - Jie myli mane, bet tiesiog *dievina* mano brolį Barį.

Džesė, sėdėdama šalia Rutos ir drebančia ranka liesdama kaktą, nejučia sumurmėjo:

- Be to, tai būtų ją pribaigę.

Ruta klausdama pasisuko:

- Ką?..

Tačiau blondinė vis dar ramiu balsu pridūrė:

- Be to, tokie dalykai būtų pribaigę mano motiną.

Dabar Džesė pajuto, kad tuoj tuoj sprogs, jei per akimirksnį nedings iš čia. Tad ji pašoko nuo kėdės, vos jos nepargriaudama, ir išlėkė iš kambario kaip kulka, nors ir žinojo, jog visų akys nukreiptos jos pusėn. Jai buvo nusispjaut, ką jos pagalvos. Svarbiausia, kad *dingo pati saulė*, o jeigu Džesė papasakotų viską, ja nepatikėtų tik tada,

jei Dievas būtų geros nuotaikos. O jei atvirkščiai, visos *patikėtų* jos pasakojimu... ir galbūt tai nepribaigtų motinos, bet vis tiek sudaužytų į šipulius šeimą it prie prinokusio moliūgo pririšta dinamito lazdelė.

Džesė išbėgo iš svetainės, kirto virtuvę ir būtų išvirtusi kartu su užpakalinėmis durimis, jei šios nebūtų buvusios užrakintos. Ruta vijosi ją šaukdama sustoti. Džesė taip ir padarė - aiman, ją sustabdė prakeiktos užrakintos durys. Ji priglaudė veidą prie šalto tamsaus stiklo, trokšdama sudaužyti jį ir persipjauti sau gerklę, kad tik nereikėtų matyti šlykščiai pilkų ateities ir praeities vaizdų. Tačiau tik apsisuko, susmuko ant grindų, paslėpdama nuogas kojas po trumpu sijonėliu, atrėmė kaktą į kelius ir užsimerkė. Ruta atsisėdo šalia, apkabino ją ir glostydama plaukus įkalbinėjo išsipasakoti.

Dabar, gulėdama vasarnamyje ant Kašvakamako ežero kranto, Džesė pagalvojo apie tai, kas galėjo nutikti ramiai blondinei, kuri joms papasakojo apie savo brolį Barį ir jo draugus, kurie tikrai manė, esą moteris - tik jos lytinių organų gyvybę palaikanti sistema, ir taip atkeršijo merginai, leidusiai savo broliui ją dulkinti, tačiau kažkodėl pasipriešinusiai brolio sėbrams. Sukaupusi visas jėgas, Džesė bandė prisiminti, ką tada papasakojo Rutai, joms susėdus prie užrakintų virtuvės durų. Vieninteliai žodžiai, užstrigę jos atminty, dabar skambėjo ausyse: "Jis niekada manęs nedegino! Nieko panašaus! Jis niekados nenorėjo manęs įskaudinti!" Bet turėjo dar kažkas atsitikti, nes Ruta vis daugiau ir daugiau norėjo sužinoti apie Juodąjį ežerą ir tą dieną, kai įvyko saulės užtemimas.

Pagaliau Džesė paliko Rutą, nes nenorėjo išsipasakoti... lygiai taip pat ji paliko Norą. Ji bėgo, kiek tik kojos nešė - ta pati Džesė Mahout Burlingeim, neapsakoma drovuolė, paskutinis abejonių amžiaus stebuklas, saulės užtemimo liudininkė, antrankių kalinė, nebegalinti niekur pabėgti.

- Padėkit man! - kreipėsi ji į tuščią kambarį.

Prisiminusi merginą ramiu veidu ir balsu bei apvaliais randeliais po gražiomis krūtimis, Džesė nebepajėgė išmesti jos iš galvos, nors suprato, kad tai buvo ne ramybė, o ryšio su nutikusiais įvykiais spraga. Blondinės veidas tapo *Džesės* veidu, o jai kalbant balsas drebėjo lyg ateisto, kuris toleravo tik vienintelę maldą: "Prašau man padėti!".

Jai atsakė ne Dievas, o švelnus, tačiau bemaž nepaliekantis vilties Rutos Neari balsas. *Aš pabandysiu, bet tu irgi turi man padėti. Žinau,*

kad darai skausmingus judesius, tačiau to nepakanka - reikia ir skausmingai mąstyti. Ar esi tam pasirengusi?

- *Mąstymas* čia niekuo dėtas, - sudvejojo Džesė ir tuoj pat suprato: *Taip kalba Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim.* - Prašiau... padėti... *pabėgti* iš čia.

Turi ją nutildyti, - tarė Ruta. *Ji - teisėta tavo, tai yra mūsų dalis, ir tikrai ne pati blogiausia, tačiau ji per ilgai viena valdė mus visas. O šioje situacijoje vadovauti turėtų tikrai ne ji. Nesutinki?*

Džesė nebenorėjo su niekuo ginčytis. Ji pernelyg pavargo. Artėjant saulėlydžiui, šviesos juosta, krentanti pro vakarinį langą, darėsi vis karštesnė ir raudonesnė. Pūtė vėjas, barstydamas lapus po tuščią verandą - verandos baldai dabar buvo užgriozdinę visą svetainę. Ošė pušys, trinksėjo užpakalinės durys, šuo stabtelėjo minutėlę, po to stiprinosi toliau.

- Noriu gerti, - suvaitojo Džesė.

Gerai, nuo to ir pradėsim.

Džesė pasuko galvą taip, kad galėtų jausti saulės šilumą ant kairės kaklo pusės ir prilipusių prie skruosto plaukų. Tuomet atmerkė akis ir suprato, kad jos įbestos tiesiai į Džeraldo vandens stiklinę. Išdžiūvusi gerklė išleido reikalaujantį riksmą.

Pirmiausia reikia užmiršti šunį, - tarė Ruta. *Šuo tik nori išgyventi. Tau reikia užsiimti tuo pačiu.*

- Nežinau, ar man pavyks jį užmiršti, - atsiduso Džesė.

Manau, kad pavyks, meilute. Jei sugebėjai pakišti po kilimėliu įvykius, nutikusius per saulės užtemimą, tai, esu tikra, sugebėsi pakišti bet ką po tuo pačiu kilimėliu.

Akimirką Džesė suprato, kad nesugebės nugalėti Rutos. Tos dienos paslaptis niekada nebuvo paskendusi pasąmonėje, kaip būna televizijos muilo operose ar kino melodramose. Geriausiu atveju Džesė palaidojo ją negiliame kape. Ji savo noru apsimetė serganti nesunkia amnezijos forma. Jei tik panorėtų, ji be jokio vargo galėtų prisiminti viską, kas įvyko tą dieną, pranykus saulei.

Supratęs tai kaip kvietimą, Džesės protas kaipmat nupiešė širdį veriantį reginį: žnyplėmis suspausta stiklo šukė. Mažo lauželio dūmų fone ranka su virtuvine pirštine tiesė ją Džesei.

Džesė išsitiesė išskaidydama reginį.

Išsiaiškinkim vieną dalyką, - ji manė, kad kreipiasi į Rutą, bet nebuvo visiškai tuo tikra (ji daugiau niekuo nebebuvo tikra). *Aš ne-*

noriu prisiminti. Supratai? Tos dienos įvykiai visiškai nesusiję su dabartimi. Jie skiriasi kaip diena nuo nakties. Na taip, žinoma, panašumų yra: du ežerai, du vasarnamiai, du

(paslapties, tylėjimo, skausmo, žalos)

seksualinių šėliojimų atvejai, tačiau prisiminus 1963-iuosius niekuo sau nepadėsi, tik teks daugiau kentėti. Todėl liaukimės apie tai kalbėti. Pamirškime Juodąjį ežerą.

- Ką pasakysi, Ruta? - žemu balsu paklausė Džesė, nukreipdama žvilgsnį į batikinį drugelį.

Dar vienas paveikslas iškilo prieš akis: maža mergaitė, kažkieno saldusis Moliūgėlis, žiūri į dangų pro aprūkusį stiklą ir užuodžia skutimosi losjono kvapą. Ir paveikslas akimoju dingo.

Dar kelias sekundes paspoksojusi į drugelį (norėjo įsitikinti, kad seni prisiminimai visiškai išnyko), Džesė vėl atsisuko į Džeraldo vandens stiklinę. Neįtikėtina, tačiau keli ledo kubeliai vis dar plaukiojo stiklinės paviršiuje, nors popietės saulė nesiliovė šildyti grimzdančio į tamsą miegamojo.

Džesė įsispoksojo į stiklinę, pastebėdama net šaltus vandens lašelius ant stiklo. Lentyna užstojo padėkliuką, tačiau ji įsivaizdavo, kaip tamsus drėgnas ratas plečiasi ant jo, lašeliams nuvarvėjus nuo kraštų.

Džesė iškišo liežuvį ir aplaižė viršutinę lūpą, tačiau ne ką ją sudrėkino.

Noriu gerti! - sucypė baikštaus vaiko - kažkieno saldaus Moliūgėlio - balsas. *Noriu gerti ir... TUČTUOJAU*!

Tačiau Džesė nevaliojo pasiekti stiklinės. Ji stovėjo taip arti ir drauge pernelyg toli.

Ruta padrąsino: *Nepasiduok taip lengvai. Jei sugebėjai sviesti peleninę į tą prakeiktą šunpalaikį, tai kodėl negalėtum sugriebti ir stiklinės, Džese? Reikia tik pabandyti.*

Džesė pakėlė dešinę ranką ir ištiesė ją, kiek leido skaudantis petys, tačiau vis dar trūko pustrečio colio. Ji sudejavo, pajutusi skausmą perdžiūvusioje gerklėje.

- Matai? - supyko Džesė. - Gal dabar atsikabinsi?

Ruta nieko neatsakė, bet užtat įsiterpė Žmonelė, prabilusi minkštu, nusikaltusiu balsu. *Ji pasakė* "sugriebti", *o ne* "pasiekti". *Galbūt tai ne visai tas pat.* Žmonelė nuoširdžiai nusijuokė, ir Džesė pagalvojo, kad be galo nemalonu, kai viena tavo pusė juokiasi, lyg būtų vi-

siškai atskiras pasaulis. *Jei turėčiau dar kelis balsus, galėtume sulošti velniškai gerą bridžo partiją.*

Džesė dar valandėlę paspoksojo į stiklinę, po to nugriuvo ant pagalvių, norėdama ištirti lentynos apačią. Ji nebuvo pritvirtinta prie sienos, o laikėsi ant keturių plieninių kabliukų, panašių į apverstas aukštyn kojomis didžiasias "L" raides. Džesė neabejojo, kad lentyna nepritvirtinta paprasčiausiai gulėjo ant *jų*. Ji prisiminė, kaip Džeraldas netyčia atsirėmė į ją, plepėdamas telefonu. Jos galas ėmė kilti į viršų it viena sūpuoklių pusė, ir jei Džeraldas nebūtų iškart atitraukęs rankos, lentyna būtų kaipmat apsivertusi.

Mintis apie telefoną, nors *tik* kelioms sekundėms, tačiau sudomino Džesę. Jis stovėjo ant mažo staliuko priešais rytinį langą, atskleidžiantį įvažiavimo į kiemą ir "Mersedeso" vaizdą, ir atrodė esąs kažkur kitoje planetoje. Tad akys vėl sugrįžo prie lentynos apačios. Džesė ėmė studijuoti lentą ir "L" formos kabliukus.

Džeraldui pasirėmus į savo galą, pasikėlė josios. Jei ji, sukaupusi visas jėgas, paspaustų savąjį, norėdama pakelti Džeraldo galą, tai vandens stiklinė...

- Pasislinktų žemyn, - užkimusiu balsu pratarė Džesė. - Galbūt ji net nuslinktų iki pat manęs.

Žinoma, ji galėjo nušliuožti per toli ir sudužti į grindis arba atsimušti į nematomas Džesei kliūtis kelyje bei apsiversti, dar nepasiekusi reikiamo taško, tačiau pabandyti vis tiek buvo verta.

Na žinoma. Planavau skristi į Niujorką papietauti "Keturių metų laikų" restorane, prašokti visą naktį Bedlando naktiniame klube, bet mirus Džeraldui turbūt susidarys šiokių tokių keblumų. Be to, negaliu pasiekti nė vienos geros knygos (taip pat ir blogos), todėl būtų visai ne pro šalį pabandyti pasiekti šį užuojautos prizą.

Gerai tai gerai, bet kaip tai padaryti?

- Labai atsargiai, - sau pačiai atsakė Džesė. - Va *kaip*!

Ji nutvėrė už antrankių, atsisėdo ir dar kartą nužvelgė stiklinę. Lentynos paviršiaus nesimatė, todėl Džesė pasitelkė vaizduotę. Ji jau žinojo, kas yra jos pusėje, tačiau abejojo dėl Džeraldo krašto ir lentynos vidurio. Nėra čia ko stebėtis - tik fenomenalios regimosios atminties žmogus sugebėtų išvardyti visus ten sustatytus daiktus. Be to, niekas ir nepagalvojo, kad šito kada nors prireiks.

O dabar prireikė. Gyvenu pasaulyje, kuriame pasikeitusios visos perspektyvos.

Taigi. Šiame pasaulyje benamis šuo baisesnis už Fredą Kriugerį, telefonas atsiduria "Sutemų zonoje", o vandens stiklinė su plūduriuojančiais ledo kubeliais tampa dykumos oaze, kurios taip ieško svetimšaliai legionieriai iš romantinių istorijų. Pagal šio pasaulio tvarką miegamojo lentyna virsta prekybos linija, tokia pat gyva kaip Panamos kanalas, o ne vietoje numestas vesternas ar misterija gali tapti fatališka kliūtimi.

Ar tau neatrodo, jog truputėlį perdedi? - Džesė neramiai paklausė pati savęs, tačiau klausti nereikėjo: jai tikrai taip neatrodė. Tai bus ilga ir nemaloni procedūra, bet jei kelyje pasitaikys nors viena kliūtis, visos pastangos nueis šuniui ant uodegos. Vienintelė plona Erkiulio Puaro nuotykių ar "Žvaigždžių karų" knygelė (tokias Džeraldas perskaitydavo ir numesdavo kaip panaudotas nosinaites) galėjo sustabdyti ir netgi apversti stiklinę. Tad Džesė nė kiek neperdėjo. Naujojo pasaulio perspektyvos tikrai pasikeitė. Džesei ėmė vaidentis matytas fantastinis filmas, kur pagrindinis veikėjas staiga pradėjo mažėti, kol pagaliau tilpo gyventi dukters lėlių namelyje, o numylėtinė katytė tapo pačiu didžiausiu siaubūnu. Džesė turėjo paskubomis išmokti naujas taisykles... ir gyventi pagal jas.

Neprarask drąsos, Džese, - sušnibždėjo Ruta.

- Nesijaudink, - atšovė ji. - Aš tuoj pabandysiu. Bet kartais verta pagalvoti, su kuo teks susidurti. Kartais nuo to viskas ir priklauso.

Džesė pasuko riešą nuo savęs kiek tik galėjo ir tuomet pakėlė ranką. Ji tapo panaši į moters figūros egiptietišką hieroglifą. Pirštai, ieškodami galimų kliūčių, slydo lentyna, kur turėjo sustoti stiklinė.

Džesė palietė kietą popierių ir pabaksnojo nykščiu, bandydama atspėti, kas tai. Pirmiausia ji spėjo, kad tai lapelis iš bloknoto, kuris gulėdavo telefono stalelio stalčiuje, bet tuomet popierius būtų plonesnis. Akys užkliuvo už numesto prie telefono "Time" ar "Newsweek" žurnalo, kuriuos Džeraldas atsiveždavo su savimi. Atminty iškilo vaizdas, kaip Džeraldas užkliudė vieną iš jų, nusimaudamas kojines ir atsisagstydamas marškinius. Popieriaus lapas turbūt buvo vienas iš nusibodusių kvietimų užsiprenumeruoti žurnalą, kokių būna prikimštas kiekvienas leidinys. Džeraldas visada juos išsiimdavo ir po to panaudodavo kaip skirtukus knygoms. Nors gal Džesė ir klydo, tačiau ne taip jau svarbu. Popierius nebuvo toks storas, kad galėtų sustabdyti ar apversti stiklinę. Jos pirštai daugiau nieko aplinkui neapčiuopė.

- Gerai, - tarė Džesė.

Širdis ėmė daužytis krūtinėje. Kažkoks sadistiškas transliavimo piratas bandė įterpti į jos sąmonės monitorių filmuką, rodantį, kaip stiklinė krenta nuo lentynos, tačiau Džesei pavyko jį užblokuoti.

- Ramiai ir iš lėto. Neskubėk ir būsi pirmas. Bent jau aš tikiuosi, kad taip ir bus.

Laikydama dešinę ranką toje pačioje vietoje, nors ir velniškai skaudėjo, Džesė pakėlė kairiąją (*Mano peleninių mėtymo ranka*, - nusišypsodama pagalvojo) ir sugriebusi lentyną pabandė nukelti ją nuo paskutinio kabliuko savo lovos pusėje.

Na štai, ji kaire ranka pradėjo spausti lentyną žemyn, bet veltui. *Turbūt spaudžiu per arti paskutinio kabliuko, norėdama išlaikyti pusiausvyrą. Prakeikta antrankių grandinė: ji neleidžia kaip reikiant atitraukti rankos atgal.*

Galbūt tiesa, tačiau tai nekeitė esmės. Reikėjo ištiesti pirštus dar šiek tiek tolėliau, norint pajudinti lentyną - kaip įdomiojoje fizikoje: sprendimas paprastas, bet galutinis. Ironiška, nes Džesė kada tik panorėjusi galėjo dar truputį ištiesti pirštus *po* lentyna ir ją *pakelti*, tačiau buvo viena problemėlė - stiklinė nukryptų nuo teisingo kelio ir tėkštųsi ant grindų. Pažvelgus iš arčiau, situacijos keblumas turėjo ir juokingąją pusę. Tai buvo panašu į kadrus iš "Amerikos juokingiausių istorijų" šou, atsiųstus tiesiai iš pragaro.

Staiga nurimo vėjas, ir garsai koridoriuje tapo dar aiškesni.

- *Ar skanu, subingalvi*? - sušuko Džesė. Skausmas plėšė gerklę, bet ji neįstengė liautis. - *Tikiuosi, kad taip, nes išsilaisvinusi pirmiausia nurausiu tau galvą*!

Oho! - išsiviepė Džesė. *Tikrai įspūdinga kalba tokiai moteriai kaip tu, kuri seniai užmiršo, ar senasis, paveldėtas iš tėvo, Džeraldo šautuvas guli kur nors čia, ar mėtosi namo palėpėje Portlende.*

Koridoriuje įsiviešpatavo palaiminga tyla. Atrodė, kad šuo stengiasi kuo rimčiau apsvarstyti išgirstus grasinimus.

Po to vėl pasigirdo čepsėjimas.

Dešinysis riešas perspėjamai sutvinksėjo, grasindamas traukuliais. Džesė turėjo paskubėti, jei norėjo pabaigti šį reikalą iki galo.

Ji pasilenkė į kairę ir, kiek tik leido grandinė, ištiesė ranką. Tada vėl ėmė spausti lentyną. Iš pradžių ji net nesujudėjo. Džesė prisimerkė, prikando lūpą ir paspaudė dar smarkiau. Ji atrodė it vaikas, ku-

riam ištiesė šaukštą su karčiais vaistais. Paspaudusi, kiek įstengė skaudantys rankos raumenys, Džesė pajuto permainą. Lenta pasislinko, bet taip nežymiai, kad lengviau būtų buvę įsivazduoti nei pajusti.

Tu pajutai, ką norėjai pajusti, Džese. Ir nieko daugiau.

Netiesa. Žinoma, siaubas stūmė visas jos mintis kaip tik ta linkme, tačiau jokiu būdu nesuklaidino jos pojūčių.

Džesė paliko ramybėje lentyną ir giliai kvėpuodama atsipalaidavo ant lovos. Ji nenorėjo, kad kritiškiausiu momentu raumenys imtų spazmuoti - ir be to pakako rūpesčių. Pakankamai pailsėjusi, Džesė kairiuoju delnu apkabino lovos stulpelį ir trynė tol, kol nudžiūvo prakaitas, o raudonmedis ėmė girgždėti. Tada vėl ištiesė ranką ir sučiupo lentyną. Buvo pats laikas.

Privalau būti labai atsargi. Lentyna pajudėjo - apie tai nėra nė kalbos - ir turi judėti toliau, tačiau norint išjudinti stiklinę prireiks sukaupti visas jėgas. O sukaupus visas jėgas, pasidaro sunku save kontroliuoti.

Tiesa, bet su tuo dar galima susidoroti. Didžiausia problema, - kad ji visiškai nejuto lentynos pusiausvyros taško.

Džesė prisiminė, kaip kartu su seserimi Mede suposi ant sūpynių žaidimo aikštelėje prie Falmauto vidurinės mokyklos. Tą vasarą jie grįžo nuo ežero anksčiau nei visada, todėl Džesei atrodė, kad jos kartu su Mede praleido visą rugpjūtį besisupdamos ant sūpuoklių apsilaupiusiais dažais. Ir kaip joms pavykdavo puikiai išlaikyti pusiausvyrą? Kadangi Medė svėrė truputį daugiau, jai teko patraukti užpakalį arčiau vidurio. Ilgos, karštos praktikos dienos, dainuojant linksmas daineles, leido joms surasti kiekvienų sūpuoklių pusiausvyros tašką beveik moksliniu tikslumu. Sustatytos į eilę žalios sūpuoklės atrodė joms tarsi gyvi sutvėrimai. Dabar Džesė visiškai nejautė to gyvybingumo po savo pirštais. Jai liko tik pasitikėti savimi ir viltis, kad to užteks.

Ir kad ir kaip prieštarautų Biblija, jokiu būdu neleisk, kad kairė ranka pamirštų, ką daro dešinė. Lai tavo kairė būna peleninių mėtymo ranka, o dešinė lai tampa stiklines gaudančiąja, Džese. Galėsi išlaikyti tik kelis lentynos colius. Jei stiklinė praslys šį tarpą, bus nebesvarbu, ar ji nukris, ar ne - vis tiek jos jau nebepasieksi.

Džesė niekaip nevaliojo pamiršti dešinės rankos - ją visą apėmė skausmas. Ji dar stipriau paspaudė kairį lentynos kraštą, veikdama iš

lėto ir nuosekliai. Karštas prakaito lašelis nuriedėjo tiesiai į akies kamputį, ir Džesė sumirksėjo. Trinksėjo užpakalinės durys, tačiau jos persikėlė į kitą visatą, pas savo draugą telefoną. O čia tebuvo stiklinė, lentyna ir Džesė. Viena jos dalis tik ir laukė, kada lentyna pašoks į viršų lyg paleista nuo spyruoklės, viską nusviesdama šalin. Todėl Džesė kaip įmanydama bandė užkirsti kelią galimai nesėkmei.

Apsibliausi tada, kai iš tikrųjų taip įvyks, meilute. O dabar neprarask savitvardos. Manau, kad kažkas vyksta.

Taip, iš tikrųjų. Ji vėl pajuto tą akimirkos pokytį: lentyna truputį pakilo iš Džeraldo pusės. Džesė dar padidino spaudimą; kairės rankos raumenys ėmė virpėti nuo įtempimo. Ji kelis kartus sušvokštė. Lentyna tikrai kilo į viršų.

Staiga vanduo Džeraldo stiklinėje subangavo, ir Džesė išgirdo, kaip ledo kubeliai daužosi į stiklą, nes dešinysis kraštas tikrai ėmė kilti. Pati stiklinė nepajudėjo iš vietos, todėl Džesei į galvą šovė siaubinga mintis: o kas, jei vanduo, nulašėjęs stiklinės sienelėmis, persisunkė per popierinį padėkliuką ir savotiškai priklijavo ją prie lentynos?

- Ne, taip negalėjo atsitikti, - Džesė sušnibždėjo žodžius lyg pavargusio vaiko maldelę.

Sukaupusi visas jėgas, ji dar labiau paspaudė kairį lentynos kraštą. Visi arkliai pažaboti, arklidė tuščia. "Prašau *neleisk*, kad taip atsitiktų. *Maldauju.*"

Džeraldo lentynos kraštas kėlėsi stipriai virpėdamas. "Max Factor" ružo tūbelė nulėkė nuo Džesės krašto ir tėškėsi į grindis, netoli tos vietos, kur gulėjo Džeraldo galva, kol pasirodęs šuo nuvilko jį toliau nuo lovos. Toptelėjo nauja mintis: jei Džesė dar pakeltų lentyną, ši paprasčiausiai nuslystų nuo "L" formos kabliukų kartu su stikline, lyg nuo sniego kalno važiuojančios rogutės. Jei ir toliau galvos apie lentyną kaip apie sūpynes, neišvengs bėdos. Juk vis dėlto tai ne sūpynės, nes lentyna neturėjo centrinio tvirtinimo.

- *Slysk, bjaurybe*! - uždususi garsiai sušuko Džesė.

Ji užmiršo Džeraldą ir troškulį. Galvoje sukosi mintys tik apie stiklinę, pakrypusią taip, kad vanduo beveik bėgo per viršų, tačiau kažkokiu būdu vis dar išsilaikančią ant lentynos. Ji išliko stovėti kaip stovėjusi it priklijuota.

- *Slysk*!

Pagaliau ji pajudėjo.

Judesys visai neatitiko jos lūkesčių, todėl iš pradžių Džesė sutriko. Vėliau ji suprato: taip atsitiko todėl, kad ji nesąmoningai tikėjo, jog stiklinė nukris ant grindų. Tad sėkmė visiškai išmušė ją iš vėžių.

Džesę taip apstulbino trumpa ir sėkminga stiklinės kelionė žemyn lentyna iki dešinės rankos, kad ji vos susilaikė kaire nepaspaudus lentynos krašto: lentyna būtų netekusi pusiausvyros ir nudardėjusi žemyn. Pirštai palietė stiklinę. Džesė sušuko iš nuostabos, lyg ką tik išlošusi loterijoje moteris.

Lentyna susvyravo, ėmė slysti, po to vėl sustojo tarsi mąstydama, ką toliau daryti.

Liko nedaug laiko, meilute, - perspėjo Ruta. *Griebk tą prakeiktą stiklinę, kol dar gali.*

Džesė pamėgino, bet pirštų galai nuslydo šlapiu stiklo paviršiumi. Atodė, kad sugriebti neįmanoma. Vanduo šliūkštelėjo jai ant rankos, ir ji pajuto, kad stiklinė parvirs, nors lentą ir pavyks išlaikyti.

Tik įsigalvoji, meilute. Toks mažas saldusis Moliūgėlis kaip tu niekada nieko nesugeba padaryti iki galo.

Džesė būtų sutikusi su šiuo teiginiu, tačiau tik ne šį kartą. Stiklinė tikrai rengėsi apvirsti, o Džesė visiškai nenumanė, kaip tam užkirsti kelią. Na, kodėl gi jos pirštai tokie trumpi, sugrubę ir niekam tikę? Kodėl? Jei ji galėtų nors truputį tolėliau užgriebti...

Prieš akis iškilo kraupi, kažkada per televizorių matyta reklama: besišypsanti moteris penktojo dešimtmečio šukuosena mūvi žydras gumines pirštines. *"Jos tokios lanksčios, kad gali pakelti net dešimties centų monetą*!" - šypsodamasi išpyškino moteris. *Gaila, bet jūs, mano mažasis Moliūgėli, Pavyzdingoji Žmonele ir dar velniai žino kas, tokių neturite*! *Gal tada pasiektumėte tą sušiktą stiklinę, kol prakeiktoji lentyna dar netapo greituoju konvejeriu*!

Ūmai Džesei pasirodė, kad besišypsanti skanduojanti moteris su "Playtex" firmos guminėmis pirštinėmis yra jos motina, todėl ji tyliai sukūkčiojo.

Nepasiduok, Džese! - drąsino Ruta. *Liko visai nedaug*!

Džesė iš paskutiniųjų paspaudė kairį lentynos kraštą, padrikai melsdamasi, kad ši dar labiau nenuslystų žemyn. *Dieve, ar kas tu būtum, prašau, maldauju, neleisk jai nuslysti*!

Lenta vis dėlto slystelėjo... tačiau tik truputėlį. Tada vėl stabtelėjo, turbūt už ko nors laikinai užstrigusi. Stiklinė taip pat pasistūmėjo

arčiau rankos. Dabar Džesei pasirodė, kad ta prakeikta stiklinė irgi kalba. Ji niurzgėjo kaip didmiesčio taksi vairuotojas, amžinai nepatenkintas visu pasauliu: "*Ei, poniute, ko dar iš manęs norite? Kad užsiauginčiau debilišką auselę ir pasukčiau į jūsų pusę?*" Keli vandens lašeliai užkrito ant įtemptos dešinės rankos. Stiklinės skrydis ant grindų atrodė neišvengiamas. Džesė net pajuto, kaip ledinis vanduo bėga per kaklą.

- *Ne*!

Džesė dar toliau ištiesė dešinę ranką, išskėtė pirštus ir leido stiklinei slinkti į jos pirštų glėbį. Antrankis giliai įsirėžė į riešą. Aštrus skausmas prasismelkė net iki alkūnės, bet Džesė nekreipė dėmesio. Kairės rankos raumenys tvinkčiojo, perduodami impulsus drebančiai lentynai. Dar viena kosmetikos tūbelė nulekė žemyn. Paskutiniai ledo kubeliai iš lėto tirpo. Ant sienos, virš lentynos, Džesė pastebėjo stiklinės šešėlį. Saulėlydžio šviesoje ji buvo panaši į grūdų bokštą, palinkusį į šoną nuo stiprių prerijų vėjo gūsių.

Dar truputėlį...

Daugiau neįmanoma!

Ne, taip negali būti.

Kiek tik įstengdama, Džesė ištiesė ranką ir pajuto, kaip stiklinė dar šiek tiek pajudėjo. Tada ji ištempė pirštus, melsdamasi, kad to užtektų - Džesės jėgos pagaliau pasiekė ribą. Neužteko: pirštai slydo šlapiu stiklu. Stiklinė tapo gyvu padaru su plačia lyg greitkelis jutimine juosta. Jos tikslas buvo tai priartėti, tai nutolti, kol Džesė išeis iš proto ir liks gulėti šešėlių apsupty, prirakinta antrankiais prie lovos.

Džese, nedrįsk leisti jai pasprukti. NEDRĮSK LEISTI ŠIAI SUSMIRDUSIAI STIKLINEI PASPRUKTI...

Visai neturėdama jėgų spausti ar dar toliau ištiesti ranką, Džesė visgi sugebėjo dar truputėlį pasukti dešinį riešą lentos link. Šįkart, kai Džesė stiklinę apkabino, toji nė nesujudėjo.

Tikriausiai aš ją nutvėriau. Nesu tikra, bet turbūt taip ir yra.

O galbūt Džesė tik pajuto tai, ką norėjo pajusti. Dabar ji nebeėmė domėn jokių abejonių. Ją neramino tik viena - praktiškai nebeliko jėgų išlaikyti lentyną. Džesė pakėlė ją tik tris keturis colius, tačiau atrodė, kad už vieno kampo laiko visą namą.

Į pasaulį reikia žvelgti iš perspektyvų, - galvojo ji. *Net į balsus, apibūdinančius tą pasaulį. O tie balsai tavo galvoje yra tikrai reikšmingi.*

Padrikai melsdamasi, kad stiklinė išliktų rankoje, kai paleis lentyną, Džesė atitraukė kairę ranką. Lentyna nukrito ant kabliukų, tik truputį palinkusi į kairę. Stiklinė liko jos rankoje. Dabar Džesė išvydo ir padėkliuką. Jis buvo prilipęs prie dugno lyg skraidanti lėkštė.

Dieve, maldauju, neleisk man jos dabar išmesti. Maldauju, nel...

Mėšlungis sutraukė kairę ranką, ir Džesė visa sudrebėjo. Veidas taip pat persikreipė: lūpos virto mažu baltu randu, o akys - agonijos apimtais įplyšimais.

Palauk, tai greit praeis... tuoj praeis...

Džesė tai puikiai suprato, nes jau šimtą kartų buvo patyrusi tą patį, bet šįkart velniškai skaudėjo. Jei ji dešine ranka galėtų paliesti kairės rankos raumenis, pajustų, kad oda tarsi ištempta ant daugybės lygių akmenukų ir susiūta nematomu siūlu. Grėsė ne paprastas raumenų skausmas, o sumauta mirtis.

Ne, Džese, tai tik raumenų skausmas, kokį jautei ir anksčiau. Palauk ir praeis. Palauk ir, dėl Dievo meilės, jokiu būdu neišmesk stiklinės.

Džesė pralaukė gal dvi amžinybes, kol pagaliau raumenys po truputį atsileido, ir skausmas ėmė blėsti. Ji atsiduso iš palengvėjimo ir pasiruošė paragauti pelnyto prizo. *Gerk*, - samprotavo Žmonelė, *bet, manau, kad tu, mano brangioji, nusipelnei daugiau nei šalto vandens gurkšnelio. Todėl mėgaukis savo prizu ir neišgerk visko vienu mauku kaip kiaulė*!

O, Žmonele, tu niekada nepasikeisi, - nusišypsojo Džesė, tačiau visgi ramiai pakėlė stiklinę lyg kilmingas svečias kviestinių pietų metu, nors troškulys buvo išdžiovinęs visą burnos ertmę. Žmonelę dažnai reikėdavo “nusodinti” (ji pati to prašėsi), bet šiuo metu (*ypač* šiuo metu) ji pakišo išties neblogą mintį. Džesė tikrai nemažai padirbėjo, kol pasiekė stiklinę, tai kodėl gi dabar nepasipuikavus ir nepasimėgavus? Pirmasis šaltas lašelis, slystantis lūpomis ir nuvingiuojantis įkaitusiu liežuvio takeliu, įgaus pergalės skonį... o galbūt ir išsigelbėjimo.

Džesė prislinko stiklinę prie burnos, susikaupdama prieš būsimą malonumą. Skonio receptoriai susitraukė nuo laukimo, kojos susikryžiavo, po žandikauliais beprotiškai pulsavo kraujas. Krūtų speneliai sukietėjo iš susijaudinimo. *Apie tokias moters seksualines paslaptis tu nė nesapnavai, D eraldai*, - pagalvojo ji. *Prirakini mane antrankiais*

prie lovos, o man - nieko. Geriau parodyk stiklinę vandens, ir aš pavirsiu meilės ištroškusia nimfomane.

Džesė nusišypsojo. Šypsena nedingo ir tuomet, kai stiklinė sustojo per pėdą nuo lūpų, šliūkšteldama vandens žiupsnį ant nuogos šlaunies, kuri iškart pasišiaušė. Iš pradžių Džesė sustabarėjo iš nuostabos ir

(*a*?)

nesupratimo. Kas atsitiko? Kas gi galėjo atsitikti?

Pati žinai, - tarė vienas iš NSO balsų. Jis kalbėjo siaubingai užtikrintai. Taip, kažkur pasąmonės gelmėse ji *žinojo* atsakymą, bet nenorėjo, kad tai išgirstų ir racionalusis protas. Kai kurias tiesas tiesiog nepakeliama suvokti, nes taip nesąžininga.

Deja, kai kurios tiesos kalba pačios. Džesei įsistebeilijus į stiklinę, jos akys ėmė stingti iš siaubo: dėl visko buvo kalta per trumpa *grandinė*, neleidžianti jai atsigerti. Šis faktas buvo toks akivaizdus, kad Džesė visai neatkreipė į jį dėmesio.

Staiga ji prisiminė dieną, kai Džordžas Bušas tapo prezidentu. Juodu su Džeraldu pakvietė į kviestinį šventinį vakarėlį “Sonestos” viešbučio restorane. Senatorius Viljamas Kohenas buvo garbės svečias, o ką tik išrinktas prezidentas, vienišasis Džordžas, turėjo pasirodyti šiam išrinktųjų ratui per televiziją iškart po vidurnakčio. Tokia proga Džeraldas užsakė pilką limuziną, ir tas lygiai septintą vakaro jau stovėjo prie namo. Tačiau, praėjus dar dvidešimčiai minučių, Džesė, vilkinti savo geriausią juodą suknelę, sėdėjo ant lovos ir keikdamasi rausėsi papuošalų dėžutėje, ieškodama mylimiausių auksinių auskarų. Džeraldas nekantraudamas įkišo galvą į kambarį. Jo veide atsispindėjo išraiška, kuri bylojo: “Kodėl visos moterys visada tokios kvailos”, kurios Džesė negalėjo *pakęsti*, ir atsargiai pratarė, kad turbūt tie patys auskarai jau kabo jos ausyse. Žinoma, taip ir buvo. Džesė pasijuto pažeminta ir kvaila, nes tik patvirtino savo vyro nusistatymą, todėl iškart panoro šoktelti ir spirti jam tiesiai į gražiai apvilktus dantis seksualiu, tačiau be galo nepatogiu aukštakulniu bateliu. Tada tai buvo tiesiog šaltas brizas, palyginti su dabartine audra jos viduje. Dabar spirti reikėjo į dantis jai pačiai.

Džesė kiek tik galėdama ištiesė kaklą, atkišdama lūpas it kokia senos nespalvotos melodramos herojė. Ji taip priartėjo, kad išvydo oro burbuliukus ledo kubeliuose ir net įkvėpė sūrų šulinio vandens

kvapą (ar bent jau įsivaizdavo, kad įkvėpė), bet nepavyko išgerti nė lašelio. Jai vis trūko gerų keturių colių. To beveik pakako, tačiau, kaip sakydavo Džeraldas (ir jos tėvas, apie kurį kaip tik dabar pagalvojo), "beveik" užtenka tik kaustant arklius.

- Netikiu, - naujuoju prarūkytu ir pragertu balsu ištarė Džesė. - Negaliu tuo patikėti.

Pyktis užvaldė jos vidų ir klykė ant jos Rutos Neari balsu, liepdamas stiklinę sviesti velniop. Jis teigė, jog jei Džesė neįstengia gerti, turi už tai nubausti stiklinę; jei neįstengi patenkinti savo troškulio, tai bent patenkink savo sąmonę, sviesdama stiklinę į sieną, kad ši subyrėtų į tūkstančius mažų šukelių.

Džesė dar tvirčiau suspaudė stiklinę. Plieninė grandinė atsilaisvino, kadangi ranka, pasirengusi sviesti, atsitraukė. Nesąžininga! Taip nesąžininga!

Džesę sustabdė meilus Pavyzdingosios Žmonelės Burlingeim balsas.

Galbūt dar yra išeitis, Džese. Nepasiduok - galbūt dar yra išeitis.

Ruta neatsakė, tačiau susiraukė savo plienine ir rūgščia it citrinų sultys veido išraiška, pabrėždama savo nepasitikėjimą. Ji vis dar troško, kad Džesė sudaužytų stiklinę. Nora Kaligan būtų apibūdinusi Rutą kaip keršto trokštantį asmenį.

Nekreipk į ją dėmesio, - susijaudinusi įkalbinėjo Pavyzdingoji Žmonelė. *Padėk stiklinę atgal ant lentynos, Džese.*

O kas toliau? - paklausė Ruta. *Kas toliau, Didysis Baltasis Guru, Tupervaro dievaite ir "Prekės paštu" bažnyčios dvasinis vade?*

Žmonelė atsakė. Ruta nutilo, nes Džesė ir visi kiti vidiniai balsai įdėmiai jos klausėsi.

10

Džesė atsargiai padėjo stiklinę ant lentynos ir dar kartą patikrino, ar nepastatė jos ant paties krašto. Liežuvis virto švitriniu popieriumi, o gerkėn įsimetė troškulio *virusas*. Visa tai Džesei priminė dienas, kai ji, būdama dešimties metų, susirgo gripu ir bronchitu vienu metu ir net pusantro mėnesio nelankė mokyklos. Ilgomis karštligės naktimis ji atsibusdavo po varginančių košmarų, kurių dabar nebeįstengė prisiminti.

(*Tiesą pasakius, tu viską puikiai atsimeni, Džese. Tu sapnuodavai aprūkusį stiklą, saulės užtemimą, silpną ir bauginantį, panašų į šulinio vandens sūrumą kvapą bei jo rankas.*)

Džesė būdavo permirkusi nuo prakaito, tačiau silpnumas neleisdavo pasiekti ant staliuko prie pat lovos stovinčios vandens stiklinės. Tada ji gulėdavo, lipni nuo prakaito iš išorės ir pripildyta vaiduoklių iš vidaus, bei mąstydavo, kad tikroji jos liga yra ne bronchitas, o troškulys. Praėjus tiek metų, dabar Džesė jautėsi lygiai taip pat.

Protas vis bandė sugrįžti prie tos akimirkos, kai ji pagaliau suprato, jog niekaip nesugebės įveikti paskutinės atkarpos, skiriančios stiklinę nuo jos lūpų. Akyse dar stovėjo oro burbuliukai, atsiradę tirpstančiame lede, o nosis užuodė silpną mineralinių druskų, glūdinčių giliai ežero dugne, kvapą. Šis vaizdas tyčiojosi iš jos tarsi nepasiekiamas niežulys tarp menčių.

Tačiau Džesė šiaip ne taip prisivertė palaukti. Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim patarė atsipūsti, kad nuvytų šalin pašaipius vaizdus ir mintis apie išdžiūvusią burną. Džesei reikėjo palaukti, kol sulėtės širdies ritmas, liausis drebėję raumenys ir ji vėl atgaus emocinę pusiausvyrą.

Už namo nyko paskutinės gamtos spalvos; pasaulis tapo melancholiškai pilkas. Ežere veriančiu riksmu į tamsą suklykė naras.

- Užčiaupk snapą, pone Nare, - Džesė kreipėsi į jį ir sukikeno kaip surūdijęs vyris.

Gerai, brangute, - paragino Pavyzdingoji Žmonelė. *Laikas vėl pabandyti, kol dar visai nesutemo. Bet pirma nusišluostyk rankas.*

Džesė delnais apsikabino lovos stulpelius ir trynė tol, kol šie ėmė girgždėti. Tuomet ištiesė dašinę ranką ir pamosikavo sau prieš akis. *Jie juokėsi, kai sėdau prie pianino*, - jai dingtelėjo mintis. Džesė atsargiai pakėlė ranką virš stiklinės ir nuleidusi ėmė pirštais bėgioti lentyna. Antrankis atsimušė į stiklinę, ir Džesė akimirką sustingo laukdama, kol ji parvirs. Taip neatsitiko, ir ji toliau atsargiai tyrinėjo lentynos paviršių.

Džesė jau bemaž nusprendė, kad viskas, ko ieškojo, seniai nudardėjo žemyn, tačiau staiga ji palietė reklaminės kortelės kraštą. Dviem pirštais suspaudė ją ir atsargiai pakėlė į viršų, tolyn nuo lentynos ir stiklinės. Prilaikydama kortelę ir nykščiu, Džesi gerai ją apžiūrėjo.

Ji buvo ryškiai purpurinės spalvos. Tarp žodžių kabėjo konfeti ir kaspinai. Kortelė skelbė, kad užsisakydamas "Newsweek" dabar, ga-

li DAUG DAUG SUTAUPYTI. "Newsweek" žurnalistai žadėjo supažindinti su pasaulio įvykiais, palydėti į politikos užkulisius ir nušviesti meno, politikos bei sporto gyvenimą. Nors daug ko kortelė ir nepaminėjo, Džesei susidarė įspūdis, kad "Newsweek" padės jai suvokti viso kosmoso sampratą. Bet svarbiausia, jog tie debilai iš žurnalo prenumeratos skyriaus siūlė tokį sandėrį, kad galėjai apsimyžti vietoje: jei Džesė, naudodama ŠITĄ PAČIĄ KORTELĘ, užsiprenumeruotų žurnalą trims metams, gautų kiekvieną numerį PERPUS PIGIAU NEI KIOSKUOSE! O užmokestis? Nereikia jaudintis! Sąskaita bus atsiųsta vėliau.

Galbūt jie turi ir Tiesioginę Lovų Tarnybą prirakintoms prie gulto poniutėms, - sarkastiškai pagalvojo Džesė. *Gal galėtų atsiųsti Džordžą Vilį, Džeinę Braent Kvin ar kokį kitą išpuikusį seną pirdūną, kad perverstų žurnalo puslapius - su antrankiais juk sunku tai padaryti.*

Tačiau už sarkazmo slėpėsi nemalonus, nervingas susidomėjimas, todėl Džesė nesiliovė studijavusi purpurinę kortelę šventiniais motyvais, tuščiomis grafomis vardui ir adresui įrašyti bei mažais kvadratėliais, pažymėtais "DiCl", "MC", "Visa" ir "AMEX". *Visą gyvenimą keikiau tokias korteles, ypač, kai reikėdavo tokį šlamštą pakelti nuo grindų, tarsi būtum koks šiukšlių surinkėjas, ir niekada nė nepagalvojau, kad mano protas, netgi mano gyvenimas, kada nors priklausys nuo vienintelės tokios kortelės.*

Gyvenimas? Argi? Nejaugi reikės susitaikyti ir su tokia klaikia mintimi? Nors ir nenoriai, Džesei teko tuo patikėti. Ji dar gali čia ilgai pragulėti, kol kas nors pagaliau ją suras, todėl visai įtikinama, kad gyvenimo ir mirties klausimas priklausys tik nuo vieno vienintelio lašelio vandens. Ši mintis atrodė absoliučiai nereali, tačiau jau nebekvaila.

Daryk kaip ir anksčiau, brangute - neskubėk ir būsi pirma.

Taip... bet kas būtų patikėjęs, kad finišas bus tokiame keistame užkampyje?

Džesė lėtai bei atsargiai sujudėjo ir atsiduso, supratusi, jog lankstyti kortelę vienoje rankoje ne taip jau sunku, kaip ji tikėjosi. Kortelė buvo apie šešių colių ilgio ir keturių pločio - beveik dviejų sudėtų draugėn kortų dydžio. Be to, Džesė ir nebandė daryti ką nors labai sudėtinga.

Laikydama kortelę tarp dviejų pirštų, ji nykščiu užlenkė pusę colio į vidų. Užsilenkė nelygiai, bet tiek jau to. Beje, niekas ir neketino atvykti ir įvertinti jos darbą: jai jau seniai neberūpėjo "Braunio amatų valanda" ketvirtadienio vakarais Falmauto pirmojoje metodistų bažnyčioje.

Tvirtai suspaudusi kortelę tarp dviejų pirštų, Džesė užlenkė dar pusę colio. Pakako trijų minučių ir septynių užlenkimų, kad visa kortelė būtų suvyniota. Dabar ji rankoje laikė kažką panašaus į minosvaidžio vamzdžio dalį, kaip papuola apvyniotą prašmatniu purpuriniu popieriumi.

O dar labiau paklibinęs vaizduotę, galėtum ją sutapatinti su šiaudeliu.

Džesė įsikišo jį į burną, stengdamasi dantimis išlaikyti užlenkimų vietas. Įsitikinusi, kad tvirtai įsikando, ji vėl ėmė ieškoti stiklinės.

Atsargiai, Džese. Nesugadink visko savo nekantrumu!

Ačiū už patarimą, taip pat už idėją. Tai tikrai buvo nuostabi mintis. O dabar paprašyčiau užsičiaupti, nes man reikia dirbti. Sutarta?

Pirštų galams palietus lygų stiklinės paviršių, Džesė apkabino ją taip švelniai ir atsargiai, lyg jauna meilužė pirmąkart palietusi savo draugužio klyną.

Dabar sugriebti stiklinę buvo daug lengviau. Džesė pakėlė ją į viršų, kiek leido grandinė. Ji pastebėjo, kad paskutiniai ledo kubeliai išnyko vandenyje: laikas ir toliau bėgo, nors Džesei jis sustojo tą akimirką, kai į miegamąjį įžengė šuo. Tačiau apie šunį ji dabar negalvojo ir net stengėsi save įtikinti, kad jokio šuns čia niekada ir nebuvo.

Tau gerai sekasi įtikinėti save, kad niekas niekada nevyksta, ar ne, mano meilute?

Ei, Ruta, jei dar nepastebėjai, tai priminsiu, jog kaip tik šiuo momentu bandau suimti save į rankas ir išlaikyti tą prakeiktą stiklinę. Jei protiniai žaidimai man padeda šiuo atveju, tai nematau čia nieko bloga. Užsičiaupk nors trumpam, gerai? Pailsėk ir leisk man užbaigti savo reikalus.

Tačiau Ruta nė nebandė užsičiaupti ir pailsėti. *Užsičiaupk*! - su nuostaba ištarė ji. *O, ką man tai primena - net geriau už "Beach Boys" senąsias dainas. Tu visada mokėjai laiku užsičiaupti, Džese. Prisimeni tą vakarą bendrabutyje, kai mes grįžome iš tavo pirmo ir paskutinio "moterų sąmoningumo" susirinkimo Niuvorte?*

Aš visai nenoriu prisiminti, Ruta.

Žinoma, kad ne. Todėl prisiminsiu už mus abi, sutinki? Vis tvirtinai, kad tave nuliūdino ta mergina su randais po krūtimis, ir kai aš pabandžiau persakyti, ką tu kalbėjai virtuvėje: apie tai, kaip likote vieni su tėvu prie Juodojo ežero per saulės užtemimą 1963 metais, ir kaip jis tau kažką padarė - tu liepei man užsičiaupti. Kai aš nesilioviau, tu bandei man suduoti. Ir kai vis tiek nesilioviau, tu paprasčiausiai pagriebei savo paltą, išbėgai ir praleidai naktį kažkur kitur (tikriausiai mažame Siuzės Timel namelyje prie upės, kurį mes mėgome vadinti Siuzės Lez Viešbučiu). Savaitės pabaigoje tu susiradai merginas, nuomojančias butą miesto centre, kurioms reikėjo dar vienos kambariokės. Štai taip greitai... bet po šito atsitikimo, Džese, tu visada veikei greitai, jei tik taip nuspręsdavai. Ir, kaip jau sakiau, tu visada puikiai žinojai, kada užsičiaupti.

Užsi..

Na, štai! O ką aš ką tik sakiau?

Palik mane ramybėj!

O, šitą aš irgi puikiai pažįstu. Žinai, kas mane labiausiai tada užgavo? Ne tai, kad tu manimi nepasitikėjai - supratau, kad nieko asmeniško čia nėra, nes po tos dienos įvykių tu nepasitikėjai net pačia savimi. Skaudu buvo suprasti, kiek nedaug tau trūko iki visiško išsipasakojimo Niuvorto klebonijos virtuvėje. Mes sėdėjome apsikabinę ir atsirėmę į duris, ir tu pradėjai kalbėti. "Aš niekada nepasakysiu, nes tai pribaigtų mano mamą, o jei ir ne, tai ji vis tiek paliktų jį, o aš taip jį myliu. Mes visi jį mylėjome ir mums jo reikėjo, todėl jie būtų kaltinę mane, o jis juk nieko tokio nepadarė." Aš paklausiau, kas nieko nepadarė, ir tu atsakei taip greitai, tartum jau devynerius metus būtum laukusi, kada pagaliau tavęs šito paklaus: "Mano tėvas. Mes buvome kartu prie Juodojo ežero per saulės užtemimą". Tu tikrai būtum pabaigus pasakoti, bet įėjo ta avigalvė ir paklausė: "Ar jai viskas gerai?" Lyg tu taip ir būtum atrodžiusi. Viešpatie, aš net negaliu pagalvoti, kad tokie debilai dar gyvena žemėje. Reikėtų išleisti įstatymą, kad tik turintis teises ar specialų leidimą gali pradėti kalbėti. Kol neišlaikysi kalbėtojo testo, turi vaikščioti kaip nebylys. Kiek tai išspręstų problemų! Bet ką padarysi, ir kol Hartė Hal atsakė Florensei Naitingeil, tu užsidarei savyje kaip moliuskas. Ir man nebepavyko tavęs prakalbinti.

Tau tik reikėjo palikti mane ramybėje! - atkirto Džesė. Stiklinė ėmė drebėti jos rankoje, o purpurinis šiaudelis - tarp dantų. *Tau reikėjo liautis lįsti man į širdį*! *Tai buvo visai ne tavo reikalas*!

Kartais reikalai gali tapti bendrais, Džese, - vidinis balsas atsakė taip geranoriškai, kad Džesė nutilo. *Aš viską perkračiau galvoje ir beveik išsiaiškinau, apie ką tu kalbėjai. Aš nieko nežinojau apie šeštojo dešimtmečio saulės užtemimą, tačiau tada gyvenau Floridoje ir buvau daug labiau susidomėjusi nardymu nei astronominiais fenomenais. Iš pradžių norėjau įsitikinti, kad tai ne vien tavo fantazija ir sapalionės, kilusios išvydus tą mergiotę su randais po krūtimis. Bet ne, tu neišsigalvojai. Tikrai buvo visiškas saulės užtemimas Meine, o tavo vasarnamis prie Juodojo ežero stovėjo kaip tik jo kelyje. 1963 metų liepa. Dukrelė su tėveliu stebi saulės užtemimą. Tu taip ir nepasakei, ką tavo gerasis tėtukas tau padarė, bet buvau visai tikra dėl dviejų dalykų: jis buvo tavo tėvas, ir tai blogai; o tu - einanti vienuoliktus metus, pradėjusi bręsti mergaitė. Ir tai dar blogiau*!

Ruta, maldauju, liaukis. Negalėjai rasti tinkamesnio laiko knaisiotis po tuos senus...

Rutos nebuvo įmanoma sustabdyti. Ruta, buvusi Džesės kambariokė, visada išsakydavo iki galo, ką ketindavo, ir Ruta, dabartinė Džesės vidaus draugė, nė kiek nepasikeitė.

Taip pat aš žinojau, kad tu gyvenai už universiteto ribų su trimis studenčių organizacijos Siuzėmis, kurios, be abejo, turėjo kelnaites su išsiuvinėtomis ant jų savaitės dienomis. Manau, kad tada sąmoningai pasiryžai įstoti į "Olimpinę dulkių valymo ir grindų vaškavimo" komandą. Tu ištrynei iš atminties tą vakarą Niuvorto klebonijoje, tu ištrynei ašaras, skausmą ir pyktį, tu ištrynei mane. Na, žinoma, mes kartais susitikdavome, suvalgydavome kartu picą, išgerdavome Molsono kokteilį Pato kavinėje, bet mūsų draugystė nutrūko. Kai tau teko rinktis mane ar 1963 metų liepos įvykius, tu pasirinkai saulės užtemimą.

Stiklinė dar labiau sudrebėjo.

- Kodėl pratrūkai būtent dabar, Ruta? - paklausė Džesė, nesąmoningai murmėdama žodžius sau po nosimi miegamojo prietemoje.

Kodėl būtent dabar? - štai ko noriu tavęs paklausti. Kodėl persikūnijusi į dalį manęs, pratrūkai kaip tik dabar? Tuomet, kai man absoliučiai nevalia jaudintis?

Pats akivaizdžiausias atsakymas buvo ir pats nemaloniausias: todėl, kad tavo viduje tūno priešas, liūdna pikta kalė, kuriai patinka dabartinė jos padėtis - antrankiai, skausmas, troškulys, baimė ir kančia. Šis priešas nenorėjo pripažinti, kad aplinkybės pasikeitė į gerąją pusę, ir būtų padaręs bet ką, kad pablogintų padėtį.

Visiškas saulės užtemimas tęsėsi apie vieną minutę, Džese... tik tavo sąmonėje jis tęsiasi iki šiol.

Džesė užmerkė akis ir sukaupusi visas mintis bei valią pabandė sustabdyti stiklinės virpėjimą. Dabar ji mintimis prabilo į Rutą, tarsi kalbėtųsi su atskiru žmogumi, o ne viena savo smegenų dalimi, nusprendusia, jog tai pats tinkamiausias laikas šiek tiek "padirbėti su savimi" (kaip kad būtų pasakiusi Nora Kaligan).

Palik mane ramybėje, Ruta. Jei nori aptarti šiuos reikalus, aš sutinku. Tik leisk man truputėlį atsigerti. Būk gera...

-... užsikimšk, - tyliai sušvokštė Džesė.

Taip, - išsyk atsakė Ruta. *Aš žinau, kad kažkas tavo viduje bando tau sutrukdyti ir kartais panaudoja mano balsą. Jis - tikrai nuostabus pilvakalbis, bet, patikėk, tai ne aš. Aš ir tada tave mylėjau, myliu ir dabar. Todėl bandžiau kiek galėdama ilgiau nepaleisti tavęs iš akių. Ir tikriausiai dėl to, kad tokios savimi pasitikinčios kalės turi likti draugėje.*

Džesė pamėgino nusišypsoti nepaleisdama šiaudelio iš burnos.

O dabar, Džese, pasistenk atlikti darbą iki galo.

Džesė dar šiek tiek palaukė, bet Ruta jau buvo dingusi. Ji atmerkė akis ir iš lėto palenkė galvą į priekį. Suvyniota kortelė kyšojo iš burnos it cigarečių laikiklis.

Dieve, maldauju... padaryk taip, kad man šįkart pavyktų.

Dirbtinis šiaudelis paniro į vandenį. Džesė užmerkė akis ir patraukė į save. Akimirką ji gaudė tik orą, tad nusivylimo banga nusirito per visą kūną, tačiau truktelėjus dar stipriau šalta gaivinanti vandens srovė užliejo burnos ertmę. Džesė pasijuto it devintame danguje. Ji būtų apsižliumbusi iš dėkingumo, bet lūpos stipriai spaudė susuktą kortelę, todėl Džesė tik blankiai sušniurkštė per nosį.

Ji rijo ir rijo vandenį, jausdama, kaip gerklė tampa švelni lyg satinas. Džesė čiulpė taip godžiai tarsi alkanas veršelis, apžiojęs savo motinos tešmenį. Šiaudelis tikrai nebuvo tobulas: srovė tekėjo netolygiai, o daugiau kaip pusė įtraukto vandens išbėgdavo atgal pro ply-

šius klostėse. Džesė girdėjo, kaip vanduo laša lyg lietaus lašai ant užkloto, bet vis tiek nesiliovė tikėjusi, kad jos šiaudelis - vienas didžiausių moters proto atradimų, o gurkšnis iš mirusio vyro stiklinės - tikras jos gyvenimo apogėjus.

Neišgerk visko iškart, Džese. Pasilik truputėlį.

Džesė nesusigaudė, kuri iš jos vidinių kompanionių ištarė šiuos žodžius, bet tai ir nerūpėjo. Geras patarimas, tačiau iš jo buvo tiek pat naudos, kaip ir aiškinti aštuoniolikmečiui vaikinui, einančiam iš proto nuo šešis mėnesius besitęsiančio intensyvaus petingo, kad mergina nelabai nori gilinti santykius. Kartais Džesė nesugebėdavo paklausyti net ir puikaus savo proto balso patarimo - kūnas išsyk nustumdavo jį šalin. Be to, pasiduoti fizinėms reikmėms buvo nenumaldomas malonumas.

Ji ir toliau siurbė vandenį pro susuktą kortelę, palenkusi stiklinę, kad šiaudelio galas visada mirktų vandenyje. Ji suvokė, kad kortelė visiškai peršlapusi, tačiau nesąmoningai negalėjo sustoti ir palaukti, kol ši vėl išdžius.

Liovėsi tik supratusi, kad jau kurį laiką siurbia vien orą. Džeraldo stiklinėje dar buvo likę šiek tiek vandens, tačiau šiaudelis jo nebegalėjo pasiekti. Užklotas po šiaudeliu visiškai sušlapo.

Aš galiu pasiekti ir tai, kas liko. Tikrai. Jei sugebėjau pasiekti stiklinę, tai kodėl gi negalėčiau dar truputį ištiesti kaklą į priekį? Esu tikra, kad sugebėsiu.

Džesė nė kiek tuo neabejojo, tačiau atidėjo veiksmus ateičiai. Troškulys nebuvo iki galo numalšintas, bet gerklė atsigavo, o pati Džesė jautėsi kur kas geriau ir psichiškai, ir fiziškai: vėl prašviesėjo akyse ir sąmonėje.

Ji apsidžiaugė, kad pasiliko vandens stiklinėje. Žinoma, du lašeliai, įtraukti per nesandarų šiaudelį, nieko iš esmės nepagelbėtų prirakintai prie lovos ir paliktai tarp gyvybės ir mirties moteriškei, tačiau jie gali padėti neprarasti savitvardos. Juk artėjo naktis, jos vyras negyvas gulėjo šalia, o ji, atrodo, neišvengiamai turės nakvoti čia.

Nelabai malonus paveikslėlis, ypač jei dar turėtume omeny ir benamį šunį, iškylaujantį su ja kartu, tačiau Džesė ėmė grimzti į miegų karaliją. Ji stengėsi išsiaiškinti savo tingumo priežastį, bet nepavyko. Netgi galimybė atsibusti negyvomis rankomis iki alkūnių nieko nereiškė - paprasčiausiai ji suks jas ratu, kol kraujas vėl ims tekėti. Gal-

būt neišvengs skausmo, bet Džesė net neabejojo, kad sugebės išjudinti rankas.

Beje, galbūt besapnuodama ką nors sugalvosi, mano brangute, - pritarė Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim. *Visose knygose taip atsitinka.*

- Galbūt *tau* pavyks, - atsakė Džesė. - O kol kas geriausias sumanymas priklauso tau.

Džesė atsigulė, mentėmis pastumdama pagalvę aukštyn. Skaudėjo pečius, rankose (ypač kairėje) tvinkčiojo, pilvo raumenys vis dar drebėjo nuo įtampos, nes būtent jie palaikė viršutinę kūno dalį, kol Džesė gėrė vandenį, tačiau ji jautėsi patenkinta ir rami.

Patenkinta? Kaip tu gali taip jaustis? Tavo vyras negyvas, ir būtent tu prikišai prie to nagus. Tarkim, tave suras ir išgelbės. Ar pagalvojai, kaip viskas atrodys tavo išgelbėtojui? Pavyzdžiui, konstebliui Tygardenui? Kiek, manai, jis užtruks, iki supras, kad reikia kviesti valstijos policiją? Trisdešimt sekundžių? O gal keturiasdešimt? Na, kaimiečiai mąsto lėčiau, todėl jis gali užtrukti netgi dvi minutes.

Džesė nesiginčijo, nes girdėjo gryną tiesą.

Tad kaip tu gali būti patenkinta, Džese, kai virš tavo galvos kabo tokie dalykai?

Džesė nieko neatsakė. Ramumo jausmas buvo toks gilus kaip pūkų lova, už lango siaučiant pavasarinei audrai, atūžusiai iš šiaurės vakarų, ir toks šiltas kaip antklodė iš žąsų plunksnų. Ji įtarė, kad miegą sukėlė jos fizinė būsena: ir pusės stiklinės vandens užtektų pilnai laimei, kai miršti iš troškulio.

Protas taip pat turėjo įtakos. Prieš dešimt metų Džesė paliko pavaduojančios mokytojos darbą, pasidavusi įkyriai ("nepermaldaujamai" buvo tinkamiausias žodis) Džeraldo logikai. Jis tuomet jau uždirbdavo šimtą tūkstančių per metus. Greta tokios sumos jos penki septyni tūkstančiai atrodė nykiai. Mokesčių inspekcija pasiglemždavo didžiąją jų dalį, o po to dar rausdavosi finansinėse ataskaitose, norėdama išsiaiškinti, kur dingsta likusioji dalis.

Kai Džesė pasiskundė Džeraldui apie įtartiną mokesčių inspekcijos elgesį, jis pažvelgė į ją su meile ir susierzinimu. Tai nebuvo "Kodėl gi moterys tokios kvailos?" veido išraiška (tokia neatsirado dar kokius penkerius šešerius metus), bet atrodė panašiai.

- Jie žino, kiek aš uždirbu, - atsakė Džeraldas. - Mato dvi milžiniškas vokiškas mašinas garaže, vasarnamį prie ežero, o po to tavo

mokesčių formas, rodančias, kad uždirbi grašius. Žinoma, jie negali tuo patikėti ir galvoja, kad čia tik priedanga kažkam kitam. Todėl ir slampinėja aplinkui, ieškodami to "kažko". Juk jie nepažįsta tavęs taip kaip aš.

Džesė nesugebėjo paaiškinti Džeraldui, ką jai reiškė darbas... o galbūt jis paprasčiausiai nenorėjo klausytis. Nesvarbu, kaip buvo iš tikrųjų, vis tiek Džeraldas nieko nesuprato. Netgi to, kad šis darbas priminė jai gyvenimą, dar prieš sutinkant Džeraldą respublikonų vakarėlyje, kai Džesė dėstė anglų kalbą Votervilio vidurinėje mokykloje. Tada ji buvo visų kolegų mėgiama, gerbiama ir drauge nepriklausoma. Ji nesugebėjo paaiškinti (arba Džeraldas nenorėjo klausytis), kad mesti nors ir tą menkutį darbą reiškė tapti apgailėtina, pasimetusia ir nenaudinga būtybe.

Šis beprasmybės jausmas, kilęs iš jos nesugebėjimo pastoti bei sprendimo toliau nebedirbti, po metų paliko Džesę ramybėje, tačiau visgi pasislėpė giliai širdyje. Kartais ji pati sau atrodydavo panaši į standartinės situacijos heroję: jauna mokytoja išteka už turtingo advokato, kurio pavardė puikuojasi ant durų, jam sulaukus tik trisdešimties. Pagaliau ši jauna (na, dabar jau *ne tokia* jauna) moteris įžengia į vidutinio amžiaus rūmus, apsidairo ir supranta, kad liko vienui viena: nei darbo, nei vaikų, tik vyras, siekiantis kuo aukščiau užsikarti karjeros laiptais.

Tokia moteris, stovinti ant keturiasdešimtmečio slenksčio, galėtų įnikti į narkotikus, alkoholį ar susirasti kitą vyrą. Žinoma, jaunesnį. Nieko tokio neatsitiko *šiai* (*sąlyginai*) jaunai moteriai, tačiau Džesei kėlė siaubą laiko perteklius. Ji užsiėmė sodininkyste, važinėjo po parduotuves, lankė paskaitas (tapybos, keramikos, poezijos... ir galėjo užmegzti meilės romaną su poezijos dėstytoju, jei tik būtų panorėjusi, o ji bemenk norėjo). Užteko laiko rūpintis savimi, todėl ji pradėjo vaikščioti pas Norą. Tačiau Džesė niekada nesijautė kaip dabar, kai silpnumas ir skausmas tapò narsumo ženklu, o mieguistumas - teisėtai užsidirbtu prizu.

Ei, Džese, tu tikrai klasiškai sugalvojai, kaip atsigerti.

Prabilo NSO, bet Džesė nekreipė į jį dėmesio, nes tai kalbėjo ne Ruta. Ji bent jau įdomi, nors dažnai ir vargina.

Daugybė žmonių net nebūtų sugebėję pasiekti stiklinės, - tęsė NSO, - *o panaudoti reklaminę kortelę vietoj šiaudelio - tikrai meist-*

riškai sugalvota. Todėl gali dabar ir pasidžiaugti. O galbūt ir truputį nusnausti.

O šuo? - suabejojo Žmonelė.

Šuo tavęs net nemano liesti... pati žinai kodėl.

Taip, atsakymas į klausimą gulėjo šalia, ant miegamojo grindų. Džeraldas tapo tik vienu iš šešėlių prietemoje, kuria taip džiaugėsi Džesė. Už lango pūtė vėjas. Pušų ošimas baigė ją užliūliuoti, todėl Džesė užmerkė akis.

Tik žiūrėk, ką sapnuosi, - pašaukė susirūpinusi Žmonelė; jos balsas skambėjo tolumoje. Tačiau ji pamėgino dar kartą. *Tik žiūrėk, ką sapnuosi, Džese*! *Aš kalbu rimtai*!

Na žinoma, Pavyzdingoji Žmonelė visada kalbėjo rimtai, todėl podraug ir nuobodžiai.

Kad ir ką aš sapnuočiau, - mąstė Džesė, - *tai jau nebus troškulys. Nedaugelį kartų per paskutiniuosius metus man teko švęsti pergales (pasitenkindavau tik partizaniškaisiais išpuoliais), bet sėkmingas bandymas atsigerti buvo tikras triumfas.*

Taip, - sutiko NSO balsas. Jis skambėjo vyriškai, todėl Džesė pro miegus pagalvojo, kad jis panašus į vaikišką jos brolio Vilio balsą. *Gali nė neabejoti.*

Po penkių minučių Džesė kietai miegojo. Rankos kabėjo sudarydamos "V" formą, riešai nukaro, prilaikomi antrankių, galva nusviro ant dešinio (ne taip skaudančio) peties. Ritmingai pasigirsdavo ilgas lėtas knarkimas. Visai sutemus ir išnirus baltam mėnuliui, šuo vėl pasirodė ant miegamojo slenksčio.

Jis kaip ir Džesė nurimo, nes pavyko patenkinti nenumaldomą alkį, o skrandyje bent jau laikinai liovėsi siautėti spazmai. Šuo ilgai spoksojo į ją, pastatęs sveikąją ausį ir iškėlęs aukštyn snukį, norėdamas įsitikinti, ar ji tikrai miega, ar tik apsimeta. Jis nusprendė (pasikliaudamas kvapu: džiūstančiame prakaite nesijautė adrenalino), kad šeimininkė miega. Jei bus atsargus ir nepažadins jos, galės išvengti spyrių ir riksmų.

Buvęs Princas nutipeno prie mėsos krūvos miegamojo vidury. Nors alkis sumažėjo, dabar mėsa kvepėjo dar skaniau, nes pirmieji kąsniai sulaužė senąjį, įaugusį į kraują, tabu, tačiau jis nieko apie tai nežinojo ir nenorėjo žinoti.

Šuo nulenkė galvą, uostydamas advokato lavoną kaip tikras gurmanas, po to iš lėto sukando Džeraldo apatinę lūpą ir nesmarkiai

patraukė, pamažu plėšdamas mėsą. Atrodė, kad Džeraldas siaubingai susiraukė. Pagaliau lūpa nuplyšo, apnuogindama negyvame šypsnyje sustingusius apatinius dantis. Šuo su pasitenkinimu nurijo kąsnį, apsilaižė ir lėtai ėmė vizginti uodegą. Ant lubų šoko du maži šviesos taškeliai: mėnulio šviesa atsispindėjo nuo dviejų auksinių Džeraldo plombų. Jos buvo įdėtos tik prieš savaitę, todėl spindėjo lyg naujai nublizginta moneta.

Benamis dar kartą apsilaižė, meiliai žiūrėdamas į Džeraldą. Tuomet ištiesė kaklą į priekį kaip kad Džesė, besistengianti įkišti šiaudelį stiklinėn. Bastūnas kruopščiai uostinėjo jo veidą, iš pradžių ištirdamas lengvą rudojo vaško, prikritusio į šeimininko lavono kairę ausį, kvapą, po to prakaito ir vaško mišinį plaukų skyrime, ir galų gale aštrų sukrešėjusio kraujo tvaiką viršugalvyje. Jis ilgam sustojo ties Džeraldo nosimi, baksnodamas savo nubrozdintu, purvinu, bet labai jautriu snukiu. Atrodė, kad šuo-gurmanas bando išsirinkti geriausią kąsnelį. Pagaliau jis suleido dantis į kairį žandą, sukando ir patraukė į save.

Džesės akys po užmerktais vokais pradėjo lakstyti pirmyn atgal, ir ji garsiai suvaitojo kupinu siaubo balsu.

Šuo iškart atsigręžė į ją, sustingdamas kaltę ir baimę vaizduojančia poza. Tačiau greitai persimainė, nes pradėjo jaustis šios mėsos krūvos šeimininku. Dėl jos jis buvo pasirengęs kovoti ir net mirti. Be to, vaitojo tik šeimininkė, kuri, kaip buvęs Princas įsitikino, nekėlė jokio pavojaus.

Tad benamis vėl nulenkė galvą, sugriebė Džeraldo Burlingeimo skruostą ir purtydamas snukį patraukė į save. Ilgas žmogaus žando gabalas nutrūko kaip lipni juostelė. Džeraldo veidą iškreipė grobuoniška šypsena, lyg jis ką tik būtų išlošęs apvalią sumelę pokerio partijoje.

Džesė vėl sudejavo. Paskui sekė nesuprantamas gomurinis vapaliojimas per miegus. Šuo dar kartą dėbtelėjo į ją. Jis buvo tikras, kad šeimininkė negali atsikelti nuo lovos ir jam sutrukdyti, bet tokie garsai vis tiek jį nervino. Senasis tabu išblėso, bet nedingo. Be to, alkis jau nebekamavo, todėl dabar buvęs Princas tik mėgavosi maistu. Šuo apsisuko ir išbėgo iš kambario. Kairysis Džeraldo žandas tarsi kūdikio skalpas maskatavo jo nasruose.

11

1965 metų rugpjūčio keturioliktoji, praėjus šiek tiek daugiau nei dvejiems metams po saulės užtemimo. Tai Vilio gimimo diena. Jis visą dieną trinasi aplinkui, girdamasis, kad jam sukako tiek metų, kiek jis yra metęs kamuolių per beisbolo rungtynes. Džesė nesupranta, ko čia taip pūstis, bet jeigu jos brolis nori sutapatinti savo gyvenimą su beisbolo rungtynėmis, ji tam visai neprieštaraus.

Džesė neturi jokių priekaištų ir *visam* mažojo broliuko gimtadienio vakarėliui. Marvino Gėjaus dainos sklinda iš magnetofono, bet svarbiausia, kad tai ne ta pavojinga melodija. "Išvykstu ne visam laikui", grasindamas plyšauja Marvinas. "Išvažiuoju tik ilgam, mažyte." Visai nebloga daina, o visa diena geresnė nei paprastai (geresnė nei simfoninė muzika, kaip pasakytų Džesės tetulė Katerina). Netgi tėvelis taip galvoja, nors ir nelabai noriai sutiko atvažiuoti į Falmautą, į Vilio gimtadienį. Džesė nugirdo jo žodžius, pasakytus mamai: "Vis dėlto tai buvo visai neblogas sumanymas", ir labai nudžiugo, nes būtent jai, Džesės Mahout, Tomo ir Selės dukrai, Vilio ir Medės seseriai ir tada dar niekieno žmonai, kilo ši mintis. Tik ji sugebėjo perkalbėti visus nevažiuoti į Sanset Treilsą.

Sanset Treilsas - šeimos valdos šiauriniame Juodojo ežero krante. Šiais metais jie sulaužė savo atsiskyrėlišką devynių savaičių gyvenimą, nes Vilis panoro nors vieną kartą švęsti savo gimtadienį su likusiais mieste draugais. Jis prabilo į tėvą ir motiną tarsi mirštantis senas lordas, prašantis išpildyti paskutinį jo norą.

Iš pradžių Tomas Mahoutas atsisakė patenkinti prašymą. Jis - biržos brokeris, važinėjantis iš Portlendo į Bostoną ir nuolat tvirtinantis savo šeimai, kad nereikia tikėti, jog vaikinai baltomis apykaklėmis visas dienas tik bimbalą muša, maukdami sodos vandenį ar rašinėdami pakvietimus vakarienei dailioms blondinėms sekretorėms.

- Nei vienas kaimietis bulvių augintojas nepluša daugiau nei aš, - jis mėgdavo kartoti. - Išsilaikyti rinkoje ne taip jau lengva ir ne taip jau įdomu, kaip kad daugelis kalba.

Tiesą pasakius, niekas niekada ir negirdėjo, ką daugelis kalba. Visi (netgi jo žmona, nors Selė niekada nebūtų apie tai prasitarusi) manė, kad jo darbas nuobodesnis už bet kurį kitą. Galbūt tik viena Medė šiek tiek nutuokė, ką iš tikrųjų jos tėvas veikė.

Tomas įtikinėjo, kad jam *būtina* pailsėti prie ežero nuo darbinių stresų, o sūnus galės atšvęsti dar *šimtus* gimtadienių su draugais ir vėliau. Be to, Viliui sukanka tik devyneri, o ne devyniasdešimt.

- Beje, - pridūrė jis. - Gimtadienio vakarėliai su draugužiais nebus tokie linksmi, kol negalėsit išmaukti bent jau statinaitės alaus.

Turbūt Vilio prašymas surengti gimtadienį jų pakrantės namuose būtų nuėjęs šuniui ant uodegos, jei staiga, visų nuostabai, Džesė irgi nebūtų užsidegusi šia idėja (Vilis taip pat nustebo, nes trejais metais vyresnė Džesė dažnai net neprisimindavo, kad *turi* brolį). Jai pradėjus minkštu balsu pasakoti, kad būtų nuostabu grįžti namo dviem trim dienom ir surengti šventę pievelėje, žaisti kriketą ir badmintoną, gaminti valgį lauke, o sutemus uždegti japoniškus žibintus, Tomo širdis ėmė minkštėti. Jis manė esąs "stiprios valios kalės vaikas", tačiau kitų akyse jis dažnai atrodė kaip "užsispyręs senas žąsinas". Nesvarbu, kuris požiūris priimtinesnis, tačiau ką nors nusprendęs, jis tvirtai laikydavosi savo.

Kai reikėdavo pakeisti jo nuomonę, jauniausiai dukrelei sekdavosi labiausiai iš visų. Ji dažnai rasdavo slaptą ir nežinomą kitiems šeimos nariams takelį, vedantį į tėvo širdį. Selė tikėjo, kad jų vidurinysis vaikas tapo Tomo numylėtiniu, nors pats Tomas ir bandė apgauti save, kad niekas to nežino. Medė ir Vilis galvojo daug paprasčiau: Džesė moka prisigerinti prie tėvo, o tas savo ruožtu baisiausiai ją lepina.

- Jei tėvelis pagautų *Džesę* rūkant, - teigė Vilis savo vyresniajai seseriai, kai Medė buvo sučiupta dėl tos pačios priežasties, - jis turbūt dar jai ir žiebtuvėlį nupirktų.

Medė pritariamai nusijuokė ir apkabino brolį. Nei jie, nei jų motina visiškai nenutuokė, kad baisi paslaptis lyg pūvančios mėsos krūva stūkso tarp Tomo Mahouto ir jo jaunesniosios dukters.

Tačiau Džesė įsitikinusi, kad tik nori pritarti brolio sumanymui. Ji net nepagalvoja (bent jau sąmonės lygyje), kaip ji nekenčia Sanset Treilso ir trokšta kuo greičiau iš čia išvažiuoti. Džesė neapkenčia ir ežero, kurį kadaise taip dievino; ir ypač to lengvo, sūraus ežero kvapo. Nuo 1965-ųjų net ir karščiausiomis dienomis ji nebesimaudo ežere. Džesė supranta, kad motina galvoja, jog taip yra dėl jos būklės - Džesė anksti pradėjo bręsti kaip ir pati Selė, todėl dvylikos metų mergaitėje jau ryškėjo moteriški josios figūros kontūrai - tačiau taip nė-

ra. Džesė puikiai žino, kad jai dar toli iki "Playboy" gražuolių. Krūtys, šlaunys ir net vagina čia irgi niekuo dėti. Dėl visko kaltas *kvapas*.

Nesvarbu, kokios priežastys nulėmė atsakymą, bet pagaliau šeimos galva patvirtino Vilio Mahouto prašymą. Vakar jie anksti grįžo į pakrantę, kad Selė (dukterų padedama) galėtų pasiruošti vakarėliui. Ir štai šiandien yra rugpjūčio keturioliktoji, pati vasaros viršūnė Meine: šviesiai mėlynu dangaus audeklu plaukia galingi balti debesys, pučia silpnas sūrus vėjelis.

Žemyno vidury (įskaitant ir Ežerų rajoną, kuriame ant Juodojo ežero kranto įsikūręs ir Sanset Treilsas, kur 1923 metais Tomo Mahouto senelis pastatė pirmąjį namelį) miškai, ežerai ir pelkės džiūsta nuo labai aukštos temperatūros ir sausros, tačiau pakrantėje temperatūra visa dešimčia laipsnių žemesnė. Be to, pučiantis nuo vandenyno vėjelis prisotindavo orą drėgme ir nuvydavo uodus bei museles šalin. Pieva pilna vaikų: daugiausia Vilio draugužiai, tačiau Medė su Džese pasikvietė ir keletą savo draugių. Atrodė, kad šiandien jie visi puikiai sutaria. Dar niekas nebuvo susiginčijęs, ir apie penktą valandą, gerdamas savo pirmąją martinio taurelę, Tomas žvilgteli į Džesę, kuri stovi netoliese, persimetusi per petį kriketo lazdą it sargybinis ginklą (ir tikrai girdi konfidencialų tėvų pokalbį, netyčia virtusį komplimentu dukrai), po to vėl atsigręžia į savo žmoną ir taria:

- Vis dėlto tai buvo visai neblogas sumanymas.

Tiesiog puikus sumanymas, - sutinka Džesė. *Tiesą pasakius, toks nuostabus ir be galo siaubingas*. Ir tai dar ne visai tiesa, ką ji tikrai galvoja, tačiau būtų per daug pavojinga išdėstyti visa kita balsu: kam tampyti liūtą už ūsų? Džesė iš tikrųjų mano, kad šiai mielai ir tobulai dienai negalima nieko prikišti. Netgi daina, sklindanti iš nešiojamo Medės magnetofono (kurį jos vyresnioji sesuo su malonumu išnešė ta proga į kiemą, nors kaip įprasta tai buvo "didžioji neliečiamoji ikona"), neerzino Džesės, nors ji niekada nemėgo ir neketino pamėgti Marvino Gėjaus, taip pat kaip ir silpno, sūraus kvapo, karštomis vasaros dienomis kylančio nuo ežero paviršiaus. Bet *ši* daina buvo visai nieko ("Paliksiu tave, jei nebūsi man gera... mažyte"): kvailoka, tačiau nepavojinga.

1965-ųjų rugpjūčio keturioliktoji - ta pati diena, vis dar išlikusi sapnuojančios moters, prirakintos prie lovos savo vasarnamyje, už keturiasdešimties mylių į pietus nuo Juodojo ežero (nors karštomis va-

saros dienomis tas pats prisiminimus žadinantis sūrus kvapas sklinda ir čia), sąmonėje. Tuomet dvylikmetė mergaitė nepastebėjo iš paskos sėlinančio Vilio, kai pasilenkė atmušti kriketo kamuolį ir tuosyk atstatė jam užpakaliuką, kuris pernelyg jau viliojo berniuką, lyginantį savo gyvenimą su beisbolo rungtynėmis. Vis dėlto giliai širdyje ji žinojo, kad Vilis stovi už jos nugaros - nuo čia sapnas virto košmaru.

Džesė rengėsi smūgiuoti, sukaupusi visas mintis į už šešių pėdų esančius vartus. Jei ji tik pasistengs ir įvarys kamuoliuką, galės pasivyti Karoliną. Būtų neblogai, nes Karolina visada laimi kriketo varžybas. Bet Džesei užsimojus pasikeičia muzika.

"Ooo, paklausykite visi", - dainuoja Marvinas Gėjus, tačiau dabar Džesei atrodo, kad jo balsas skamba nepašaipiai, "ypač jūs, mergiotės..."

Įdegusios saulėje Džesės rankos iškart pašiurpsta.

"... ar galima likti vienam, kai tavo mylimosios niekada nėra namie?... Taip, kartais myliu per stipriai, sako man draugai..."

Džesės pirštai apmiršta, ir lazda tarsi išnyksta iš rankų. Riešai ima drebėti lyg būtų suveržti

(*kaladėmis Žmonelė kaladėse ateikit ir pažiūrėkit į Žmonelę kaladėse ateikit ir juokitės iš Žmonelės kaladėse*)

nematomais diržais. Staiga širdis prisipildo baimės. Tai - ta kita, bloga, netikusi daina.

"... bet aš tikiu... aš tikiu... kad taip ir reikia moterį mylėti..."

Džesė atsisuka į laukiančias jos smūgio mergaites ir pastebi, kad Karolinos nebėra. Vietoj jos stovi Nora Kaligan. Jos plaukai supinti į kasas, ant nosies galiuko matyti baltų dažų dėmelė. Nora apsitempusi geltonas Karolinos kelnes, o ant kaklo kabo Karolinos medalionas su į vidų įdėta Polo Makartnio nuotrauka. Žalios Noros akys žvelgia į Džesę su gilia suaugusio žmogaus užuojauta. Staiga Džesė prisimena, kad Vilis (be abejo, padrąsintas savo bičiulių, tokių pat kokakolos ir vokiškų šokoladinių pyragaičių mėgėjų) slenka jai iš paskos ir ruošiasi iš jos pasityčioti. Ji žiauriai į tai reaguos: staigiai apsisuks ir vož jam per veidą, nesugadindama viso vakarėlio, bet, aišku, išsklaidydama malonų jo tobulumą. Džesė bando išmesti iš rankų lazdą ir atsisukti, kol dar nieko neatsitiko. Ji nori pakeisti praeitį, tačiau tai be galo sunku, lyg bandytum pakelti namą už vieno kampo, kad po to galėtum paieškoti seniai pamestų, užmirštų ar paslėptų daiktų.

Kažkas už jos atsuko garsą, ir dabar baisioji daina triumfuojančiai ir sadistiškai sklinda visu garsu: "MAN TAIP SKAUDU ŠIRDYJE... KAD SU MANIM TAIP PASIELGĖ... KAS NORS KUR NORS PASAKYKITE JAI, KAD TAI BUVO KLAIDA..."

Džesė vėl pabando atsikratyti lazdos, bet nepajėgia. Atrodo, kad kažkas prirakino ją prie rankos.

Nora! - sušunka Džesė. *Nora, tu turi man padėti*! *Sustabdyk jį*!

(Tada ji pirmąkart sudejavo per miegus, sekundę atitraukdama šunį nuo Džeraldo lavono.)

Nora iš lėto papurto galvą. *Negaliu tau padėti, Džese. Kiekvienas turi rūpintis tik savimi. Aš, žinoma, nesakau to savo pacientams, bet, manau, tavo atveju geriausia kalbėti atvirai.*

Tu nesupranti! *Aš negaliu viso to išgyventi iš naujo* ! *NEGALIU*!

Nekvailiok, - nekantriai atsako Nora. Ji sukasi nuo Džesės, tarsi nebegalėdama ilgiau pakęsti paklaikusios Džesės veido išraiškos. *Tai ne nuodai - nuo to nemirštama.*

Džesės akys bėgioja aplinkui (nors ji taip ir nesugeba atsitiesti, todėl vis dar rodo savo viliojantį užpakaliuką grėsmingai artėjančiam broliukui), ir staiga ji išvysta, kad dingo ir jos draugas Tamis Haugas. Įsinėrusi į jo baltus šortus ir geltonus marškinėlius, stovi Ruta Neari. Vienoje rankoje ji laiko Tamio kriketo lazdą raudonais dryžiais, o kitoje - "Marlboro" cigaretę. Lūpose sustingęs kandus šypsnis, bet akys kupinos liūdesio.

Ruta, padėk man! - rėkia Džesė. *Tu privalai man padėti*!

Ruta įtraukia dūmą, po to Tamio Haugo sandalu sutrina cigaretę į žolę. *Oi, meilute, jis tik pasijuoks, o ne įkiš ylą tau į subinę. Tu ir pati tai gerai žinai, nes jau ne kartą išgyvenai šiuos įvykius. Tai ko dabar nerimsti?*

Tai ne tik pokštas! *Ir tu tai žinai*!

Žinau, kad nieko nežinau.

Ką nori man pa...

Tai, kad aš negaliu ko nors apie KĄ NORS žinoti, - atšauna Ruta. Balse skamba pyktis, tačiau už jo jaučiamas gilus skausmas. *Tu juk man nieko nepapasakojai - niekam nepapasakojai. Paprasčiausiai pabėgai kaip bailus triušis, žolėje išvydęs senos pasmirdusios pelėdos šešėlį.*

AŠ NEGALĖJAU papasakoti! - suklykia Džesė. Dabar ji pastebi šešėlį ant žolės, visai šalia savęs, lyg būtų išsipildžiusi Rutos prana-

šystė. Žinoma, tai ne pelėdos, o brolio šešėlis. Džesė girdi pritilusį jo bičiulių kikenimą, žino, kad jis jau pasiruošęs, tačiau vis tiek negali net pajudėti. Ne jos valioje pakeisti būsimus įvykius, ir tai yra pati košmaro ir visos tragedijos esmė.

AŠ NEGALĖJAU! - ji vėl sušunka Rutai. *Tikrai*! *Tai būtų pribaigę mano mamą... arba išardę šeimą... arba ir tai, ir tai. Tai jis - tėvelis - taip sakė*!

Man tikrai nemalonu tau priminti, meilute, bet tavo senasis tėvas jau bus dvylika metų kaip miręs. Palikime ramybėje šią melodramą. Juk jis nepakabino tavęs ant skalbinių virvės už krūtų, o po to apačioje neužkūrė laužo.

Džesė net sapne nieko nenorėjo girdėti ar svarstyti: jei domino kauliukai ima kristi, niekas nežino, kur jie sustos. Tad ji užsidengia ausis, kad negirdėtų Rutos žodžių, ir toliau spokso į savo senąją kambariokę tuo giliu, maldaujančiu žvilgsniu, kuris taip dažnai priversdavo Rutą nusijuokti, pasiduoti ir išpildyti Džesės prašymą.

Ruta, tu turi man padėti! *Tu privalai*!

Šįkart maldaujantis žvilgsnis nepadeda. *Na jau ne, meilute. Siuzės išvyko, laikas užsičiaupti praėjo, pabėgti neįmanoma, o atsibudimas - ne išeitis. Tai paslapčių traukinys, Džese. Tu - kačiukas, aš - pelėda.* Visi mes esame tame pačiame vagone. Tvirtai prisisek saugos diržus, nes tai - greitasis traukinys!

Ne!

Džesės siaubui, ima temti. Ji supranta, kad saulė nepasislėpė po debesimis, o leidžiasi. Tuoj vasaros popietės danguje sužibs žvaigždės, o senoji pelėda ims medžioti vargšą balandėlį. Atėjo saulės užtemimo valanda.

Ne! - ji vėl suklykia. *Taip buvo prieš du metus*!

Tu klysti, meilute, - juokiasi Ruta Neari. *Tau užtemimas juk niekada nesibaigė, ir saulė niekada negrįžo į dangų.*

Džesė nori paprieštarauti ir apkaltinti ją dramatizavimu, kaip ir Norą, kuri vis spaudė Džesę prie durų, norėdama, kad ši jas pagaliau atvertų; kuri vis tikino, kad dabartį galima pakeisti ištyrus praeitį - tarsi būtų įmanoma pakeisti šiandienos pietų skonį, šlamščiant suplėkusius vakarykščius likučius. Džesė nori pasakyti Rutai, kaip kad ji pasakė Norai, atsisvekindama su šia visam laikui, esą didelis skirtumas tarp sąvokų "gyventi, kankinamai naštos" ir "būti tos naštos įkalintai". *Argi jūs, vištos, nesuprantat, kad savo paties kultas irgi yra*

kultas? - ji trokšta ištarti, tačiau prieš praveriant burną pajunta įsibrovėlį: ranką tarp praskėstų kojų, nykščiu grubiai baksnojančią per patį užpakalio vidurį. Pirštai prisispaudžia prie šortų truputį aukščiau makšties. Ne, tai ne jos broliuko mažoji rankelė. Ranka, įkišta tarp kojų, daug didesnė nei Vilio, ir ji nėra nekalta. Blogoji daina skamba per radiją, žvaigždės žiba trečią valandą dienos, ir

(*tai ne nuodai - nuo to nemirštama*)

taip suaugę žmonės juokiasi vieni iš kitų.

Džesė atsisuka atgal, tikėdamasi išvysti savo tėvą. Kažkas panašaus įvyko per saulės užtemimą. Tokios "savo pačių kulto" ir "grįžimo į praeitį" mėgėjos kaip Nora ir Ruta panašius dalykus būtų pavadinusios vaikų tvirkinimu. Džesė įsitikinusi, kad už nugaros stovi jos tėvas, todėl išsigąsta, jog jis neišvengs siaubingos bausmės: ji pakels kriketo lazdą ir stipriai voš jam tiesiai per veidą, suknežindama nosį ir išbarškindama dantis. O jam nukritus ant žolės, tuoj pat atbėgs šunys ir jį suės.

Tačiau už nugaros stovi ne Tomas Mahoutas, o nuogut nuogutėlis Džeraldas. Advokato penis, atstatytas tiesiai į ją, kyšo iš po minkštos rusvos pilvo raukšlės. Kiekvienoje rankoje jis laiko po vieną porą "Kreigo" tipo policininko antrankių ir popietės tamsoje iš lėto tiesia juos Džesei. Nenatūrali žvaigždžių šviesa apšviečia išgraviruotą numerį "M-17", nes Džeraldas nesugebėjo gauti norimo "F-23" dydžio.

Na, ką tu, Džese, - šypsosi jis. *Neapsimesk. Tau juk tai patiko. Pirmą kartą buvo taip stipru, kad tu vos nesprogai. Nori, pasakysiu tiesą? Tai pats geriausias užpakaliukas, kokį tik esu matęs savo gyvenime, todėl dažnai apie jį pasvajoju. Žinai, kodėl man tai patinka? Todėl, kad nereikia prisiimti jokios atsakomybės. Beveik visoms moterims patinka, kai vyrai jas užvaldo - tai patvirtintas moterų psichologijos faktas. Ar tu visiškai baigei, kai tėvas tave grabaliojo, Džese? Manau, kad taip. Buvo taip stipru, kad tu vos nesprogai. "Savęs pačios kulto" sergėtojos gali ginčytis, bet mes juk žinome, tiesa? Kai kurios moterys gali pačios prisipažinti, ko jos trokšta, bet kitoms reikia, kad vyrai apie tai prabiltų už jas. Tu esi viena iš jų. Nesijaudink, Džese. Todėl aš ir atsinešiau antrankius. Tik jie iš tikrųjų jokie antrankiai, o meilės apyrankės. Užsidėk jas, brangioji. Tik paskubėk.*

Purtydama galvą, Džesė traukiasi atbula ir nežino, ar juoktis, ar verkti. Kalbos turinys dar negirdėtas, bet pati retorika seniai pažįstama.

Džeraldai, advokato sugebėjimai tau nepadės - per ilgai gyvenau su vienu iš jų. Mes gerai žinome, kad antrankiai neturi su manimi nieko bendra. Šito reikėjo tau... kad pakeltum savo nuleipusį ir seniai atšipusį diegelį. Todėl pasilik savo sušiktus faktus iš moters psichologjos srities sau.

Džeraldas šypsosi savo visažinio šypsena.

Šaunuolė, mažyte. Tikslo nepasiekei, bet bandymas buvo velniškai vykęs. Pati geriausia gynyba - puolimas, ar ne? Manau, pats tave šito išmokiau. Bet nekreipk dėmesio. O dabar rinkis: arba dediesi apyrankes, arba užsimoji lazda ir dar kartą mane užmuši.

Džesė apsidairo, ir jai net plaukai pasišiaušia, kai supranta, jog visi Vilio gimtadienio dalyviai stebi jos ginčą su nuogu (tik su akiniais!), stambiu, seksualiai susijaudinusiu vyru... ir ne tik jos šeima bei vaikystės draugai. Ponia Henderson, būsima jos patarėja mokslo klausimams universitete, stovi prie indo su punšu, o Bobis Hagenas, kuris nusives ją į vyresniokų vakarėlį ir po to išdulkins ant užpakalinės savo tėvo automobilio sėdynės, puikuojasi kieme šalia blondinės iš Niuvorto klebonijos, kurios tėvai ją mylėjo, tačiau dievino jos brolį.

Baris, - pamanė Džesė. *Jos vardas Olivija, o jos brolio - Baris.*

Blondinė klausosi Bobio Hageno, bet žiūri į Džesę ramiu, tačiau iškankintu veidu. Ji vilki marškinėliais, ant kurių pavaizduotas gatve skubantis vyrukas. Jis taria žodžius: "Ydos gerai, bet kraujomaiša - geriausia". Už Olivijos stovintis Kendelas Vilsonas, kuris pasamdys Džesę pirmam jos darbui mokykloje, pjauna gabalą šventinio šokoladinio torto poniai Peidž, Džesės vaikystės muzikos mokytojai. Ponia Peidž atrodo nuostabiai kaip moteris, prieš du metus mirusi nuo širdies smūgio, renkant obuolius.

Atrodo, kad aš nesapnuoju, o skęstu, - mąsto Džesė. *Visi, kuriuos kada nors pažinojau, stovi čia po keistu, nusėtu žvaigždėmis popietės dangumi ir spokso, kaip mano nuogas vyras bando įkalbėti mane užsidėti antrankius, Marvinui Gėjui bliaunant "Kas man paliūdys". Galiu tik pasiguosti: blogiau jau būt nebegali.*

Bet, pasirodo, tai dar ne galas. Ponia Verc, pirmos klasės mokytoja, ima juoktis. Jai pritaria senasis ponas Kobas, jų sodininkas, 1964-aisiais išėjęs į pensiją. Prie jų prisijungia Medė, Ruta ir Olivija randuotomis krūtimis. Kendelas Vilsonas ir Bobis Hagenas tiesiog raičiojasi, tapšnodami vienas kitam per nugarą, lyg vietinėje kirpyk-

loje būtų sutikę geriausią nešvankių anekdotų pasakojimo meistrą, kurio credo - lytinių organų gyvybę palaikanti sistema.

Džesė pažvelgia į save ir pamato, kad ji taip pat nuoga. Per krūtinę mėtiniu "Yum Yum" lūpdažiu užrašyti trys pažeminantys žodžiai: "MAŽA TĖVELIO DUKRELĖ".

Turiu atsibusti, - mąsto ji. *Jei neprabusiu, numirsiu iš gėdos.*

Tačiau sapnas tęsiasi. Džesė atsisuka į Džeraldą ir pastebi, kaip visažinio šypsnį pakeičia žiojėjanti žaizda. Staiga pasirodo benamis šuo su krauju pasruvusia galva nasruose. Šuo taip pat šypsosi, o galva tarp ilčių priklauso jos tėvui. Jo visuomet šviesiai mėlynos akys dabar pilkos ir pavargusios, išsišovusios virš sustingusio šypsnio. Tai Olivijos akys, atpažįsta Džesė. Taip pat ji atpažįsta ir silpną sūrų ežero vandens kvapą, tokį švelnų, bet podraug ir siaubingą.

Taip, kartais myliu per stipriai, sako man draugai, - dainuoja Džesės tėvas, išlindęs iš šuns nasrų, kuris savo ruožtu tūno Džesės vyro gerklėje. *Bet aš tikiu, aš tikiu, kad taip ir reikia moterį mylėti...*

Džesė pagaliau numeta lazdą ir klykdama pasileidža tekina. Bėgant pro keistą būtybę su keliomis viena iš kitos kyšančiomis galvomis, Džeraldas apveja vieną antrankį aplink jos riešą.

Pagaliau! - triumfuodamas šaukia jis. *Pagavau tave, mano išdidi gražuole*!

Iš pradžių Džesei šauna į galvą mintis, kad užtemimas dar nebuvo pilnas, nes diena eina vis tamsyn. Tada ji pajunta, kad turbūt alpsta. Šį jausmą palydi dėkingumas ir palaima.

Nekvailiok, Džese. Sapnuose niekas nealpsta.

Bet Džesė įsitikinusi, kad yra būtent taip. Be to, ne taip jau svarbu, kas vyksta: ar ji alpsta, ar dar labiau grimzta į miegus - vis tiek tai jos vienintelis išsigelbėjimas. Pagaliau jai pavyksta pabėgti nuo sapno, kuris ją apsėdo daug stipriau nei tėvo veiksmai verandoje tą dieną. Todėl visą kūną užliejęs dėkingumo jausmas - tikrai pati tinkamiausia atsakomoji reakcija.

Džesė beveik pabėga į dar gilesnę tamsos nišą, tačiau bjaurus, panašus į garsų kosulio priepuolį garsas ima jai trukdyti. Ji stengiasi nuvyti garsą šalin, bet nepavyksta. Džesė pakimba ant jo lyg ant kabliuko, o šis ima traukti ją aukštyn į platų ir trapų sidabrinį dangų, kuris skiria miegą nuo sąmonės.

12

Buvęs Princas, kuriuo kažkada taip didžiavosi Katerina Satlin, dešimt minučių pratupėjo ant virtuvės slenksčio, sugrįžęs iš savo paskutinės medžioklės miegamajame. Jis sėdėjo pakėlęs galvą ir net nemirksėjo. Po dviejų badavimo mėnesių šuo pagaliau iki valios prisiėdė ir todėl dabar jautėsi aptingęs ir mieguistas. Staiga visi miegai išgaravo, vietoj jų atsirado nerimas, kuris vis stiprėjo. Kažkas sujudino plonytę stygelę toje mistinėje zonoje, kur šuns pojūčiai jungėsi su intuicija. Šeimininkė ir toliau vaitojo gretimame kambaryje, kartais imdama murmėti pro miegus, tačiau ne ji gąsdino įsibrovėlį, ir ne jos balsas privertė jį pašokti ant kojų, nespėjus nugrimzti į miegus. Ne dėl šios priežasties šuo ištempė sveikąją ausį ir iššiepė dantis.

Jį gąsdino kažkas kitas... klastingas... ir turbūt labai pavojingas.

Džesei po truputį krentant žemyn į tamsą, buvęs Princas pašoko, daugiau nebegalėdamas tverti įkyraus šnypštimo ausyse. Jis apsisuko, galva pastūmė praviras užpakalines duris ir iššoko į vėjuotą tamsą. Šuo iškart pajuto keistą, nepažįstamą... ir neabejotinai kupiną pavojaus kvapą.

Buvęs Princas, kiek tik kojos nešė, pasileido miško link. Pasijutęs saugus miško tankmėje, jis vėl apsisuko ir truputėlį grįžo atgal vasarnamio link. Šuo atsitraukė, bet prieš atsisakant tokių nuostabių maisto atsargų reikėjo užuosti dar stipresnį pavojaus signalą.

Gerai paslėpęs savo nusususį, tačiau protingą snukį, ant kurio krito mėnulio šviesoje žaidžiantys šešėliai, šuo pradėjo loti: būtent šis garsas ir grąžino Džesei sąmonę.

13

Šeštojo dešimtmečio vasaromis prie ežero, kai Vilis tik pliuškendavosi seklumoje, užsidėjęs oranžinius guminius sparnelius ant nugaros, visada geros draugės Medė ir Džesė dažnai eidavo maudytis pas Neidermėjerius, kurie turėjo plaustą su šokinėjimo į vandenį tilteliu. Čia Džesė pradėjo vystyti savo plaukimo įgūdžius, kurie vėliau padėjo iškovoti pirmą vietą mokyklos plaukimo komandoje, o 1971 metais - visoje valstijoje. Antra, ką ji geriausiai prisiminė iš šokinėjimo nuo

Neidermėjerių plausto patirties (pirma - kaip ji skrodžia karštą vasaros orą ir neria į viliojantį žydrą vandenį), buvo jausmas, išneriant iš ežero gelmių ir kertant šilto ir šalto vandens sroves.

Panašiai ji grįžo iš savo varginančio sapno.

Iš pradžių Džesė skynėsi kelią pro gaudžiantį juodą chaosą, tarsi būtų atsidūrusi pačiame audros debesies viduryje. Ji pamiršo, kas ji tokia ir *kada* pasiliko viena. Tada Džesė pasiekė šiltesnį ir ramesnį sluoksnį: tokio baisaus košmaro ji dar nebuvo regėjusi (bent jau savo gyvenime), tačiau pagaliau jis baigėsi. Žemei artėjant, teko praskristi dar vieną vėsų sluoksnį - vėl apėmė baimė, kad laukia tikrovė, nė kiek ne geresnė už patį košmarą. O galbūt dar baisesnė.

Na ką tu čia? - paklausė ji savęs. *Kas gali būt blogiau už ką tik išgyventus įvykius?*

Džesė nenorėjo apie tai galvoti. Atsakymas sklandė kažkur nepasiekiamai toli, ir jeigu jai pavyktų jį pasiekti, galbūt tuomet ji nuspręstų apsiversti ant kito šono ir vėl nerti į gelmes. Taip Džesė imtų skęsti, nors turbūt tai ne pati blogiausia išeitis (ne tokia bloga, kaip mašina trenktis į betoninę sieną ar nukristi su parašiutu tiesiai ant aukštos įtampos laidų), tačiau būtų tiesiog nepakenčiama vėl visu kūnu pajusti tą silpną, sūrų, primenantį varį ir austres, kvapą. Tad Džesė yrėsi į viršų, vis kartodama, kad galės nerimauti dėl tikrovės, kai jai pavyks pramušti paviršių.

Paskutinis sluoksnis buvo baugus ir šiltas it ką tik pralietas kraujas: Džesės rankos turbūt visai sustabarėjo. Ji tikėjosi jas išjudinti, kad gyslomis vėl imtų tekėti kraujas.

Džesė atsiduso, krūptelėjo ir atmerkė akis. Ji visiškai nenumanė, kiek laiko pramiegojo, nes laikrodis ant naktinio stalelio kartojo tą patį (*dvylika-dvylika-dvylika,* mirksėjo tamsoje, tartum laikas būtų sustojęs per patį vidurnaktį) ir niekuo negalėjo padėti. Džesė tik suprato, jog atėjo naktis, nes už lango švietė mėnulis.

Abi rankos dilgčiojo. Džesei nepatiko šis jausmas, bet šį kartą ji netgi apsidžiaugė, nes tikėjosi sulaukti mėšlungio. Tada ji pastebėjo, kad tarp kojų sudrėkęs užklotas, ir suprato, jog į tualetą eiti nebereikės. Jai miegant, pats kūnas pasirūpino savimi.

Džesė sugniaužė kumščius ir atsargiai pasistūmė atgal, susigūždama nuo aštraus skausmo riešuose ir mentėse. *Man skauda todėl, kad bandžiau išsimauti iš antrankių*, - mąstė ji. *Tad kaltink tik save, širdele.*

Šuo vėl sulojo. Kiekvienas garsas smigo į ausų būgnelius lyg rakštis. Džesė atpažino jį: taip, būtent šis garsas ištraukė ją iš sapno, kai ji jau ruošėsi nerti žemiau košmaro ribos. Iš garso buvo galima spręsti, jog šuo lojo lauke. Džesė apsidžiaugė, kad valkata pagaliau paliko namą, tačiau kartu ir sunerimo: kodėl? Galbūt jis atprato būti po stogu po tiek laiko, praleisto ore. Visai nebloga priežastis... o ką daugiau dabar sugalvosi.

- Susikaupk, Džese, - pusiau užmiegotu balsu pratarė ji.

Sapne egzistavusi panika ir nepagrįsta baimė blėso. Pats sapnas tarsi apšviesta juostelė tirpte tirpo akyse ir ruošėsi tuoj pat išnykti. Pabudus sapnai atrodė lyg tuščias drugelio kokonas, atvira karpažolės ankšties žievelė ar tuščios kriauklelės, kuriose kažkada ruseno gyvybė. Kartais nuo šios amnezijos Džesei darėsi liūdna. Bet tik ne dabar. Dar niekada gyvenime ji nelygino užmaršties su tokiu greitu ir užtikrintu išsigelbėjimu.

Tai jau nesvarbu, - mąstė Džesė, - *nes viskas tėra tik sapnas. Ir tos galvos, lendančios viena iš kitos. Sapnai visada ką nors simbolizuoja, o šis sapnas galbūt taip pat simbolis... galbūt tai tiesa. Todėl aš supratau, kodėl sudaviau Viliui, kai jis bandė pajuokauti. O, kaip būtų apsidžiaugusi Nora Kaligan ir įvardijusi sapną prasiveržimu. Galbūt ji neklystų. Tačiau nuo to man nė kiek nelengviau, nes vis dar tūnau šiame sumautame vasaramyje-kalėjime su savo mylimiausiais papuošalais ant rankų. Bet vis dėlto galiu didžiuotis savo pasiekimais. Ar kas nors norėtų man paprieštarauti?*

Neatsakė nei Ruta, nei Žmonelė, NSO balsai irgi tylėjo. Vienintelis atsakymas sklido iš skrandžio, kuris, be abejo, užjautė Džesę, bet vis tiek urgzdamas protestavo dėl atšauktos vakarienės. Smagu... tačiau rytoj bus nebe juokai. Tuomet sugrįš ir troškulys, o Džesė nėmaž nesuprato, kuriam laikui jį gali atitolinti paskutiniai keli vandens lašai.

Turiu susikaupti. Maistas ir vanduo nėra taip svarbu, kaip kad priežastis, kodėl sudaviau Viliui per veidą jo devintojo gimtadienio metu. Dabar turiu išsiaiškinti, kaip aš...

Staiga mintis nutrūko it sudegęs ugnyje mazgas. Jos akys, be tikslo klaidžiojančios kambario tamsoje, užstrigo tolimiausiame kampe, kur vėjo draikomi pušų šešėliai pašėlusiai šoko perlamutrinėje mėnulio šviesoje.

Kampe stovėjo žmogus.

Džesę apėmė jai dar nežinomas siaubas. Šlapimo pūslė, ištuštėjusi tik dalinai, dabar išleido ir likusią karšto šlapimo dalį. Tačiau Džesė nieko nejautė aplink save. Siaubas užgožė protą. Ji neišleido nė garso, kadangi prarado galimybę ne tik mąstyti, bet ir kalbėti. Kaklo, pečių ir rankų raumenys pavirto šilto vandens srove, ir Džesė susmuko pasikabindama ant antrankių. Ji beveik apalpo. Džesė neprarado sąmonės, tačiau proto tuštuma ir visiška fizinė negalia atrodė panašiai. Kai mintys pabandė sugrįžti, jos atsimušė į tamsią ir beformę baimės sieną.

Žmogus. Žmogus kampe.

Džesė matė tamsias jo akis ir idiotišką žvilgsnį, nukreiptą į ją; siaurus išblyškusius skruostus ir aukštą kaktą, tačiau kitus bruožus užstojo aplink šmėžuojantys šėšeliai. Taip pat ji įžvelgė susmukusius pečius, nukarusias kaip beždžionės rankas, o krentančiame nuo komodos trikampyje šešėlyje įsivaizdavo kojas.

Džesė nežinojo, kiek laiko išgulėjo pusiau be sąmonės, paralyžiuota, bet nuovoki - tarsi vabalas, įkliuvęs į voro spąstus. Atrodė, kad praėjo amžiai. Bėgo laikas, o ji neįstengė net užmerkti akių arba liautis spoksoti į keistąjį svečią. Siaubas pamažu atlėgo, tačiau jį pakeitė dar baisesnis jausmas: siaubas ir nepaaiškinamas atavistinis basibjaurėjimas. Džesė vėliau suprato, kad šie jausmai - pačios neigiamiausios emocijos, kokias tik ji patyrė per savo gyvenimą, įskaitant ir vaizdelį, kai benamis šuo ruošėsi užkąsti Džeraldo lavonu, - kilo dėl to, kad būtybė neištarė nė žodžio. Ji turbūt įslinko į namą, kai Džesė miegojo, ir nuo to laiko stovėjo kampe, varstoma šešėlių, įsispitrijusi į Džesę keistai godžiomis juodomis akimis, tokiomis didelėmis, kad priminė tuščias akiduobes kaukolėje.

Svečias nejudėdamas stovėjo kampe ir tiek.

Džesė gulėjo ištiestomis rankomis lyg moteris pačiame šulinio dugne. Laikas bėgo, matuojamas idiotiškais laikrodžio mirktelėjimais, skelbiančiais, kad yra dvylika, dvylika, dvylika. Pagaliau į protą praniko aiški, pavojinga ir šiek tiek raminanti mintis.

Nieko ten nėra, Džese. Žmogus kampe - tik šešėlių ir tavo vaizduotės vaisius.

Ji pabandė atsisėsti, perkeldama svorį į rankas, raitydamasi nuo skausmo pečiuose, atsistumdama pėdomis, tankiai alsuodama... ir nenuleisdama akių nuo besislepiančio kampe šešėlio.

Jis pernelyg aukštas ir per plonas. Tokių žmonių nebūna, Džese. Tai tik vėjas, šešėliai, mėnulio šviesa ir keletas tavo košmaro likučių. Ar aišku?

Galbūt. Džesė atsipalaidavo. Tuomet lauke vėl isteriškai suskalijo šuo. Bet argi toji figūra kampe, - tas vėjas, šešėliai ir mėnulio šviesa, - tas neegzistuojantis žmogus ką tik nepasuko galvos ta kryptimi?

Ne, negali būti: tai tik dar vienas vėjo, tamsos ir šešėlių pokštas.

Džesė bemenk tikėjo, kad galvos pasukimas jai tik pasirodė. O kaipgi visa figūra? Džesė tiesiog neįstengė savęs įtikinti, kad ir tai - tik jos vaizduotės vaisius. Argi *taip panaši* į žmogų figūra galėjo būti tik vaizduotė?

Staiga prabilo Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim. Nors balse jautėsi baimė, tačiau isterijos nebuvo nė žymės. Keista, bet kaip tik Rutos dalis drebėjo iš siaubo, vien pagalvojus, kad kambaryje ji ne viena. Kaip tik Ruta dėl to kraustėsi iš proto.

Jei ši būtybė - tik vaizduotės vaisius, - svarstė Žmonelė, - *tai kodėl pabėgo šuo? Nemanau, kad jis būtų ėmęs ir paprasčiausiai pabėgęs.*

Džesė suprato, kad Žmonelė taip pat įbauginta kaip ir ji, todėl ir ieško priežasties, kodėl pabėgo šuo, nekreipdama dėmesio į esamą ar tik įsivaizduojamą būtybę kampe. Žmonelė maldavo Džesę patvirtinti, jog prieš tai išsakytos spėlionės, neva šuniui nepatiko pastogė, buvo visai įtikinamos. Galbūt, pamanė Džesė, jis dingo dėl paprasčiausios priežasties: užuodė kalę netoliese. Ji būtų sutikusi ir su mintimi, kad šunį išgąsdino koks nors garsas, pavyzdžiui, šakos barškenimas į langą. Šis paaiškinimas labiausiai tiko, nes atrodė teisingas - šuo irgi išsigando kažkokio netikro įsibrovėlio, todėl dabar loja, norėdamas nuvyti šalin neegzistuojančią būtybę nuo jam priklausančios vakarienės.

Taip, patvirtink šias prielaidas, - maldavo Žmonelė, - *ir jeigu pati jomis netiki, tai bent įtikink mane.*

Džesė neįstengė taip padaryti, nes kažkas tikrai stovėjo kampe prie komodos. Ne, tai ne haliucinacijos, ne vėjo blaškomi šešėliai ir ne sapno likučiai. Kampe tūnojo

(*pabaisa, pabaisa-žmogėdra, atėjusi mane suėsti*)

ne pabaisa, o vyras, kuris net nekrūptelėdamas stebėjo Džesę. Už lango pūtė vėjas, priversdamas namą girgždėti. Šešėliai šoko ant keisto, pusiau apšviesto įsibrovėlio veido.

Mintis - *Pabaisa*! *Žmogėdra*! - pakilo iš pasąmonės sluoksnio į racionalųjį lygį. Be abejo, Džesė paneigė ją, bet siaubas vis tiek niekur nedingo. Kampe stovinti būtybė tikriausiai buvo vyras, tačiau jo veidas kažkuo Džesę gąsdino. O, kad ji galėtų geriau jį įžiūrėti!

Tu juk visai to nenorėtum, - sušnibždėjo grėsmingas NSO balsas.

Aš turiu su tuo daiktu pasikalbėti - užmegzti ryšį, - pamanė Džesė ir tuoj pat atsakė nervingu Rutos ir Žmonelės balsų mišiniu. *Negalvok apie tai kaip apie daiktą, Džese. Galvok, kad tai - žmogus, vyras, pasiklydęs miškuose ir turbūt toks pat išsigandęs kaip ir tu.*

Puikus patarimas, tačiau pavadinti kampe tūnančią būtybę vyru būtų buvę tas pat kaip ir benamį šunį. Be to, figūra šešėliuose visai neatrodė pasimetusi ar įbauginta. Priešingai, iš kampo sklido pagieža.

Kvailystės! *Pasikalbėk su tuo daiktu, Džese*! *Pasikalbėk su juo*!

Džesė pamėgino atsikrenkšti, bet pajuto, kad gerklė visiškai išdžiūvusi. Širdis ėmė daužytis krūtinėje, plakdama vis neritmingiau.

Ošė vėjas. Šešėliai juodomis dėmėmis uždengė sienas ir lubas. Mirksnį Džesei pasirodė, kad ji išvydo ploną ir ilgą išblyškusią nosį žemiau juodų sustingusių akių.

- Kas...

Iš pradžių ji tik tiek teišspaudė: toks garsas išnyko dar nepasiekęs lovos galo. Džesė apsilaižė ir pabandė dar kartą. Pastebėjo, kad jos pirštai skausmingai suspausti į kumščius, ir pamažu juos atgniaužė.

- Kas jūs?

Šnabždesys, bet jau šiek tiek garsesnis.

Būtybė neatsakė, tik stovėjo kampe tabaluojančiomis iki kelių rankomis. *Iki kelių*? - ėmė suktis mintis. *Juk tai neįmanoma, Džese. Žmogaus rankos gali nukarti tik iki šlaunų.*

Ruta prabilo dusliu, išgąsdintu balsu - Džesė vos ją beatpažino. *Normalaus žmogaus rankos nukara tik iki šlaunų. Juk tai norėjai pasakyti? Argi normalus žmogus patį vidurnaktį įslinktų į svetimus namus, o po to vėpsotų iš kampo į antrankiais prie lovos prirakintą poniutę? Paprasčiausiai stovėtų kampe ir net nemirksėtų?*

Pagaliau būtybė *pajudino* koją... arba tai vėl šešėlio išdaiga, apgavusi Džesės regą. Šešėliai, mėnulio šviesa ir vėjas suteikė šiam vaizdeliui dviprasmiškumo, todėl Džesei vėl teko suabejoti įsibrovėlio egzistavimu. Jai atėjo į galvą mintis, kad ji turbūt vis dar sapnuoja; kad sapnas apie Vilio gimtadienio vakarėlį pakrypo keista linkme... bet patikėti buvo sunku. Ne, Džesė tikrai nesapnavo.

Pajudino jis koją ar ne (jei išvis ten *buvo* koja), Džesė nukreipė žvilgsnį žemyn. Kažkoks juodas daiktas pūpsojo ant grindų tarp įsibrovėlio kojų. Sunku pasakyti, kas ten buvo iš tikrųjų, kadangi krentantis nuo komodos šešėlis visiškai uždengė tamsiausią kambario dalį. Staiga Džesė nei iš šio, nei iš to sugrįžo atgal į popietę, kai ji bandė įtikinti Džeraldą, jog kalba rimtai. Tada girdėjosi tiktai vėjas, besitrankančios į staktą durys, lojantis šuo, paukštis naras ir...

Tarp įsibrovėlio kojų gulėjo grandininis pjūklas.

Džesė kažkodėl buvo tuo visiškai tikra. Svečias juo naudojosi, tačiau tik ne medžiams pjauti. Jis pjaustė žmones, todėl ir šuo pabėgo, užuodęs beprotį, kuris ėjo ežero takeliu, mojuodamas kruvinu pjūklu apmautoje gumine pirštine rankoje...

Liaukis! - piktai suklykė Žmonelė. *Liaukis pagaliau taukšti nesąmones ir suimk save į rankas.*

Džesė pajuto, kad liautis jau per vėlu, nes tai visai ne sapnas. Kuo toliau, tuo labiau jai atrodė, jog būtybė, rami kaip Frankenšteino pabaisa prieš griausmą, iš tikrųjų stovi kampe. Tačiau mintis, neva svečias praleido dieną, pjaustydamas į gabalus žmones, tikra nesąmonė - vaizdelis, užsilikęs iš matytų siaubo pasakų apie vasarotojus. Kažkada Džesei patiko klausytis tokių istorijų, sėdint prie laužo ir kartu su kitomis merginomis kepant grybus, bet po to, gulint miegmaišyje ir drebant nuo kiekvieno trakštelėjimo, atrodė, kad artinasi Ežerinis žmogus, legendinis pamišęs Korėjos karo dalyvis.

Būtybė kampe nebuvo nei Ežerinis žmogus, nei žmogžudys su pjūklu. Kažkas gulėjo ant grindų (bent jau taip manė Džesė), ir Džesei šovė mintis, neva tai grandininis pjūklas. Tačiau ten taip pat galėjo būti lagaminas... kelioninis krepšys... komivojažieriaus pavyzdžių dėžutė...

Arba mano vaizduotė.

Tiesa. Džesė žvelgė tiesiai į jį, tačiau jokiu būdu negalėjo atmesti galimybės, kad jai paprasčiausiai vaidenasi. Šis suvokimas tik dar labiau sustiprino tikėjimą būtybės tikrumu. Be to, vis sunkiau ir sunkiau buvo paneigti iš šešėlių ir mėnulio šviesos chaoso sklindančią it pastovus urzgimas pagiežą.

Kad ir kas tai būtų, jis manęs nekenčia, - mąstė Džesė. *Kitaip ir neįmanoma paaiškinti, kodėl jis stovi sustabarėjęs ir net nebando man padėti.*

Džesė pakėlė akis ir vėl pažvelgė į pusiau matomą veidą, į spindinčias karštligišku godumu akis ir ėmė verkti.

- Prašau atsiliepkit! Ar yra ten kas nors? - sukūkčiojo ji. - Jei esate, prašau padėkite man. Ar matote antrankius? Raktai visai šalia jūsų, ant stalelio...

Nei judesio, nei atsakymo. Būtybė tik stovėjo (jei iš tikrųjų ten kas nors buvo) ir vėpsojo iš po šešėlinės mirties kaukės.

- Jei nenorite, kad apie jus prasitarčiau, tai užtikrinu jus, kad tikrai niekam nesakysiu. - Drebančiu balsu Džesė prabilo dar kartą. - Tikrai nesakysiu! Nes būčiau tokia dėkinga...

Būtybė stebėjo ją.

Bet tai ir viskas.

Ašaros riedėjo Džesės skruostais.

- Jūs mane gąsdinate, - ištarė ji. - Gal galėtumėte ką nors pasakyti? O gal jūs negalite kalbėti? *Jei tikrai ten esate, prašau ištarti nors žodį.*

Džesę apėmė baisi isterija. Ji verkė ir maldavo siaubingą būtybę, stovinčią it įbesta miegamojo kampe. Džesė neprarado sąmonės, tačiau kartkartėmis ji dingdavo, ir siaubas virsdavo ekstaze. Ji girdėdavo save prašant pasikūkčiojančiu balsu (*prašau, prašau, labai prašau*) išvaduoti ją iš antrankių vergijos, bet po to vaizdas išnykdavo. Ji tik jautė, kad be paliovos juda lūpos. Džesė išgirsdavo savo tariamus garsus, bet užėjus sąmonės aptemimui jie virsdavo nerišliu tarškėjimu. Taip pat girdėjosi vėjo ošimas ir šuns lojimas, apie kuriuos Džesė irgi nutuokė, tačiau protarpiais nieko nebesuprasdavo, kadangi protas tapo bejėgis prieš šią siaubingą būtybę, įsibrovėlį, nekviestą svečią. Ji be perstojo žvelgė į jo beformę galvą, išblyškusius skruostus, susmukusius pečius... tačiau žvilgsnis vis labiau nukrypdavo į maskatuojančias ilgapirštes rankas, užsibaigiančias daug žemiau nei normalaus žmogaus rankos. Praėjo truputis laiko (*dvylika-dvylika-dvylika*, - raportavo laikrodis ant stalelio: ir kokia gi iš jo nauda?), ir Džesė šiek tiek atsipeikėjo, ėmė racionaliai mąstyti, į šoną nustūmusi be paliovos bėgančius nenuoseklius vaizdus, ir vietoj vapaliojimo išgirdo tariamus žodžius. Tačiau proto užtemimai padarė savo: Džesė liovėsi kalbėjusi apie antrankius ar raktus ant stalelio. Ji tapo panaši į moterį, kuri maldauja... bet kokio atsakymo.

- Kas jūs? - žliumbė Džesė. - Žmogus? Velnias? *Kas gi, po velnių, jūs esate?*

Ošė vėjas.

Trinksėjo durys.

Atrodė, kad būtybės veidas pasikeitė... ji išsišiepė. Šypsnis buvo labai pažįstamas, ir Džesė pajuto, kad sveiko proto stiebas, iki šiol išlikęs tiesus, pagaliau pradėjo virpėti.

- Tėti? - sušnibždėjo ji. - Tėti, ar tai tu?

Nekvailiok! - sušuko Pavyzdingoji Žmonelė, bet Džesė nejautė net šito į isteriją vedančio balso. *Nebūk tokia kvailė, Džese*! *Tavo tėvas mirė 1980 metais*!

Tai dar labiau pablogino situaciją. Tomas Mahoutas buvo palaidotas šeimos kriptoje Falmaute, už šimto mylių nuo čia. Įaudrinta Džesės vaizduotė piešė susikūprinusią, sudūlėjusiais drabužiais ir batais figūrą, slenkančią mėnulio apšviestais laukais ir paskubomis besibraunančią per miškų, augančių tarp priemiestinių namukų, tankmę. Ji įsivaizdavo, kaip pūvantys raumenys tįsta žemyn, kol pagaliau rankos nukara iki kelių. Taip, tai buvo jos tėvas, kuris trejų metukų Džesę nešiodavo užsisodinęs ant pečių, o kai sukako šešeri, rūpestingai guodė, kai ši cirke mirtinai išsigando klouno, ir sekdavo pasakas prieš naktį, kol Džesė išmoko gerai skaityti. Tėvas, kuris pats aprūkė stiklo šukes prieš saulės užtemimą ir apkabinęs laikė Džesę ant kelių, saulei visiškai išnykus tamsoje. Tėvas, kuris tikino ją: “Nesijaudink... ir nesidairyk aplinkui”. Tada Džesė pamanė, kad jis pats turbūt jaudinasi, kadangi jo balsas drebėjo.

Šypsnis kampe praplatėjo, ir staiga kambarį užpildė tas silpnas, pusiau metalinis, pusiau organinis kvapas, kuris priminė austrių grietinėlėje, pilnos saujos monetų, oro po audros kvapą.

- Tėti, ar tai tu? - Džesė paklausė šešėlinės būtybės kampe.

Kažkur tolumoje suklykė naras. Džesės skruostais lėtai riedėjo ašaros. Ji niekada gyvenime nebūtų pagalvojusi, kad tokie keisti dalykai gali nutikti ir jai. Kuo labiau ji tikėjo, kad tai jos tėvas, prieš dvylika metų miręs Tomas Mahoutas, siaubas pamažu atlėgo. Vėl laisvai išsitiesė isterijos priepuolio metu pritrauktos prie savęs kojos. Prieš akis iškilo ką tik išgyvento sapno vaizdas: mėtiniu “Yum Yum” lūpdažiu ant krūtinės užrašyti žodžiai “MAŽA TĖVELIO DUKRELĖ”.

- Na gerai, - jau ramesniu balsu būtybei tarė Džesė. - Tai dėl to tu sugrįžai? Gali pradėti. Ir kaipgi galėčiau tave sustabdyti? Tik pažadėk, kad po to mane paleisi.

Būtybė nieko neatsakė. Ji tik stypsojo mėnulio šviesos ir šešėlių apsupty bei vėpsojo į Džesę. Laikui bėgant (*dvylika-dvylika-dvylika,* - tvirtino laikrodis ant stalelio, norėdamas įtikinti, kad iš tikrųjų laikas sustojo amžiams), Džesė vėl ėmė manyti, kad kampe nieko nėra. Ji pasijuto tarsi vėtrungė, besisukiojanti nuo linksmo, priešingų krypčių vėjo, koks neretai pasitaiko prieš audrą ar tornadą.

Tavo tėvas negali prisikelti iš numirusių, - pabandė tvirtai paprieštarauti Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim, bet jai nelabai pavyko. Tačiau Džesė vis tiek patiko jos pastangos: Pavyzdingoji Žmonelė nesiliaus kištis, nors ir tvanas. *Tai juk ne siaubo filmas ar "Sutemų zonos" epizodas, o realybė*!

Kita Džesės pusė, kurioje turbūt tūnojo tikrieji NSO, vis dėlto įtikinėjo ją, kad už viso to slypi dar baisesnė tiesa, netelpanti į jokius logikos rėmus, pavyzdžiui, iracionalus (ir turbūt antgamtiškas) šešėlis. Ši pusė tvirtino, esą kažkas pasikeitė tamsoje, ypač tuomet, kai asmuo buvo vienas. Taip atsitikus, atsidarė vaizduotės narvas, ir iš jo išsprūdo visa, kas tik galėjo.

Tai gali būti tavo tėvas, - sušnibždėjo ši svetimoji pusė, ir šaltas prakaitas išmušė Džesę, nes ji atpažino beprotybės ir proto mišinį. *Tuo gali neabejoti. Žmonės gali būti saugūs nuo vaiduoklių, šmėklų ar vaikščiojančių lavonų dienos metu, taip pat ir naktį, jei yra ne vieni. Tačiau viskas keičiasi, kai žmogus atsiduria tamsoje vienas. Vyrai ir moterys tamsoje yra tarsi atviros durys, ir jei jie ima rėkti, prašydami pagalbos, kas žino, ką pabaisos gali atsakyti. Kas žino, ką tie vyrai ir moterys išvydo savo mirtis valandą? Negi taip sunku patikėti, kad ne vienas iš jų mirė iš baimės, nors mirties liudijimai byloja ką kitą?*

- Netikiu, - drebančiu balsu paprieštaravo Džesė. Ji dar garsiau prabilo, norėdama pajausti nesamą stiprybę. - Tu ne mano tėvas! Tu niekas! Tu tik šešėlis mėnulio šviesoje!

Tarsi norėdama atsakyti, būtybė pasilenkė į priekį ir akimirką jos veidas (dėl jo egzistavimo nebeliko jokios abejonės) pabėgo nuo šešėlio. Džesė suklykė, kai išblyškusioje mėnulio šviesoje išryškėjo įsibrovėlio veido bruožai, virtę akį rėžiančiais karnavaliniais blizgučiais. Ne, tai nebuvo jos tėvas. Palyginusi blogį ir beprotybę atspindintį svečio veidą, Džesė jau geriau būtų išvydusi savo tėvą, kad ir dvylika metų pragulėjusį karste. Pasruvusios krauju, paslaptingai žibančios

akys spoksojo į Džesę iš gilių, raukšlėmis apvestų akiduobių. Plonos lūpos, sudėtos į sausą šypsnį, apnuogino bespalvius, į šuns iltis panašius dantis.

Balta ranka pakėlė daiktą, kurį Džesė puikiai įžvelgė ir anksčiau. Iš pradžių ji pamanė, kad įsibrovėlis nutvėrė Džeraldo "diplomatą" iš mažojo kambario, bet pakilus jam aukštyn ji pamatė, kad jis daug didesnis ir daug senesnis. Panėšėjo į senovišką komivojažieriaus pavyzdžių lagaminėlį.

- Prašau, - bejėgiškai sušnibždėjo Džesė. - Kad ir kas jūs būtumėt, neskaudinkit manęs. Galit nepaleisti manęs, jei nenorite. Tik prašau manęs neskaudinti.

Šypsnis dar praplatėjo, ir Džesė pastebėjo žybtelėjimą jo burnoje: įsibrovėlis taip pat kaip ir Džeraldas turėjo auksinių dantų ar plombų. Atrodė, kad jis tyliai juokiasi, pralinksmintas jos siaubo. Tada jo ilgi pirštai atrakino lagamino užraktus

(*aš sapnuoju, ačiū Dievui, dabar tai tikrai panašu į sapną*)

ir atidarė jį priešais Džesę. Lagamine buvo pilna kaulų ir papuošalų. Ji matė pirštus, žiedus, dantis, apyrankes, alkūnės kaulus, vėrinius. Taip pat išvydo deimantą, tokį didelį, kad mėnulio šviesoje juo buvo galima apakinti raganosį, ir nuostabius kūdikio krūtinės ląstos vingius. Pamačiusi tokius dalykus, Džesė tiesiog maldavo save, kad tai būtų tik sapnas, kurio dar niekada neteko regėti: ji guli prirakinta prie lovos, o pusiau matomas maniakas be žodžių demonstruoja savo turtus. Tikrai visai kaip sapnas, tačiau liko jausmas...

Liko realybės jausmas. Be abejo, *realybės jausmas*.

Viena ranka prilaikydama dugną, būtybė laikė atverstą lagaminą, kad Džesė galėtų pasigėrėti viduje esančiomis grožybėmis. Būtybė įkišo ranką į kaulų ir papuošalų krūvą ir ėmė joje raustis, sukeldama niūrų barškėjimą ir tarškėjimą, tartum kas nors grotų nusidėvėjusiomis kastanjetėmis. Visą laiką įsibrovėlis nenuleido akių nuo Džesės. Jo keistas, nesusiformavęs veidas susiraukė iš nuostabos, lūpos sustingo tyliame šypsnyje, susmukę pečiai kretėjo iš juoko.

- *Ne*! - suriko Džesė, bet nieko neišgirdo.

Ūmai ji pajuto, jog kažkas (turbūt Pavyzdingoji Žmonelė, kurios gyvybingumo Džesė gerai neįvertino) ėmė spaudyti smegenų stabdžių mygtukus. Žmonelė pastebėjo pro uždarytas panelio duris virstantį dūmelį ir supratusi, ką tai galėtų reikšti, paskutinį kartą pamėgino išjungti variklį, kol šis galutinai neperkaito.

Išsiviepusi būtybė dar pasirausė lagamine ir mėnulio šviesoje ištiesė Džesei pilną saują kaulų ir papuošalų.

Kažkas blykstelėjo jos galvoje, o po to viskas užgeso. Džesė nualpo ne taip gražiai kaip spektaklio herojė, o buvo žiauriai nublokšta atgal kaip pasmerktas mirti žmogžudys, pasodintas į elektros kėdę ir gavęs pirmąją srovės porciją. Siaubas išnyko. Net nespėjusi paprieštarauti, Džesė Burlingeim dingo tamsoje.

14

Po kurio laiko Džesė vėl atgavo sąmonę. Galvoje sukosi tik dvi mintys: mėnulis perėjo prie vakarinio lango, ir ji paniškai bijojo... neaišku ko. Tada Džesė prisiminė, kad tėtis buvo šiame kambaryje ir turbūt yra iki šiol. Būtybė neatrodė į jį panaši, bet tik todėl, kad tėtis dėvėjo saulės užtemimo kaukę.

Džesė pabandė atsisėsti, todėl taip stipriai įsispyrė į užklotą, kad šis visiškai susiraitė kojūgalyje. Judinti rankas taip pat sunkiai sekėsi. Praradus sąmonę, rankos nebedilgčiojo ir tapo tokios pat negyvos kaip kėdės kojos. Džesė dėbtelėjo į kampą išplėstomis švytinčiomis akimis. Vėjas nurimo, todėl šešėliai nejudėjo. Kampe nieko nebuvo. Tamsusis svečias pranyko.

Galbūt, Džese, jis tik pakeitė stovėjimo vietą. Galbūt jis slepiasi po lova, nebloga mintis, ar ne? Tokiu atveju kiekvieną akimirką jis gali sugriebti tave už kojos.

Vėjas prabudo, ir užpakalinės durys lengvai trinktelėjo. Daugiau nieko nebesigirdėjo. Šuo tylėjo, ir tai už viską labiau įtikino Džesę, kad įsibrovėlis pasišalino. Ji vėl liko viena namuose.

Džesės žvilgsnis užkliuvo už didelės tamsios krūvos ant grindų.

Atsiprašau, turiu pasitaisyti, - pagalvojo ji. *Su manim kartu yra Džeraldas. Ir kaip galėjau jį užmiršti?*

Džesė atlošė galvą ir užsimerkė, jausdama tvinksėjimą gerklėje. Ji visai nepageidavo, kad jis virstų troškuliu. Džesė nežinojo, ar galės pereiti iš juodosios sąmonės prarajos į normalų miegą, bet suprato, kad labiau už viską pasaulyje (na, nebent tik išskyrus tai, kad kas nors atvažiuotų ir ją išgelbėtų) nori miego.

Nieko čia nebuvo, Džese. Tu juk ir pati tai supranti. Tikras absurdų absurdas, nes taip prabilo pati Ruta, kurios viso gyvenimo moto

buvo Nensės Sinatros dainos žodžiai "Vieną gražią dieną šie batai mindžios tave", ir kuri drebėjo kaip epušės lapas, išvydusi būtybę mėnulio šviesoje.

Gerai jau gerai, meilute, - tęsė Ruta. *Gali tyčiotis iš manęs - galbūt aš to nusipelniau - bet neapgaudinėk savęs. Čia nieko nebuvo. Tavo vaizduotė truputį pajuokavo ir tiek.*

Tu klysti, Ruta, - šaltai atsakė Žmonelė. *Čia kažkas buvo, ir mes abi su Džese jį atpažinome. Jis neatrodė visiškai panašus į tėtį, bet tik todėl, kad dėvėjo užtemimo kaukę. Be to, ne veidas ar ūgis svarbiausia: jis galėjo mūvėti aukštakulniais batais arba stovėti ant kojūkų.*

Kojūkų! - nustebusi sušuko Ruta. *O Viešpatie, pagaliau aš viską išsiaiškinau*! *Žinoma, faktas, kad jis mirė dar prieš Reiganui pasiimant iš valyklos inauguracijos ceremonijos smokingą, nieko nereiškia. Tomas Mahoutas buvo toks nevėkšla, kad turėjo apsidrausti nuo lipimo laiptais žemyn. Kojūkai? Oi, mažyte, tu verti mane iš koto*!

Tai visai nesvarbu! - užsispyrusi atkirto Žmonelė. *Tai buvo jis. Aš niekada su niekuo nesumaišyčiau to kvapo. Tai tirštas, karštas kaip kraujas kvapas. Ne tas - austrių ar monetų - ir visai ne kraujo. Tai kvapas...*

Mintis nutrūko ir nuskriejo pro šalį.

Džesė miegojo.

15

1963 metų liepos dvidešimtosios popietę Džesė pasiliko viena su tėvu Sanset Treilse dėl dviejų priežasčių: viena tebuvo kitos priedanga. Džesė tik apsimetė, jog ji neva bijo ponios Žilet, nors jau praėjo penkeri metai nuo to įvykio su sausainiais ir pliaukštelėjimu. O pagrindinė priežastis buvo visai paprasta: Džesė norėjo šią ypatingą, tik vienąkart gyvenime pasitaikančią dieną praleisti būtent su tėčiu.

Motina įtarė, kad tėvas ir dešimtmetė dukra tik žaidžia šachmatų partiją su ja, ir liko nepatenkinta, bet nieko nevaliojo padaryti, nes prašymas jau buvo *fait accompli*.* Pirmiausia Džesė nuėjo pas tėtį. Jai dar trūko keturių mėnesių iki vienuoliktojo gimtadienio, tačiau

---

* Įvykęs faktas *(pranc.)*.

nuo to ji netapo kvailesnė. Selės Mahout įtarimai pasitvirtino. Džesė įvykdė iš anksto gerai suplanuotą kampaniją, kuri leistų jai pasilikti su tėvu per saulės užtemimą. Daug vėliau Džesė pagalvodavo, kad ji tylėjo apie tos dienos įvykius dėl šios priežasties, kadangi, pavyzdžiui, motina būtų atkirtusi, atseit ji neturinti teisės skųstis, nes gavo tai, ko pati nusipelnė.

Dieną prieš saulės užtemimą Džesė surado tėvą, sėdintį verandoje ir skaitantį "Apybraižas apie didvyrius". Tuo metu jo žmona, sūnus ir vyresnioji dukra linksmai pliuškenosi ežere. Jis nusišypsojo, kai Džesė atsisėdo greta. Ji atsakė tuo pačiu. Ruošdamasi šiam pokalbiui, Džesė pasiryškino lūpas Medės dovanotu gimtadienio proga mėtiniu "Yum Yum" lūpdažiu. Iš pradžių jis jai nepatiko: Džesei atrodė, kad lūpdažis labai vaikiškas ir, be to, turi "Pepsodent" dantų pastos skonį. Tačiau tėčiui jis visai patiko, ir akimirksniu nekenčiamas lūpdažis virto labiausiai vertinama kosmetikos priemone (žinoma, tuo laiku Džesė daug jų ir neturėjo), kurią panaudodavo tik ypatingomis progomis - kaip ši.

Tėvas klausėsi labai atidžiai ir pagarbiai, tačiau net nesistengė nuslėpti akyse likusios skepticizmo kibirkštėlės.

Negi nori mane įtikinti, jog iki šiol bijai Adrianos Žilet? - paklausė jis, kai Džesė baigė naują istorijos versiją, kaip ponia Žilet sudavė jai per ranką, kai ji siekė paskutinio sausainio lėkštutėje. - *Tai juk buvo... neprisimenu kada, bet aš tada dirbau pas Danindžerį, todėl, vadinasi, dar prieš 1959 metus. Ar drebi visus tuos metus? Lyg viskas būtų pagal Froidą, mano brangute*!

Naa, tik... tik truputėlį.

Džesė išpūtė akis, norėdama įteigti, kad ji mažai šneka, bet daug daugiau turi galvoje. Tiesą pasakius, ji nebežinojo, ar vis dar bijo senosios Bambeklės, tačiau buvo tikra, kad ponia Žilet - nuobodi mėlynplaukė sena višta, ir Džesė nejaučia jokio noro stebėti vienintelio savo gyvenime saulės užtemimo kartu su ja, kai tuo tarpu (jei pasiseks) gali praleisti šį laiką su tėčiu, kurį myli labiau už viską pasaulyje.

Džesė įvertino tėvo skepticizmą ir nusprendė, kad tai galbūt net savotiška konspiracija. Tad ji nusišypsojo ir pridūrė:

- O be to, aš noriu pasilikti su tavim.

Tėvas pakėlė jos pirštelius prie savo lūpų ir pabučiavo kaip galantiškas prancūzas. Jis nebuvo nusiskutęs (poilsiaudamas jis dažnai

taip darydavo), todėl malonus šiurpas nubėgo Džesės rankomis ir nugara nuo barzdos šerių prisilietimo.

- *Comme tu es douce*, - tarė jis. - *Ma jolie mademoiselle. Je t'aime.**

Džesė purkštelėjo nesupratusi nerišlios tėvo prancūzų kalbos, tačiau staiga pajuto, kad jos planai tikrai išsipildys.

- Būtų smagu, - laiminga tarškėjo ji. - Tik mes abu. Aš galėčiau pagaminti vakarienę, o po to valgytume čia, verandoje.

Tėvas išsišiepė.

- "Užtemimo sumuštinius" *à deux?***

Džesė nusikvatojo ir palinksėjo galvą, iš džiaugsmo plodama rankomis.

Tada tėvas ištarė tokius žodžius, kurie jau tąsyk nustebino Džesę, kadangi jis visiškai nesidomėjo nei drabužiais, nei mada.

- Galėtum užsivilkti tą naują vasarinę suknelę.

- Žinoma, jei tu nori, - atsakė Džesė, nors jau buvo pasiryžusi prašyti mamos, kad ši pabandytų ją pakeisti.

Suknelė tikrai atrodė neprastai (jei akies nerėžė rėkiantys raudonos ir geltonos spalvos dryžiai), tačiau buvo per maža ir per siaura. Motina iš akies užsakė ją iš "Sears" parduotuvės, pabraukdama vienu skaičiumi didesnį suknelės dydį nei Džesė nešiojo prieš metus. Tačiau, pasirodo, Džesė paaugo gerokai daugiau. Beje, jei tėčiui ji patiko... ir jei jis sutiks pereiti į Džesės pusę dėl šio užtemimo ar pabandys perkalbėti mamą...

Tėvas *tikrai* sutiko ir stengėsi kaip Heraklis pokalbyje su motina. Jis prabilo tą patį vakarą po vakarienės (ir dviejų trijų *vin rouge**** stiklinių), prašydamas žmonos atleisti Džesę nuo rytdienos "saulės užtemimo stebėjimo" ant Vašingtono kalno. Daugelis jų kaimynų važiavo tenai. Jau po Atminimo dienos jie ėmė rinktis kartu ir aptarinėti, kur ir kaip geriau stebėti būsimą saulės užtemimą (Džesei šie susibūrimai priminė kokteilių vakarėlius), ir netgi pasivadino "Juodojo ežero saulės garbintojais". Šie "saulės garbintojai" išsinuomojo mokyklos autobusiuką ir planavo vykti į aukščiausio Niū Hampšyro kal-

---

* Kokia tu saldi. Mano gražioji panele. Aš tave myliu *(pranc.)*.

** Dviems *(pranc.)*.

*** Raudono vyno *(pranc.)*.

no viršūnę, prisikrovę maisto atsargų, "Polaroido" akinių nuo saulės, specialių reflektorių, fotoaparatų... ir, be abejo, šampano. Daugybę butelių šampano. Džesės motinai ir vyresniajai seseriai visa tai turėjo virsti puikia, rafinuota pramoga. Džesei kelionė dvelkė pačia nuobodybės esme... ir tai dar neskaitant senosios Bambeklės.

Pavakarieniavusi Džesė išėjo į verandą, norėdama šiek tiek paskaityti Liuiso "Iš tyliosios planetos", kol dar nenusileido saulė. Tačiau iš tikrųjų ji stengėsi pasiklausyti, kaip tėvas pradės jo - *jų* - pirmąjį ėjimą, ir morališkai jį palaikyti. Juodvi su Mede jau kelis metus žinojo, kad vasarnamio svetainės sujungimas su valguomuoju kambariu turėjo ypatingas akustines savybes turbūt dėl aukštų, stačiais kampais lubų. Džesė įtarė, kad net Vilis žinojo, jog garsai iš ten atklysta į verandą. Tik tėvai, atrodo, visiškai nenutuokė, kad jų klausosi ir kad visi svarbūs sprendimai, priimti šiame kambaryje prie taurelės konjako ar puodelio kavos, jau tapdavo žinomi (bent jau dukroms), dar prieš viešai įsigalint paskelbtam potvarkiui.

Džesė pastebėjo, kad laiko knygą atvirkščiai, ir paskubėjo ištaisyti klaidą, kol nepasirodė Medė ir neprapliupo arklišku juoku. Ji jautėsi truputėlį kalta, bet ne tiek, kad iškart liautųsi klausytis. Be to, Džesei atrodė, jog moralinių normų neperžengia. Juk ji nesislėpė spintoje, o sėdėjo gerai matomoje vietoje, apšviesta besileidžiančios vakarop saulės. Džesė kiurksojo verandoje su knyga rankose, mąstydama, ar būna saulės užtemimai Marse, ir ar marsiečiai (jei iš vis tokie yra) susirenka jų pasižiūrėti. Jei jos tėvai mano, kad niekas jų, sėdinčių prie stalo, negirdi, tai argi *ji* kalta? Negi dabar atsikelti ir nueiti jiems *pasakyti*?

- Nemanau, kad tai gera mintis, brangute, - sušnibždėjo Džesė, pamėgdžiodama Elizabetos Teilor balsą iš kino filmo "Katė ant įkaitusio skardinio stogo".

Be to, vyresnioji sesutė turbūt taip pat nepasirodys: Džesė girdėjo Medę ir Vilį krykštaujančius žaidimų kambaryje.

- Tu juk žinai, kad nieko neatsitiks, jei ji pasiliks rytoj su manimi, - pakiliu balsu kalbėjo tėvas.

- Žinoma, - atsakė Džesės motina, - bet ji nenumirtų ir išvažiavus kartu su mumis. Ji virto tikra tėvelio dukrele.

- Praeitą savaitę ji buvo lėlių teatre Betele drauge su tavim ir Viliu. Argi tu man pati nepasakojai, kad ji prižiūrėjo Vilį, netgi už savo pinigus nupirko jam ledų, kol tu buvai aukcione?

- Anokia čia auka, - nepatenkinta atsakė Selė.

- Ką nori tuo pasakyti?

- Tai, kad ji važiavo į lėlių teatrą ir prižiūrėjo Vilį tik pati to norėdama, - pyktis virto susierzinimu. “Kaip tu gali suprasti, ką noriu tau pasakyti? - bylojo jos tonas. - Nieko tu nesupranti, nes esi vyras”.

Pastaraisiais metais Džesė vis dažniau išgirsdavo tokį motinos toną. Iš dalies taip buvo todėl, kad pati Džesė augo ir daugiau ėmė suprasti, tačiau motina vis dėlto priprato prie tokio tono. Džesė niekaip neįstengė suvokti, kodėl tėvo logika taip varo motiną iš proto.

- Ir dėl to, kad ji kuo nors pasirūpino savo noru, reikia taip viską imti į galvą? - vėl paklausė Tomas. - O galbūt tai net įkalčiai prieš ją? Ką daryti, jei ji turi ne tik šeimos, bet ir visuomeninį sąžinės jausmą, Sele? Uždaryti į sunkiai auklėjamų mergaičių koloniją?

- Ką čia prasimanai, Tomai. Juk puikiai žinai, ką turiu galvoje.

- Ne, šį kartą tu paskandinai mane dulkėse, širdele. Mes atostogaujame. O gal užmiršai? Aš visada galvojau, kad atostogaudamas žmogus gali daryti ką nori ir būti su tuo, kuriuo nori. Štai taip.

Džesė nusišypsojo žinodama, kad reikalas išspręstas. Rytojaus popietę, prasidedant užtemimui, ji pasiliks čia su tėčiu, o ne Vašingtono kalno viršūnėje kartu su senąja Bambekle ir likusiais “Juodojo ežero saulės garbintojais”. Jos tėvas tarsi pasaulinės klasės šachmatų meistras susidorojo su talentingu mėgėju.

- Tu irgi galėtum važiuoti kartu, Tomai. Tada ir Džesė važiuotų.

Spąstai. Džesė sulaikė kvėpavimą.

- Negaliu, mano meile. Laukiu skambučio iš Deivido Adamso dėl “Brookings Pharmaceuticals” vertybinių popierių portfelio. Labai rimtas reikalas... ir labai rizikingas. Dabar tvarkyti “Brookings” popierius tas pat, kaip laikyti rankoje sproginėjančias lemputes. Tačiau pasakysiu atvirai: net jei ir galėčiau, nesu tikras, ar važiuočiau. Neinu iš proto dėl tos ponios Žilet, na, bet ją dar pakęsčiau. O tas šūdžius Slyfortas...

- Ša, Tomai!

- Nesijaudink, Medė ir Vilis apačioje, o Džesė verandoje... matai?

Dabar Džesė suprato, kad jos tėvas *puikiai* žinojo apie svetainės ir valgomojo akustiką, taip pat, kad jo dukra girdėjo kiekvieną ginčo žodį. Netgi *norėjo*, kad ši išgirstų. Šiltas drebulys nuvilnijo visu kūnu.

- Taip ir žinojau, kad prieisime prie Diko Slyforto!

Motinos balse atsispindėjo pyktis ir nuostaba. Džesei ėmė suktis galva. Jai pasirodė, kad tik suaugusieji sugeba taip sujaukti jausmus. Jei jausmai būtų maistas, tai jie, suaugusiųjų supratimu, virstų į šokoladu aplietą kepsnį, bulvių košę su ananasais, javainius su aštriais prieskoniais vietoj cukraus. Džesei dingtelėjo mintis, kad būti suaugusiu - ne dovana, o tikra bausmė.

- Mane tai tiesiog siutina! Žmogus prisilietė prie manęs prieš šešerius metus ir, be to, girtas. Tada jis be paliovos gėrė, tačiau dabar viskas pasikeitė. Polė Bergeron man sakė, kad jis vaikšto į anoniminių alkoholikų susirinkimus ir...

- Bravo! - sausai atkirto tėvas. - Galbūt pasiųsti jam "Linkime pasveikti" atviruką?

- Nekvailiok! Tu vos nesulaužei jam nosies...

- Iš tikrųjų. Kai vyrukas užeina į virtuvę įsipilti lašelį ir randa savo kaimyną, uždėjusį vieną ranką ant žmonos užpakalio, o kitą - toje pat vietoje, tik iš priekio...

- Nutilk, - susierzinusi nukirto motina, bet Džesei pasirodė, kad sykiu ji jaučiasi ir dėl kažko patenkinta. - Aš tik noriu pasakyti, jog laikas tau suprasti, kad Dikas Slyfortas - ne velnias iš pragaro, o Džesei įsisąmoninti, kad Adriana Žilet - tik sena vieniša moteriškė, kuri juokais sudavė jai per ranką vieno vakarėlio metu. Nepyk, Tomai. Aišku, aš nepritariu tokiems juokams, tačiau tik noriu pabrėžti, kad Adriana taip pasielgė ne iš blogos valios.

Džesė nudelbė akis ir pastebėjo, kad dešine ranka smarkiai glamžo knygą. Kaip moteris, baigusi *cum laude** (nesvarbu, ką tai reiškia) Vasaro universitetą, gali būti tokia kvaila. Atsakymas kuždėjo Džesei, jog viskas ne taip: arba motina žinojo geriau, arba atsisakė pažinti tiesą. Todėl piršosi išvada: priversta rinktis, ar tikėti bjauria sena moteriške, vasaromis gyvenančia netoliese, ar savo dukterimi, Selė Mahout pasirinko senąją Bambeklę. Ir ką tu pasakysi?

Ir tik todėl, kad aš esu tėvelio dukrelė. Bet aš jai niekada apie tai neužsiminsiu, o pati ji niekada gyvenime nesusipras.

Džesė atleido pirštus. Ponia Žilet *žinojo*, ką daro, ir tyčia taip pasielgė, tačiau tėvo įtarimai pasitvirtino. Džesė seniai liovėsi bijoti se-

---

* Su pagyrimu *(lot.)*.

nos varnos. Beje, ji vis tiek pasiliks su tėčiu, todėl jokie motinos plepalai nebeturi prasmės. Džesė bus su tėčiu, o ne su Bambekle todėl, kad...

- Todėl, kad jis gina mane, - sumurmėjo ji.

Čia ir buvo visų tiesų tiesa. Tėvas ją *gynė*, o motina nenorėjo jos *paleisti*.

Džesė pastebėjo vakarinę žvaigždę, neryškiai žibančią temstančiame danguje, ir staiga suvokė, kad sėdi verandoje ir jau tris ketvirčius valandos klausosi tėvų diskusijos apie užtemimą - ir apie *ją*. Ji atrado įdomų gyvenimo ypatumą: laikas praeina greičiausiai, kai slapta klausaisi pokalbių apie save.

Džesė nesąmoningai pakėlė ranką ir surietusi pirštus per skylutę pažvelgė į žvaigždę, kartodama magiškus žodžius: tegul išsipildo, tegul išsipildo. *Jos* noras, jau beveik patenkintas, sukosi tik apie tą patį - kad jai leistų rytoj pasilikti su tėčiu. Tik du seni bičiuliai, gelbstintys vienas kitą, kurie sėdi verandoje ir kemša "užtemimo sumuštinius" *à deux*... tarsi sena sutuoktinių porelė.

- Beje, Dikas Slyfortas vėliau manęs atsiprašė, Tomai. Neprisimenu, ar aš tau apie tai sakiau...

- Taip, bet jis niekada neatsiprašė manęs.

- Jis turbūt bijojo, kad nenuimtum jam galvos ar bent nepabandytum tai padaryti, - atsakė Selė jau pažįstamu Džesei balsu, kuriame atsispindėjo ir laimė, ir humoro jausmas, ir, be abejo, pyktis.

Akimirką Džesė suabejojo, ar žmogus, kalbantis tokiu tonu, apskritai gali būti sveiko proto, bet greitai nuvijo mintį šalin.

- Prieš mums baigiant pokalbį, dar noriu šį tą pasakyti apie Adrianą Žilet...

- Prašau, nesivaržyk.

- Po dvejų metų ji man papasakojo, kad tada ji morališkai pasikeitė. Ji neminėjo būtent Džesės ir atsitikimo su sausainiais, bet, manau, kad ji bandė atsiprašyti.

- O! - šaltai kaip tikras advokatas reagavo tėvas. - Ar bent kartą judvi pagalvojote, kad apie tai reikėtų pasakyti pačiai Džesei... ir paaiškinti, kas gi iš tikrųjų įvyko?

Motina tylėjo. Džesė, kuri dar nelabai suprato, ką reiškia "morališkai pasikeitė", nulenkė galvą ir pamatė, kad vėl glamžo knygą. Ji dar sykį atleido pirštus.

- Arba atsiprašyti? - jo balsas buvo švelnus... plaukiantis... negyvas.

- Baik mane tardyti! - patylėjusi vėl prapliupo Selė. - Čia tavo namai, o ne Aukščiausiojo Teismo antroji salė, jei dar nepastebėjai!

- Tu pradėjai, ne aš, - atkirto jis. - Aš tik paklausiau...

- Ach, aš taip pavargstu nuo amžinų tavo klausimų, - ištarė Selė.

Iš jos tono Džesė suprato, kad ji verkia ar tuoj tuoj pravirks. Pirmą kartą motinos ašaros nesusilaukė užuojautos Džesės širdyje, taip pat ir noro bėgti ją paguosti (ir kartu pravirkti). Ji jautė keistą sustingusį pasitenkinimą.

- Sele, tu nuliūdusi. Kodėl gi mums...

- Na ką, dabar patenkintas? Kodėl ginčijantis su vyru visada taip atsitinka? Argi tai ne pats keisčiausias dalykas pasaulyje? Padėsiu tau, Tomai. Adriana Žilet, Dikas Slyfortas ir rytdienos užtemimas čia niekuo dėti. Mes ginčijamės dėl mūsų dukters Džesės. Argi čia kas nors nauja?

Ji juokėsi pro ašaras. Motina užsirūkė, nes pasigirdo degtuko spragtelėjimas.

- Argi nesakoma, kad girgždantį ratą reikia sutepti? Taigi. Mūsų Džesė ir yra tas girgždantis ratas. Ji visada nepatenkinta, kol nepadaro visko savaip. Jai niekada nepatinka kitų planai. Amžinai nepalieka mūsų ramybėje.

Džesė sudrebėjo išgirdusi motinos balse neapykantos gaidelę.

- Sele...

- Nekreipk dėmesio, Tomai. Ji nori pasilikti su tavim? Puiku. Vis tiek tik burbėtų visą kelią, peštųsi su savo seserimi ir skųstųsi, kad negalima nuleisti akių nuo Vilio. Kitais žodžiais tariant, ji vis girgždėtų.

- Sele, Džesė beveik niekada nesiskundžia ir labai gerai...

- Nejaugi tu jos nematai?! - sušuko Selė Mahout.

Džesė net prilipo prie kėdės atlošo.

- Prisiekiu Dievu, kartais tu elgiesi taip, tarsi ji būtų ne duktė, o tavo meilužė!

Šįkart ilgam nutilo tėvas, po to minkštu, tačiau šaltu balsu prabilo:

- Tai pats šlykščiausias, klastingiausias ir neteisingiausias dalykas, kokį tik esu girdėjęs.

Džesė sėdėjo verandoje, spoksojo į vakarinę žvaigždę ir jautė, kaip baimė virsta siaubu. Ji privalėjo pažvelgti per skylutę delne ir iš

naujo sugalvoti norą, pradedant prašymu tėvui, jog šis sutvarkytų reikalus taip, kad ji galėtų kartu su juo pasilikti Sanset Treilse.

Motina pastūmė kėdę.

- Atsiprašau, - piktai, bet su baime ištarė Selė. - Jei nori, gali būti rytoj su ja. Puiku. Tiesiog nuostabu! Gali ją pasiimti!

Pasigirdo kulniukų kaukšėjimas, o dar po minutės tėvo “Zippo” žiebtuvėlio klinktelėjimas, kai jis prisidegė cigaretę.

Džesės akis užtvindė šiltos ašaros. Gėdos, skausmo ir palengvėjimo ašaros, nes ginčas pasibaigė, dar nepablogėjus padėčiai. Beje, ar jodvi su Mede nepastebėjo, kad paskutiniu metu tėvų ginčai darėsi vis garsesni ir karštesni? O susitaikymas po jų daug lėtesnis? Ne, neįmanoma, kad jie...

Ne, - Džesė pertraukė save, neužbaigusi minties. *Ne, tai neįmanoma, todėl užsičiaupk.*

Galbūt vietos pakeitimas pakeis ir mintis. Džesė atsistojo, nulipo laiptais ir nuėjo prie ežero. Čia vėl atsisėdo ir ėmė svaidyti į vandenį akmenukus. Po pusvalandžio tėvas prisijungė prie jos.

- “Užtemimo sumuštiniai” dviems rytoj verandoje, - ištarė jis ir pabučiavo į kaklą. Tėvas nusiskuto, ir barzda dabar buvo lygi, bet tas pats malonus drebulys vis tiek perėjo per Džesės kūną.

- Viską sutvarkiau.

- Ar ji labai pyko?

- Ne, - džiugiai atsakė tėvas. - Ji sakė, kad neprieštarauja, nes šią savaitę elgeisi puikiai ir...

Džesė užmiršo ankstesnį įtarimą, jog tėvas žino apie svetainės ir valgomojo akustiką. Saldus melas taip ją paveikė, kad ji vos nepravirko. Džesė atsisuko į tėvą, apkabino jo kaklą ir ėmė bučiuoti jo skruostus ir lūpas. Pirminė tėvo reakcija ją nustebino. Jis atitraukė rankas, ir akimirkai jos sustojo ant krūtų spenelių. Džesę vėl nukrėtė drebulys, tik jau daug stipresnis - beveik skausmingas kaip šokas. Prieš akis tarsi savotiškas *déjà vu** iškilo keisti suaugusiųjų gyvenimo prieštaravimai: pasaulis, kur gali užsisakyti mėlynių kepsnį ar kiaušinienę citrinų sultyse, kada tik panorėsi... ir kur žmonės *tikrai* mėgavosi tokiais dalykais. Tada jis apkabino Džesę ir saugiai pri-

---

* Matytas reginys *(pranc.)*.

spaudė rankas prie menčių. Jei rankos būtų ir ilgiau lietę krūtis, vargu ar Džesė būtų tai pastebėjusi.

- Aš tave myliu, tėti.

- Aš tave irgi, Moliūgėli. Labai labai.

16

Išaušo karštas, tvankus, bet giedras rytas. Metereologų prognozė, teigianti, kad debesys gali uždengti fenomenalų reginį, nepasitvirtino (bent jau vakariniame Meine).

Dešimtą ryto Selė, Medė ir Vilis išskubėjo į "Juodojo ežero saulės garbintojų" autobusą (Selė tik pakštelėjo Džesei į skruostą, o Džesė atsakė tuo pačiu), palikdami Tomą Mahoutą su mergaičiuke, kurią jo žmona aną vakarą pavadino "girgždančiu ratu".

Džesė nusimetė šortus bei sportinius marškinėlius ir apsivilko naująją suknelę, kuri buvo graži (jei tik akies nerėžė rėkiantys raudonos ir geltonos spalvos dryžiai), bet per siaura. Ji pasikvepino Medės "My Sin" kvepalais, pasipurškė mamos "Yodora" dezodorantu ir pasidažė lūpas mėtiniu "Yum Yum" lūpdažiu. Nors Džesė niekada nestypsodavo prieš veidrodį, "popindama" save (taip sakydavo jos mama: "Mede, liaukis popinus save ir ateik čia"), ji truputėlį ilgiau užtruko šukuodama plaukus, nes kartą tėvas pagyrė jos puikią šukuoseną.

Pasitaisiusi paskutinį smeigtuką, Džesė jau siekė vonios šviesos jungiklio, bet akimirką stabtelėjo. Mergaitė, žvelgianti į ją iš veidrodžio, atrodė kaip paauglė. Taip atsitiko ne dėl šukuosenos, o dėl visų veiksnių kartu, kadangi jų suma nustelbė atskiras sudedamąsias dalis. Kodėl? Džesė pati nežinojo. Galbūt todėl, kad sukelti į viršų plaukai paryškino jos skruostikaulius ir kaklą, daug seksualesnį už mažus krūtų spurgelius ar plokščią berniukišką figūrą. Galbūt dėl visko buvo kaltas jos akių žvilgsnis - jų ypatingas, iki šiol dar niekada nepasirodęs žibėjimas.

Kaip ten būtų, Džesė negalėjo atitraukti akių nuo savo atvaizdo veidrodyje. Staiga ausyse suskambo motinos žodžiai: "Prisiekiu Dievu, kartais tu elgiesi taip, tarsi ji būtų ne duktė, o tavo meilužė".

Džesė prikando lūpą ir suraukė antakius, prisimindama vakarykštį vakarą bei drebulį, perėjusį per visą kūną, kai pajuto tėvo rankas ant savo krūtinės. Tas pats drebulys vos vos neprasidėjo ir dabar, bet Džesei pavyko jį sulaikyti: koks tikslas drebėti dėl jausmo, kurio visiškai nesupranti?

Geras patarimas, nusprendė Džesė ir išjungė šviesą.

Ji vis labiau jaudinosi, nes artėjo užtemimo valanda. Džesė įjungė WNCH radijo stotį, grojančią rokenrolus. Jos motina nekentė WNCH, o bent pusvalandį pasiklausiusi Del Šenon, Di Di Šarpo ar Gari "U.S." Bonds, liepdavo perjungti į klasikinės muzikos kanalą, transliuojamą nuo Vašingtono kalno viršūnės. Tačiau šiandien tėvui muzika patiko. Jis niūniavo ir spragsėjo pirštais, o skambant "The Duprees" "Tu man priklausai" versijai, pagriebė Džesę į glėbį ir pasileido šokti. Džesė ruošė sumuštinius pusei keturių, likus dar valandai iki saulės užtemimo, ir išėjo paklausti, kelių sumuštinių jis norėtų.

Ji rado tėvą pietinėje namo pusėje, žemiau verandos. Jis mūvėjo tik medvilninius šortus ("JEILIO KŪNO KULTŪRA" buvo užrašyta ant vienos klešnės) ir storą virtuvinę pirštinę. Aplink galvą buvo apsirišęs spalvotą skarelę, sugeriančią prakaitą. Tėvas darbavosi, palinkęs prie mažo rūkstančio lauželio. Šortai ir skarelė jam suteikė keisto jaunuolio įvaizdį. Džesė pirmą kartą išvydo vyriškį, kurį jos mama įsimylėjo paskutiniaisiais studijų metais.

Keli stiklo gabalėliai, išpjauti iš senojo lango, gulėjo šalia tėvo. Vieną jis laikė ant laužo dūmų, suspaudęs kepimo žnyplėmis lyg kokį gardumyną. Džesė nusikvatojo (turbūt dėl juokingos virtuvinės pirštinės), ir tėvas išsišiepęs atsisuko į ją. Į galvą šovė mintis, kad taip stovint jis gali matyti, kas yra po jos suknele, bet greitai dingo. Juk jis - tik *tėvas*, o ne gražuolis Djuanas Korsonas iš kaimynystės.

- Ką darai? - sučirškė Džesė. - Maniau, kad pietums valgysime mėsainius, o ne stiklinius sumuštinius!

- Tai užtemimo žiūronėliai, o ne sumuštiniai, Moliūgėli, - atsakė jis. - Jei du ar tris sudėsi draugėn, galėsi žiūrėti į visišką saulės užtemimą ir negadinti akių. Reikia būti labai atsargiam, nes gali sudeginti tinklaines ir tik daug vėliau tai pastebėti.

- Oho! - sudrebėjusi sušuko Džesė. Mintis, kad gali nusideginti ir nepajausti, staiga tapo nepakeliama. - Kiek laiko užtemimas bus visiškas, tėveli?

- Neilgai. Minutę ar dvi.

- Gerai, padaryk dar kelis tokius stikliukus - nenoriu nusideginti akių. Vieną "užtemimo sumuštinį" ar du?

- Užteks ir vieno, bet didelio.

- Gerai.

Džesė apsisuko eiti.

- Moliūgėli?

Džesė pažvelgė į jį, mažą ir tvirtą žmogelį prakaituota kakta ir nedideliu kūno plaukuotumu (tikra jos būsimo vyro kopija, tik be Džeraldo akinių ir pilvuko), ir pasidarė visai nesvarbu, kad jis - jos tėvas. Ją pribloškė tėvo grožis ir jaunystė. Džesei bežiūrint, prakaito srovelė nubėgo pilvu, po to pasuko į rytus ir įsigėrė į elastinį šortų juosmenį. Džesė vėl pažvelgė į tėvo veidą ir sutiko jo atsakomąjį žvilgsnį. Net primerktos nuo dūmų akys tebebuvo nuostabios ir spindėjo pilka žiemos ežero vandens spalva. Jai išdžiūvo burna - galbūt nuo rūkstančių dūmų, o gal ir ne.

- Tėti?

Tėvas ilgokai patylėjo, nenuleisdamas akių nuo Džesės. Prakaitas bėgo per skruostus, kaklą, barzdą, pilvą. Džesę apėmė baimė. Po to jis vėl nusišypsojo ir tarė:

- Šiandien tu atrodai tiesiog puikiai, Moliūgėli. Tu nuostabi! Nemanyk, kad aš perdedu.

- Ačiū, tėti. Aš taip nemanau.

Šis komplimentas taip pradžiugino Džesę (ypač po piktų vakarykščių jos motinos komentarų), kad ji vos nepravirko. Tačiau ji tik nusišypsojo ir padariusi reveransą išskubėjo į virtuvę. Širdis daužėsi krūtinėje. Baisūs motinos žodžiai vėl ėmė suktis galvoje,

(tu elgiesi taip, tarsi ji būtų)

bet Džesė nuvijo juos kaip įkyrią vapsvą. Ir vis dėlto ją apėmė suaugusiųjų emocijų kombinacija: ledai su padažu, keptas viščiukas su ledinukais - kurios neįstengė atsikratyti. O galbūt paprasčiausiai *nenorėjo*? Vaizduotė prieš akis piešė matytą prakaito srovelę, bėgančią pilvu ir įsigeriančią į minkštą medvilninį audinį, palikdama tamsią dėmelę. Šis įvaizdis ir davė pradžią sąmyšiui širdyje. Jis vis stovėjo, stovėjo ir stovėjo prieš akis. Tiesiog beprotybė!

Na ir kas? Paprasčiausiai tai tokia beprotiška diena. Netgi saulė tuoj iškrės kažką beprotiška. Tad kodėl nepalikus viso to ramybėje?

Taip, - sutiko vėliau tapsiantis Ruta balsas. *O kodėl gi ne*?

"Užtemimo sumuštiniai" su grybais ir svogūnais iš tiesų nuostabiai pavyko.

- Jie tikrai užtemdo tavo motinos gaminius, - pagyrė tėvas, ir Džesė nusijuokė.

Jie pietavo verandoje, laikydami ant kelių metalinius padėkliukus. Juos skyrė apvalus staliukas, apkrautas prieskoniais, popierinėmis lėkštėmis ir užtemimo stebėjimui skirtais daiktais: "Polaroid" akiniais nuo saulės, dviem pačių pasidarytais reflektoriais, kokius pasiėmė ir likusieji šeimos nariai, išvažiavę į Vašingtono kalną, taip pat stiklo gabaliukais ir keliomis virtuvinėmis pirštinėmis. Tomas pasakė dukrai, kad stikliukai jau nebekaršti, bet jų kraštai gali būti nelygūs ir aštrūs.

- Man betrūksta, - kalbėjo jis, - kad grįžusi namo mama rastų raštelį, jog išvežiau tave į ligoninę prisiūti kelis pirštus.

- Juk mama nepritarė šiam sumanymui? - paklausė Džesė.

Tėvas linktelėjo.

- Ne, bet aš pritariau už abu.

Jis taip nusišypsojo, kad Džesė nesusilaikė neatsakiusi jam tuo pačiu.

Artėjant užtemimui (4:29 po pietų), pirmiausia jie pasinaudojo reflektoriais. Saulė Džesės reflektoriaus centre nebuvo didesnė už butelio kamštuką, bet taip spigino, kad ji turėjo pagriebti akinius nuo saulės ir iškart juos užsidėti. Pagal jos laikrodį saulės užtemimas jau turėjo prasidėti (jis rodė pusę penktos).

- Turbūt mano laikrodis skuba, - nervingai tarė ji. - Arba viso pasaulio astronomai nusigrybavo.

- Pažvelk dar kartą, - paragino Tomas.

Vėl pažiūrėjusi pro reflektorių, Džesė pamatė saulės ratą jau nebetobulą: tamsos pusmėnulis dengė dešinę jo pusę. Drebulys nuėjo per kaklą. Tomas pastebėjo tai, nes užuot žiūrėjęs pro savo reflektorių, stebėjo Džesę.

- Moliūgėli? Ar viskas gerai?

- Taip, bet... truputį baisoka.

- Taip, - atsakė jis.

Džesė dėbtelėjo į tėvą ir suprato, kad jis nejuokauja. Jis atrodė taip pat išsigandęs kaip ir ji. Džesė net nepagalvojo, kad jie gali bijoti dviejų visiškai skirtingų dalykų.

- Nori atsisėsti man ant kelių?

- Galiu?

- Žinoma.

Džesė užsiropštė jam ant kelių, laikydama savąjį reflektorių. Ji pasimuistė, norėdama patogiai įsitaisyti. Džesei patiko sudrėkusios nuo prakaito tėvo odos ir silpno skutimosi losjono ("Redwood" - prisiminė ji) kvapas. Suknelė užsiraitė iki užpakaliuko, bet ji beveik nepajuto, kaip tėvas padėjo ranką ant jos šlaunies. Juk jis - jos *tėvas*, o ne Djuanas Korsonas ar Ričis Ešlokas, iš kurių Džesė kartu su draugais šaipydavosi mokykloje.

Minutės slinko lėtai. Džesė muistėsi nerasdama vietos, - šiandien tėvo keliai pasidarė kažkokie kampuoti, - o po to tris keturias minutes snustelėjo. Galbūt tai užtruko ir daug ilgiau, nes ją pažadinęs vėjas tapo šaltas. Diena pasikeitė: spalvos, buvusios tokios ryškios, prieš jai užmerkiant akis, tapo blyškios; šviesa taip pat susilpnėjo, tarsi ji žiūrėtų į pasaulį per sviestinį popierių. Džesė pažvelgė pro reflektorių ir tiesiog nustėro - matėsi tik pusė saulės. Ji žvilgtelėjo į laikrodį: buvo devynios po penktos.

- Jau vyksta, tėti! Saulė dingsta!

- Taip, - sutiko jis. Jo balsas skambėjo keistai, jame slypėjo sutrikimas. - Kaip tik pagal tvarkaraštį.

Džesė pastebėjo, kad, kol ji snūduriavo, jo ranka truputėlį pakilo jos šlaunimi.

- Ar galiu pažiūrėti pro aprūkusį stiklą?

- Dar ne, - tarė tėvas.

Jo šilta, prakaituota, bet visai maloni ranka slydo į viršų jos šlaunimi. Džesė uždėjo savąją ant jo, atsisuko ir išsišiepė.

- Tai labai jaudina.

- Taip, - atsakė tėvas vis tuo pačiu sutrikusiu balsu. - Taip, Moliūgėli. Netgi daugiau, nei aš įsivaizdavau.

Praėjo dar šiek tiek laiko. Reflektoriuje matėsi, kaip mėnulis vis labiau užgožia saulę. Džesė beveik visą dėmesį sukaupė į mažėjantį saulės apskritimą, bet viena proto dalis nesiliovė stebėtis, kokie šiandien nepatogūs tėvo keliai. Kažkas neskaudžiai, bet nuolat spaudėsi prie jos apačios. Džesei tai panėšėjo į kokio nors įrankio - atsuktuvo ar mamos mėsmušio - rankeną. Ji vėl pasimuistė, norėdama surasti patogesnę poziciją. Tuo metu Tomas įkvėpė oro beveik nepraverdamas lūpų.

- Tėti? Gal aš per sunki? Ar tau skauda?

- Ne. Viskas gerai.

Džesė vėl žvilgtelėjo į laikrodį. Penkios trisdešimt septynios - liko keturios minutės iki visiško saulės užtemimo, o gal ir šiek tiek daugiau, jei jos laikrodis skuba.

- Ar galiu pasižiūrėti pro stikliuką?

- Dar ne, Moliūgėli. Bet jau greitai.

Džesė girdėjo, kaip Debi Reinolds plyšauja per WNCH: "Senoji pelėda medžioja paukštelį... o Tami... Tami... Tami myli savo bernelį". Jos balsą užgožė smuikų čirpimas, ir dainą nutraukė didžėjus, pranešdamas, esą Skai Taune temsta, bet Niū Hampšyro pusėje per daug debesuota, kad būtų galima regėti užtemimą. Didžėjus dar paminėjo, kad minios nusivylusių žmonių su akiniais nuo saulės slankioja po miesto centrą.

- O mes nesame nusivylę žmonės, ar ne, tėti?

- Aišku, kad ne, - sutiko tėvas. - Mes patys laimingiausi žmonės visoje visatoje.

Džesė vėl žvilgtelėjo pro reflektorių, užmiršdama viską, išskyrus mažutį saulės gabalėlį, kurį dar galėjo įžvelgti neprisimerkdama per tamsius "Polaroid" akinius nuo saulės. Tamsus pusmėnulis iš dešinės pačioje užtemimo pradžioje virto švytinčiu pusmėnuliu kairėje pusėje. Jis buvo toks ryškus, kad, atrodė, plaukioja reflektoriaus paviršiumi.

- Pažvelk į ežerą, Džese!

Džesė pakėlė galvą, ir jos akys išsipūtė po akiniais. Įsistebeilijusi į saulę, ji užmiršo, kas darosi aplinkui. Pastelinės spalvos virto senovine akvarele. Nelaiku atsiradusios sutemos, tokios nuostabios ir podraug bauginačios dešimtmetę mergaitę, gaubė Juodąjį ežerą. Kažkur miškuose suūkė pelėda, ir Džesė ėmė virpėti. Per radiją pradėjo dainuoti Marvinas Gėjus: "Paklausykite visi, ypač jūs, mergiotės, ar galima likti vienam, kai tavo mylimosios niekada nėra namie?"

Pelėda vėl suūkė miškuose, į šiaurę nuo jų vasarnamio. Labai baugus garsas, staiga suprato Džesė. Šįkart jai suvirpėjus, Tomas apkabino mergaitę ranka. Džesė prisiglaudė nugara prie jo krūtinės.

- Baugu, tėti.

- Tai ilgai netruks, saldainiuk, o kito užtemimo tu juk nesulauksi. Nebūk labai išsigandusi, nes tada negalėsi juo pasigėrėti.

Džesė pažvelgė pro reflektorių. Danguje nieko nebebuvo.

"Taip, kartais myliu per stipriai, sako mano draugai..."

- Tėti? Tėveli? Ji dingo. Ar galiu...

- Taip. Dabar gali. Bet kai liepsiu liautis, iškart taip ir padaryk. Ir jokių ginčų. Sutarta?

Džesė, be abejo, sutiko. Žodžiai apie tinklainės nudegimą, kai net nežinai, jog taip atsitiko, o kai išsiaiškini, jau būna per vėlu, gąsdino daug labiau nei pelėdos ūkimas miškuose. Bet kitos išeities neliko. Užtemimas jau vyko.

"Bet aš tikiu, - aistringai traukė Marvinas, - bet aš tikiu... kad taip ir reikia moterį mylėti..."

Tomas padavė jai vieną virtuvinę pirštinę ir tris draugėn sudėtus aprūkyto stiklo gabalėlius. Jis tankiai alsavo, ir Džesei jo pagailo. Užtemimas taip pat jį gąsdino, tačiau suaugęs žmogus negalėjo to parodyti. Daugeliu atvejų suaugusieji - pasigailėtini sutvėrimai. Džesė jau ketino apsisukti ir paguosti tėvą, bet po to pagalvojo, kad dėl to jis pasijus tik dar blogiau. Pasijus kvailai. Džesė užjautė tėvą: ji pati labiau už viską pasaulyje nekentė jaustis kvailai. Tad pakėlė prieš save aprūkytas stiklo šukes ir lėtai atitraukė galvą nuo reflektoriaus, norėdama pro juos pažiūrėti.

"Dabar, gražuolės, visos sutiksit, - dainavo Marvinas, - kad taip neturi būti. Tad leiskit man išgirsti: taip! Leiskit man išgirsti: TAIP, TAIP!"

Pro namų darbo žiūronėlį Džesė išvydo...

17

Tuo pat metu Džesė, antrankiais prirakinta prie lovos vasarnamyje ant šiaurinio Kašvakamako ežero kranto, ne dešimtmetė mergaitė, o trisdešimt devynerių metų moteris, jau dvylika valandų kaip našlė, staiga suprato, kad miega ir ne tiek *sapnuoja* saulės užtemimą, kiek *išgyvena* jį iš naujo. Kurį laiką ji vis dar galvojo, kad tai - sapnas, toks pat, kaip ir anas apie Vilio gimtadienio vakarėlį, kur dauguma svečių pasirodė besą negyvėliai arba tik daug vėliau sutikti žmonės. Naujasis sąmonės demonstruojamas filmukas išlaikė ankstesniojo siurrealizmo ir nuovokumo kombinaciją, tačiau tuo nebuvo galima pasitikė-

ti, nes visa *diena* atrodė nereali ir neįtikėtina: pirmiausia saulės užtemimas, o po to ir tėvas...

Ne, - nusprendė Džesė. *Laikas liautis. Aš dingstu iš čia.*

Sukaupusi visas jėgas, ji pabandė pakilti iš sapno ar prisiminimų. Protas perdavė komandą kūnui, ir šis suvirpėjo, sužvangindamas antrankių grandines. Džesei beveik pavyko. Ją sustabdė begalinis siaubas: kampe vis dar laukia būtybė, prieš kurią įvykiai saulės užtemimo metu atrodytų tiesiog menkniekis... žinoma, jei tik Džesė atmerktų akis.

O gal man to nė nereikės daryti. Tik ne dabar.

Būtinybė pasislėpti sapne irgi nebuvo pagrindinė priežastis. Jos pačios dalis, nesvarbu kokia kaina, norėjo iškelti tos dienos įvykius viešumon.

Užmerktomis akimis, iškeltomis į viršų rankomis ir išbalusiu, ištįsusiu veidu Džesė vėl nukrito ant pagalvės.

- Ypač jūs, mergiotės, - ji šnabždėjo tamsoje. - Ypač jūs, mergiotės.

Sapnas tęsėsi. Džesė vėl stebėjo saulės užtemimą.

18

Pro akinius nuo saulės ir namų darbo žiūronėlius Džesė išvydo tokį keistą ir siaubingą vaizdą, kad iš pradžių net protas atsisakė jį priimti. Popietės danguje kabėjo nuostabi, tamsi, apskrita dėmė.

"Jei kalbu per miegus... tik dėl to, kad nemačiau savo mažulės jau visą savaitę..."

Šią akimirką Džesė pirmąkart pajuto tėvo ranką ant dešinės krūties spenelio. Pirštai suspaudė jį, po to nuslydo kairiojo link, vėl sugrįžo prie dešinio, tartum lygintų abiejų apimtis. Tėvas šnopavo; jo kvėpavimas lyg garo mašina girdėjosi Džesės ausyse. Kietas daiktas vėl spaudė ją iš apačios.

"Kas man paliudys? - kaip tikras aukciono vedėjas rėkė Marvinas Gėjus. - Paliudys, paliudys?"

- Tėti? Ar viskas gerai?

Ji pajuto malonų dilgčiojimą krūtyse - malonumą ir skausmą, keptą kalakutą su šokoladiniu padažu - bet kartu ir nerimą bei sumišimą.

- Taip, - atsakė tėvas, bet jo balsas nuskambėjo visai kaip nepažįstamo žmogaus. - Aš puikiai jaučiuosi, tik tu nesisukiok.

Ranka, maigiusi krūtinę, nuslinko žemyn, o buvusi ant šlaunies ranka judėjo aukštyn, podraug stumdama ir suknelės kraštą.

- Tėti, ką tu darai?

Džesė paklausė ne iš baimės, o iš smalsumo. Tačiau klausime vis tiek atsispindėjo baimė. Virš Džesės galvos šviesa juosė tamsų apskritimą, kabantį indigo spalvos danguje.

- Ar myli mane, Moliūgėli?

- Žinoma...

- Tada dėl nieko nesijaudink. Aš niekada tavęs neįskaudinčiau. Noriu būti mielas tau. Todėl stebėk užtemimą ir leisk man tave pamaloninti.

- Bet aš nežinau, ar to noriu, tėveli, - sumišimas vis augo. - Aš bijau išsideginti akis. Savo akių tinklaines.

"Bet aš tikiu, - toliau dainavo Marvinas, - kad moteris - geriausias vyro draugas... todėl nepaleisiu jos... niekada".

- Nesijaudink, - uždususiu balsu pratarė tėvas. - Tau dar liko dvidešimt sekundžių. Todėl nesijaudink ir nesisukinėk.

Pokštelėjo guma, bet ne Džesės, o tėvo trumpikių. Jos apatinės kelnaitės buvo savo vietoje, ir pažvelgusi žemyn Džesė tikrai būtų jas išvydusi - štai kaip aukštai tėvas užkėlė jos suknelę.

- Ar myli mane? - jis vėl paklausė.

Nors nuojauta kuždėjo, kad teisingas atsakymas tapo klaidingu, Džesė tebebuvo dešimtmetė mergaitė ir žinojo tik tą vienintelį teigiamą atsakymą.

"Paliudys, paliudys", - jau truputį tyliau plyšojo Marvinas.

Tėvas sukrutėjo, vis stipriau spausdamas kietąjį daiktą. Staiga Džesei paaiškėjo, kas tai, - tikrai ne atsuktuvo ar mėsmušio rankena, - ir nerimas akimirksniu virto piktdžiugišku pasitenkinimu, nukreiptu ne į tėvą, o į motiną.

Štai kas atsitinka, kai manęs negini, - mąstė Džesė, žvelgdama į tamsų apskritimą danguje pro aprūkytus stikliukus. *Taip atsitinka mums abiems*. Staiga vaizdas dingo iš akių, ir pasitenkinimas išnyko. Liko tik nerimas. *Viešpatie*, - pagalvojo Džesė, - *mano tinklainės... jos turbūt jau pradėjo degti.*

Ranka nuo šlaunies nuslydo į tarpkojį ir sustojusi ties jos lytimi tvirtai ją suspaudė. Čia tėvo rankai ne vieta, mąstė Džesė. Nebent...

Jis žaidžia su tavim, - staiga prabilo vidinis balsas.

Vėliau šis balsas, tapęs Pavyzdingąja Žmonele, erzindavo Džesę, nes jis kartais perspėdavo, dažnai kaltindavo ir dar dažniau neigdavo. Visa, kas nemalonu ir skaudu... praeis, jei tik visa širdimi imsi tai ignoruoti - toks buvo Pavyzdingosios Žmonelės požiūris. Balsas užsispyręs kartodavo, kad akivaizdžiausia klaida iš tikrųjų pasirodo esanti teisybių teisybė, tik paprastas mirtingasis niekada to nesupras. Kartais (kai Džesei buvo vienuolika dvylika metų, ir ji šį balsą vadino savo antros klasės mokytojos panelės Petri vardu) ji užsikimšdavo ausis, bandydama išvengti įtikinamų balso pamokslų - žinoma, veltui, nes jis skambėdavo toje ausų dalyje, kurios nepasieks joks pirštas - bet dabar, užtemimui apėmus vakarinio Meino dangų, žvaigždėms atsispindint Juodojo ežero paviršiuje ir Džesei suvokus, ką daro tėvo ranka, ji girdėjo tik švelnumą bei praktiškumą, todėl jai šiek tiek palengvėjo.

Tai tik žaidimas, Džese.

Tikrai? - nepatikėjo ji.

Taip, - tvirtai atsakė balsas. Metams bėgant, Džesė įsitikino, kad jis net ir klysdamas būdavo tikras. *Jis tik juokauja. Jis nežino, kad gąsdina tave, todėl užčiaupk burną ir negadink mielos popietės. Didelio čia daikto*!

Netikėk tuo, meilute! - atsakė kitas atkaklus balsas. *Jis elgiasi taip, tartum tu būtum sumauta meilužė, o ne duktė. Jis nežaidžia, Džese. Jis tave dulkina*!

Džesė negalėjo tuo patikėti, nes šis keistas ir draudžiamas kiemo žargonas reiškė veiksmą, kurio vien ranka neatliksi, tačiau abejonės liko. Išsigandusi ji prisiminė, kaip Karena Aukoin pasakojo, kad jokiu būdu nevalia leisti berniukui įkišti liežuvį į tavo burną, nes tada gerklėje ims augti vaikas. Karena dar pridūrė, kad taip atsitinka retai, bet moteris, turinti išvemti savo kūdikį, beveik visada miršta, o kūdikis irgi miršta kartu.

- Niekada neleisiu, kad berniukas mane bučiuotų prancūziškai, - kalbėjo Karena. - Galbūt sutiksiu, kad jis mane dulkintų, jei labai jį mylėsiu, bet užsitaisyti kūdikį gerklėje - ačiū, ne. Nes kaip tada VALGYTI?

Džesei šis nėštumo būdas buvo toks beprotiškas, kad net prajuokino. Ir kaip Karena Aukoin, kuri bandė sužinoti, ar šviesa užgęsta

uždarius šaldytuvo duris, galėjo sugalvoti tokį dalyką? Dabar Džesė pradėjo pastebėti keistą šios idėjos logiką. O jei *padaryti prielaidą*, kad tai - ne melas? Jei galima pastoti nuo berniuko liežuvio, tai...

Kietasis daiktas (ne atsuktuvo ir ne mamos mėsmušio rankena) vis stipriau spaudėsi prie jos iš apačios. Džesė pabandė suspausti kojas. Tėvas skausmingai atsiduso ir dar stipriau suspaudė jautrų kauburėlį, pasislėpusį už apatinių kelnaičių audinio. Truputį suskaudo. Džesė sustingo ir sudejavo.

Tik vėliau jai šovė į galvą mintis, kad tėvas jos dejonę palaikė aistros protrūkiu. Nesvarbu, kaip buvo iš tikrųjų, tačiau tai pakylėjo šį keistąjį farsą į aukščiausią tašką. Tėvas staiga išsilenkė, truputį pakeldamas Džesę. Judesys ir išgąsdino, ir kartu pamalonino: ... nes tėvas buvo toks stiprus ir galėjo taip aukštai ją iškelti. Pagaliau Džesė suprato šio pavojingo ir nevaldomo žaidimo esmę: jai tik reikėjo panorėti jį suvaldyti.

Nenoriu, - mąstė ji. *Nieko nenoriu daryti. Kas tai būtų per žaidimas, tačiau jis šlykštus, siaubingas ir baugus.*

Kietasis daiktas vėl prisispaudė prie jos sėdmenų. Jis trukčiojo, ir kažkoks skystis gėrėsi į jos kelnaites.

Tai prakaitas, - pakomentavo būsimasis Pavyzdingosios Žmonelės balsas. *Jis pajuto, kad tu bijai sėdėti jam ant kelių, ir susinervino. Turėtum gailėtis.*

Prakaitas - kokia nesąmonė! - atkirto būsimasis Rutos balsas. Jis kalbėjo ramiai ir be baimės. *Tu pati gerai žinai, Džese, kas tai gali būti. Tai skystis, apie kurį Medė ir kitos mergaitės kalbėjosi per vakarėlį, galvodamos, kad tu jau miegi. Sindė Lesard pavadino jį "vyriškumu". Ji sakė, kad jis baltas, ir kaip dantų pasta išsilieja iš vaikino daikčiuko. Nuo jo, o ne nuo prancūziško bučinio galima užsitaisyti vaiką.*

Kurį laiką išsigandusi ir nustebusi Džesė mėgino išlaikyti pusiausvyrą ant išsirietusio tėvo kūno, klausydamasi, kaip jis žiopčiodamas gaudo orą. Po to jo klubai ir šlaunys suglebo, ir pagaliau tėvas ją nuleido.

- Nebežiūrėk daugiau, Moliūgėli, - beveik atsigavusiu balsu tarė jis.

Bauginantis susijaudinimas dingo, todėl Džesė pajuto palengvėjimą. Kad ir kas ten būtų atsitikę, viskas baigėsi.

- Tėveli...

- Ne, nebesiginčyk. Laikas baigėsi.

Tėvas švelniai ištraukė aprūkyto stiklo gabalėlius Džesei iš rankų. Dar švelniau pabučiavo jai į kaklą. Džesė nužvelgė keistą, apgaubusią ežerą tamsą. Ji vos girdėjo ūkaujančią pelėdą. Džesei pagailo apkvailintų svirplių, pradėjusių čirpti dviem trim valandom anksčiau. Tamsusis apskritimas, tarsi apvali juoda tatuiruotė, apsupta žalios ugnies liežuvėlių, stovėjo prieš akis. *O jeigu aš per ilgai žiūrėjau į jį ir išsideginau tinklaines, tai dabar visą likusį gyvenimą prieš mano akis stovės šis įvaizdis, kaip kad būna, kai kas nors nukreipia į tave prožektorių.*

- Eik į vidų ir apsimauk džinsus, Moliūgėli. Galbūt nederėjo vilktis vasarinės suknelės.

Tėvas kalbėjo bejausmiu balsu, tartum Džesė pati būtų sumaniusi užsivilkti suknelę (*Reikėjo pačiai galvoti*, - tvirtino panelė Petri), ir jai į galvą šovė nauja mintis: o jeigu jis nuspręs apie viską papasakoti mamai? Ši mintis taip išgąsdino Džesę, kad ji net pravirko.

- Atleisk, tėveli, - raudojo ji, apkabinusi tėvą ir įrėmusi galvą į jo kaklą. Vis dar jautėsi silpnas skutimosi losjono kvapas. - Jei ką padariau ne taip, atleisk man.

- Viešpatie, žinoma, ne, - atsakė tėvas vis tuo pačiu susirūpinusiu balsu, lyg svarstytų, ar verta viską papasakoti Selei. - Nieko blogo tu nepadarei, Moliūgėli.

- Ar vis dar mane myli? - norėjo įsitikinti Džesė.

Ji drebėjo klausdama, nes bijojo išgirsti siaubingą atsakymą, bet kitos išeities nebuvo.

- Žinoma, - iškart atsakė tėvas.

Balsas pagyvėjo, ir Džesė suprato, kad tėvas sako tiesą (o, koks palengvėjimas!), bet kažkas, ko ji beveik nesuvokė, pasikeitė. Džesė žinojo, kad tai

(*žaidimas, paprasčiausias žaidimas*)

kažkas panašu į seksą, bet neįsivaizdavo, ar tai - tikrai rimtas dalykas. Turbūt tai ne tas pat, ką mergaitės vakarėlyje vadino “eiti iki galo” (visažinė Sindė Lesard pavadino tai “šuoliu į gilią jūrą su ilga balta kartimi” - Džesei šis apibūdinimas tada pasirodė siaubingas, bet kartu ir linksmas). Tačiau tik dėl to, kad jis neįkišo savo daikčiuko į jos daikčiuką, ji nesijautė pakankamai apsaugota nuo to, ką mergaitės mokykloje vadindavo “en-šė” - nėštumu. Karena Aukoin pasako-

jimas, kai jos kartu ėjo namo iš mokyklos, vėl šmėstelėjo galvoje, ir Džesė pabandė nuvyti jį šalin. Nesąmonė, o be to, tėvas juk neįkišo liežuvio į jos burną.

Ji išgirdo garsų ir piktą savo motinos balsą: "*Argi nesakoma, kad girgždantį ratą reikia sutepti?*"

Džesė pajuto šiltą drėgną dėmelę ant sėdmenų, kuri vis plėtėsi. Gryna teisybė - girgždantis ratas ką tik *buvo* suteptas.

- Tėveli...

Jis pakėlė ranką, kaip kad dažnai darydavo prie pietų stalo, kai motina ar Medė pradėdavo dėl ko nors nertis iš kailio. Tėvas niekada nerodė tokio gesto Džesei, todėl spėlionės, kad dėl kažkokios jos klaidos (galbūt, kad apsivilko vasarinę suknelę) nebegrįžtamai vyksta pasikeitimai, tik sustiprėjo. Ši mintis pagimdė liūdesį, kuris lyg nematomi pirštai maigė jos žarnas.

Akies krašteliu Džesė pastebėjo, kad tėvo šortai atsegti. Kažkas rožinis styrojo iš jų, ir tikrai ne atsuktuvo rankena.

Jai nespėjus nukreipti žvilgsnio į šoną, Tomas Mahoutas pastebėjo kur link krypsta Džesės akys ir skubiai pasitaisė šortus, paslėpdamas rožinį daikčiuką. Jo veidą iškreipė pasišlykštėjimo mina, ir Džesė vėl sudrebėjo: tėvas sugavo ją bežiopsant ir apsigavo pamanęs, jog tai smalsumas, o ne atsitiktinis žvilgsnis.

- Kas nutiko, - kreipėsi jis ir atsikrenkštė. - Mes turime pasikalbėti apie tai, kas nutiko, Moliūgėli, bet tik ne dabar. Bėk į vidų ir persirenk, o galbūt net palįsk po dušu. Skubėk, nes kitaip pražiopsosi užtemimo pabaigą.

Džesė visiškai liovėsi domėtis saulės užtemimu, nors nė už ką nebūtų apie tai prasitarusi tėvui. Todėl tik linktelėjo galvą ir apsisuko eiti.

- Tėti, ar man viskas gerai?

Tėvas nustebęs ir sutrikęs pažvelgė į ją... ir staiga Džesė suprato, kad jis jaučiasi taip pat šlykščiai kaip ir ji. O gal net dar šlykščiau. Džesės sąmonė prašviesėjo: *Taip tau ir reikia*! *Juk tu viską* pradėjai!

- Taip, - atsakė tėvas... bet jo balsas Džesės neįtikino. - Tau nieko neatsitiko, Džese. O dabar eik į vidų ir apsitvarkyk.

- Gerai.

Džesė pabandė nusišypsoti, ir jai kone pavyko. Akimirką tėvas sutriko, bet paskiau irgi nusišypsojo. Nuo to jai palengvėjo, ir nematomos rankos liovėsi maigyti žarnas. Tačiau pasiekus miegamąjį, ku-

riuo dalijosi kartu su Mede, jausmas vėl ėmė grįžti. Baisiausia buvo mintis, kad jis gali viską papasakoti motinai. O ką ji tada pagalvotų?

Juk tai mūsų Džesė! Girgždantis ratas!

Miegamasis buvo padalytas pusiau virve skalbiniams džiauti. Jodvi su Mede pakabino ant jos senas paklodes, o po to išdažė jas spalvotomis Vilio kreidelėmis. Tada joms patiko teplioti paklodes ir taip perskirti kambarį, bet dabar visa tai atrodė kvaila ir vaikiška. Ant paklodės atsispindintis jos šešėlis Džesę baugino it pabaisa. Netgi gaivus pušų sakų kvapas, kurį ji taip mėgo, tapo sunkus ir nepakenčiamas, kaip oro gaiviklis, kokiu išpurški kambarį, norėdamas nuslėpti nemalonų tvaiką.

Juk tai mūsų Džesė, visada nepatenkinta, kol nepadaro visko savaip. Jai niekada nepatinka kitų planai. Amžinai nepalieka mūsų ramybėje.

Džesė nuskubėjo į vonią, norėdama nustelbti balsą, nors nelabai tikėjo, kad sugebės tai padaryti. Ji uždegė šviesą ir nusimetusi suknelę su palengvėjimu nušveitė ją į skalbinių pintinę. Išplėtusi akis Džesė pažvelgė į save veidrodyje ir išvydo mažos mergaitės veidelį su suaugusios moters šukuosena... išsitaršiusia, nes trūko jau pusės smeigtukų. Kūnas priklausė taip pat mažai mergaitei - be krūtinės ir moteriškos figūros - tačiau greitai jis pasikeis. Jis jau dabar keitėsi ir todėl kažką padarė tėvui.

Nenoriu turėti papų ir vingiuotų klubų, - be entuziazmo pagalvojo Džesė. Ir kas norėtų, jei dėl jų atsitinka tokie dalykai.

Mintis priminė drėgną dėmę ant kelnaičių užpakalio. Džesė skubiai nusimovė nublukusias medvilnines kelnaites ir pakėlusi atidžiai apžiūrėjo. Kažkokia dėmelė bolavo užpakaly, tačiau ne prakaitas ir ne dantų pasta. Ji buvo panaši į pilkai perlamutrinį indų ploviklį. Džesė pajuto silpną kvapą, kuris priminė ežerą karštomis, ramiomis dienomis ir šulinio vandenį. Kartą ji nunešė tėvui stiklinę vandens, kuris kvepėjo itin stipriai, ir paklausė, ar ir jis užuodžia tą patį.

Tėvas tik pakratė galvą ir linksmai atsakė.

- Ne, bet tai dar nereiškia, jog taip nėra. Tai primena man, kad velniškai daug rūkau. Manau, kad tai vandeningo horizonto kvapas, Moliūgėli. Mineralai. Gal kvapas ir jaučiasi, o tai reiškia, kad mama baisiausiai rūpinasi vandens minkštinimu. Bet tau nuo to nieko neatsitiks. Prisiekiu Dievu.

Mineralų mikroelementai, - pagalvojo Džesė ir vėl pauostė. Nežinia kodėl, kvapas ją žavėjo. *Vandeningo horizonto kvapas.*

Tada prabilo atkaklusis balsas. Užtemimo dieną jis buvo panašus į jos motinos (jis vadino Džesę "meilute" kaip ir Selė, kai ją erzindavo Džesės elgesys), bet Džesė manė, kad tai - jos suaugusiosios pusės balsas. Ir jei karingai nusiteikęs tonas šiek tiek ją vargino, tai tik todėl, kad balsas, palyginti su Džesės amžiumi, prašneko per anksti. Tačiau jis vis tiek skambėjo, bandydamas grąžinti nuovokumą. Džesė apsiprato su metaliniu balso girgždesiu.

Tai tas pats skystis, apie kurį kalbėjo Sindė Lesard. Tai - "vyriškumas", meilute. Gali džiaugtis, kad jis susigėrė į tavo kelnaites, o ne į kokią kitą vietą. Bet nelauk, kad tuoj imsiu sekti tau pasakas, jog tai ežero kvapas ar mineralų mikroelementai iš gilaus vandeningo horizonto. Karena Aukoin - tikra mulkė, nes niekada pasaulyje dar nebuvo moters, kuri išaugintų kūdikį gerklėje, ir tu pati tai gerai žinai, bet Sindė Lesard - ne. Manau, kad ji tikrai matė tą skystį. O dabar ir tu. Tu matei "vyriškumą".

Staiga sumišusi - ne tiek dėl dėmės, kiek nuo minties, iš kur ji atsirado - Džesė sviedė kelnaites į pintinę, tiesiai ant suknelės. Tuomet jai prieš akis iškilo vaizdas, kaip motina, kuri pati skalbdavo drabužius, ištraukia kaip tik šias kelnaites iš kaip tik šios pintinės ir randa kaip tik šią dėmę. Ką ji pagalvotų? A, pagaliau šeimos vargšelis girgždantis ratas buvo suteptas... o ką gi daugiau ji galėtų pagalvoti?

Džesę apėmė siaubas, ir ji greitai ištraukė kelnaites iš pintinės. Silpnas, tirštas, švelnus ir svaiginantis kvapas iškart užpildė nosies ertmę. *Austrės ir monetos*, - sukosi mintis. Džesė puolė ant kelių ties klozetu ir ėmė vemti. Po to greitai nuleido vandenį, kad pusiau suvirškinto sumuštinio kvapas nepasklistų kambaryje, tada atsuko kraną ir praskalavo burną. Baimė, kad dar ilgai žiaukčiodama tūnos apsikabinusi klozetą, pradėjo slūgti. Skrandis pamažu vėl ėmė dirbti normaliai. Jei tik ji daugiau nebeįkvėptų to švelnaus vario ir riebalų kvapo!..

Sulaikiusi kvėpavimą, Džesė pakišo kelnaites po šaltu vandeniu, praskalavo, išgręžė ir vėl įmetė į pintinę. Tada giliai atsikvėpė ir drėgna ranka nubraukė plaukus nuo veido. Jei mama paklaustų, ką šlapios kelnaitės veikia nešvarių rūbų krūvoje...

Jau net galvoji kaip nusikaltėlė, - sudejavo vieną dieną tapsiantis Pavyzdingąja Žmonele balsas. *Ar matai, ką reiškia būti bloga mergaite, Džese? Tikiuosi, kad...*

Raminkis, maža baidykle, - atšovė kitas balsas. *Pabambėti suspėsi ir vėliau, o dabar leisk mums sutvarkyti šitą mažą reikaliuką. Gerai?*

Atsakymo nebuvo. Na ir gerai. Džesė vėl persibraukė ranka per plaukus, nors to ir nereikėjo. Jei motina paklaustų, ką šlapios kelnaitės veikia nešvarių rūbų krūvoje, Džesė atsakytų, kad buvo taip karšta, jog ji su visais drabužiais įlindo į vandenį. Šitaip jie visi trys dažnai elgdavosi.

Tada neužmiršk įmesti ten pat šortus ir marškinėlius. Argi ne, meilute?

Taip, - sutiko Džesė. *Gerai sugalvojai.*

Ji apsivilko chalatą, kabantį ant vonios durų, ir grįžo į miegamąjį, norėdama surasti šortus ir marškinėlius, kuriuos dėvėjo, kai motina, brolis ir vyresnioji sesuo išvyko šį rytą... atrodė, kad nuo to laiko praėjo visas amžius. Iš pradžių nepavyko jų rasti, todėl Džesė atsiklaupė ant kelių ir pažvelgė po lova.

Kita moteris taip pat klūpo ant kelių, - pridūrė balsas, - *ir užuodžia tą patį kvapą, panašų į varį ir riebalus.*

Džesė išgirdo ir neišgirdo, nes protas galvojo tik apie šortus ir marškinėlius - visų kitų minčių priedangą. Džesė rado juos po lova ir ištraukė.

Jis sklinda iš šulinio, - tęsė balsas. *Kvapas sklinda iš šulinio.*

Taip, taip, - sutiko Džesė, griebdama drabužius ir vėl lėkdama į vonią.

Ji privertė jį įšokti į šulinį, - pagaliau balsas prasimušė sąmonėn. Džesė išplėtusi akis sustingo ant vonios slenksčio. Ją apėmė naujas baimės jausmas. Įsiklausiusi į balsą, Džesė suprato, kad jis nepanašus nei į vieną jos girdėtą vidinį balsą. Tokį buvo galima išgirsti per radiją nakties metu. Jis sklido iš labai labai toli.

Ne taip jau iš toli, Džese. Ji irgi saulės užtemimo take.

Akimirką vasarnamis prie Juodojo ežero dingo. Jį pakeitė gervuogių tankumynas po tamsiu užtemimo dangumi bei aiškus jūros druskos kvapas. Džesė išvydo sudžiūvusią moterį kasdieniais drabužiais ir

susuktais į kuodą žilais plaukais. Ji klūpėjo prie sulaužytų lentų. Šalia gulėjo balto audeklo gabalas. Džesė buvo įsitikinusi, jog tai - sudžiūvusios moters apatinis sijonas. Kas tu? - Džesė paklausė moters, bet ji jau buvo dingusi... jei iš viso čia kada nors buvo.

Džesė atsigręžė atgal, norėdama įsitikinti, kad išdžiūvusi moteris--vaiduoklis nestovi už nugaros. Antrojo aukšto koridorius buvo tuščias. Džesė stovėjo viena.

Ji pažvelgė į rankas - odos plaukeliai atsistojo piestu.

Kraustaisi iš proto, - sudejavo būsimas Pavyzdingosios Žmonelės Burlingeim balsas. *O, Džese, tu buvai bloga, labai bloga ir dabar turėsi sumokėti išsikraustydama iš proto.*

- Netiesa, - tarė Džesė. Ji įsistebeilijo į savo išbalusį, įsitempusį veidą vonios veidrodyje. - Netiesa!

Ji dar palaukė valandėlę, tikėdamasi išgirsti balsus ar išvysti moterį, klūpančią prie sulaužytų lentų be apatinio sijono, bet nieko neatsitiko. Tas baugus balsas, pasakęs Džesei, kad kažkokia "ji" įstūmė kažkokį "jį" į kažkokį šulinį, taip pat dingo.

Paklausyk, meilute, - patarė būsimas Rutos balsas. *Tu išvydai moterį be apatinio sijono todėl, kad visą popietę tik ir tegalvojai apie apatinius drabužius. Tavo vietoje kaipmat viską pabandyčiau pamiršti.*

Puikus patarimas. Džesė greitai įmetė šortus su marškinėliais į kriauklę, po to išgręžė ir pati palindo po dušu. Ji išsimuilino, nusiplovė, išsidžiovino ir vėl įžengė į miegamąjį. Dažniausiai Džesė nubėgdavo į kambarį nuoga, bet šį kartą ji apsisiautė chalatu.

Prikandusi lūpą, ji sustingo miegamajame, melsdamasi, kad keisti balsai ir pamišusios haliucinacijos daugiau nebegrįžtų. Viskas aprimo. Džesė numetė chalatą ant lovos, nuskubėjo prie komodos ir išsitraukė naujas kelnaites bei šortus.

Ji užuodžia tą patį kvapą, - mąstė Džesė. *Kad ir kas toji moteris būtų, ji užuodžia tą patį kvapą, sklindantį iš šulinio, į kurį įstūmė jį. Ir tai vyksta dabar, per saulės užtemimą. Esu tikra...*

Džesė atsisuko su palaidinuke rankoje ir sustingo. Tarpduryje stovėjo tėvas ir ją stebėjo.

19

Džesė prabudo blyškioje rytmečio šviesoje. Galvoje tebesisuko stulbinantis ir grėsmingas moters su į kuodą susuktais pražilusiais plaukais, klūpinčios gervuogių tankumyne, žiūrinčios į sulaužytas lentas ir užuodžiančios tą klaikų kvapą, vaizdas. Jau daug metų Džesės nekankino šios moters vizija, todėl dabar, ką tik atsigavus po susapnuotų (beje, išgyventų iš naujo) 1963 metų įvykių, jai pasirodė, kad tą dieną ji buvo apdovanota antgamtine regėjimų galia, kurią sukėlė tuometinis stresas, o po to tą galią kažkas atėmė.

Tačiau tos dienos įvykiai: jos tėvo elgesys verandoje ir tai, kas atsitiko po to, kai Džesė išvydo jį, stovintį miegamojo tarpduryje - tapo bereikšmiai. Tai jau seniai praėjo, o štai dabar...

Aš patekau į bėdą. Į tikrai rimtą bėdą.

Džesė atsirėmė į pagalvę ir metė žvilgsnį į prirakintas rankas. Ji jautėsi tokia apsvaigusi ir bejėgė kaip nunuodytas vabzdys voro tinkle, trokštanti tik vėl nugrimzti į miegus - šįkart, jeigu galima, be sapnų - palikusi apmirusias rankas ir išdžiūvusią burną kur nors kitoje planetoje.

Deja.

Šalia girdėjosi lėtas migdantis zvimbimas. Pirma Džesės mintis buvo *žadintuvas*. Antra, praėjus kelioms snūduriavimo atmerktomis akimis sekundėms, - *priešgaisrinė signalizacija*. Ši mintis pagimdė mažytę viltį, ir Džesei vos neišlakstė visi miegai. Tačiau ji suprato, kad garsas nė kiek nepanašus į priešgaisrinę signalizaciją. Jis buvo panašus... į...

Muses, meilute. Gal dabar apsiraminsi, - vangiai ištarė įžūlusis balsas. *Girdėjai apie "vasaros berniukus"? O čia - "rudenio musės", atliekančios savo partiją ant Džeraldo Burlingeimo, nusipelniusio advokato ir antrankių fetišisto.*

- Viešpatie, būtinai turiu prabusti, - girgždančiu balsu sušnibždėjo Džesė.

Ką, po velnių, tai galėtų reikšti? - pagalvojo ji, ir būtent atsakymas - o ne, ačiū Dievui, prakeikta būtybė kampe - galutinai išsklaidė miegus. Džesė *nenorėjo* prabusti, bet ką padarysi.

Ir pradėk nuo rankų. Jei dar įmanoma, pamėgink jas atgaivinti.

Džesė pažvelgė į dešinę ranką, po to, pasukusi surūdijusį kaklą (kuris tik pusiau miegojo), žvilgtelėjo į kairiąją. Ji nustėro supratusi,

kad žiūri į rankas visiškai kitaip - tarsi į vitrinoje stovinčius baldus. Atrodė, kad rankos visai nepriklauso Džesei Burlingeim, ir nieko čia nuostabaus: jos buvo visiškai bejausmės. Džesė jautė rankas tik nuo pažastų.

Ji pabandė atsisėsti ir išsigando supratusi, jog rankos ne tik atsisakė pajudinti *ją*, bet taip pat ir nejudėjo *pačios*. Smegenų įsakymų niekas nebepaisė. Džesė dar kartą žvilgtelėjo į rankas. Šį kartą jos nebeatrodė panašios į baldus, o į išbalusias, kabančias pas mėsininką mėsos išpjovas. Džesė sustaugė iš baimės ir pykčio.

Nereikia kreipti dėmesio. Rankos nereaguos į nieką tik kurį laiką, o baimė ar pyktis tikrai nieko nepakeis. O pirštai? Jei Džesė galėtų suspausti jais lovos stulpelius, tada galbūt...

... o galbūt ir ne. Pirštai buvo tokie pat bejausmiai kaip ir rankos. Po minutę trukusių pastangų Džesei pasisekė tik vos vos pajudinti dešinės rankos nykštį.

- Viešpatie, - griešdama dantimis ištarė Džesė. Pykčio neliko nė ženklo, tik baimė.

Žmonės žūsta nelaimingų atsitikimų metu - ji pati matė šimtus, gal net tūkstančius tokių kadrų per televizijos žinias. Lavonai, nešami tolyn nuo sumaigytų automobilių ar iškeliami iš džiunglių; pėdos, kyšančios iš po bet kaip užmestų paklodžių, o atokiau - sudegę pastatai; išbalę įvykių liudininkai užsikertančiu balsu pasakoja, rodydami į kraujo dėmes ant gatvės ar ant baro grindų. Džesė matė į paklodę suvyniotą Džono Belušio lavoną, išnešamą iš "Šatė Marmont" viešbučio Los Andžele; taip pat kaskadininką Karlą Valendą, prarandantį pusiausvyrą, krentantį ant virvės (ištemptos tarp dviejų viešbučių), sekundę sugriebiantį ją, o po to skrendantį žemyn pasitikti savo mirtį. Naujienų laidos nuolat kartojo šiuos kadrus, tarsi jas būtų apėmusi kažkokia manija. *Žinoma*, Džesė žinojo, kad žmonės žūsta nelaiminguose atsitikimuose, tačiau jai niekada neatėjo į galvą, jog tų žmonių *viduje* tūno žmogiukai, tokie pat kaip ir Džesė, kurie neįsivaizduoja, kad daugiau niekada nebevalgys sumuštinių su sūriu, nebežiūrės mėgstamos laidos per televizorių ir nebeskambins draugams, norėdami pasakyti, kad pokerio partija ketvirtadienį ar vaikščiojimas po parduotuves šeštadienį - *puiki* mintis. Jokių alaus bokalų, bučinių ir svajonių apie pasimylėjimą hamake, siaučiant audrai, nes tuo tarpu būsi užsiėmęs savo mirtimi. Kiekvienas rytas gali būti paskutinis.

Ko gero, man šis rytas ne gali būti, o bus paskutinis, - galvojo Džesė. *Mūsų puikus namas ant ežero kranto gali atsidurti penktadienio ar šeštadienio vakaro žiniose. Dou Rouvas su savo balta impregnuota miline, kurios taip nevirškinu, stovės ir kalbės į mikrofoną: "Štai namas, kur buvo rasti žinomo Portlendo advokato Džeraldo Burlingeimo ir jo žmonos lavonai". Tada jis atsisveikins, ir Bilas Grynas iš studijos apžvelgs sporto naujienas. Ir tai visai natūralu, Džese. Tai ne Pavyzdingosios Žmonelės dejonės ar Rutos sarkazmas. Tai...*

Džesė gerai suprato, kad tai - tiesa. Mažas kvailas atsitikimas, apie kuriuos dažnai nustebęs perskaitai laikraščiuose prie pusryčių stalo, po to tari: "Paklausyk, mielasis", ir garsiai pakartoji savo vyrui, žiaumojančiam greipfrutą. Mažas kvailas atsitikimas, tik šįkart jis nutiko pačiai Džesei. Buvo galima suprasti pastovų sąmonės tvirtinimą, jog įvyko klaida, bet nieko nepakeisi. Čia ne skundų skyrius, kur Džesė galėtų paaiškinti, kad antrankius atsitempė Džeraldas, todėl būtų sąžininga ją paleisti. Tik ji pati galėjo ištaisyti klaidą.

Džesė atsikrenkštė, užmerkė akis ir prabilo į lubas:

- Dieve? Gal galėtum minutėlę paklausyti? Man tikrai reikia pagalbos. Aš tokia pasimetusi ir įbauginta. Prašau padėt man iš čia ištrūkti. Aš... aš meldžiuosi Jėzaus Kristaus vardu.

Ji norėjo pratęsti maldą, bet į galvą lindo tik Noros Kaligan išmokyta maldelė, kurią turbūt kartojo visi pasaulio prekeiviai:

- Dieve, suteik man ramybę, kad galėčiau susitaikyti su dalykais, kurių negaliu pakeisti; suteik man drąsą, kad pakeisčiau tuos, kuriuos galiu pakeisti; ir suteik išmintį, kad atpažinčiau skirtumą. Amen.

Niekas nepasikeitė. Džesė nejautė nei ramybės, nei drąsos, nei išminties. Ji tebebuvo moteris apmirusiomis rankomis ir šalia gulinčiu mirusiu vyru, prirakinta prie lovos it šuo prie grandinės, paliktas dvėsti purviname užpakaliniame kieme, nes jo girtuoklis šeimininkas uždarytas cypėje už vairavimą neblaiviam ir dar be teisių.

- O, prašau neleist, kad man skaudėtų, - tyliu, drebančiu balsu prašė Džesė. - Jei turiu mirti, Dieve, prašau, neleisk, kad man skaudėtų. Aš taip bijau skausmo.

Nemanau, kad dabar pats tinkamiausias metas galvoti apie mirtį, meilute. Turi atmesti tokią galimybę.

Gerai jau gerai, nesiginčysiu - negerai galvoti apie mirtį, bet kas man tada lieka?

Gyvenimas, - kartu ištarė Ruta ir Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim.

Gerai, gyvenimas. Džesė vėl sugrįžo prie minčių apie rankas. *Jos apmirė, nes visą naktį ant jų kabėjau. Ir dabar tebekabu. Pirmiausia reikia perkelti svorį nuo jų kur nors kitur.*

Įsirėmusi pėdomis, Džesė pabandė atsisėsti ir vėl kone nustėro iš siaubo, kai pėdos irgi nepajudėjo. Ji minutėlę prarado sąmonę, o atgavusi pastebėjo, kad aukštyn žemyn kiloja kojas, nustumdama užklotą ir paklodes į lovos kojūgalį. Džesė gaudė orą lyg dviratininkas, minantis į paskutinę stačią įkalnę per maratono varžybas. Adatėlės ėmė badyti užpakalį.

Baimė visiškai ją pažadino, o keistas aerobikos būdas išjudino kūną. Pagaliau po truputį, nors dar labai nežymiai, Džesė pradėjo jausti rankas.

Jei niekas nepadės, meilute, sukaupk visą dėmesį į tuos kelis lašelius vandens. Kartok sau, kad niekada nepasieksi stiklinės, jei rankos neatsigaus.

Auštant rytui, Džesė vis stūmėsi kojomis. Prakaito lašai, prilipdę plaukus prie smilkinių, varvėjo per skruostus. Ji suprato, kad taip eikvoja paskutinius vandens išteklius organizme, tačiau kitos išeities nebuvo.

Kitos išeities ir nėra, meilute. Tikrai nėra.

Meilute, šen, meilute, ten, - susierzino Džesė. *Gal pagaliau galėtum užsikimšti, tu, neužčiaupiama kale.*

Pagaliau Džesė ėmė slinktis prie lovos galvūgalio. Su kiekvienu judesiu ji įtempdavo pilvo raumenis ir šiek tiek pasislinkdavo. Ji jau beveik sėdėjo. Alkūnės ėmė lenktis. Kūno svoriui nukritus nuo rankų ir pečių, šie dar smarkiau sudilgčiojo. Net atsisėdusi Džesė ir toliau mynė kojomis, norėdama išlaikyti esamą širdies ritmą. Prakaito lašelis įbėgo į kairę akį. Džesė pakratė galvą, taip jo atsikratydama, ir mynė toliau. Rankos dilgčiojo vis smarkiau ir smarkiau, ir po kokių penkių minučių (dabar Džesė buvo panaši į nerangų paauglį, išsidrėbusį kino teatro kėdėje) jas sutraukė mėšlungis. Atrodė, kad kažkas įsmeigė mėsininko peilį.

Džesė atmetė galvą ir suriko. Jai įkvepiant orą, antrąkart sutraukė rankas. Šįkart daug stipriau. Atrodė, jog kažkas apvyniojo viela kairį petį, o po to smarkiai suveržė. Džesė sustaugė ir taip staigiai

sugniaužė kumščius, kad du nagai nulūžo ir ėmė kraujuoti. Akys po minkšta ruda mėsa buvo stipriai užmerktos, tačiau ašaros vis tiek sunkėsi ir lašėjo ant skruostų, susimaišydamos su nuo plaukų varvančiu prakaitu.

Mink, meilute. Nesustok!

- *Nevadink manęs meilute!* - sušuko Džesė.

Auštant benamis šuo vėl prisiartino prie užpakalinės verandos ir išgirdęs Džesės balsą pasuko galvą. Jo snukyje atsispindėjo komiška nuostabos grimasa.

- *Nevadink manęs taip, kale! Tu, niekšinga ka...*

Mėšlungis taip aštriai ir netikėtai kaip kad perkūnas iš giedro dangaus dar kartą iki pat pažastų pervėrė kairės rankos raumenis. Todėl Džesės žodžiai virto ilgu agonijos riksmu. Bet ji vis tiek nepaliaujamai mynė kojomis.

Kažkaip Džesei pavyko nesustoti ir minti be paliovos.

20

Praėjus didžiausiems mėšlungio priepuoliams, - bent jau Džesė *tikėjosi*, kad jie nebepasikartos, - ji atsikvėpė ir atsirėmė į raudonmedžio skersinius, sudarančius lovos galvūgalį, neatmerkdama akių ir pamažu lėtindama kvėpavimą. Nepaisant troškulio, Džesė jautėsi visai neblogai. Galbūt dėl seno anekdoto, kurio visas sąmojis slypėjo sakinyje: "Man taip gera, kai nebesportuoju". Ji sportavo visą gyvenimą, kol pagaliau metė prieš penkerius metus (na, gerai, prieš dešimt), todėl jautė, kai jos smegenyse atsiranda didelis endorfino kiekis. Absurdiška, atsižvelgiant į aplinkybes, bet vis tiek malonu.

Galbūt ne taip jau absurdiška, Džese. Galbūt naudinga. Endorfinas išvalo smegenis, todėl pasimankštinę žmonės dirba geriau.

Beje, jos protas buvo visai aiškus. Panika išgaravo lyg pramoninis smogas, papūtus stipriam vėjui, ir Džesė vėl jautėsi esanti blaivaus proto. Ji niekada nebūtų patikėjusi, kad protas gali taip prie visko prisitaikyti ir turėti tokį gyvulišką instinktą bet kokiu atveju išlikti gyvam, ir tai ją net šiek tiek gąsdino. *Dėl visos tos sumaišties aš net neišgėriau puodelio pusryčių kavos*, - pagalvojo Džesė.

Kavos vaizdas - juodos, įpiltos į jos mėgiamą puodelį su mėlynomis gėlytėmis - privertė ją apsilaižyti. Džesė pamanė ir apie "Today"

laidą. Jei jos vidinis laikrodis nemeluoja, tai ši laida tuoj prasidės. Visoje Amerikoje vyrai ir moterys - daugiausia neprirakinti antrankiais - virtuvėje sėdėjo prie stalo, gėrė sultis ar kavą, valgė bandeles ir plaktą kiaušinienę (o galbūt javainius, kurie turėtų pamaloninti širdį ir nustebinti žarnyną). Visi jie žiūrėjo laidą, kurią vedė Brentas Gambelas ir Ketė Kiurik kartu su Džo Garadžiola. Šiek tiek vėliau jie matys, kaip Vilardas Skotas linki porelei šimtamečių senukų geros dienos. Taip pat studija susilauks svečių: vienas kalbės apie valiutos kursą ir federalinę atsargos fondų sistemą, kitas parodys, kaip išauklėti savo numylėtinius gyvūnėlius, kad šie negraužtų šlepečių, o trečias ims reklamuoti savo naujausią filmą. Ir nei vienam iš jų nešaus į galvą, kad kažkur vakariniame Meine vyksta nelaimingas atsitikimas; kad viena iš nuolatinių žiūrovių nesugebėjo įsijungti televizoriaus, kadangi buvo prirakinta prie lovos šalia nuogo, šuns apkramtyto savo vyro lavono.

Džesė pasuko galvą į dešinę ir žvilgtelėjo į stiklinę, kurią Džeraldas dar prieš visas linksmybes buvo rūpestingai pastatęs ant lentynos. Ji prisiminė, kaip prieš metus stiklinės čia tikriausiai nebūtų buvę nė kvapo, bet Džeraldas vis daugiau ėmė gerti škotiško viskio prieš naktį, todėl padidėjo ir kitų skysčių vartojimas. Dažniausiai jis gėrė vandenį, tačiau taip pat maukė tonas dietinės sodos ar atšaldytos arbatos. Džeraldui atrodė, kad terminas "gėrimo problema" yra ne euforizmas, o realus būsenos apibūdinimas.

Na, - niūriai mąstė Džesė, - *jei jį kamavo gėrimo problema, tai dabar jau tikrai išsigydė.*

Stiklinė, žinoma, stovėjo toje pačioje vietoje, kur Džesė ją ir paliko. Jei nakties svečias tikrai nebuvo sapnas (*nekvailiok, be abejo, jis tebuvo sapnas*, nervingai įsiterpė Pavyzdingoji Žmonelė), tai troškulys jo tikrai nekamavo.

Tuoj paimsiu stiklinę, - toliau mąstė Džesė. *Būsiu labai labai atsargi, jei netyčia vėl sutrauktų mėšlungis. Ar turite klausimų?*

Niekas neatsakė. Šįkart paimti stiklinę buvo vieni niekai, nes nereikėjo toli siekti ir išlaikyti pusiausvyrą. Be to, paėmusi pačios pasidarytą šiaudelį, Džesė pastebėjo, kad jam išdžiūvus kampai užsispaudė. Keistas geometrinis dirbinys atrodė lyg laisvos formos origami ir funkcionavo daug racionaliau nei praeitą naktį. Gerti paskutinius vandens lašus buvo daug lengviau nei pasiekti stiklinę, todėl bandydama

išsiurbti paskutinius lašus Džesė pagalvojo, jog galėjo mažiau pralieti vandens ant užkloto, jei tik būtų žinojusi, kad šitaip įmanoma "pagydyti" šiaudelį. Deja, per vėlu, tad nėr ko verkti dėl pralietų lašų.

Lašeliai tik dar labiau sužadino troškulį, bet ką gi, teks ir su tuo susitaikyti. Džesė pastatė stiklinę atgal ant lentynos ir nusijuokė. Įprotis - tikras įkyrus mažas žvėrelis. Netgi tokiomis keistomis aplinkybėmis! Ji rizikavo vėl sužadinti mėšlungį, padėdama tuščią stiklinę į vietą, užuot paprasčiausiai sviedusi ją velniop ant grindų. Ir kam? Tik todėl, kad kiekviena smulkmena svarbi. Šito savąją meilutę - mažąjį girgždantį ratą, niekada kaip reikiant nesuteptą ir nepaliekantį visų ramybėje, - mokė Selė Mahout. Taip, savąją meilutę, kuri sugebėjo sugundyti savo tėvą ir galėjo bet ką padaryti, kad viskas klostytųsi, kaip nori ji.

Iš atminties prieš Džesės akis iškilo Selės Mahout paveikslas: skruostai dega iš pykčio, lūpos kietai sučiauptos, delnai sugniaužti į kumščius ir prispausti prie klubų.

- Tu irgi būtum patikėjusi, - švelniai tarė Džesė. - Argi ne, kale?

Taip nesąžininga, - neramiai atsakė viena jos proto dalis. *Taip nesąžininga, Džese.*

Deja, tai buvo sąžininga. Selė tikrai nesielgė kaip ideali motina, ypač kai jos vedybos su Tomu ėmė buksuoti nelyginant senas automobilis su užsikirtusia pavarų dėže. Tais metais ją persekiojo paranoja ir netgi beprotybė. Vilis kažkodėl beveik visada išvengdavo motinos riksmų ir įtarinėjimų, tačiau abi dukros kentėdavo nuo jos priepuolių.

Dabar viskas pasikeitė. Džesė gaudavo banalius ir nuobodžius laiškus iš Arizonos nuo senos moteriškės, žaidžiančios bingo ketvirtadieniais ir prisimenančios senus, taikius ir laimingus metus. Ji, žinoma, jau nebeprisiminė, kaip rėkė iš visų jėgų, kad užmuš Medę, jei ši dar kartą užmirš suvynioti panaudotus tamponus į tualetinį popierių, prieš įmesdama juos šiukšlių dėžėn; arba kaip vieną sekmadienio rytą - Džesė iki šiol nesuprato kodėl - įvirto į Džesės miegamąjį, sviedė į ją pora aukštakulnių batukų ir apsisukusi dingo.

Kartais, kai Džesė gaudavo motinos laiškus ir atvirukus, - "viskas gerai, brangioji, gavau žinutę iš Medės, ji rašo su tokiu užsidegimu; mano apetitas vėl pagerėjo", - ji taip norėdavo stverti telefono ragelį, paskambinti motinai ir išrėkti: "Ar jau viską užmiršai, mama? Ar už-

miršai, kaip įsiveržei pas mane, sviedei batelius ir sudaužei mano mylimiausią vazą, o aš verkiau, nes maniau, kad tėvas palūžo ir viską tau papasakojo, nors jau buvo praėję treji metai nuo saulės užtemimo? Ar užmiršai, kaip dažnai baugindavai mus savo riksmais ir ašaromis?"

Taip nesąžininga, Džese. Nesąžininga ir negražu.

Galbūt nesąžininga, bet tai vis tiek tiesa.

Jei ji būtų žinojusi, kas nutiko tą dieną...

Džesė vėl išvydo moters, surakintos į kalades, paveikslą, kuris tuoj pat išnyko, likęs neatpažintas lyg pasąmonės reklama: prikaltos rankos, plaukai, dengiantys veidą it atgailos šydas, žmonės, daugiausia moterys, su panieka veiduose.

Motina turbūt niekada nebūtų pasakiusi tiesiai, bet ji *būtų* patikėjusi, kad viskas atsitiko tik dėl Džesės kaltės, ir kad ji specialiai sugundė savo tėvą. Juk nuo girgždančio rato iki Lolitos - tik vienas žingsnis? Ir turbūt, sužinojusi apie savo vyro ir dukters seksualinius ryšius, motina būtų nustojusi galvoti, kaip jį palikti, bet iš tikrųjų būtų taip padariusi.

Būtų patikėjusi? Galima *neabejoti*, kad taip.

Šį kartą teisingasis balsas nė nemanė ginčytis, ir ūmai Džesė suprato: tėvas kaipmat suvokė tai, apie ką ji nenutuokė net trisdešimt metų. Jis žinojo tikrus faktus, kaip kad ir apie valgomojo ir svetainės akustiką.

Tą dieną tėvas išnaudojo Džesę ne vienu, o keliais būdais.

Džesė tikėjosi, kad dabar ją apims neigiamos emocijos: juk ją apgavo žmogus, kuris pirmiausia turėjo ją mylėti ir saugoti. Tačiau nieko neatsitiko. Galbūt taip buvo dėl endorfino, bet tikriausia didžiausią poveikį turėjo atsipalaidavimas. Nesvarbu, kokiame mėšle ji braidė - pagaliau jai pasisekė išbristi. Džesė jautė nuostabą: kaip ji galėjo taip ilgai saugoti paslaptį? Kiek kartų, tiesiogiai ar ne, jos elgesį įtakojo įvykiai, praleisti ant tėvo kelių, bespoksant į apvalią dėmę danguje pro du tris aprūkyto stiklo gabalėlius? Ar dabartinė situacija - irgi tų įvykių padarinys?

Na, šito jau per daug, - mąstė Džesė. *Viskas būtų kitaip, jei jis būtų mane išprievartavęs. Bet tą dieną verandoje atsitiko tik dar viena ir nelabai rimta nelaimė - jei nori suprasti, kas yra rimta nelaimė, Džese, pažvelk į save dabar. Taip pat galėčiau kaltinti ir senąją ponią Žilet, sudavusią man per ranką tos vasaros vakarėlyje, kai man*

suėjo ketveri. Arba mintis, kurias turėjau galvoje, artėdama prie motinos įsčių. Arba ankstesnių gyvenimų nuodėmes, kurios iki šiol reikalauja išpirkimo. Be to, neįmanoma palyginti to, ką jis man padarė verandoje, su tuo, ką jis man padarė miegamajame.

Nereikėjo net sapnuoti. Vaizdas buvo aiškus kaip ant delno.

21

Kai Džesė atsisuko ir išvydo tėvą, stovintį miegamojo tarpduryje, iškart instinktyviai sukryžiavo rankas ant krūtinės. Bet pamačiusi liūdną ir kaltą žvilgsnį jo veide, vėl jas nuleido, nors ir jautė, kad karštis išmušė skruostus, ir visas veidas paraudo. Krūtinės dar nesimatė (na, beveik nesimatė), tačiau Džesė vis tiek jautėsi tarsi stovėtų visiškai nuoga. Jai netgi atrodė, kad visa oda tiesiog spirga. *O jei kiti grįš anksčiau? O jeigu dabar įeitų motina ir pamatytų mane be marškinėlių?* - galvojo Džesė.

Nejaukumas tapo gėda, gėda - siaubu, tačiau įlindus į palaidinukę ir ją užsisagsčius, naujas jausmas užgožė visus ankstesnius. Tai buvo pyktis, kuris beveik nesiskyrė nuo to, kokį Džesė jautė po daugelio metų, kai ji suvokė, jog Džeraldas puikiai ją supranta, bet apsimeta, kad ne. Džesė pyko, nes ji *nenusipelnė* jaustis susigėdusia ir įbauginta. Juk *jis* buvo suaugęs, juk *jis* paliko keistai kvepiančią dėmę ant jos kelnaičių užpakalio, tai *jam* turėjo būti gėda. Deja, viskas klojosi atvirkščiai. *Visiškai* atvirkščiai.

Kai baigė sagstytis palaidinę ir susikišo ją į šortus, pyktis praėjo ar - koks skirtumas! - vėl pasislėpė savo urve. Sąmonė vis piešė paveikslą, kaip motina grįžta anksčiau. Niekas nepasikeistų, nors dabar ji stovėjo visiškai apsirengusi. Abiejų veidai akivaizdžiai išdavė, kad nutiko kažkas negera. Džesė įžvelgė tai tėvo veide ir jautė ant savojo.

- Ar viskas gerai, Džese? - tyliai paklausė jis. - Gal tau bloga?

- Ne, - Džesė pabandė nusišypsoti, bet šįkart jai nepavyko. Ji jautė, kaip ašara rieda skruostu, ir greitai nubraukė ją ranka.

- Atleisk man, - tėvo balsas drebėjo, ir Džesė pabūgo išvydusi ašaras *jo* akyse. Viskas krypo į blogąją pusę. - Atleisk man.

Jis apsisuko, šovė į vonią, pagriebė rankšluostį ir nusišluostė juo veidą. Tuo metu Džesė greitai ir sunkai mąstė.

- Tėveli?

Jis žvilgtelėjo iš po rankšluoščio. Ašaros dingo. Jei nebūtų anksčiau jų pastebėjusi, dabar Džesė galėtų prisiekti, kad jų niekada ir nebuvo.

Klausimas strigo gerklėje, bet paklausti reikėjo. Džesė *privalėjo* paklausti.

- Ar mes... ar mes turėsime viską papasakoti mamai?

Tėvas giliai įkvėpė. Džesė laukė drebančia širdimi, ir kai jis atsakė: "Manau, kad taip", - širdis nuslydo iki pat kulnų.

Ji bejausmėmis kojomis perbėgo per kambarį ir apkabino jį.

- Tėti, prašau nesakykim. *Prašau* nesakykim. Prašau, prašau...

Jos balsas virto kūkčiojimu, ir ji priglaudė savo veidą prie tėvo smakro. Po minutės jis irgi apkabino Džesę, šįkart tėviškai.

- Tikrai nenorėčiau, - tarė jis, - nes mūsų santykai ir taip be galo įtempti, brangute. Nesistebėčiau, jei pati tai gerai žinai. Tokie dalykai santykius tik dar daugiau pablogintų. Ji jau kuris laikas nėra labai... labai jausminga, todėl šiandien taip ir atsitiko. Vyras turi... tam tikrų reikmių. Tu kada nors tai supra...

- Bet jei ji sužinos, pamanys, kad tai *mano* kaltė!

- O, ne. Negalvok taip, - Tomo balsas tapo nustebęs ir svarstantis, tačiau Džesei jis pasirodė baisus lyg mirtis. - Neee... esu tikras... na, *beveik* tikras, kad ji...

Džesė pažvelgė į jį paraudusiomis nuo ašarų akimis.

- *Prašau* nesakyk jai, tėveli! Prašau nesakyk! Prašau!

Jis pabučiavo jai į antakį.

- Bet Džese... aš *privalau.* Mes privalome.

- Kodėl? *Kodėl,* tėveli?

- Todėl...

22

Džesė pasimuistė. Grandinės sužvangėjo, antrankiai atsimušė į lovos stulpelius. Šviesos juosta krito pro rytinį langą.

- Todėl, kad tu neišsaugosi paslapties, - liūdnai tarė tėvas. - Todėl, kad jei kada ir pasakysim, tai geriau dabar nei po savaitės, mėnesio ar metų. Geriau dabar nei po *dešimt* metų.

Kaip puikiai tėvas sužaidė jos jausmais: iš pradžių atsiprašė, po to išspaudė kelias ašaras ir pagaliau savo problemą primetė jai. *Broli Lapine, broli Lapine, tik nemesk manęs į erškėčių tankmę*! Jis pasiekė savo: Džesė ėmė prisiekinėti, kad laikys liežuvį už dantų, ir jokie kankinimai neprivers išduoti paslapties.

Ji prisiminė, kad maždaug šitaip žadėjo tėvui, pasikūkčiodama nuo baimės ašarų. Galų gale jis liovėsi purtyti galvą ir tik tiesiai žiūrėjo primerktomis akimis, tvirtai suspaudęs lūpas. Tokį jį Džesė išvydo veidrodyje. Beje, tėvas kaip tik to ir tikėjosi.

- Tu privalai niekada niekam neprasitarti, - pagaliau ištarė jis, ir Džesė atsiduso iš palengvėjimo.

Jo balso tembras buvo daug svarbesnis už pačius žodžius, nes Džesė jį gerai pažinojo. Kiek kartų motina ėjo iš proto, kad Džesė daug dažniau nei ji pati priverčia tėvą prabilti tokiu balsu. *Aš apsigalvojau*, - tarsi bylojo jis. *Nors ir nenoromis, bet apsigalvojau ir pereinu į tavo pusę.*

- Niekam niekada, - sutiko Džesė. Jos balsas virpėjo nuo pasikūkčiojmo. - Nepasakysiu, tėveli, tikrai.

- Ne tik motinai, - tęsė tėvas, - bet niekam niekada. Tai tikrai didelė atsakomybė tokiai mažai mergaitei, Moliūgėli. Kartais tu gali užsinorėti kam nors papasakoti. Pavyzdžiui, ruoši pamokas su Karolina Klein ar Tamiu Hougu, ir kuris nors iš jų atskleis tau savo paslaptį. Tada ir tu norėsi papasakoti...

- Jiems? *Niekada-niekada-niekada*!

Tėvas išvydo, kad Džesė sako tiesą, nes mintis, jog Karolina ar Tamis gali sužinoti apie jos ir tėvo santykius, iškreipė jos veidą iš siaubo. Patenkintas jis paklausė svarbiausio:

- Arba savo seseriai.

Tėvas atitraukė Džesę nuo savęs ir minutę atidžiai stebėjo jos akis.

- Gali taip atsitikti, kad užsimanysi viską iškloti savo...

- Ne, tėveli. Aš niekada...

Jis švelniai krestelėjo ją.

- Patylėk ir leisk man užbaigti, Moliūgėli. Jūs tokios artimos, o kartais mergaitėms paprasčiausiai reikia išsipasakoti viena kitai. Ar tikrai sugebėsi nutylėti, jei kada nors taip atsitiktų?

- *Taip*!

Norėdama įtikinti tėvą, Džesė vėl pradėjo verkti. Žinoma, kada nors ji galėjo prasitarti Medei, nes tokią baisią paslaptį įmanoma patikėti tik savo vyresniajai seseriai... Bet Medė ir Selė bendravo taip pat artimai, kaip ir Džesė su Tomu, todėl jei Džesė papasakotų Medei, kas atsitiko verandoje, galimybė, jog motina irgi apie tai sužinos, tikrai buvo nemaža. Dėl to Džesė manė, kad nesusigundys prasitarti seseriai.

- Ar tikrai? - abejodamas paklausė tėvas.

- Taip, tikrai!

Jis vėl ėmė purtyti galvą lyg kažko gailėtųsi, ir Džesę apėmė siaubas.

- Manau, Moliūgėli, kad geriau dabar papasakoti viską. Mes iškęsime, juk ji mūsų *neužmuš...*

Deja, Džesė jau susidūrė su motinos pykčiu, kai tėvas prašė atleisti dukterį nuo kelionės į Vašingtono kalną... ir ne tik pykčiu. Džesė nenorėjo apie tai galvoti, bet negalėjo. Motinos balse atsispindėjo pavydas ir kažkas panašaus į neapykantą. Neregėto aiškumo paveikslas iškilo Džesei prieš akis: jiedu su tėvu sliūkina keliu, tartum Jonukas ir Gretutė, vargšai benamiai, keliaujantys per Ameriką... ir, be abejo, miegantys kartu. Miegantys kartu naktimis.

Džesė, isteriškai verkdama, ėmė maldauti tėvą nieko nesakyti motinai, žadėdama visiems laikams būti gera mergaitė, jei tik jis nesakys. Tėvas leido jai išsiverkti, kol pajuto, kad atėjo tinkamiausias momentas, ir tada liūdnai tarė:

- Tu tikrai labai stipri, Moliūgėli.

Džesė ašarotomis akimis su viltimi pažvelgė į tėvą.

Jis linktelėjo galvą ir tuo pačiu rankšluosčiu nušluostė jos ašaras.

- Niekada negalėjau ko nors tau atsakyti. Todėl šįkart irgi negaliu. Padarysim, kaip tu nori.

Džesė metėsi jam į glėbį ir apibėrė jį bučiniais. Kažkur pasąmonėje tūnojo baimė, jog tai vėl gali sujaudinti tėvą, tačiau begalinis dėkingumas visiškai užgožė atsargumo jausmą.

- Ačiū! Ačiū, tėveli! Ačiū!

Tėvas šypsodamasis uždėjo rankas jai ant pečių. Tačiau liūdesys vis dar atsispindėjo jo akyse. Net ir dabar, po trisdešimties metų, Džesė manė, kad tai nebuvo spektaklio dalis. Liūdesys egzistavo iš tikrųjų, ir todėl viskas atrodė tik dar blogiau.

- Tai ką, susitarėme? - paklausė jis. - Aš nieko nesakau, ir tu nieko nesakai. Gerai?

- Gerai!

- Niekam nesakysim, net vienas kitam. Per amžius, amen. Išėjusi iš šito kambario, Džese, pamiršk viską, kas įvyko. Gerai?

Džesė iškart sutiko, bet atmintyje vėl iškilo tas keistas kvapas, ir ji suprato, kad būtinai turi paklausti dar vieną klausimą.

- Ir dar kartą noriu tavęs atsiprašyti, Džese. Aš tikrai pasielgiau apgailėtinai ir gėdingai.

Tėvas tarė žodžius, žiūrėdamas pro šalį. Tyčia varydamas Džesę į kaltės, baimės ir neišvengiamo pasmerkimo isteriją ir norėdamas išgauti iš jos tylėjimo pažadą, jis žvelgė jai tiesiai į akis. O atsiprašinėjant jo žvilgsnis nukrypo į kreidelėmis išpieštas paklodes. Šie prisiminimai užliejo Džesę liūdesio ir pykčio banga: tėvas galėjo atlaikyti žvilgsnį meluodamas, tačiau tiesa privertė nukreipti jį į šalį.

Džesė jau žiojosi pasakyti tėvui, kad nereikia atsiprašinėti, tačiau tuoj pat užsičiaupė: galbūt išsigandusi, jog jis vėl gali persigalvoti, bet labiausiai dėl to, kad net būdama dešimtmetė mergaitė ji jautė turinti teisę išklausyti atsiprašymus.

- Selė tikrai šalta, bet tai tik sumautas pasiteisinimas. Net nežinau, kas man užėjo, - tėvas šyptelėjo, vis dar nukreipęs žvilgsnį. - Galbūt viskuo kaltas užtemimas, ir jei tai tiesa, ačiū Dievui, kad kito mes niekada nebeišvysime.

Po to tarė lyg sau pačiam:

- O Dieve, jei mes tylėsime, o jinai vis tiek sužinos...

Džesė priglaudė galvą jam prie krūtinės.

- Nesužinos. Aš niekada neprasitarsiu, tėveli.

Tada kiek patylėjusi paklausė:

- O be to, ką aš jai pasakyčiau?

- Tiesa, - nusišypsojo jis. - Kadangi nieko ir neatsitiko.

- Ir aš juk ne... aš negalėčiau tapti...

Džesė pakėlė galvą, tikėdamasi, kad galbūt tėvas pats viską supras ir atsakys, bet jis tik išpūtęs akis klausiamai žiūrėjo į ją. Laukimo grimasa pakeitė šypseną.

- Ir aš negalėčiau tapti nėščia? - greitai pabaigė ji.

Tėvas sumirksėjo ir įtempė veidą, bandydamas nuslėpti kažkokį stiprų jausmą. Tuomet Džesė pamanė, kad turbūt siaubą ar liūdesį, ta-

čiau po kurio laiko ji suprato, jog jis bandė suvaldyti laukinį juoko priepuolį. Pagaliau jis susivaldė ir pakštelėjo Džesei tiesiai į nosies galiuką.

- Ne, brangioji, žinoma, ne. Juk *neatsitiko* to, kas padaro moteris nėščiomis. Nieko tokio neįvyko. Aš truputėlį su tavim pasigrūmiau ir viskas...

- Tu su manim žaidei, - aiškiai ištarė Džesė. - Tik žaidei.

Tėvas šyptelėjo:

- Aha. Beveik taip ir buvo. Tu puiki kaip visada, Moliūgėli. Ar tai viskas, ko norėjai paklausti?

Džesė linktelėjo.

- Daugiau nieko panašaus neatsitiks, ar tiki manimi?

Ji vėl linktelėjo, tačiau šypsena išdavė abejones. Džesei palengvėjo, bet jo žodžių rimtumas ir liūdesys veide vėl sukėlė paniką. Džesė paėmė tėvo ranką ir iš visų jėgų suspaudė.

- Bet tu juk vis tiek mane myli, tėveli? Kaip ir anksčiau?

Jis linktelėjo ir patvirtino, kad myli ją kaip niekada.

- Tada apkabink mane! Stipriai apkabink mane!

Tėvas taip ir padarė, bet Džesė prisiminė: jo apatinė kūno dalis josios nelietė.

Nei tada, nei kada nors vėliau, - mąstė Džesė. *Netgi kai baigiau koledžą - tai buvo antras kartas, kai jis verkė dėl manęs - jis it senmergė apkabino mane, taip atstatydamas užpakalį, kad neliko jokios galimybės susiliesti klynais. Vargšas žmogelis. Įdomu, ar kas nors iš jo biznio partnerių kada nors matė jį tokį sugniuždytą, kaip tą saulės užtemimo dieną? Tiek skausmo, ir dėl ko? Seksualinio atsitikimo, tokio pat rimto kaip sumuštas kojos pirštelis. Viešpatie, ir kas tai per gyvenimas? Kas tai per sušiktas gyvenimas?*

Džesė nesąmoningai ėmė gniaužyti delnus, norėdama, kad rankose pulsuotų kraujas. Ji spėjo, jog jau beveik aštuonios ryto. Jau aštuoniolika valandų gulėjo prirakinta prie lovos. Akivaizdu, bet neįtikėtina.

Džesė vos nepašoko, išgirdusi netikėtą Rutos Neari balsą, kupiną šlykštaus nustebimo.

Tu vis dar nori jį pateisinti. Vis dar paleidi jį nuo kabliuko ir kaltini pati save. Net ir po tiek metų. Tiesiog neįtikėtina.

- Liaukis, - sušnabždėjo Džesė. - Tie įvykai neturi nieko bendra su tuo, į kokį mėšlą esu įklimpusi dabar...

Ir kas tu per sutvėrimas, Džese?!

- ... ir net jei turėtų, - truputį pakeltu balsu tęsė Džesė. - Ir net jei turėtų, tai visai nepadėtų išbristi iš šito mėšlo. Todėl palik juos ramybėje!

Tu ne Lolita, Džese. Nesvarbu, ką jis tau įkalė į galvą. Iki Lolitos tau daugiau nei devynios mylios.

Džesė atsisakė kalbėti. Na, o Ruta atsisakė užsičiaupti.

Jei vis dar galvoji, kad tavo mielasis tėvelis - narsus riteris, visą laiką užstojęs tave nuo ugnimi besisvaidančios drakonės mamytės, tai siūlyčiau dar kartą pagalvoti.

- Užsičiaupk, - Džesė dar stipriau ėmė gniaužyti delnus, žvangindama grandinėmis. - Užsičiaupk, tu tiesiog siaubinga.

Jis viską suplanavo, Džese. Ar nesupranti? Tai nebuvo akimirksniu į galvą šovusi mintis - išsekintas sekso bado, tėvas patenkina staiga kilusį susijaudinimą. Jis viską suplanavo iš anksto.

- Meluoji, - nesutiko Džesė. Didelis prakaito lašas varvėjo nuo smilkinių.

Tikrai? Tada pati savęs paklausk: kas sugalvojo, kad tu turi apsivilkti vasarinę suknelę, kuri buvo per maža ir per siaura? Kas žinojo, kad tu klausysies ir žavėsies, kai jis įkalbinės tavo motiną? Kas uždėjo rankas tau ant krūtų dar dieną prieš tai ir kas mūvėjo vienais šortais per saulės užtemimą?

Staiga Džesė išvydo Brentą Gambelą, stovintį šalia lovos tvarkinga trijų dalių eilute ir auksine grandinėle ant riešo. Kitas vyrukas su kamera stovėjo greta ir nufilmavęs jos nuogą kūną sustingo ties prakaituotu, išblyškusiu veidu. Brentas Gambelas ėmė tiesioginį interviu iš Neįtikėtinos Prirakintos Moters.

- Kada pirmą kartą supratote, kad jūsų tėvas jaučia seksualinį potraukį jums, Džese?

Džesė liovėsi gniaužyti delnus ir užmerkė akis. Veide sustingo užsispyrimas. *Ne, užteks,* - mąstė ji. *Galiu išgyventi su Rutos ir Pavyzdingosios Žmonelės balsais... netgi su nieko nevertais NSO patarimais... bet griežtai atsisakau duoti tiesioginį interviu Brentui Gambelui, gulėdama tik su vienomis persišviečiančiomis kelnaitėmis. Netgi savo vaizduotėje.*

Tik pasakyk vieną dalyką, Džese, - paklausė kitas balsas. Ne NSO, bet Noros Kaligan. *Tik vieną dalyką, ir visiems laikams baigsime šitą temą. Gerai?*

Džesė tylėdama laukė.

Kai vakar praradai savitvardą ir įspyrei, kam tu įspyrei? Džeraldui?

- Žinoma, Džer..., - pradėjo Džesė, tačiau staiga nutilo, nes aiškus paveikslas iškilo prieš akis: baltos seilės, nutįsusios nuo Džeraldo smakro.

Ji matė, kaip jos tįsta ir pagaliau tekšteli truputį aukščiau jos bambos. Tik mažytis lašelis, nieko nereiškiantis po tiek metų ir aistringų prancūziškų bučinių. Jiedu su Džeraldu pasikeitė tokiu dideliu šio skysčio kiekiu, ir tik kelis kartus dėl to abu susirgo gripu.

Tai nieko nereiškė iki vakar dienos, kai Džeraldas atsisakė ją paleisti. Tai nieko nereiškė, kol ji neužuodė to silpno, sūraus kvapo, panašaus į vandenį iš šulinio, esančio prie Juodojo ežero, ir į patį ežerą karštomis vasaros dienomis... tokiomis kaip ir 1963-ųjų liepos dvidešimtoji.

Džesė *matė* seiles; ji *pagalvojo* apie "vyriškumą".

Ne, netiesa, - mąstė ji, bet nereikėjo net Rutos paneigimo - Džesė pati žinojo, kad tai - tiesa. *Tai jo prakeiktas "vyriškumas"* - taip ji tada pamanė ir kurį laiką atsisakė protauti. Vietoj to Džesė refleksiškai spyrė, viena koja pataikydama į pilvą, o kita - į kiaušus. Ne seilės, o sperma, ne Džeraldo žaidimo ypatumai, o senas, kraują stingdantis siaubas staiga lyg jūros pabaisa išplaukė į paviršių.

Džesė žvilgtelėjo į subjaurotą savo vyro kūną. Akimirką akis užplūdo ašaros, tačiau greitai jausmai aprimo. Ji manė, kad Išsigelbėjimo skyrius nusprendė, jog šiuo atveju ašaros būtų per didelė prabanga. Tačiau Džesė gailėjosi, - žinoma, gailėjosi, kad Džeraldas negyvas, - bet visų labiausiai ji gailėjosi dabartinės savo padėties.

Ji pakėlė akis šiek tiek virš Džeraldo ir apgailėtinai nusišypsojo.

- Tiek šiam kartui, Brentai. Perduok linkėjimus Vilardui ir Ketei. Beje, gal prieš išeidamas galėtum atrakinti antrankius? Būčiau be galo dėkinga.

Brentas neatsakė. Džesė visiškai dėl to nenustebo.

23

Jei nori išgyventi, Džese, siūlyčiau liautis knaisiotis po praeitį ir pagaliau pagalvoti apie ateitį... apie tai, ką veiksi per kitas dešimt mi-

nučių. Nemanau, kad tau bus labai malonu mirti iš troškulio prirakintai prie lovos.

Tikrai ne. O troškulys dar ne pati didžiausia kančia. Mintys apie nukryžiavimą tarsi koks skenduolis plaukiojo proto gelmėse nuo tada, kai Džesė prabudo. Ji skaitė straipsnį apie šį seną kankinimo būdą per istorijos kursą dar koledžo laikais ir nustebo sužinojusi, jog prikalimas prie kryžiaus tebuvo pati pradžia.

Tikra kančia prasidėjo mėšlungiui sutraukus raumenis. Nenoromis Džesė turėjo pripažinti, kad jau iškentėti skausmai, netgi baisiausias, paralyžiuojantis raumenų skausmas, sustabdęs pirmąjį panikos priepuolį, buvo tik lapeliai, palyginti su dar jos laukiančiais. Dienai bėgant, jie apims rankas, diafragmą ir pilvo ertmę, didės ir dažnės, plėsdamiesi tolyn. Kad ir kaip ji stengtųsi, kojos ir rankos pamažu visiškai sustirs, tačiau nuo to nė kiek nepalengvės, kadangi krūtinėje ir skrandyje prasidės nepakeliamo skausmo spazmai. Džesės rankos nebuvo prikaltos vinimis, todėl ji laisviausiai gulėjo ant lovos, o ne kabėjo ant kryžiaus pakelėje kaip nugalėtas gladiatorius filme “Spartakas”, tačiau tai tik ilgino agonijos laiką.

Tad ką žadi dabar daryti, kol dar nelabai kamuoja skausmas ir gali mąstyti?

- Ką tik galėsiu, - sukrenkštė Džesė. - Tad kodėl gi tau neužsičiaupus ir leidus man valandėlę pagalvoti?

Kuo nuoširdžiausiai prašom.

Džesė pradėtų nuo pačio akivaizdžiausio išsigelbėjimo būdo... jei tik tokį turėtų. Ir kas tas akivaizdžiausias išsigelbėjimo būdas? Žinoma, raktai. Jie vis dar gulėjo ant naktinio stalelio, kur Džeraldas juos ir paliko. Du raktai, bet praktiškai vienodi. Pedantiškasis Džeraldas vadindavo juos “Pagrindiniu” ir “Atsarginiu” (Džesė aiškiai girdėjo jo tariamas didžiąsias raides).

Tarkime, kad ji kaip nors galėtų nušliaužti prie naktinio staliuko. Ar sugebėtų išlaikyti nors vieną iš raktų ir pabandyti juo pasinaudoti? Nenoromis Džesė turėjo pripažinti, kad atsakymo reikalauja ne vienas, o du klausimai. Tarkim, ji sugebėtų dantimis sugriebti raktą, o kas toliau? Džesė neįstengtų įkišti jo į spynelę. Patirtis su vandens stikline jau parodė, kad bet kokiu atveju atsiras tarpas tarp burnos ir rankos.

Gerai, sugriebti raktus. Kaip tai padaryti?

Kokias penkias minutes Džesė mąstė apie tai, vartydama mintis it Rubiko kubą ir podraug nesiliaudama gniaužyti delnus. Tačiau veltui. Apmąstymų metu retsykiais akys nukrypdavo telefono link, kuris stovėjo ant staliuko prie rytinio lango. Džesė jau seniai išbraukė jį iš išsigelbėjimo būdų sąrašo, bet galbūt ji truputėlį pasiskubino. Juk jis stovėjo arčiau nei naktinis stalelis ir, beje, telefonas daug didesnis už antrankių raktus.

Jei Džesė įstengtų pastumti lovą telefono staliuko link, argi nesugebėtų koja nukelti ragelio? O po to galėtų pėdos nykščiu nuspausti operatoriaus mygtuką. Panašu į kvailą vodevilį, tačiau...

Paspausiu mygtuką, o tada imsiu rėkti kaip pamišusi.

Taip, o dar po pusvalandžio didelis mėlynas medicinos pagalbos furgonas iš Norvėjaus ar oranžinis su užrašu "Kastlio apskrities gelbėtojai" įsuks į kiemą ir ją išgelbės. Beprotiška idėja, tačiau taip pat atrodė ir mintis sususkti reklaminę kortelę į šiaudelį. Bet kokiu atveju verta pabandyti. Ši mintis buvo daug realesnė, nei nustumti lovą per visą kambarį, o po to kokiu nors būdu sugriebti raktą ir įkišti jį į antrankio spynelę. Vis tiek liko viena didžiulė problema: reikėjo surasti būdą, kaip pastumti lovą į dešinę. Džesė spėjo, kad drauge su raudonmedžio galvūgalio ir kojūgalio lentomis lova svėrė mažiausiai tris šimtus svarų.

Bet gali nors pabandyti, pupuliuk, ir nustebsi. Atsimeni - grindys išvaškuotos po Darbo dienos. Jei perkaręs benamis šuo galėjo patraukti tavo vyrą, tai gal tau pavyks pajudinti lovą. Nieko neprarasi, jei pabandysi.

Puikus požiūris.

Džesė permetė kojas į kairę lovos pusę, podraug kantriai stumdama nugarą ir pečius į dešinę. Pasiekusi ribą, ji pasisuko ant kairio klubo. Pėdos persisvėrė per kraštą... ir staiga kojos su visu kūnu ne tik pajudėjo kairėn, bet tiesiog ėmė slysti žemyn lyg sniego lavina. Kairė kūno pusė persikreipė iš skausmo, tarsi kažkas būtų dūręs įkaitintu žarstekliu.

Trumpa dešinio antrankio grandinė įsitempė, ir akimirką kairės kūno pusės kančias užgožė smarkus dešinės rankos ir peties skausmas. Atrodė, kad kažkas nori visiškai nutraukti ranką. *Dabar žinosiu, ką jaučia kalakuto šlaunelė.*

Kairys padas atsitrenkė į grindis. Dešinysis karojo trimis coliais aukščiau. Kūnas nenatūraliai persikreipė į kairę, o dešinė ranka kabė-

jo keistai atmesta atgal. Įtempta grandinė beširdiškai spindėjo rytmetinės saulės šviesoje.

Staiga Džesė patikėjo, kad mirs tokioje pozoje, skausmui draskant kairį šoną ir dešinį petį. Taip ji gulės, kol pamažu visa sustings, nes širdis liausis varinėjusi kraują į visas perkreipto kūno dalis. Ją vėl apėmė panika, ir Džesė ėmė šauktis pagalbos, užmiršdama, kad kaimynystėje nieko nebuvo, išskyrus gauruotašiknį benamį šunį, išpampusiu nuo advokato mėsytės pilvuku. Sukaupusi jėgas, Džesė pabandė pasiekti lovos stulpelį, bet nepajėgė: iki jo trūko dar pusės colio.

- *Padėkit! Prašau! Padėkit! Padėkit!*

Niekas neatsakė. Vieninteliai garsai tyliame, saulės apšviestame miegamajame priklausė jai pačiai: užkimęs, klykiantis balsas, nelygus kvėpavimas, besidaužanti širdis. Niekas jai nepadės, ir jei pati nesugebės vėl užsiropšti ant lovos, mirs it moteris, pakabinta ant mėsos kablio. Be to, tai dar nebuvo galas: Džesės užpakalis slydo vis arčiau lovos krašto, vis labiau užlauždamas dešinę ranką. Nieko negalvodama (nebent staugiantis iš skausmo kūnas pats pasirūpino savimi), Džesė padėjo kairę pėdą ant grindų ir iš visų jėgų atsispyrė. Tai buvo paskutinis skausmingai perkreiptam kūnui likęs atramos taškas, ir jis tikrai padėjo. Apatinė kūno dalis išsirietė, grandinė tarp dešinio antrankio atsilaisvino, ir Džesė sugriebė lovos stulpelį - su tokiu užsidegimu, tarsi skęstanti moteris griebtų gelbėjimosi ratą. Taip ji pasistūmė atgal, nekreipdama dėmesio į nugaros ir rankų skausmą. Užkėlusi kojas ant lovos, Džesė stūmėsi kuo toliau nuo krašto, lyg ką tik būtų nėrusi į baseiną, pilną mažų rykliukų, ir laiku pastebėjusi pavojų.

Pagaliau Džesė atsisėdo, atsirėmė į galvūgalį ir padėjo nugarą ant prakaitu peršlapusios pagalvės. Tankiai kvėpuodama, ji paguldė galvą ant raudonmedžio skersinių. Prakaitas varvėjo krūtine. Ji užmerkė akis ir vangiai nusišypsojo.

Na ką, patiko, Džese? Taip smarkiai tavo širdis neplakė jau nuo 1985-ųjų, kai tu po bučinio per Kalėdų vakarėlį ruošeisi permiegoti su Tomiu Delgaidesu. Bandydama nieko neprarasi, ar ne? Dabar tau geriau žinot.

Taip. Be kita ko, Džesė suprato dar vieną tiesą.

O, kas tai, meilute?

- Dabar žinau, kad sušikto telefono tikrai nepasieksiu.

Iš tikrųjų. Kaire pėda atsispiriant nuo grindų, stingdanti panika persmelkė Džesės kūną. Lova net nesujudėjo. Tačiau dabar apie tai

pagalvojusi, ji net apsidžiaugė. Jei lova būtų pasistūmusi į dešinę, Džesė vis dar kabėtų kaip kabėjusi. Ir netgi jei būtų pasisekę nustumti lovą prie staliuko, tai...

- Kabėčiau ne toje sumautos lovos pusėje, - pusiau juokdamasi, pusiau verkdama ištarė Džesė.

Ne kas, - prabilo vienas iš NSO balsų. *Atrodo, kad Džesės Burlingeim Šou buvo ką tik nutrauktas.*

- Reikia pasirinkti kitą variantą, - dusliai sušvokštė Džesė. - Šis man nepatinka.

Kitų variantų nėra. Iš pradžių buvo ne kas, o tu ir tuos jau išbandei.

Džesė vėl užsimerkė, ir akimirką prieš akis išvydo žaidimų aikštelę, esančią už senosios Falmauto vidurinės mokyklos. Šįkart tai nebuvo dviejų mergaičių, besisupančių ant sūpynių, paveikslas. Džesė išvydo mažą berniuką, - savo brolį Vilį, - kuris "nėrė katei kailį" ant skersinio.

Džesė atmerkė akis, nuslydo žemyn ir palenkė galvą, norėdama atidžiau ištyrinėti galvūgalį. "Nerti katei kailį" reiškė kabėti ant skersinio, po to pakelti kojas virš galvos, padėti jas ant pečių ir, greitai persivertus, vėl atsistoti ant kojų. Vilis taip gerai išmanė persivertimo meną, kad Džesei atrodė, jog salto vyksta ir jo rankų viduje.

O jei man pavyktų? Pavyktų persiversti per sumautą galvūgalį? Persiversti per viršų ir...

- Ir nusileisti ant kojų, - sušnibždėjo Džesė.

Atrodė pavojinga, bet įmanoma. Pirmiausia, žinoma, reikėtų atitraukti lovą nuo sienos - kaipgi verstis, jei nėra kur nusileisti - bet Džesė neabejojo, kad sugebės su tuo susidoroti. Ji jau pajudino lentyną (nesunku bus numušti ją nuo kabliukų), todėl galės persiversti ir kojomis atsiremti į sieną kiek aukščiau galvūgalio. Džesė nesugebėjo pastumti lovos į šoną, bet atsistūmusi nuo sienos...

- Toks pat svoris, dešimt kartų didesnis už keliamąją jėgą, - sumirksėjo Džesė. - Paprasčiausia šiuolaikinė fizika.

Ji kaire ranka jau siekė lentynos, norėdama ją nustumti nuo kabliukų, kai metė dar vieną žvilgsnį į prakeiktus Džeraldo antrankius ir trumpas grandines. Jei tik jis būtų prirakinęs antrankius truputį aukščiau ant stulpelio - tarp pirmo ir antro skersinio - tada galbūt būtų pavykę. Džesė būtų atsipirkusi sulaužytais riešais, bet tokia kaina ją vi-

siškai tenkino... juk vėliau jie vis tiek sugytų? Tačiau antrankiai buvo prirakinti tarp antro ir trečio skersinio, o tai jau ne tas pat. Sulaužytais riešais čia jau nebeatsipirksi: Džesė ne tik išsinarintų pečius - užgriuvęs svoris išlaužtų rankas.

O pabandyk pastumti prakeiktą lovą su pora išlaužtų rankų. Tikras smagumėlis, ar ne?

- Ne, - sušvokštė Džesė. - Visai ne.

Mesk visa tai iš galvos, Džese. Tu rimtai įstrigai. Gali vadinti mane nevilties balsu, jei nuo to tau palengvės ar padės išlaikyti sveiką protą dar truputėlį ilgėliau, - Dievas žino, kad aš visom keturiom už sveiką protą, - bet iš tikrųjų aš esu tiesos balsas. O tiesa šioje situacijoje labai paprasta - tu rimtai įstrigai.

Džesė nusuko galvą į kitą pusę, nenorėdama girdėti šio tiesos balso, bet suprato, kad nesugebės jo užčiaupti kaip ir visų kitų.

Tai tikri antrankiai, o ne kokie žaisliukai, kuriuos gali atrakinti, kada tik panorėsi. Tu tikrai prirakinta ir, deja, nesi nei fakyrė iš mistinių Rytų, pasižyminti neregėtu lankstumu, nei aktorė, panaši į Harį Houdinį ar Deividą Koperfildą, kurie visada išvengia mirties. Aš tik kalbu, kaip yra - tu įstrigai.

Staiga Džesė prisiminė, kas atsitiko, kai tą dieną jos tėvas paliko miegamąjį - kaip ji metėsi ant lovos ir išverkė visas akis. Ir dabar Džesė jautėsi taip pat: pavargusi, pasimetusi ir išsigandusi. Ypač pasimetusi.

Džesė pradėjo verkti, bet iškritus tik kelioms ašaroms, ji nebegalėjo daugiau išspausti - griežti sąmonės matai ribojo ir jas. Tačiau ji vis tiek verkė - be ašarų. Džesės rauda buvo tokia pat sausa kaip ir jos gerklė.

24

Niujorke "Today" programos vedėjai atsisveikino iki rytojaus NBC kanale, skirtame pietiniam ir vakariniam Meinui. Juos pakeitė vietinis pokalbių šou (didelė, stambi moteris dryžuota prijuoste rodė kaip lengva virti pupas firmos "Crock" puode), po to žaidimas, kuriame įžymybės skaldė juokelius, o žaidėjai garsiai, lyg ką tik patyrę orgazmą, šūkavo išlošę automobilius, valtis ir raudonus dulkių siur-

blius. Burlingeimų vasarnamyje ant Kašvakamako ežero kranto naujoji našlė snūduriavo prirakinta prie lovos, kol vėl nepradėjo sapnuoti. Tai buvo daug tikslesnis ir įtikinamesnis košmaras.

Džesė vėl gulėjo tamsoje, o vyras - arba į jį panaši būtybė - vėl stovėjo miegamojo kampe. Jis nebuvo nei jos tėvas, nei vyras, tik nepažįstamasis, atkeliavęs iš mūsų paranojiškiausių fantazijų ir giliausios baimės. Norai Kaligan su savo gerais patarimais ir praktiška natūra būtybės veidas būtų pasirodęs nereikšmingas. Tačiau jokie mokslai nepadėtų išgrūsti šio juodojo žmogaus iš pasąmonės. Jis nežinomais keliais visada nelauktai ateidavo iš nežinios.

Bet tu juk mane pažįsti, - tarė ateivis pailgu išblyškusiu veidu. Jis pasilenkė ir paėmė už lagaminėlio rankenėlės. Džesė be nuostabos pastebėjo, kad rankenėlė padaryta iš žandikaulio, o visas lagaminėlis - iš žmogaus odos. Ateivis pakėlė jį ir atidarė. Džesė vėl išvydo kaulus ir brangenybes. Jis įkišo ranką ir pradėjo makaluoti.

Ne, nepažįstu, - atsakė Džesė. *Aš nežinau, kas tu toks. Nežinau*!

Aš esu mirtis ir šiąnakt grįšiu pas tave. Bet šįkart nestovėsiu tyliai kampe, o užšoksiu ant tavęs kaip... tik... šitaip!

Jis šoko į priekį, išmesdamas lagaminėlį (kaulai, vėriniai, žiedai, pakabučiai išsibarstė ant grindų visai prie pat Džeraldo, apgraužta ranka rodančio į koridoriaus duris) ir ištiesė rankas. Džesė išvydo jo pirštus, kurie užsibaigė ilgais, tamsiais, žnyples primenančiais nagais. Ji iškart pabudo. Grandinės sužvangėjo, kai pabandė prisidengti nuo ateivio antpuolio. Džesė be perstojo monotoniškai kartojo žodį “Ne”.

Tai tik sapnas! *Liaukis, Džese, tai tik sapnas*!

Džesė lėtai nuleido rankas, dar kartą sužvangindama grandinėmis. Žinoma, tai - tik dar baisesnis praeitos nakties sapno variantas. Bet, Viešpatie, viskas atrodė taip tikroviškai. Sapnas buvo daug kraupesnis nei tas apie kriketo vakarėlį ar apie saulės užtemimą. Keista, kad ji praleido tiek daug laiko šį rytą, apmąstydama juos, o ne šį baugų sapną. Džesė visiškai pamiršo būtybę neįprastai ilgomis rankomis, su lagaminėliu, pilnu šlykščių suvenyrų, kol vėl nepradėjo snausti ir jį susapnavo.

Į galvą lindo dainos iš vėlyvojo psichodelinio amžiaus žodžiai: “Kai kurie mane vadina erdvių kaubojumi... taip... kai kurie - meilės gangsteriu...”

Džesė sudrebėjo. Erdvių kaubojus. Čia buvo dalelė tiesos. Prašalaitis, kuris su niekuo neturi nieko bendra; nežinia...

- Ateivis, - sušnibdėjo Džesė ir staiga prisiminė, kaip susiraukšlėjo skruostai jam išsišiepus.

Kai visa tai prisiminė, galvoje ėmė suktis ir kitos smulkmenos. Auksinis dantis burnos gilumoje. Patemptos lūpos. Išblyškęs antakis ir didžiulė nosis. Ir, žinoma, lagaminėlis, panašus į komivojažieriaus.

Liaukis, Džese. Liaukis save bauginti. Ar neturi kitų problemų?

Aišku, kad turėjo, bet pradėjusi galvoti apie sapną Džesė nebeįstengė sustoti. Ir kuo daugiau apie jį galvojo, tuo labiau jis panėšėjo į tikrovę.

O jeigu aš nemiegojau? - staiga dingtelėjo mintis, ir iškart viena Džesės pusė ėmė tuo tikėti. Ji tik ir laukė, kol ir kita pusė su tuo sutiks.

Ne, tai buvo tik sapnas...

O jeigu ne? O jei tai ne sapnas?

Mirtis, - sutiko išbalęs ateivis. *Tu matei mirtį. Šiąnakt aš sugrįšiu, Džese. O rytojaus naktį aš jau turėsiu tavo žiedus savo lagamine kartu su kitais... suvenyrais.*

Džesė drebėjo kaip epušės lapelis. Išplėstos akys beviltiškai spoksojo į tuščią kampą, kuriame anksčiau stovėjo

(*erdvių kaubojus meilės gangsteris*)

į tą patį kampą, kuris švytėjo saulės šviesoje, tačiau naktį būtinai turėjo virsti šešėlių tankumynu. Pagaugai nuėjo per visą jos kūną. Galvoje vėl šmėstelėjo mintis: tikriausiai ji čia mirs.

Galų gale kas nors tave suras, Džese. Bet turbūt tai užtruks daug laiko. Iš pradžių visi manys, kad judu abu išvykote į kokią romantišką kelionę. O kodėl gi ne? Argi iš išorės jūs su Džeraldu neatrodėte kaip porelė, įsimylėjusi vienas kitą dar kartą? Tik jūs abu žinojote, kad Džeraldui sukietėdavo tik tave prirakinus prie lovos. Netgi peršasi išvada, kad galbūt ir su juo kas nors pasismagino per saulės užtemimą.

- Liaukis tarškėti, - sumurmėjo Džesė. - Užsičiaupkite visi!

Bet anksčiau ar vėliau žmonės ims jaudintis ir pradės jūsų ieškoti. Turbūt pirmieji sukrus Džeraldo partneriai. Aš tik noriu pasakyti, kad Portlende turi kelias pažįstamas, kurias vadini draugėmis, bet, tiesą sakant, tu jomis ne per daugiausia pasitikėjai. Taigi jos tik pažįstamos, tinkančios prie puodelio arbatos ir katalogams pavartyti. Jos tikrai nepradės jaudintis, jei tu išnyksi savaitei ar dviems. Tačiau

Džeraldas juk turi daug planuotų susitikimų, todėl, jei jis nepasirodys iki penktadienio popietės, keli jo kolegos iš darbo ims skambinti ir visur jo ieškoti. Taip, turbūt taip ir bus. Bet aš manau, kad būtent jus ras namo prižiūrėtojas. Galime lažintis, jog jis nusuks galvą į šoną, kai uždenginės tave paimta iš spintos paklode. Jis tikrai nenorės pažvelgti į tavo plonus kaip pieštukai ir baltus it popierius pirštus, styrančius iš po antrankių. Taip pat jis nenorės žiūrėti į sustingusias lūpas ir seiles, išdžiūvusias aplink jas. Bet labiausiai jis pasišlykštės iškreiptomis iš siaubo akimis, todėl ir nukreips žvilgsnį į šoną, uždengdamas tavo kūną paklode.

Džesė lėtai pasukiojo galvą, beviltiškai norėdama paneigti ką tik išgirstus žodžius.

Bilas iškvies policiją, ir ji tuoj pat pasirodys kartu su teismo medicinos ekspertais bei rajono tardytoju. Jie stovės aplink lovą, rūkys cigarus (Dougas Rouvas, be abejo, vilkės tą šlykščią impregnuotą milinę ir kartu su visa filmavimo grupe stoviniuos prie namo), o tardytojui atitraukus paklodę, visi krūptels. Taip, netgi labiausiai užsigrūdinę policininkai krūptels, o kai kurie net išbėgs iš kambario. Po to kolegos gerokai dėl to iš jų pasišaipys. Likusieji palinksės galvomis ir sutiks, kad šis asmuo mirė tikrai baisia mirtimi. "Užtenka žvilgtelėti į ją, ir viskas aišku," - teištars jie. Tačiau jie nenutuoks, kokia baisi buvo ši mirtis. Jie nežinos, kad tikroji priežastis, kodėl tavo akys išsiplėtė, o lūpos sustingo klyksme, slypi galutiniame vaizde. Tai, ką tu pamatei išeidama iš tamsos. Pirmasis tavo meilužis galbūt buvo tėvas, Džese, bet paskutiniu taps ateivis pailgu išbalusiu veidu, rankoje laikantis kelioninį lagaminėlį, padarytą iš žmogaus odos.

- Prašau: gal galėtum *liautis*? - sudejavo Džesė. - Prašau. Aš nenoriu girdėti nė vieno iš *balsų*. Nė vieno!

Tačiau balsas nesiliovė, kuždėdamas iš pasąmonės gelmių tiesiai į sąmonės vidurį. Klausytis jo atrodė tas pat, kaip braukyti purvina šilko skiautele per veidą.

Jie nuveš tave į Augustą, ir valstijos medicinos ekspertas padarys skrodimą. Taip daroma nežinomos ar neaiškios mirties atveju. Na, o tavoji priklausys abiems kategorijoms. Jis ištrauks paskutinius maisto likučius - sumuštinius su sūriu ir saliami dešra - iš skrandžio ir paims mėginėlį smegenų, ir galų gale nuspręs, kad tai - mirtis dėl nelaimingo atsitikimo. "Ponia ir ponas žaidė paprastą, nekaltą žaidimą,

- pasakys ekspertas, - tik kritiškiausiu momentu džentelmeną ištiko širdies smūgis, o moteris liko... geriau nesigilinsim į tai. Pasakysiu tik tiek, kad ponia mirė tikrai baisia mirtimi - užtenka žvilgtelėti į ją, ir viskas aišku." Taip viskas ir baigsis, Džese. Galbūt kas nors pastebės, kad dingo tavo vestuvinis žiedas, bet niekas jo ir neieškos. Ir medicinos ekspertas nepastebės, kad tau trūksta, pavyzdžiui, trečiojo dešinės kojos pirštikaulio. Tačiau mes juk viską žinosim, argi ne, Džese? Tiesą sakant, mes ir dabar žinom, kad tai tos būtybės darbas. Ateivio iš kosmoso, erdvių kaubojaus. Mes žinosime...

Džesė stipriai trenkė galvą į galvūgalį. Skaudėjo, bet balsas kaipmat užsičiaupė lyg netekęs elektros šaltinio radijo imtuvas.

- Pagaliau, - tarė Džesė. - Ir jei vėl pradėsi, aš vėl *taip* padarysiu. Kalbu rimtai. Pavargau klausytis...

Dabar jau pačios Džesės balsas prabilo garsiai, nepasitikėdamas savimi. Kai akyse liovėsi raibuliuoti, Džesė pastebėjo, kad saulės šviesa atsispindi kažkokiame daikte, gulinčiame per aštuoniolika colių nuo ištiestos Džeraldo rankos. Tai buvo mažas baltas daiktelis su aukso gija viduryje. Iš pradžių Džesė pamanė, kad tai žiedas, bet žiedai juk daug didesni. Ne, tai ne žiedas, o auskaras. Jis turbūt iškrito, kai svečias rausėsi lagaminėlyje tarp brangenybių ir rodė jas Džesei.

- Ne, - sušnibždėjo ji. - Ne, tai neįmanoma.

Tačiau auskaras tikrai švytėjo rytmečio saulės šviesoje ir buvo toks pat tikras, kaip ir šalia gulintis lavonas.

Jis mano! Jis iškrito iš mano papuošalų dėžutės. Turbūt pragulėjo čia nuo vasaros, o aš tik dabar jį pastebėjau !

Tiesa, bet Džesė turėjo tik vieną perlinių auskarų porą, ir tą be auksinių apvadėlių, kuri gulėjo namuose Portlende. Be to, darbininkai išvaškavo grindis po Darbo dienos, ir jei vienas iš jų būtų radęs auskarą, būtų padėjęs jį ant staliuko arba įsikišęs sau kišenėn.

Ir dar.

Ką čia dar išsigalvoji. Net nebandyk tvirtinti, kad dar kažkas yra.

Jis stovėjo truputėlį toliau auskaro.

Net jei ir yra, nėra reikalo į jį žiopsoti.

Tačiau Džesė nevaliojo atitraukti žvilgsnio. Akys prabėgo pro auskarą ir sustingo, žvelgdamos į grindis tarpduryje. Ten matėsi sudžiūvusi kraujo dėmelė, bet ne ji traukė Džesės dėmesį. Kraujas priklausė Džeraldui. Džesę sujaudino šalia įspaustas pėdsakas.

Jis tikriausiai jau senai čia!

Kad ir kaip Džesė norėjo tuo patikėti, akivaizdu, kad pėdsako anksčiau nebuvo. Vakar grindys blizgėte blizgėjo. Be to, tokie pėdsakai tikrai nepriklausė nei Džesei, nei Džeraldui. Ant grindų atsispindėjo bato atspaudas su išdžiūvusiu purvu, atneštu turbūt nuo ežero kranto.

Atrodė, kad praeitą naktį miegamajame kažkas tikrai buvo kartu su Džese.

Kai mintis pasiekė ir taip pertemptas smegenis, Džesė pradėjo klykti. Užpakalinėje verandoje stovintis benamis šuo akimirką pakėlė subraižytą snukį ir pastatė sveikąją ausį, bet greitai viską pamiršęs vėl nuleido galvą: nebuvo ko jaudintis, nes klykė tik nepavojingoji šeimininkė. Beje, ant jos jis jautė juodosios būtybės kvapą. Benamis žinojo, kad tai - mirties kvapas.

Buvęs Princas užmerkė akis ir vėl užmigo.

25

Pagaliau Džesei pavyko suimti save į rankas. Absurdiška, bet tai ji padarė kartodama Noros Kaligan mantrą.

- Vienas - tai pėdos, - drebančiu balsu ištarė ji tuščiame kambaryje, - dešimt pirštelių, mažiukų paršelių. Du - tai kojos, ilgos ir gražios. Trys - tai mano lytis, kur ir slypi visa problema.

Užsimerkusi Džesė tęsė toliau, praleisdama užmirštus sakinius. Ji jautė, kaip lėtėja širdies ritmas ir atslūgsta baimė, tačiau net nepastebėjo, kaip nesąmoningai pakeitė vieną eilėraščio eilutę.

Pakartojusi mantrą šešis kartus, Džesė atmerkė akis ir apsidairė tarsi moteris, ką tik pabudusi iš gilaus miego. Tačiau ji praleido kampą ties komoda. Taip pat ji neturėjo noro žvilgtelėti į auskarą ir pėdsaką.

Džese? Balsas buvo labai švelnus. Džesė palaikė jį Pavyzdingąja Žmonele, išsekusia nuo siaubo ir pastovaus neigimo. *Džese, ar galiu šį tą pasakyti?*

- Ne, - iškart girgždančiu balsu nukirto Džesė. - Patylėk. Noriu visų jūsų atsikratyti.

Prašau, Džese. Prašau paklausyt manęs.

Džesė užsimerkė ir išvydo savo pusę, vadinamą Žmonele Burlingeim. Ji vis dar buvo surakinta į kalades, bet dabar galva buvo pakelta - tikrai nelengvas judesys, kai mediniai varžtai spaudžia kaklą. Plaukai atidengė veidą, ir nustebusi Džesė pamatė ne Pavyzdingąją Žmonelę, o mažą mergaitę.

Taip, bet tai vis tiek aš, - pagalvojo Džesė ir vos susilaikė nenusijuokusi. Ji nebežinojo, ką apie tai ir galvoti. Džesė prisiminė Norą, kurios vienas iš mėgiamiausių hobių buvo aiškintis, kaip žmonės turi rūpintis "mažu vaiku savyje". Nora teigė, kad nemokėjimas pamaitinti to vidinio vaiko yra daugumos nelaimių priežastis.

Džesė linksėjo galvą, tikėdamasi, kad tai vieni paistalai. Tačiau jai patiko Nora, ir nors manė, jog Noros požiūris šiek tiek pasenęs, dabar prieš save kaip tik ir matė jos apibūdintą "mažą vaiką savyje". Džesei pasirodė, kad ši samprata gali turėti simbolinę reikšmę, o tokiomis aplinkybėmis kaladės - visai priimtinas įvaizdis. Surakinta moteris buvo laukianti Pavyzdingoji Žmonelė, laukianti Ruta, laukianti Džesė, kol kas dar tik maža mergaitė, tėvelio vadinama Moliūgėliu.

- Kalbėk, - tarė Džesė.

Ji vis dar neatmerkė akių, o streso, alkio ir troškulio mišinys tik dar labiau pagyvino surakintos į kalades mergaitės paveikslą. Dabar Džesė aiškiai matė žodžius ant kartono lapo, prikalto virš jos galvos: "UŽ SEKSUALINĮ GUNDYMĄ". Užrašyta, žinoma, buvo rožiniu "Yum Yum" lūpdažiu.

Ir tai dar ne viskas. Šalia Moliūgėlio, taip pat surakinta kaladėse, klūpojo dar viena mergaitė. Riebi septyniolikmetė spuoguotu veidu. Už kalinių driekėsi miestelio ganyklos. Kelios karvės rupšnojo žolę. Kažkas taip monotoniškai skambino varpu, kad, atrodė, nesiliaus visą dieną... kol karvės grįš namo.

Kraustaisi iš proto, Džese, - pagalvojo ji. Tai buvo tiesa, tačiau ne tokia jau svarbi. Džesei pasirodė, kad tai netgi Dievo duota palaima. Ji nuvijo mintį ir vėl pažvelgė į mergaitę. Susierzinimą pakeitė švelnumas ir pyktis. Ši Džesė Mahout buvo šiek tiek vyresnė nei ta, kurią kankino per saulės užtemimą - dvylikos ar keturiolikos metų. Argi tokio amžiaus mergaitei galėjo grėsti kaladės miestelio ganyklose tik už tokį nusikaltimą, kaip seksualinis gundymas? Kas tai per pokštas? Kodėl žmonės tokie žiaurūs? Ir tyčia tokie akli?

Ką nori man pasakyti, Moliūgėli?

Tik tai, kad jis tikras, - tarė surakinta į kalades mergaitė. Jos veidas išbalo nuo skausmo, tačiau akys liko rimtos, susirūpinusios ir aiškios. *Žinai, kad jis tikras ir šiąnakt būtinai sugrįš. Ir šį kartą jis ne tik stebės tave. Turi išsilaisvinti iš antrankių, kol saulė dar nenusileido, Džese. Privalai išsprukti iš namų, kol jis neatėjo.*

Džesė vėl užsinorėjo verkti, bet negalėjo išspausti nė ašaros.

- Negaliu! - suriko ji. - Jau viską išbandžiau! Pati niekaip negalėsiu ištrūkti!

Pamiršai vieną dalyką, - tęsė mergaitė. *Galbūt jis pasirodys tau svarbus.*

- Kokį?

Mergaitė pasukiojo rankas kaladžių viduje, išversdama švarius rožinius delnus. *Jis sakė, kad yra dvi antrankių rūšys, prisimeni? "M-17" ir "F-23". Džeraldas norėjo "F-23", bet tokius sunku gauti, todėl turėjo pasitenkinti "M-17" pora. Juk tu prisimeni? Jis tau papasakojo apie tai, kai tik grįžo su antrankiais namo.*

Džesė atmerkė akis ir pažvelgė į dešinį antrankį. Taip, Džeraldas jai pasakojo. Tiesą sakant, tarškėjo be paliovos it pamišęs, pradedant rytiniu skambučiu iš darbo. Jis norėjo sužinoti, kada namas būna tuščias, nes niekaip nesugebėjo įsiminti prižiūrėtojo išeiginių. Kai Džesė patvirtino, jog namuose daugiau nieko nėra, jis paprašė patogiai apsivilkti. Šis skambutis Džesę suintrigavo. Džeraldas lydėsi netgi kalbėdamas telefonu, todėl Džesė įtarė, kad jo mintys "garbanotos". Ji neturėjo nieko prieš: artėjo keturiasdešimtasis jos gimtadienis, todėl, jei Džeraldas norėjo truputį paeksperimentuoti, ji su malonumu būtų parėmusi jo idėjas.

Džeraldas sumušė visus grįžimo namo rekordus. Džesei įstrigo atminty, kaip jis įraudusiais žandais ir spindinčiomis akimis bėgiojo miegamajame. Pirma šovusi mintis, išvydus Džeraldą tokį, nebuvo seksas (greičiausiai atsargumas), tačiau abu šie dalykai tą dieną persipynė tarpusavyje. Žinoma, Džeraldas galvojo tik apie seksą. Džesei atrodė, kad jo advokatiškasis kirstukas tuoj pramuš skylę kelnių klyne, jei jis tuoj pat jų neatsikratys.

Išsinėręs iš kelnių ir šortų, Džeraldas šiek tiek sumažino tempą ir demonstratyviai atidarė "Adidas" sportinių batų dėžutę. Jis ištraukė antrankių porą ir leido Džesei juos apžiūrėti. Džesė matė, kaip pulsuoja jo kaklo arterija. Jau tada buvo netoli iki širdies smūgio.

Būtum padaręs man didelę paslaugą, Džeraldai, jei būtum nusibaigęs tuomet, mūsų namuose.

Džesė troško pasijusti siaubingai po tokių netašytų minčių apie vyrą, su kuriuo praleido didesnę savo gyvenimo dalį. Bet ją apėmė tik pasibjaurėjimo savimi jausmas. Ir kai vėl prisiminė išraudusius Džeraldo skruostus ir žibančias akis, ji lėtai sugniaužė kumščius.

- Kodėl negalėjai palikti manęs ramybėje? - Džesė paklausė Džeraldo. - Kodėl tau būtinai reikėjo šito *žaidimo*?

Pamiršk Džeraldą. Pagalvok apie antrankius. "Kreigo" tipo apsaugos antrankius "M-17". "M" reiškia, kad skirti vyrams, "17" - griovelių skaičius skląsties užrakte.

Stiprus karštis persmelkė skrandį ir krūtinę. *Nejausk nieko, Džese*, - ji įkalbinėjo save. *O jei nebegali nejausti, tai apsimesk, kad tai - virškinimo sutrikimas.*

Deja, neįmanoma. Džesė pajuto viltį, kurios nepajėgė paneigti. Ji tik bandė suderinti ją su tikrove, vis primindama sau praeitas nesėkmes išsimauti iš antrankių. Tačiau nedavė ramybės mintis, kad jai velniškai *nedaug* trūko iki išsivadavimo. Užteko pasistūmėti tik ketvirtį, o dar geriau - pusę colio. Kauliukai žemiau nykščio trukdė, bet argi ji pasiruošusi mirti ant lovos tik dėl to, jog nesugebėjo įveikti tarpelio, ne platesnio už jos viršutinę lūpą? Žinoma, ne.

Džesė kiek įmanydama stengėsi nustumti šias mintis ir grįžti prie dienos, kai Džeraldas parnešė antrankius namo. Jis laikė juos iškėlęs prieš akis su tokia pagarba, tarsi juvelyras, demonstruojantis nematyto grožio deimantinį koljė. Tiesą pasakius, antrankiai paliko įspūdį ir Džesei. Jie spindėjo, o saulės šviesa žaidė ant švytinčio plieno ir užrakto griovelių, leidžiančių pritaikyti antrankius prie įvairus dydžio riešų.

Džesė panoro sužinoti, iš kur Džeraldas juos gavo, - iš smalsumo, o ne kaltindama, - bet jis tik burbtelėjo, kad jam padėjo vienas draugelis iš teismo rūmų. Džeraldas paslaptingai mirktelėjo, tarsi visi Kamberlendo apygardos teismo rūmų tarnautojai būtų geri jo bičiuliai. Beje, Džeraldas elgėsi taip, lyg ką tik būtų parsinešęs ne antrankius, o porą raketos nešėjos galvučių.

Džesė gulėjo ant lovos, vilkėdama baltus marškinėlius su nėriniais bei mūvėdama šilkinėmis kojinėmis, ir su nuostaba, smalsumu ir jauduliu stebėjo Džeraldą... bet labiausiai su nuostaba. Lakstantis

po kambarį it arklys karštyje Džeraldas, kuris visada stengėsi atrodyti toks šaltas, tikrai ją stebino. Jo plaukai priminė šukuoseną "sprogimas makaronų fabrike". Džeraldas vis dar mūvėjo juodomis nailoninėmis kojinėmis. Džesė sukando skruostus iš vidaus, bandydama nuslėpti šypseną.

Ponas Šaltasis kalbėjo greičiau nei varžytinių organizatorius. Staiga jis nutilo sakinio vidury. Veide sustingo komiška nuostaba.

- Kas atsitiko, Džeraldai? - paklausė Džesė.

- Aš ką tik supratau, kad nežinau, ar tu *sutinki*, - atsakė jis. - Aš pliurpiau pliurpiau, manydamas, kad tu viską supranti, bet nė karto nepaklausiau, ar tu...

Džesė nusišypsojo todėl, kad šilkiniai šalikėliai jau seniai buvo nusibodę, tik ji nežinojo, kaip apie tai pasakyti Džeraldui. Bet svarbiausia, buvo malonu vėl matyti jį tokį ištroškusį sekso. Na, galbūt keistoka susijaudinti nuo minties, kad prirakins savo žmoną antrankiais, o po to pasiners į sekso jūrą. Kodėl gi ne? Juk tai įvyks tarp jųdviejų ir dar abiems sutinkant - tas pat, kaip ir suaugusiems skirta komiška opera. Be to, būna ir keistesnių dalykų. Frida Soums iš anapus gatvės kartą prisipažino Džesei (išgėrus dvi taureles prieš pietus ir butelį vyno per juos), kad buvusiam jos vyrui patikdavo, kai jį išpudruodavo ir suvystydavo.

Džesė nusikvatojo, nes prikandus skruostus antrą kartą nepavyko nuslėpti šypsenos. Džeraldas pasuko į ją galvą. Kairysis lūpos kamputis suvirpčiojo. Džesė per septyniolika bendro gyvenimo metų išsiaiškino šios išraiškos prasmę - tai reiškė, kad Džeraldas tuoj pat supyks arba ims juoktis drauge. Bet buvo beveik neįmanoma atspėti, kas iš tikrųjų seks.

- Nori pabandyti? - paklausė jis.

Džesė išsyk neatsakė. Ji liovėsi juoktis ir įsistebeilijo į jį žvilgsniu, panašiu į žiauriosios nacių dievaitės, žvelgiančios iš "Vyrų nuotykiai" žurnalo viršelio. Pajutusi, kad pavyko pasiekti norimą šalto išdidumo išraišką, Džesė pakėlė rankas ir netikėtai ištarė kelis žodžius, nuo kurių virpėdamas iš susijaudinimo Džeraldas kaipmat užšoko ant lovos.

- Ateik čia, gyvuly!

Dar po sekundės jis uždėjo antrankius ir prirakino juos prie lovos stulpelių. Portlendo namo miegamojo lovos galvūgalis neturėjo

skersinių, todėl, jei smūgis būtų ištikęs Džeraldą čia, Džesė būtų paprasčiausiai numovusi antrankius nuo stulpelių. Užsiėmęs antrankiais, jis ištisai burbėjo. Tada Džeraldas ir paaiškino apie "M" ir "F", ir kaip funkcionuoja užraktas. Jis ieškojo "F" antrankių, nes jų užraktai turi dvidešimt tris griovelius, o ne septyniolika. Dvidešimt trys grioveliai reiškė, kad galima daug daugiau susiaurinti antrankius. Bet tokius labai sunku gauti, todėl, kai draugas iš teismo rūmų už prieinamą kainą pasiūlė Džeraldui vyriškus antrankius, šis bematant sutiko.

- Kai kurioms moterims pavyksta ištraukti rankas iš vyriškų antrankių, - tęsė Džeraldas, - bet tavo kaulai gana stambūs. Beje, nebenorėjau laukti. O dabar... pabandykim...

Jis uždėjo antrankius ant jos dešinio riešo, mažindamas tarpą ir vis klausdamas Džesės, ar neskauda. Užraktas spragtelėjo paskutiniame griovelyje, bet nors Džesei ir neskaudėjo, ištraukti rankos ji nepajėgė. Riešas slydo aukštyn (Džeraldas vėliau prasitarė, kad pagal taisykles net šito negali būti), tačiau, atsirėmęs į nykščio apačią, sustojo. Susirūpinimas Džeraldo veide išnyko.

- Bus gerai, - tarė jis ir dar pridūrė: - Su jais tikrai bus linksma.

Džesė vėl pamėgino ištraukti rankas, kol dar neišblėso aiškūs tos dienos prisiminimai. Šįkart suskaudo ankščiau, ir ne riešuose, o pertemptuose pečių ir rankų raumenyse. Džesė stipriai užmerkė akis ir dar smarkiau paspaudė žemyn, bandydama nesurikti iš skausmo.

Dabar ėmė skaudėti ir riešus, o antrankiams įsirėžus į delnų mėsą Džesė vos nepradėjo klykti. *Užpakaliniai raiščiai*, - atmetusi galvą ir išsišiepusi iš skausmo pamanė ji. *Užpakaliniai raiščiai, užpakaliniai raiščiai, sušikti užpakaliniai raiščiai*!

Jokios naudos. Džesė ėmė stipriai įtarti, kad trukdė ne tik užpakaliniai raiščiai. Kliudė ir kaulai, pora mažų kauliukų nykščio apačioje, kurie turbūt privers ją mirti šia klaikia mirtimi.

Suklykusi iš nusivylimo, Džesė vėl atpalaidavo rankas. Pečiai ir viršutinė rankų dalis virpėjo. Štai tokia nauda iš "M-17" vietoj "F-23". Nusivylimas netgi nustelbė fizinį skausmą. Jis dilgino lyg užnuodytos dilgėlės.

- *Šūdas*! - suriko Džesė tuščiame kambaryje. - *Šūdas*! *Šūdas*! *Šūdas*!

Kažkur prie ežero, tolėliau nei vakar, vėl suriaumojo grandininis pjūklas, ir Džesė dar labiau supyko. Vakarykštis vyrukas raudonais flaneliniais marškiniais, švilpaujantis dainelę, čirpinantis pjūklu ir

svajojantis dienai pasibaigus vėl įsliuogti į lovą pas savo brangiausią-ją... O galbūt jis tesvajoja apie futbolo rungtynes ar kelis šaltus bokalus alaus vietiniame bare. Džesė taip aiškiai matė tą kvailį kaip ir mergaitę, surakintą kaladėse. Ir jei mintys galėtų žudyti, tai dabar to vyruko sprogstanti galva būtų išlėkusi iš jo šiknos.

- *Taip nesąžininga*! - klykė Džesė. - *Taip nesąž...*

Sausas traukulys suspaudė gerklę, ir ji nurimo. Džesė pajuto kaulą, trukdantį jai paspukti. Ne skausmas ir ne medkirtys su savo pjūklu sukėlė pyktį, o suvokimas, kad ji yra taip arti išsilaisvinimo ir vis tiek nepajėgia nieko pakeisti. Ji galėjo kiek nori raukytis iš skausmo, bet daugiau nebetikėjo, kad kas nors iš to išeis. Atrodė, kad nepasiekiamas ketvirtis colio ir toliau šaipysis iš jos. Tolimesni bandymai tik sukeltų vandenligę ir riešų sutinimą, o tai tik dar labiau pablogintų ir taip jau blogą padėtį.

- Ir nedrįsk sakyti, kad aš įstrigau. Nedrįsk! - sušnibždėjo Džesė. - Nenoriu apie tai girdėti.

Privalai kaip nors išsilaisvinti, - atsakė mergaitės balsas. *Nes jis būtinai sugrįš. Šiąnakt. Saulei nusileidus.*

- Netikiu, - sušvokštė Džesė. - Netikiu, kad tas vyras buvo tikras. Nusispjaut man į pėdsaką ir auskarą. Aš vis tiek netikiu!

Tu tiki.

- *Ne*!

Tu tiki.

Džesė pakreipė galvą ant šono. Plaukai išsidraikė ant čiužinio. Lūpos persikreipė iš nevilties.

Deja, ji tikėjo.

26

Pamiršusi troškulį ir sopančias rankas, Džesė vėl užsnūdo. Ji suprato, kad miegoti pavojinga, nes jėgos ir tuomet pamažu seks - tačiau koks skirtumas? Džesė išmėgino visas galimybes, bet vis dar galėjo didžiuotis "gražiausios prirakintos prie lovos amerikietės" titulu. Be to, ji troško to saldaus užsimiršimo, kaip kad narkomanas narkotikų. Prieš pat atsijungiant, į galvą šovė paprasta ir drauge stulbinanti mintis.

Veido kremas. Veido kremas ant lentynos, virš lovos.

Daug nesitikėk, Džese, po to teks gailėtis. Jei dėžutė nenukris ant grindų, tau pakėlus lentyną, tai, galimas daktas, ji nuslys iki tokios vietos, kad tau neliks jokio šanso ją pasiekti. Tad daug nesitikėk.

Džesė vis tiek sudėjo visas viltis, nes jei kremas vis dar stovėjo ant lentynos toje pat pasiekiamoje vietoje, tai jis galėjo padėti ištraukti vieną ranką. O galbūt net abi, bet tai ne taip jau ir būtina. Jei pasisektų atsikratyti vieno antrankio, tada Džesė galėtų atsikelti nuo lovos, o to visiškai pakako.

Tai mažas plastmasinis indelis, kokius atsiunčia paštu, Džese. Jis tikriausiai jau seniai nukrito ant grindų.

Bet ne. Džesė kiek galėdama pasuko galvą į kairę ir akių krašteliu pastebėjo tamsiai mėlyną dėmelę.

Jo ten nėra, - sušnabždėjo nekenčiamoji Džesės pusė. *Tu galvoji, kad jis ten yra, tačiau tai tik haliucinacija, Džese. Tu matai, ką didžioji tavo smegenų dalis norėtų išvysti. Tačiau aš - realistė.*

Nekreipdama dėmesio į skausmą, Džesė dar daugiau pasuko galvą kairėn. Mėlyna dėmė neišnyko. Ji tik dar labiau išryškėjo. Tai buvo kremo indelis. Ten pat stovėjo ir stalinė lempa, kuri nenukrito ant grindų tik todėl, kad buvo pritvirtinta prie lentynos. Gulinti nuo liepos mėnesio knygelė "Arklių slėnis" užslydo ant lempos pagrindo, o "Nivea" kremo indelis - ant knygos. Džesė suprato, kad jos gyvenimą turbūt išgelbės stalinė lempa ir keletas knyginių urvinių žmogėnų keistais vardais - Ayla, Oda, Uba ir Tonolanas. Tai ne tik nuostabu, bet ir neįtikėtina.

Net jei kremas ten ir yra, tu niekada jo nepasieksi, - vis tarškėjo pražūtį skelbiantis balsas, tačiau Džesė beveik jo negirdėjo, nes buvo įsitikinusi, jog *gali* pasiekti indelį.

Ji pasuko kairį delną antrankio viduje ir be galo atsargiai pasiekė lentyną. Nustumti "Nivea" kremą tolyn ar prispausti jį prie sienos būtų nedovanotina klaida, nes Džesė žinojo, kad tarp lentynos ir sienos yra tarpelis, kurio visiškai užtektų kremo indeliui nugarmėti ant grindų. Ji tikrai išeitų iš proto, jei taip atsitiktų. Džesė išgirstų indelį atsitrenkiant į žemę ir nuriedant dulkėtomis grindimis, o tada... na, paprasčiausiai išeitų iš proto. Todėl reikia būti labai atsargiai, o tada galbūt pasiseks, nes...

Nes turbūt yra Dievas, kuris nenori, kad mirčiau čia, ant lovos, lyg koks žvėris spąstuose. Buvau pakėlusi kremo indelį, kai šuo ėmė

kramsnoti Džeraldą, bet nusprendžiau, jog jis per mažas ir per lengvas nuvyti šunį šalin. Tokia pasimetusi, įtūžusi ir įbauginta būčiau metusi jį į šoną ir ieškojusi sunkesnio daikto, tačiau padėjau jį atgal ant lentynos. Dievas mane išgelbėjo, kitaip ir neįmanoma paaiškinti. Dievas mane išgelbėjo, nes žinojo, kad vėliau man dar jo prireiks.

Džesės ranka atsargiai slydo lentynos paviršiumi, pirštų galiukai čiupinėjo kiekvieną centimetrą. Apsirikti nevalia. Džesė gerai suprato, kad tai geriausia ir turbūt paskutinė galimybė išsigelbėti. Kai pirštai palietė lygų indelio paviršių, į galvą atėjo populiarios koledžo laikų dainelės žodžiai:

Jei nori rojų pamatyt,
Mane turėsi išklausyt:
Ištepti pėdas riebalais,
Jauniklio avino taukais.
Tik slyst iš velnio rankų -
Tiesiog į Pažadėtą dangų...
Juk nesunku į jį nukakt -
Tereikia riebalais save ištept!

Džesė pirštais apkabino indelį, nekreipdama dėmesio į skaudžiai tvinkčiojančius peties raumenis, ir prisitraukė jį arčiau savęs. Dabar ji suprato, kaip jaučiasi seifų vagys, naudodami azotą. *Juk nesunku į jį nukakt*, - mąstė ji, - *tereikia riebalais save ištept.* Ar kas nors visoje pasaulio istorijoje yra girdėjęs teisingesnius žodžius?

- Nemanau, kad tai gera mintis, brangute, - ištarė pasipūtęs Elizabetos Teilor iš "Katės ant įkaitusio skardinio stogo" balsas. Džesė net nesuprato, kad ji pati tai ištarė.

Ji jau pajuto palaimą, tokią pat saldžią, kaip ir tie pirmieji vandens lašai, nubėgę perdžiūvusia gerkle. Džesė net neabejojo, kad išslys iš velnio rankų ir nučiuoš tiesiai į Pažadėtą dangų. Tik čiuožti reikėjo labai *atsargiai.* Ją visaip bandė, degino ugnimi, todėl dabar pats metas gauti apdovanojimą. Tad būtų kvaila abejoti.

Geriau liaukis taip galvoti, - susirūpinusiu balsu prabilo Pavyzdingoji Žmonelė. *Gali prarasti budrumą, o tik nedaugeliui praradusių budrumą žmonių pavyko išslysti iš velnio rankų.*

Tiesa, bet Džesė nė nemanė prarasti budrumo. Ji praleido dvidešimt vieną valandą tikrame pragare, todėl niekas net negalėjo įsivaizduoti, kiek daug pastatyta ant kortos.

- Būsiu atsargi, - suniūniavo Džesė. - Pažadu būti atsargi kiekviename žingsnyje. O tada aš... aš

O ką ji tada padarys?

Aišku, kad išsiteps kremu. Ūmai Džesė išgirdo save, besikreipiančią į Dievą. Tik šįkart tai darė labai iškalbingai.

Noriu tau pažadėti. Pažadu pasitaisyti. Išvalysiu galvą ir išmesiu visus sulūžusius daiktus ir žaislus, iš kurių seniai išaugau. Išmesiu viską, kas bereikalingai užgriozdino mano mintis. Paskambinsiu Norai Kaligan ir paprašysiu man padėti. Galbūt paskambinsiu ir Kerolai Saimonds... dabar ji, žinoma, jau Kerola Ritenhous. Jei kas ir žinos, kur galima rasti Rutą Neari, tai tik Kerola. Paklausyk manęs, Viešpatie. Nesu tikra, ar kam nors pavyko pasiekti Pažadėtąjį dangų, bet aš pažadu išlikti riebaluota ir bandyti, bandyti, bandyti. Gerai?

Džesė išvydo (tarsi pritariamą atsakymą), kaip viskas turi vykti. Sunkiausia bus atidaryti indelį: prireiks daug kantrybės ir atsargumo, tačiau, jos laimei, indelis labai mažas. Reikės padėti indelį ant kairės rankos delno, apglėbti dangtelį pirštais ir nykščiu pradėti atsukinėti. Geriau, kad dangtelis būtų nevisiškai užsuktas, bet tai jau ne taip svarbu.

Tu velniškai teisi. Aš jį atsuksiu, meilute, - pagalvojo Džesė.

Vis dėlto bus pavojingiausia, kai dangtelis ims suktis. Jei taip atsitiktų, indelis gali iškristi iš rankos. Džesė kimiai nusijuokė.

- Visai įmanoma, - ji tarė tuščiam kambariui. - Velniškai įmanomas dalykas, mano brangioji.

Džesė pakėlė indelį ir įsistebeilijo į jį. Sunku buvo įžvelgti perpus permatomą mėlyną plastmasę, bet indelis pasirodė esąs mažne pilnas. Kai tik nusuks dangtelį, Džesė apvers indelį, ir kremas paprasčiausiai išbėgs ant delno. Po to ji pakels ranką į viršų, kad kremas nuvarvėtų ant riešo. Džesė sukios riešą ir paskirstys kremą tolygiai tarp odos ir antrankio. Ji juk žinojo, kur svarbiausia vieta: tai nykščio pagrindas. Pakankamai išsiriebalavusi, Džesė stipriai truktels ranką. Ji iškęs visus skausmus ir trauks ranką, kol ji išslys iš antrankio, ir Džesė pagaliau išsilaisvins. O, gerasis visagali Dieve, ji taps laisva. Džesė tvirtai tikėjo, kad jai pasiseks.

- Tik reikia būti atsargiai, - sumurmėjo Džesė, padėdama indelį ant delno ir pirštais apglėbdama jį. Ir...

- Jis beveik *neužsuktas*! - drebančiu balsu sušuko Džesė. - O jergutėliau, *iš tikrųjų* neužsuktas!

Džesė vos galėjo tuo patikėti - pražūtį skelbiantis balsas irgi netikėjo - bet tai buvo tiesa. Ji jautė, kaip dangtelis sukiojasi ant sriegio.

Atsargiai, Džese - labai atsargiai. Kaip ką tik matei prieš akis.

Dabar prieš akis stojo naujas paveikslas: ji sėdi prie stalo Portlende, vilkėdama savo geriausia, madinga, trumpa, juoda suknele, kurią ji nusipirko praėjusį pavasarį dietos laikymosi ir dešimties svarų numetimo proga. Plaukai ką tik išplauti ir kvepantys žolelių šampūnu, o ne senuoju prakaitu, susegti auksine sage. Ant stalo žaidžia popietinės saulės spinduliai, krentantys pro langus. Ji rašo laišką Amerikos "Nivea" kremo korporacijai ar kitai organizacijai, gaminančiai "Nivea" veido kremą. "Brangūs ponai, norėčiau jums pranešti, kad jūsų gaminamas produktas išgelbėjo man gyvybę..."

Nykščiu spustelėjusi dangtelį, Džesė pajuto, kaip lengvai jis ėmė suktis. Viskas ėjo pagal planą. *Kaip sapne*, - pamanė Džesė. *Ačiū, Dieve. Ačiū. Labai, labai. Ač...*

Kažkas šmėstelėjo prieš akis, ir Džesė iškart pagalvojo ne apie tai, kad kas nors pagaliau ją surado, bet kad erdvių kaubojus sugrįžo anksčiau, nei ji sugebėjo ištrūkti. Džesė suriko. Žvilgsnis nukrypo nuo indelio. Pirštai iš baimės ir nuostabos suspaudė jį.

Tai buvo šuo. Jis sugrįžo vėlyvųjų pusryčių ir sustingo tarpduryje, iš pradžių norėdamas patikrinti miegamąjį. Tai supratusi, Džesė suvokė ir dar vieną dalyką: ji per stipriai suspaudė mėlynąjį indelį. Dabar jis slydo pro pirštus kaip ką tik nuskinta vynuogė.

- *Ne*!

Džesė pabandė jį sugriebti ir jai beveik pavyko. Tačiau indelis išslydo iš rankų, trenkėsi į klubą ir nukrito nuo lovos. Pasigirdo švelnus ir kvailas trinktelėjimas. Tas pats garsas, kuris dar prieš tris minutes būtų išvedęs Džesę iš proto. Taip neatsitiko, ir Džesė pašiurpo iš siaubo: nepaisant patirtų nesėkmių, ji toli gražu nesikraustė iš proto. Atrodė, nesvarbu kokios kančios dar laukia priešaky, užsivėrus paskutinei galimybei, bet ji galės jas pasitikti sveiku protu.

- Kodėl būtent dabar tau reikėjo įeiti, šunsnuki? - Džesė paklausė buvusio Princo, ir šis rimtas, negyvas balsas privertė jį sustingti ir įtariai pažvelgti į ją. Jokie Džesės riksmai ir grasinimai nesugebėjo išgauti tokio žvilgsnio.

- Būk tu prakeiktas! Kodėl būtent dabar? Būtent *dabar*?

Benamis šuo nusprendė, kad šeimininkė vis dar nepavojinga, nors jos balsas ir paaštrėjo, todėl nenuleisdamas nuo jos akių nutapnojo

prie mėsos atsargų. Geriau pasisaugoti. Ne kartą teko pasimokyti, kad visada verta pasisaugoti.

Buvęs Princas paskutinį sykį dėbtelėjo į Džesę blizgančiomis, beviltiškomis akimis, tada nulenkė galvą ir suleidęs dantis į vieną Džeraldo kiaušą nuplėšė nemažą gabalėlį. Ir tai dar ne pats šlykščiausias vaizdelis. Šlykščiausiai atrodė musių spiečius, pakilęs nuo savo maisto ir prieglobsčio vietos, kai šuo suleido dantis ir truktelėjo lavoną. Jų migdantis burzgesys baigė naikinti gyvybingąją, tikinčią išsigelbėjimu Džesės pusę, kuri buvo susijusi su širdyje glūdinčia viltimi.

Pastatęs sveikąją ausį, šuo gracingai kaip miuziklo šokėjas atsitraukė. Mėsos gabalas kabėjo nasruose. Tada bastūnas apsisuko ir išbėgo iš kambario. Dar šuniui nespėjus dingti, musės vėl apsėdo lavoną. Džesė atrėmė galvą į raudonmedžio galvūgalį ir užsimerkė. Ji meldėsi, bet šįkart ji meldė ne išsigelbėjimo, o kad Dievas pasiimtų ją pas save greitai ir neskausmingai, dar prieš nusileidžiant saulei ir į kambarį įžengiant išbalusiam ateiviui.

27

Kitos keturios valandos tapo pačiomis baisiausiomis Džesės Burlingeim gyvenime. Mėšlungis vis dažniau ir stipriau sutraukdavo raumenis, bet ne skausmas darė valandas tarp vienuoliktos ir trečios siaubingomis. Viskuo kaltas buvo Džesės proto užsispyrimas išlikti šviesiu ir nenugrimzti į tamsą. Ji dar mokykloje skaitė Alano Po apsakymą "Išdavikė širdis", tačiau tik dabar suprato pirmųjų eilučių pranašaujamą siaubą: "Nervingas! Tiesa, esu labai nervingas ir visada buvau, tačiau nesakykite, kad esu beprotis".

Beprotybė taptų išsigelbėjimu, bet, deja, ji neketino ateiti. Taip pat ir miegas. Mirtis nugalėtų juos abu - kaip ir tamsa. Džesė gulėjo ant lovos pusiau tikrovėje, pusiau sapne ir krūpčiojo iš skausmo, kai mėšlungis sutraukdavo raumenis. Svarbūs išliko tik mėšlungis ir svaiginantis sveikas protas. Visa kita, kas dėjosi už šio kambario, prarado prasmę. Džesei ėmė rodytis, kad už miegamojo ribų *nebėra* jokio pasaulio; visi žmonės sugrįžo atgal į centrinį vaidmenų paskirstymo biurą, o gamtos peizažas buvo sudėtas į dėžes lyg Rutos mėgiamų universiteto dramos būrelio vaidinimų dekoracijos.

Laikas virto šalta jūra, per kurią it krypuojantis ledlaužis slinko Džesės sąmonė. Balsai lyg vaiduokliai pasigirsdavo ir vėl išnykdavo. Daugelis iš jų kalbėjo iš Džesės galvos, tačiau Nora Kaligan prabilo iš vonios, o pokalbis su motina skambėjo koridoriuje. Motina norėjo pasakyti, kad Džesė niekada nebūtų atsidūrusi tokiame mėšle, jei būtų mokėjusi pasidėti drabužius į vietą.

- Jei man būtų mokėję po penkis centus už kiekvieną drabužį, ištrauktą iš kampo ir išverstą į gerąją pusę, dabar galėčiau nusipirkti Klyvlendo dujų tiekimo įmonę.

Motina dažnai kartodavo tai, tačiau Džesei tik dabar šovė į galvą mintis, kad nė vienas iš jų taip ir nepaklausė, kam jai reikia tos Klyvlendo dujų tiekimo įmonės.

Džesė ir toliau mankštinosi, mindama kojomis ir gniaužydama kumsčius, kiek jai leido antrankiai ir, žinoma, jėgos. Ji taip darė ne ruošdama kūną naujai išsivadavimo galimybei. Džesė pagaliau susitaikė su mintimi, kad kitos galimybės jau nėra. Kremo indelis buvo paskutinis šansas. Ji mankštinosi, kad šiek tiek sumažintų mėšlungio priepuolius.

Deja, Džesė vis tiek jautė, kaip šaltis kausto kojas ir rankas nelyginant ledo sluoksnis, nukritęs ant odos ir besismelkiantis gilyn į kūną. Ją apėmė ne mieguistumas, kokį jautė rytą, o aštrus šaltis, kokį dar paauglei teko iškentėti slidinėjant: nelemtos pilkos dėmės ant rankų ir blauzdos, kur antblauzdis buvo blogai užvyniotas; negyvos dėmės, kurių, atrodė, neįveiks net ugnies karštis. Džesė tikėjosi, kad šis šaltis pagaliau užgoš mėšlungį, ir mirtis taps visai gailestinga: atrodys, kad ji užmigo sniego pusnyje. Tačiau šaltis skverbėsi pernelyg lėtai.

Bėgo laikas, bet iš tikrųjų tai buvo ne jis, o nuolatinis informacijos srautas, einatis iš mieguistų pojūčių į klaikiai šviesų protą. Egzistavo tik miegamasis, už lango stūksantis gamtos peizažas (paskutinės dekoracijos, kurias irgi greitai supakuos scenos darbininkai), musių, pavertusių Džeraldą vėlyvuoju inkubatoriumi, zyzimas ir lėtas šešėlių žaismas ant grindų. Kartkartėmis mėšlungis įbesdavo varveklį į pažastis ar perverdavo plieninę adatą per dešinį šoną. Slenkant begalinei popietei, pilvą surėmė alkio spazmai, ėmė diegti pertemptas diafragmos sausgysles. Šis skausmas stingdė krūtinės raumenų plėvelę ir spaudė plaučius. Kiekvienam mėšlungio priepuoliui prasidėjus, Dže-

sė įsmeigdavo agonijos apimtas akis į atsispindinčias lubose ežero bangeles. Kojos ir rankos drebėjo, kai ji stengėsi kvėpuoti, kol skausmas sumažėdavo. Džesė jautėsi lyg iki kaklo palaidota šaltame, šlapiame cemente.

Alkis praėjo, bet troškulys liko. Dienai bėgant, Džesė suvokė, kad paprastas troškulys gali įvykdyti tai, ko nepavyks vis didėjančiam skausmui ir artėjančiai mirties galimybei: jis gali išvaryti ją iš proto. Vandens prašė ne tik gerklė, bet ir kiekviena kūno dalis. Net akių obuoliai kentė troškulį, todėl ežero bangelių atspindys ant lubų privertė Džesę sudejuoti.

Mąstant apie šiuos pavojus, erdvių kaubojaus baimė išnyko, tačiau dienai artėjant prie pabaigos į sąmonę vėl sugrįžo išbalęs ateivis. Džesė išvydo jo kontūrus šalia šviesios sąmonės pusės, ir nors sunku buvo jį detaliau įsivaizduoti (tik kūnas, plonas, sulysęs iki išsekimo), Džesė vis aiškiau matė nesveiką šypsnį ir iškrypusį ateivio veidą. Ausyse skambėjo duslus kaulų ir papuošalų šlamėjimas, kai ateivis imdavo naršyti po senovinį lagaminėlį.

Jis tikrai ateis jos pasiimti. Kai tik sutems. Miręs kaubojus, prašalaitis, meilės vaiduoklis.

Tu jį tikrai matei, Džese. Tai mirtis, ir tu ją matei kaip daugybė žmonių, kurie miršta vieniši. Visa tai gali lengvai perskaityti persikreipusiuose jų veiduose ir išsprogusiose akyse. Tu matei senąjį kaubojų - mirtį, ir šiąnakt, saulei nusileidus, jis būtinai sugrįš pas tave.

Po trečios valandos pakilo vėjas. Užpakalinės durys vėl ėmė be perstojo trinkčioti į staktą. Grandininis pjūklas nutilo, ir Džesė išgirdo, kaip į uolas plakasi vėjo sukeltos bangelės. Naro nesigirdėjo: turbūt jis nusprendė, kad jau pats metas skristi į pietus, arba paprasčiausiai persikėlė į tokią ežero dalį, kur nesigirdi klykiančios ponios balso.

Likau viena. Kol jis sugrįš.

Džesė nebesistengė įtikinti savęs, kad juodasis svečias - tik jos įaudrinta vaizduotė. Viskas nuėjo pernelyg toli.

Naujas mėšlungio priepuolis suleido aštrius dantis į kairiąją pažastį. Džesė susiraukė iš skausmo. Atrodė, kad kažkas šakutės smaigaliais bado jos širdį. Raumenys žemiau krūtinės įsitempė, o spindulinio rezginio nervai tarsi užsidegė it sausų šakų krūva. Tokio aštraus skausmo Džesė dar nebuvo patyrusi. Ji išsilenkė tartum jaunas mede-

lis, kūnas raitėsi, keliai pasikeldavo ir vėl nusileisdavo. Plaukai draikėsi į šalis. Džesė mėgino surikti, bet nepavyko. Akimirką jai toptelėjo, kad tai galas. Paskutinės konvulsijos, stiprios kaip šešių dinamito lazdelių, pritvirtintų prie granito luito, sprogimas, o tada jau viskas baigta, Džese.

Tačiau šis skausmas irgi praėjo.

Džesė pamažu atsipalaidavo ir įbedė akis į lubas. Šį kartą šokantys atspindžiai jos nebekankino, nes ji visą dėmesį buvo sukaupusi į nervų mazgelį truputį žemiau krūtinės, norėdama įsitikinti, ar skausmas tikrai atslūgsta, ar vėl įsižiebs iš naujo. Jis praėjo... bet nenorom, pažadėjęs netrukus grįžti. Džesė užmerkė akis ir ėmė melstis, kad Dievas atsiųstų miegą. Po tokio ilgo ir varginančio mirties laukimo užtektų ir trumpo snaudulio.

Miegas neatėjo, vietoj jo pasirodė Moliūgėlis, kaladėse surakinta mergaitė. Dabar ji buvo laisva kaip paukštis ir basa tapseno per kažkokio puritonų kaimo ganyklą. Aplinkui nieko nesimatė, todėl nereikėjo nuleisti akių žemyn, kad nemirktelėtų ar išsišieptų koks pro šalį einantis berniūkštis. Driekėsi tamsiai žalia pieva, o ant kitos kalvos (*tai turbūt didžiausia pasaulyje kaimo ganykla*, - pagalvojo Džesė) ganėsi avių kaimenė. Jau anksčiau girdėtas varpo gaudimas ir toliau monotoniškai skambėjo temstančiame danguje.

Moliūgėlis vilkėjo mėlynais flaneliniais naktinukais su geltonu šauktuku ant krūtinės - nelabai panašu į puritonišką aprangą, nors naktiniai dengė visą kūną nuo kaklo iki pėdų. Džesė pažino drabužį ir pralinksmėjo. Būdama dešimties dvylikos metų, Džesė su būtent šiais kvailais naktinukais sudalyvavo daugybėje naktinių vakarėlių, kol pagaliau neišmetė jų į šiukšlyną.

Moliūgėlio plaukai, dengę veidą, kai ji surakinta kaladėse klūpėjo nunarinusi galvą, buvo surišti tamsiai mėlyna aksomine juostele. Mergaitė atrodė labai laiminga, ir Džesė dėl to visai nenustebo. Juk jai pavyko išsilaisvinti. Džesė nepavydėjo, bet ji tiesiog troško jai pasakyti, kad laisve reikia ne tik džiaugtis, bet ir branginti, saugoti ir naudotis ja.

Pagaliau užmigau. Turėjau užmigti, nes juk tai - sapnas.

Dar vienas mėšlungio priepuolis, ne toks siaubingas kaip anas, sustingdė dešinės šlaunies raumenis, ir dešinė pėda kvailai nukaro ore. Džesė atmerkė akis ir išvydo miegamąjį, pilną ilgų, slankiojan-

čių šešėlių. Dar neatėjo *l'heure bleue**, kaip kad sako prancūzai, bet jau neilgai liko laukti. Ji girdėjo trinksinčias duris, užuodė savo prakaito ir šlapimo kvapą bei jautė bjaurų kvėpavimą. Laikas pajudėjo, tačiau ne *šoktelėjo*, kaip dažnai būna atsibudus po neplanuoto snaudulio. Ranka truputį daugiau atšalo, bet liko tokios pačios būsenos kaip ir anksčiau. Džesė nemiegojo ir nesapnavo... tačiau *kažką* vis tiek darė.

Galiu vėl tą patį pakartoti, - pagalvojo Džesė ir užmerkė akis. Ji grįžo į neaprėpiamus ganyklos plotus. Mergaitė su dideliu geltonu šauktuku tarp mažų krūtų rimtai ir meiliai spoksojo į ją.

Tu dar neišbandei vieno dalyko, Džese.

Netiesa, - Džesė tarė Moliūgėliui. *Aš viską išbandžiau, patikėk manimi. Ir žinai ką? Jei būčiau neišmetusi to prakeikto kremo indelio, kai mane išgąsdino šuo, būčiau ištraukusi kairę ranką iš antrankio. Tikra nelaimė, kad įėjo šuo. Arba nelemta karma. Nesvarbu, kas tai buvo, tačiau man vis tiek nepasisekė.*

Mergaitė priėjo arčiau. Žolė šlamėjo aplink nuogas jos kojas.

Ne kairę ranką ištraukti, Džese, o dešinę. Tai beveik nesąmonė, bet, patikėk manimi, tai tikrai įmanoma. Ir dabar svarbiausia nuspręsti, ar tikrai nori gyventi.

Žinoma, kad noriu gyventi!

Ji priėjo dar arčiau. Atrodė, kad pilkai mėlynos akys tuoj persismelks pro odą ir pasieks Džesės širdį.

Aš kažkodėl abejoju.

Tu gal iš proto išsikraustei? Negi manai, kad noriu likti čia prirakinta prie lovos, kai...

Džesė vėl atmerkė pilkai mėlynas savo akis. Jos siaubingai rimtai dairėsi aplinkui. Pastebėjo Džeraldą, persikreipusį tysantį ant grindų ir vėpsantį į lubas.

- Nenoriu būti prirakinta prie lovos, kai sutems ir ateivis sugrįš atgal, - tuščiame kambaryje ištarė Džesė.

Užsimerk, Džese.

Ji užsimerkė. Moliūgėlis stovėjo su senaisiais flaneliniais naktinukais ir ramiai žvelgė į ją. Džesė išvydo ir kitą mergaitę - riebią, spuoguota oda. Riebuilei taip nepasisekė kaip Moliūgėliui: ji neįsten-

---

* Melsvoji valanda *(pranc.)*.

gė išsivaduoti, nebent išsivadavimas būtų mirtis - jau prieš kurį laiką Džesė ėmė tikėti šia hipoteze. Riebuilė buvo išgąsdinta iki mirties, arba ją apėmė kažkoks priepuolis. Jos veidą nudažė juodai purpurinė tarsi vasaros audros debesis spalva. Viena akis išsprogo, o kita susiraukė lyg suspausta vynuogė. Iš burnos kyšojo kraujuojantis nuo įkandimų liežuvis.

Džesė drebėdama atsisuko į Moliūgėlį.

Nenoriu taip mirti. Kad ir kas atsitiktų, aš nenoriu taip mirti. Kaip tau pavyko išsilaisvinti?

Išslydau, - iškart atsakė Moliūgėlis. *Išslydau iš velnio rankų ir nučiuožiau į Pažadėtąjį dangų.*

Džesė supyko.

Argi negirdėjai, ką tau sakiau? Aš išmečiau prakeiktą "Nivea" kremo indelį! Įėjo šuo, aš išsigandau ir jį išmečiau! Kaip aš...

Nes prisiminiau saulės užtemimą, - rimtai kalbėjo Moliūgėlis, tarsi ją erzintų kažkokios bereikšmės visuomenės normos: tu padarai reveransą, aš nusilenkiu, ir mes susikimbame už rankų. *Aš prisiminiau saulės užtemimą ir įvykius verandoje. Ir tau siūlyčiau prisiminti. Tai vienintelė išsigelbėjimo galimybė. Nebegali pabėgti, Džese. Turi atsigręžti ir pasitikti teisybę.*

Tik tiek? Džesė pajuto, kaip ją užlieja pykčio ir nusivylimo banga. Akimirkai vėl sugrįžo viltis, bet juk nebuvo jokios kitos išsigelbėjimo galimybės.

Tu nesupranti, - atsakė ji Moliūgėliui. *Mes abi praėjome šitą kelią. Sutinku, kad tai, ką padarė mano tėvas tada, kažkaip susiję su dabartine mano padėtimi. Bet kam gi vėl išgyventi tą patį skausmą, kai prieš akis dar laukia daugybė kančių, kol pagaliau Dievui nusibos mane kankinti, ir jis leis amžiams užmerkti akis?*

Moliūgėlis neatsakė. Maža mergaitė mėlynais naktiniais marškiniais, kuri kažkada irgi buvo Džesė, išnyko. Po akių vokais it juodas ekranas po kino seanso šmėžavo tamsa, tad Džesė atsimerkė ir apsidairė po kambarį, kuriame jai lemta numirti. Žvilgsnis skriejo nuo vonios durų prie batikinio drugelio, nuo drugelio prie komodos, nuo komodos prie vyro lavono, aplipusio tingiomis rudeninėmis musėmis.

- Liaukis, Džese. Prisimink saulės užtemimą.

Akys išsiplėtė. Balsas buvo *tikras,* tarsi sklistų ne nuo vonios, koridoriaus ar iš pačios Džesės, o iš kambario oro.

- Moliūgėli? - sukrenkštė Džesė.

Ji pabandė dar pasėdėti, tačiau baisus mėšlungis nudiegė pusiaują, ir Džesė turėjo atsiremti į galvūgalį bei palaukti, kol skausmas aprims.

- Moliūgėli? Ar tai tu?

Akimoju Džesei pasigirdo, lyg kažkas tartų žodžius, bet ji nesugebėjo jų suprasti. Po to viskas dingo.

Prisimink saulės užtemimą, Džese.

- Nėra ten jokių atsakymų, - sumurmėjo ji. - Tik skausmas, klaikumas ir... ir kas gi dar?

Senasis Adomas. Žodžiai iškilo mintyse natūraliai, ištraukti iš kažkokių pamaldų, kurių ji nuobodžiai klausėsi, dar būdama maža mergaitė. Ji sėdėjo tarp tėvo ir motinos ir tabaluodama kojomis stebėjo, kaip krintanti pro langą saulės šviesa atsispindi ant jos baltų odinių batelių. Žodžiai, įstrigę ir pasilikę pasąmonėje. *Senasis Adomas* - štai ir viskas. Tėvas, kuris pusiau sąmoningai stengėsi pasilikti su savo gražute maža dukrele, manydamas, kad *nieko čia tokio, kad niekas nebus įskaudintas.* Tada prasidėjo saulės užtemimas, o ji atsisėdo jam ant kelių, vilkėdama per maža ir per siaura vasarine suknele, ta pačia, kurią apsivilkti paprašė tėvas - ir kas turėjo įvykti, įvyko. Tik trumpi geidulingi santykiai, sugėdinę ir sugluminę juos abu. Jis išsiliejo tiesiai ant jos apatinių kelnaičių - tikrai netinkamas tėveliui elgesys, ir tikrai ne tokia situacija, kurias nagrinėja vaikiški filmukai, bet...

Bet geriau pažvelgti įvykiams į akis, - mąstė Džesė. *Nieko rimta man neatsitiko... palyginti su tuo, kas atsitinka kiekvieną dieną. Mano tėvas nebuvo pirmasis aukštuomenės atstovas, tvirkinęs savo dukrą, o aš nebuvau pirmoji dukra, radusi dėmę ant apatinių kelnaičių. Aišku, tai nieko nepateisina, tačiau tai reiškia, kad viskas jau seniai praeityje, ir kad galėjo būti dar blogiau.*

Taip. Džesė mielu noru būtų viską pamiršusi, nei dar kartą išgyvenusi tuos įvykius, kad ir ką Moliūgėlis sakytų. Lai viskas išnyksta tamsoje, kuri ateina per saulės užtemimą. Juk Džesei dar daug teks iškentėti, kol pagaliau į šį dvokiantį, pilną musių kambarį atslinks mirtis.

Džesė užmerkė akis ir išsyk nosyje pajuto tėvo odekolono ir nervingo prakaito kvapą; taip pat kietą daikčiuką, besitrinantį į jos apačią, ir sunkų tėvo kvėpavimą, jai muistantis ant kelių. Džesė jautė,

kaip tėvo ranka užkrenta jai ant krūtinės. Ji paklausė, ar viskas gerai. Tėvas pradėjo taip tankiai kvėpuoti. Marvinas Gėjus bliovė per radiją: "Taip, kartais myliu per stipriai, sako mano draugai, bet aš tikiu... aš tikiu... kad taip ir reikia moterį mylėti..."

Ar tu mane myli. Moliūgėli?

Žinoma...

Tada dėl nieko nesijaudink. Aš niekada tavęs neįskaudinčiau.

Kita tėvo ranka ėmė slinkti jos nuoga šlaunimi, atitraukdama suknelę.

Noriu...

- Noriu būti mielas tau, - sumurmėjo Džesė, pasislinkdama dar arčiau galvūgalio. Jos veidas išblyško. - Štai ką jis pasakė. O, gerasis Viešpatie, jis taip ir pasakė.

"Visi žino... ypač jūs mergaitės... kad meilė gali būt liūdna, tad mano dvigubai liūdnesnė..."

Bet aš nežinau, ar to noriu, tėveli... Aš bijau išsideginti akis.

Tau dar liko dvidešimt sekundžių. Todėl nesijaudink. Ir nesisukinėk.

Tuomet pokštelėjo kelnaičių guma - ne jos, o tėvo - ir senasis Adomas išslydo į laisvę.

Nors organizmas buvo beveik visiškai išdžiūvęs, ašara išriedėjo iš kairės akies ir nubėgo skruostu.

- Aš tai darau. Aš prisimenu. Tikiuosi, tu patenkinta.

Taip, - atsakė Moliūgėlis, ir nors Džesei nepavyko jos išvysti, ji vis tiek jautė, kaip Moliūgėlis stebi ją meiliomis akimis. *Bet tu nuėjai per toli. Sugrįžk truputį. Tik truputį.*

Džesė atsiduso nuo palengvėjimo, supratusi, kad Moliūgėlis ragina ją prisiminti ne tai, kas atsitiko tvirkinimo metu ar iškart po jo, o prieš visa tai...

Tad kam gi prisiminti likusią to šlykštaus seno įvykio dalį?

Atsakymas buvo gana aiškus. Nesvarbu, ar nori suvalgyti vieną, ar dvidešimt sardinių, vis tiek teks atidaryti konservų dėžutę ir pažvelgti į jas visas; vis tiek teks užuosti tą siaubingą žuvies taukų kvapą. Be to, sena istorija tikrai nenuvarys Džesės į kapus. Antrankiai tikrai galėtų, bet tik ne seni prisiminimai, nors ir skaudūs. Laikas baigti dejones ir eiti prie reikalo. Laikas rasti tai, ką Moliūgėlis turėjo omeny.

Sugrįžk į laiką, prieš jam pradėjus netinkamai tave liesti. Sugrįžk atgal prie priežasties, kodėl jūs likote dviese. Sugrįžk prie saulės užtemimo.

Džesė stipriau užmerkė akis ir sugrįžo atgal.

28

Moliūgėli? Ar viskas gerai?

Taip, bet... truputį baisoka.

Nebūtinai reikėjo žiūrėti pro reflektorių, idant suprastum, jog užtemimas prasidėjo. Diena temo, tarsi debesis būtų užstojęs saulę. Tačiau tamsa sklido iš kitur, kadangi aplink nesimatė jokių debesų.

Taip, - atsakė jis. Džesė dėbteli į tėvą ir supranta, kad jis nejuokauja. *Nori atsisėsti man ant kelių?*

Galiu?

Žinoma.

Džesė užsiropčia jam ant kelių. Jai patinka tėvo artumas, šiluma ir saldus kvapas, nes temstantis dangus pasirodo esąs truputį baisesnis, nei įsivaizdavo Džesė. Labiausiai ją gąsdina verandoje nykstantys jųdviejų šešėliai. Džesė niekada nematė ir turbūt daugiau nepamatys, kaip jie keistai tirpsta. Ji prisiglaudžia prie tėvo, patenkinta (bent jau šią baugią akimirką), kad yra mažas Moliūgėlis, o ne paprasta senutė Džesė - per aukšta, per daug nerangi... per daug girgždanti.

Ar galiu pasižiūrėti pro aprūkusį stiklą?

Dar ne. Jo sunki ir šilta ranka paliečia Džesės šlaunį. Ji uždeda savąją ant jo, atsisuka ir išsišiepia.

Tai labai jaudina.

Taip. Taip, Moliūgėli. Netgi daugiau, nei aš įsivaizdavau.

Džesė vėl pasimuisto, norėdama surasti patogesnę poziciją, nes kietas tėvo daiktas tebesispaudžia iš apačios. Tuo tarpu jis įkvepia oro, beveik nepraverdamas lūpų.

Tėti? Gal aš per sunki? Ar tau skauda?

Ne. Viskas gerai.

Ar galiu pasižiūrėti pro stikliuką?

Dar ne, Moliūgėli. Bet jau greitai.

Pasaulis nebeatrodo, lyg saulę būtų užgožęs debesis. Panašu, kad vidury baltos dienos atslinko sutemos. Džesė išgirsta pelėdos ūkavi-

mą miške ir nusipurto. Debė Reinolds baigia dainuoti per WNCH radijo stotį. Tuoj didžėjaus intarpą pakeis Marvinas Gėjus.

Pažvelk į ežerą!

Kai Džesė nukreipia akis ežero link, išvysta visą pasaulį užgožusias sutemas, visas ryškias gamtos spalvas pavertusias blyškiomis pastelinėmis. Ji nusipurto ir taria tėvui, jog baugu. Jis atsako, esą nereikia būti tokiai išsigandusiai, nes tada negalės juo pasidžiaugti. Šį sakinį Džesė atidžiai išnagrinės daug vėliau, norėdama surasti dvigubą prasmę. O dabar...

Tėti? Tėveli? Ji dingo. Ar galiu...

Taip. Dabar gali. Bet kai liepsiu liautis, baik žiūrėti. Ir jokių ginčų. Sutarta?

Tėvas paduoda jai tris draugėn sudėtus aprūkyto stiklo gabaliukus. Tačiau pirma įteikia virtuvinę pirštinę, nes išpjovė stikliukus iš senojo lango, o pjaustyti nelabai temokėjo. Žvelgdama į pirštinę, Džesė staiga sugrįžta dar labiau į praeitį ir išgirsta tėvą tariant žodžius: *Man betrūksta...*

29

- ...kad grįžusi namo mama rastų raštelį, bylojantį...

Balsu ištarusi šiuos žodžius, Džesė žaibiškai atmerkė akis. Jos iškart nukrypo į tuščią Džeraldo stiklinę, stovinčią ant lentynos, visai netoli antrankio, prirakinusio riešą prie lovos stulpelio. Ne kairį riešą, o dešinį!

... raštelį, jog išvežiau tave į ligoninę prisiūti kelis pirštus.

Pagaliau Džesė suprato, ką Moliūgėlis bandė jai pasakyti. Atsakymas neturėjo nieko bendra su senuoju Adomu ar silpnu ir sūriu dėmės ant medvilninių apatinių kelnaičių kvapu. Jis slypėjo tuzine stiklo šukių, išpjautų iš senojo lango. Džesė išmetė "Nivea" kremo indelį, bet liko dar vienas patepimo būdas nučiuožti tiesiai į Pažadėtąjį dangų. Kraujas. Jis visada slidus kaip riebalai, kol nesukrešėja.

Velniškai skaudės, Džese.

Žinoma, kad velniškai skaudės. Džesė kažkur skaitė ar girdėjo, kad riešuose mažiau nervų nei kur kitur kūne, todėl persipjauti venas ties riešu, ypač įkišus ranką į karštą vandenį, buvo vienas priimtiniau-

sių savižudybės būdų dar Romos imperijos laikais. Beje, ji ir taip jau pusiau apmirusi.

- Pirmiausia aš turėjau būti pusiau apmirusi jau tada, kai leidau Džeraldui mane prirakinti, - sukrankė Džesė.

Jei įsipjausi per giliai, nukraujuosi kaip ir tie senieji romėnai.

Tiesa. Bet jei visai neįsipjaus, mirs nuo traukulių ar troškulio... arba kai jos draugas su pilnu kaulų lagaminėliu pasirodys tarpduryje.

- Gerai, - tarė ji. Širdis daužėsi krūtinėje. Džesė pagaliau prablaivėjo. Laikas ėmė bėgti lyg sugrįžęs į pagrindinę liniją traukinys.

- Gerai, įtikinot mane.

Paklausyk, - ūmai tarė balsas. Džesė su nuostaba suprato, kad Ruta ir Pavyzdingoji Žmonelė kalba kartu. *Atidžiai paklausyk, Džese.*

- Klausau.

Ji ir toliau spoksojo į stiklinę, vieną iš dvylikos, pirktų "Sears" parduotuvėje prieš trejus ar ketverius metus. Šešios ar aštuonios tokios jau sudužo. Greitai duš dar viena. Džesė nurijo seiles ir susiraukė, nes, atrodė, bando nuryti į flanelę susuktą akmenį.

- Patikėkit manimi, aš jūsų atidžiai klausau.

Puiku. Nes pradėjus šį pavojingą reikalą, sustoti nebebus kada. Reikia veikti labai greitai, nes tavo organizme praktiškai nebeliko vandens. Ir atsimink, jei nepavyks...

- ... viskas bus gerai, - užbaigė Džesė.

Argi ne taip? Situacija išties dėkinga. Ji nepageidavo mirtinai nukraujuoti, bet jau geriau šitaip, nei nesibaigiantys mėšlungio priepuoliai ar troškulys. Geriau nei jis, nei ta *būtybė*, haliucinacija ar dar kas nors.

Džesė išdiūvusiu liežuviu aplaižė sukepusias lūpas. Į galvą lindo trikdančios mintys. Ji pabandė surikiuoti jas į eilę, kaip ir prieš bandydama pasiekti kremo indelį, dabar be jokios naudos besivoliojantį ant grindų. Mąstyti darėsi vis sunkiau. Džesė girdėjo

(*Tereikia riebalais save ištept*)

pokalbio nuotrupas, užuodė tėvo odekolono kvapą, jautė kietą daiktą, besispraudžiantį prie jos iš apačios. Staiga ji išvydo Džeraldą, kuris kreipėsi į ją, nepajudėdamas iš savo vietos ant grindų. *Jis sugrįš, Džese. Tu jo niekaip nesustabdysi. Ir jis gerokai tave pamokys, mano išdidi gražuole.*

Džesė žvilgtelėjo į Džeraldą, tada vėl grįžo prie stiklinės. Džeraldas žiauriai šypsojosi šuns dar nepaliesta veido dalimi. Džesė vėl pabandė susikaupti, ir pagaliau mintys ėmė rikiuotis į eilę.

Apie dešimt minučių ji keletą sykių tikrino kiekvieną žingsnį, nors veiksmų eiga, kad ir labai rizikinga, nebuvo pernelyg sudėtinga. Džesė mintyse surepetavo kiekvieną judesį, bandydama surasti nors mažiausią klaidelę, kuri galėtų kainuoti jai gyvybę. Klaidų nebuvo. Tik veikti reikėjo labai greitai, kol kraujas dar nepradėjo krešėti. Finalas žadėjo būti dvejopas: arba greitas išsigelbėjimas, arba sąmonės netekimas ir mirtis.

Džesė dar kartą apžvelgė visus būsimus veiksmus, lyg mezginyje būtų ieškojusi pabėgusių akių. Tuo metu saulė slinko vakarop. Užpakalinėje verandoje gulėjęs šuo atsikėlė, palikdamas gulėti apgraužtą kremzlę, ir palengva patraukė miškų link. Buvęs Princas vėl pajuto juodojo kvapo dvelksmą.

30

Dvylika-dvylika-dvylika mirksėjo laikrodis, tačiau, kad ir kiek būtų valandų, vis tiek atėjo metas.

Ir dar vienas dalykas. Tu pagaliau sukaupei mintis, todėl nepaleisk vadžių, nes jei išmesi tą prakeiktą stiklinę ant grindų, tada tau galas.

- Nesiartink, šunie! - suriko Džesė, dar nežinodama, kad šuo jau prieš kurį laiką nusliūkino miško link.

Ji dar minutėlę pasvyravo, norėdama pasimelsti, bet po to nusprendė, jog jau prisimeldė iki valios. Dabar Džesė galėjo pasikliauti tik savo balsais... ir savimi.

Ji pakėlė dešinę ranką ir pabandė sugriebti stiklinę, tačiau ne taip atsargiai kaip anksčiau. Džesės pusė, kuri žavėjosi Ruta Neari, suprato, jog šis darbas nereikalauja atsargumo. Svarbiausia stiklinę sudaužyti.

Privalau būti tikra samurajė, - pagalvojo Džesė ir nusišypsojo.

Ji rankomis suspaudė anksčiau taip sunkiai pasiekiamą stiklinę, akimirką smalsiai ją apžiūrėjo lyg sodininkas, atradęs naują hibridą tarp augančių žirnių ar pupų, ir ją pakėlė. Džesė užmerkė akis, norė-

dama apsaugoti jas nuo šukių, ir tada trenkė stilinę į lentyną kaip kokį virtą kiaušinį. Dūžtančios stiklinės garsas buvo absurdiškai pažįstamas ir *įprastas*, niekuo nesiskiriantis nuo kitų stiklinių, iškritusių jai iš rankų plaunant indus ar netyčia nustumtų alkūne nuo stalo. Toks pat senasis *trenksmas*. Joks skambtelėjimas neišdavė fakto, kad dabar Džesė rizikuoja gyvybe, drauge norėdama ją išgelbėti.

Vienintelis stiklo krislelis užkrito jai ant kaktos. Kita didelė šukė trenkėsi į grindis. Džesė tvirtai suspaudė lūpas, laukdama, kol skausmas nutvilkdys aplink stiklinę sugniaužtus pirštus. Tačiau skausmo nepajuto. Džesė jautė tik silpną spaudimą ir dar silpnesnį karštį. Nieko rimta, palyginti su mėšlungiu, kankinusiu ją ištisas valandas.

Stiklinė laimingai sudužo. Argi aš pagaliau nenusipelniau nors trupučio laimės?

Tada Džesė pakėlė galvą ir išvydo visai ne tokį reginį. Tamsiai raudoni kraujo lašai sunkėsi iš nykščio ir dar trijų pirštų, tik mažylis liko sveikas. Stiklo šukės sulindo į nykštį, smilių ir didįjį pirštus. Jų apmirimas ir turbūt šukių aštrumas sulaikė skausmą, tačiau pirštai vis tiek buvo subadyti. Džesei bežiūrint, dideli kraujo lašai ėmė lašėti ant čiužinio, palikdami ten dar tamsesnes dėmes.

Siauručių stiklo šukelių, styrančių iš dviejų vidurinių pirštų, vaizdas supykino Džesę, ir ji vos nesusivėmė, nors ir nebuvo iš ko vemti.

Štai ir tapai samuraje, - pasišaipė vienas iš NSO balsų.

- Bet tai juk mano pirštai! - suriko Džesė. - Argi nematai? Tai mano pirštai!

Ji sulaikė kylančią paniką ir vėl sutelkė dėmesį į vis dar delne likusią stiklo šukę. Tai buvo koks ketvirtis stiklinės, suskilęs į dvi dalis ir užsibaigiantis smaigaliu. Jis kraupiai spindėjo saulės šviesoje. Sėkmingas dūžis... galbūt. Jei tik Džesė nepraras drąsos. Šis stiklo smaigalys Džesei atrodė panašus į fantastinį pasakų ginklą: į siaurą rytietišką kardą, priklausantį karingai fėjai.

Tavo protas nuklydo į lankas, brangute, - tarė Moliūgėlis. *Argi gali sau leisti tokį malonumą?*

Žinoma, ne.

Džesė atsargiai padėjo ketvirtį stiklinės ant lentynos, kad prireikus galėtų iškart pasiekti. Saulė atsispindėjo šukės smaigalyje. Džesė pagalvojo, kad jis puikiai atliks savo darbą, jei tik ji ne per smarkiai

jį užguls. Kitu atveju šukė nukris ant grindų, arba aštrusis smaigalys paprasčiausiai nulūš.

- Būk atsargi, - tarė ji. - Ir nieko blogo neatsitiks. Apsimesk...

Mintis neatrodė

(*tu pjaustai jautienos kepsnį*)

labai naudinga, todėl Džesė be ceremonijų ją nutraukė. Ji pakėlė dešinę ranką, ištiesė ją, kol antrankio grandinė išsitempė, o riešas atsidūrė kaip tik virš spindinčios šukės smaigalio. Džesė tiesiog troško nušluoti šukę ant žemės, tačiau nedrįso. Tik jau ne po tokio atsitikimo su "Nivea" kremu. Jei Džesė netyčia numestų aštriąją šukę ant grindų arba nulaužtų smaigalį, jai tektų paberti ant lentynos mažus likučius. Tokia atsarga atrodė nereali, bet net sekundės dalį ji neatmetė jos būtinumo. Jei Džesė trokšta išsivaduoti, prireiks daugiau kraujo nei dabar kad bėga iš jos pirštų.

Daryk viską pagal planą, Džese... ir nedrebėk iš baimės.

- Nedrebėti iš baimės, - dusliu balsu pritarė Džesė.

Ji išskėtė pirštus ir papurtė riešą, bandydama atsikratyti įsmigusių šukių. Jai beveik pavyko. Liko tik krislelis, giliai įsmigęs po nykščio nagu. Džesė nusprendė, kad to pakaks, ir perėjo prie kito etapo.

Tu iš proto išsikraustei, - sumišo nervingas balsas. Džesė puikiai jį pažinojo, nes jis priklausė jos motinai. *Aš visai nesistebiu, nes taip elgiasi tik Džesė Mahout. Bet pagalvok apie tai, Džese. Kam pjaustyti save, o po to galbūt mirtinai nukraujuoti? Vis tiek kas nors tave ras ir išgelbės - nėr kitos kalbos. Mirti vasarnamyje? Ir dar antrankiais prirakintai? Tikra kvailystė! Tad nors šįsyk nepaklusk savo varganai prigimčiai, Džese. Nepjaustyk savęs! Nedaryk to!*

Štai tikroji jos motina! Ji norėjo, kad Džesė patikėtų jos meile ir sveiku protu, o ne paslėpta pagieža. Ir nors moteriškė sugebėjo šiek tiek mylėti, Džesė iki šiol manė, kad tikroji Selė Mahout yra toji moteris, kuri vieną gražią dieną pasirodė Džesės kambaryje, šveitė į ją aukštakulnių batelių porą ir be jokio pasiaiškinimo pasišalino.

Beje, motina melavo. *Bailiai* melavo.

- Ne,- tarė Džesė. - *Neketinu* patikėti tavo žodžiais. Niekas pas mane neateis... nebent vakarykštis vyrukas. Tad nėra ko drebėti iš baimės.

Taip tarusi, Džesė nuleido dešinį riešą ant spindinčios stiklo šukės.

31

Džesei būtinai reikėjo stebėti savo veiksmus, nes iš pradžių ji nieko nepajuto: ji galėjo persipjauti riešą ir podraug jausti vien silpną spaudimą bei šilumą. Džesė atsiduso pastebėjusi, kad sudaužė stiklinę tinkamoje vietoje ant lentynos, kur niekas neuždengė vaizdo. (*Pagaliau ir man nusišypsojo laimė*! - sarkastiškai burbtelėjo viena jos proto dalis).

Atlenkusi delną, Džesė prispaudė vidinę riešo dalį (būrėjos iš delno vadina ją Fortūnos apyrankėmis) prie šukės briaunos. Ji susidomėjusi stebėjo, kaip smaigalys įsirėžia į odą ir pagaliau ją praduria. Džesė ir toliau spaudė riešą, o šis vis giliau skverbėsi į stiklą. Žaizda paskendo kraujyje.

Iš pradžių Džesė nusiminė. Stiklinis kablys nesukėlė kraujo fontano, kokio ji tikėjosi (ir bijojo). Tačiau smaigalys pradūrė arčiausiai odos paviršiaus esančią veną, ir kraujas ėmė bėgti daug greičiau. Ne pulsuojančiu fontanu, o nenutrūkstama it vanduo iš krano srove. Turbūt smaigalys sulindo dar giliau, nes srovė virto potvyniu. Kraujas pasipylė ant lentynos ir rankos. Trauktis nebebuvo kur. Dabar reikėjo eiti tik į priekį.

Bent jau patrauk ranką, - suklykė motinos balsas. *Jau ir taip giliai įsipjovei*! *Nedelsiant patrauk*!

Viliojantis pasiūlymas, bet Džesė manė, kad reikalas dar nebaigtas. Ji suprato, kad jos išsivadavimas priklausys ne tik nuo kraujo. Vien kraujo nepakaks.

Džesė lėtai pasukiojo riešą. Dabar ji pajuto keistą perštėjimą delne, tarsi būtų įsipjovusi mažą, bet netikėtai atgijusį nervų mazgelį. Didysis ir bevardis pirštai it negyvi palinko į priekį. Pirmieji du ir nykštys nervingai lankstėsi. Apmirusi Džesė stebėjo, kaip siaubingai atrodė šie sau padarytos žalos ženklai. Tų dviejų sugrubusių lyg du mažučiai lavonėliai pirštų vaizdas baugino labiau nei tekantis kraujas.

Staiga siaubą ir karščio su spaudimu jausmą nustelbė naujas mėšlungio priepuolis, sutraukęs Džesei šoną. Jis negailestingai smelkėsi, versdamas Džesę išsitiesti. Ji su įtūžiu bandė pasipriešinti. Džesė *neturėjo teisės* pajudėti, nes, be abejo, būtų numetusi tariamą pjovimo įrankį.

- Tau nepavyks, - pro sukąstus dantis iškošė ji. - Palik mane ramybėje, bjaurybe.

Džesė stengėsi nenukrypti į šoną ir per stipriai neužgulti trapios stiklo šukės, kad ši nenukristų ant grindų ir jai nereikėtų ieškoti kito, mažiau tinkamo, įrankio. Tačiau jei mėšlungis apims ir dešinę ranką, kaip kad ir atrodė...

- Ne, - sudejavo Džesė. - Išnyk! Ar girdi mane? Nešdinkis iš mano kūno!

Ji laukė, nors negalėjo sau leisti daryti pertrauką, tačiau kito kelio nebuvo. Džesė girdėjo, kaip kraujo lašai nuo galvūgalio viršaus tiška ant grindų, ir matė, kaip mažos kraujo srovelės varva nuo lentynos. Ji pasijuto tartum auka iš siaubo filmo.

Negali ilgiau laukti, Džese, - užsipuolė Ruta. *Laikas baigiasi*!

Mano laimė, o ne laikas baigiasi. Beje, aš jos niekada per daug ir neturėjau, - atkirto Džesė.

Šią akimirką mėšlungio priepuolis šiek tiek atslūgo, arba Džesei pavyko save apgauti. Klykdama iš skausmo, ji pasuko ranką antrankio viduje, nes mėšlungis vėl suleido savo karštas žnyples į pusiaują. Tačiau Džesė tęsė savo darbą, perrėždama ir viršutinę riešo dalį. Minkšta apatinė dalis iškilo į viršų, ir Džesė susidomėjusi stebėjo, kaip springdamos tamsiai raudonu krauju prasižioja ir išsišiepia Fortūnos apyrankės. Ji suvarė stiklo šukę kiek galima giliau į viršutinę riešo dalį, vis dar kovodama su mėšlungiu, sutraukusiu krūtinės apačią. Tada pakėlė ranką. Kraujas aptaškė kaktą, skruostus ir nosį. Stiklo šukė trenkėsi į grindis, fėjos kardelis nulūžo, tačiau Džesei tasai neberūpėjo - jis jau atliko savo darbą. Dabar teliko įsitikinti, ar pavydus antrankis pagaliau leis riešui išslysti.

Mėšlungis smarkiai nudiegė šoną ir ėmė slopti. Džesei jis taip pat neberūpėjo kaip ir buvęs stiklinis skalpelis. Ji jautė, kaip susitelkęs ties dešine ranka protas tiesiog dega lyg sakais aplipęs deglas. Džesė tyrinėjo ranką auksinėje vakarėjančios saulės šviesoje. Pirštai buvo tirštai aplipę sukrešėjusiu krauju. Nuo riešo ranka tekėjo ryškiai raudonų dažų srovelės. Antrankio kontūrai tik kartais išlįsdavo iš bendro potvynio konteksto - o tai jau visai neblogai. Džesė iškėlė ranką ir patraukė ją žemyn, kaip jau buvo mėginusi porą kartų. Antrankis slydo... labiau negu bet kada... ir vėl užstrigo. Jį sustabdė tie patys kauliukai žemiau nykščio.

- *Ne*! - suklykė Džesė ir dar smarkiau patraukė riešą. - *Aš atsisakau taip mirti*! *Ar girdi mane? AŠ ATSISAKAU TAIP MIRTI*!

Antrankis giliai įsirėžė į mėsą, ir akimirką Džesei pasirodė, kad jis pajudės tik tuomet, kai policininkas su cigarete dantyse nuims jį nuo lavono. Niekas *nesugebės* pajudinti antrankio: nei dangaus princai, nei pragaro galiūnai.

Karštis nutvieskė riešo viršų, ir antrankis šiek tiek pajudėjo. Sustojo ir vėl truputėlį pasislinko į viršų. Karštas, pulsuojantis dilgčiojimas lyg apyrankė apglėbė visą riešą, nelyginant Džesę būtų užpuolęs alkanų raudonųjų skruzdžių būrys.

Antrankis judėjo, nes kartu slydo ir oda: panašiai kaip važiuoja ant kilimėlio gulintis sunkus daiktas, patraukus patį kilimėlį. Žaizda ant riešo išsiplėtė, o išsivertusios sausgyslės sudarė raudoną apyrankę. Oda riešo viršuje susiglamžė ir ėmė slinkti antrankio priešaky. Dabar prieš Džesės akis stojo subrukto, prispausto prie kojūgalio užkloto vaizdas.

Aš lupu odą nuo savo rankos, - mąstė Džesė. *O Viešpatie, aš lupu odą nuo rankos, tarsi tai būtų apelsino žievelė.*

- Paleisk mane! - ji riktelėjo antrankiui. Antrankis staiga tapo šlykščia gyva būtybe su daugybe dantų kaip ungurys ar pasiutusi žebenkštis.

- *Kodėl negali paprasčiausiai manęs paleisti*?

Antrankis pakilo aukščiau nei per praėjusius bandymus, tačiau iki visiškos laisvės vis tiek tebetrūko ketvirčio (o gal tik aštuntadalio) colio. Kruvinas plieno žiedas buvo įsirėžęs į perpus be odos ranką. Žaizdoje spindėjo slyvos spalvos sausgyslių rezginiai. Rankos viršus priminė kalakuto šlaunelę, nuo kurios ką tik kažkas nulupo odą. Pastovus spaudimas žemyn dar labiau išplėtė žaizdą, atverdamas krauju pasruvusią bedugnę. Džesei šovė mintis, kad galų gale ji nutrauks ranką. Antrankis vėl užstrigo ir nebepajudėjo iš vietos.

O kaipgi kitaip, Džese? - suriko Moliūgėlis. *Pažvelk į jį. Ar nematai, kaip susibruko oda? Jei tik galėtum ją ištiesinti...*

Džesė vėl nustūmė antrankį ant riešo. Tada, kol rankos nesutraukė mėšlungis, dar kartą patraukė ją iš visų dar likusių jėgų. Skausmas užliejo ranką, kai antrankis nuslydo nuoga mėsa. Nulupta oda kabėjo tarp mažylio ir nykščio. Minutėlę ji sustabdė antrankį, bet po to palindo po plienu. Liko tik praslysti pro kauliukus žemiau nykščio, tačiau antrankis nė trupučio nepajudėjo iš vietos.

Viskas, - dingtelėjo Džesei. *Galim gesinti šviesą.*

Jai jau norint atpalaiduoti skaudamą ranką, antrankis pasinaudojo paliktu mažu tarpeliu, nuslydo pirštais ir trenkėsi į lovos stulpelį. Viskas įvyko taip netikėtai, kad iš pradžių Džesė nesuspėjo suvokti, kad ji laisva. Ranka iš žmogui priklausančio įrankio vėl virto gyva Džesės kūno dalimi. Ranka vėl buvo laisva.

Laisva.

Džesė žvelgė tai į tuščią antrankį, tai į sumaitotą plaštaką ir pagaliau ėmė suprasti. *Dabar ranka panaši į paukštelį, įskridusį į gamyklos turbiną ir išspjautą pro kitą jos galą*, - mąstė Džesė. *Bet antrankio nebėra. Tikrai nebėra.*

- Negaliu patikėti, - sušvokštė ji. - Po velnių, negaliu patikėti.

Liaukis, Džese. Tau reikia paskubėti.

Džesė atsipeikėjo. Paskubėti? Taip, be abejo. Ji nenutuokė, kiek neteko kraujo - gal kokią pintą, sprendžiant iš permirkusio čiužinio ir nuo lovos skersinių lašančių srovelių - tačiau jei neteks dar daugiau, mirtinai nukraujuos. Kelionė nuo sąmonės praradimo iki mirties bus labai trumpa: tas pat, kaip persikelti keltu per siaurutį upeliuką.

Ne, šito tai jau nebus, - pagalvojo Džesė. Džiugu, kad ji kalbėjo savuoju balsu. *Aš ne tam perėjau šį kraupų pragarą, kad išsitiesčiau negyva ant grindų. Esu tikra, kad kontrakte nėra tokio punkto.*

Gerai, bet tavo kojos...

To nereikėjo nė priminti. Džesė nestovėjo ant kojų daugiau nei visą parą, todėl kvaila būtų iškart pasikliauti jų jėga, nors ir kaip ji stengėsi jas pramankštinti. Kojas gali sutraukti mėšlungis, arba jos net gali atsisakyti vaikščioti. Bet, kaip sakoma, geriau iš anksto apsidrausti. Žinoma, per visą savo gyvenimą Džesė prisiklausė daugybės patarimų, tačiau nė viena laida ar žurnalas niekada nemokė tokių dalykų, kokius jai ką tik teko išgyventi. Bet Džesė bus kiek tik galima atsargesnė, nors laiko liko ne tiek jau daug.

Ji pasisuko į kairę. Dešinė ranka vilkosi iš paskos kaip aitvaro uodega ar seno automobilio išmetamųjų dujų vamzdis. Džesė jautė tik riešo viršų, kadangi išsivertę sausgyslės degė iš skausmo. Rankos noras atsiskirti nuo likusio kūno varė iš proto, bet visą tai užgožė vilties ir triumfo banga. Džesė jautė dievišką palaimą, galėdama kiek nori ristis ant kairio šono. Dar vienas mėšlungio priepuolis sutraukė pilvo apačią, tačiau ji nebekreipė dėmesio. Ar Džesė pavadino jausmą "palaima"? Ne, tai dar per menkas žodis. Ekstazė - štai kas tai. Begalinė eksta...

Džese! Lovos kraštas! Sustok!

Tai buvo panašu ne į lovos, o į pasaulio kraštą, pažymėtą žemėlapiuose dar prieš Kolumbo laikus. *Už jo knibždėte knibžda pabaisos ir slibinai*, - mąstė Džesė. *O dar prirakintas kairysis riešas! Sustok, Džese!*

Tačiau kūnas visiškai ignoravo įsakymą. Džesė voliojosi, nekreipdama dėmesio į mėšlungį ir suspėdama persukti kairį riešą antrankio viduje, kol pagaliau bumptelėjo pilvu į lovos kraštą ir nuslydo ant grindų. Pėdos taip pat trenkėsi į žemę, bet Džesė suriko ne vien iš skausmo. *Pagaliau jos pėdos tikrai pasiekė grindis.*

Džesė nusirito ant žemės. Kairė ranka ištįso, vis dar įkalinta antrankio viduje, o dešinė laikinai įstrigo tarp krūtinės ir lovos krašto. Džesi jautė, kaip kraujas laša ant odos ir bėga nuo krūtų.

Ji pasuko galvą ir sustingo, nes mėšlungis praktiškai paralyžiavo visą nugarą nuo kaklo iki užpakalio. Paklodė, prie kurios glaudėsi krūtinė ir sudarkyta ranka, mirko nuo kraujo.

Turiu atsikelti, - mąstė Džesė. *Būtinai turiu tučtuojau atsikelti, nes mirtinai nukraujuosiu.*

Mėšlungis praėjo, ir Džesė pabandė atsistoti. Kojos buvo pasirengusios stotis, o ne visiškai suglebę ir silpnos, kaip manė Džesė. Ji pasistūmė aukštyn. Kairysis antrankis irgi slystelėjo aukštyn iki viršutinio skersinio, ir Džesė atsistojo ant abiejų kojų šalia lovos, kuri dar prieš valandą buvo jos kalėjimas... ir beveik karstas.

Džesę apėmė begalinis dėkingumas, kaip kad kadaise panika, bet ji pasistengė nuvyti jį šalin: pasidžiaugti galės ir vėliau. O dabar reikėjo dar kartą prisiminti, kad ji vis dėlto viena ranka prirakinta prie lovos, o *išsilaisvinimui* skirtas laikas labai ribotas. Kol kas Džesė nejautė silpnumo, bet žinojo, kad nualpusi niekada nebeatsikels.

Vis tiek stovėti ant kojų buvo neapsakomai malonu.

- Ne, - sugirgždėjo Džesė. - Negalvok taip.

Laikydama dešinę ranką prie krūtinės ir spausdama kraujuojančią žaizdą prie kairiosios krūties, Džesė pasisuko ir užpakaliu atsirėmė į sieną. Ji stovėjo prie kairiojo lovos krašto kaip pavargęs kareivis. Džesė giliai įkvėpė ir paprašė vargšelės nuniokotos dešinės rankos vėl kibti į darbą.

Ranka lėtai it senas surūdijęs robotas pakilo ir nusileido ant lentynos. Didysis pirštas ir smilius vis dar atsisakė judėti, tačiau Džesė sugebėjo suimti lentyną nykščiu bei kitais dviem pirštais ir nukelti ją

nuo kabliukų. Lentyna nukrito ant čiužinio, kur ką tik gulėjo pati Džesė. Jos kontūrai nuo įsigėruso prakaito atsispindėjo rožiniame čiužinyje, kurio viršutinė dalis dabar mirko kraujyje. Žiūrint į kontūrus, Džesę apėmė silpnumas, pyktis ir baimė. Ji kone neišsikraustė iš proto.

Nugręžė žvilgsnį nuo čiužinio ir lentynos į dešinę ranką. Ji prikišo ją prie burnos, norėdama dantimis ištraukti stiklo krislelį, įstrigusį po nykščio nagu. Stikliukas išslydo ir įsirėžė į gomurį. Džesė pajuto, kaip burna prisipido pusiau saldaus kraujo, primenančio vyšnių sirupą nuo kosulio, kurį ji, dar maža mergaitė, privalėjo gerti sirgdama gripu. Ji nekreipė dėmesio į naują žaizdą - būna ir blogiau - tik dar kartą sukando stikliuką, ištraukė jį iš panagės ir išspjovė ant lovos kartu su šilto kraujo čiurkšle.

- Gerai, - sumurmėjo ji, bandydama įsisprausti tarp lovos ir sienos ir visą laiką giliai kvėpuodama.

Lova pajudėjo nuo sienos daug lengviau nei Džesė tikėjosi, tik reikėjo rasti atitinkamą atramos tašką. Ji įsirėmė į sieną ir ėmė stumti nekenčiamą lovą išvaškuotomis grindimis. Lovos kojos nuslydo į dešinę, nes Džesė galėjo stumti tik kairį kampą, tačiau ji jau daug anksčiau įsidėjo tai į galvą. Tai buvo jos sudaryto plano dalis. *Jei ateina laimė*, - mąstė Džesė, - *tai visiška. Nors ir susipjaustei visą riešą, Džese, bet kol kas dar neužmynei nei vienos šukės. Tad stumk lovą, širdele, ir skaičiuok kr...*

Kojos į kažką atsitrenkė. Džesė pažvelgė žemyn ir išvydo, kad paspyrė riebų dešinį Džeraldo petį. Kraujas lašėjo ant jo veido ir krūtinės. Lašelis įkrito į išpūstą mėlyną akį. Džesė jo negailėjo, nejautė nei meilės, nei neapykantos. Ji tik baisėjosi savimi, nes jausmai, kuriuos išgyveno per visus tuos metus - tie civilizuotieji jausmai, visų muilo operų ir pokalbių šou pagrindas - tapo tuščia vieta, palyginti su išlikimo instinktu, it buldozeris viską šluojančiu (bent jau šiuo atveju) savo kelyje. Tačiau Džesė vis tiek manė, kad jos vietoje atsidūrę Arsenijus ar Opra būtų pasielgę lygiai taip pat.

- Pasitrauk iš kelio, Džeraldai, - tarė ji ir įspyrė lavonui (bandydama paneigti kylantį pasitenkinimą).

Džeraldas atsisakė pajudėti. Atrodė, kad cheminės puvimo reakcijos prilipdė jį prie grindų. Tik musių debesis pakilo ir suzirzė virš trūnijančio pusiaujo.

- Eik po velnių, - supyko Džesė.

Ji vėl ėmė stumti lovą. Džesė perkėlė dešinę koją per Džeraldo lavoną, tačiau kairė nusileido tiesiai ant jo pilvo. Spaudimas sukėlė duslų garsą gerklėje, o iš burnos išvirto pilnas dujų atodūsis.

- Pats kaltas, Džeraldai, - sumurmėjo ji ir net neatsigręžusi stūmė lovą toliau.

Džesės tikslas buvo naktinis stalelis, ant kurio pūpsojo raktai. Kai paliko Džeraldą ramybėje, musių debesėlis vėl nusėdo ant jo ir tęsė savo pertrauktą darbą. Reikėjo dar tiek daug nuveikti, o laiko jau beveik visai nebeliko.

32

Džesė labiausiai baiminosi, kad lovos kojos gali užstrigti vonios tarpduryje ar kambario kampe, nes tada ji turėtų traukti ją atgal, tarsi moteris, bandanti įsprausti milžinišką automobilį į siaurutį tarpelį mašinų aikštelėje. Pasirodė, kad stūmimas į dešinę visiškai pasiteisino. Džesei tik vieną kartą teko ištaisyti slydimo trajektoriją, kad lova atsiremtų tiesiai į stalelį. Nulenkusi galvą, atstačiusi užpakalį bei abiem rankom įsikibusi į stulpelį, Džesė stūmėsi į priekį ir pagaliau pirmą kartą jai apsisuko galva. Ji atsirėmė į stulpelį, lyg girtutėlė moteris, galinti išsilaikyti ant kojų tik priglusdama prie šokių partnerio. Geriau būtų sakyti "*pasunkėjo galva*", - pamanė Džesė. Ji jautė, kaip dingsta ne tik mintys ir valia, bet ir visi kiti pojūčiai. Akimirką laikas nunešė ją tolyn nuo Juodojo ir Kašvakamako ežerų, į vietą, kuri driekėsi kažkur prie vandenyno. Ji užuodė ne austres ar monetas, bet jūros druską. Tik saulės užtemimas tebevyko ir ten. Džesė slėpėsi gervuogių tankumyne nuo kažkokio kito tėvelio, kuris ne tik norėjo išsilieti ant jos kelnaičių užpakaliuko. Jis tupėjo šulinio dugne.

Déjà vu užliejo Džesę tarsi keistas vanduo.

Viešpatie, kas čia dedasi? - mąstė ji, tačiau vietoj atsakymo prieš akis iškilo tas pats paslaptingas paveikslas, kurį ji pirmą kartą išvydo paklode perskirtame miegamajame per saulės užtemimą: išsekusi moteris kasdieniais drabužiais, į kuodą susuktais plaukais, ir šalia gulinti balto audeklo skiautė.

Stop, - nusprendė Džesė ir bandydama nesusmukti ant grindų sumaitota ranka dar tvirčiau įsikibo į stulpelį. *Laikykis, Džese. Nekreipk dėmesio į moterį, kvapus ir tamsą. Laikykis, ir tamsa išnyks.*

Džesė suėmė save į rankas. Pirmiausia išnyko išsekusios moters, klūpinčios prie savo apatinio sijono ir žvelgiančios į skylę senoje lentoje, paveikslas. Po to ėmė sklaidytis ir tamsa. Miegamasis vėl nušvito, grąžindamas popietės šviesą. Džesė matė dulkių dalelytes, besisukančias nuo langų krentančioje šviesoje, ir ant grindų nutįsusius savo kojų šešėlius. Per kelius šešėlis lenkėsi ir lipo ant sienos. Tamsa atsitraukė, palikusi saldų ūžesį ausyse. Dirstelėjusi į savo kojas, Džesė išvydo, kad jos taip pat skęsta kraujyje. Ji ėjo per kraują, palikdama kruvinus pėdsakus.

Laikas bėga, Džese.

Ji ir pati tai gerai suprato.

Džesė vėl priglaudė krūtinę prie galvūgalio. Pastumti lovą pasidarė sunkiau, bet jai vis tiek pavyko. Dar po dviejų minučių lova prisišliejo prie naktinio stalelio, į kurį taip beviltiškai spoksojo iš kito kambario galo. Kukli šypsenėlė nuvilnijo Džesės lūpomis. *Atrodau panaši į moterį, kuri visą gyvenimą svajojo apie juoduosius Konos smėlynus ir stovėdama jų vidury negali patikėti, kad jie egzistuoja*, - pagalvojo ji. *Tai lyg dar vienas sapnas, tik daug tikresnis, nes jauti, kad tau niežti nosį.*

Nosies jai nenježėjo, bet Džesė pamatė susirangiusį Džeraldo kaklaraištį ir neišsileidusį jo mazgą. Tokios detalės neišvysi net pačiame tikroviškiausiame sapne. Šalia gulėjo porelė mažų vienodų raktelių. Jais buvo galima atrakinti antrankius. Džesė pakėlė dešinę ranką ir apžiūrėjo ją kritišku žvilgsniu. Smilius ir didysis pirštas vis dar nerodė jokių gyvybės ženklų. Ji pasvarstė, kiek rankos nervų pažeidė, bet greit nuvijo mintį šalin. Tuo pasirūpins vėliau (kaip ir daugeliu kitų nereikšmingų dalykų), o dabar pažeisti nervai Džesei rūpėjo tiek pat, kiek ir kiaulienos kaina Omahoje. Svarbiausia, kad nykštys ir kiti du pirštai reagavo į jos nurodymus. Jie spazmiškai trūkčiojo, tarsi ką tik sužinoję apie savo dviejų kaimynų netektį, tačiau vis dėlto reagavo.

Džesė palenkė galvą ir prabilo į juos.

- Baikit trūkčioti. Vėliau galėsite kratytis it pašėlę, bet dabar privalote man padėti. *Privalote.*

Kadangi mintis, jog galima išmesti raktus ar nušluoti juos ant grindų... buvo tiesiog neleistina. Džesė žvelgė į pirštus, kurie nesiliovė trūkčioti, tačiau pamažu spazmai aprimo ir virto vos matomu drebuliu.

- Šaunu, - švelniai tarė ji. - Nežinau, ar to pakaks, bet greitai išsiaiškinsime.

Raktai buvo vienodi, todėl Džesė turėjo dvi galimybes. Jai nepasirodė keista, kad Džeraldas atsivežė juos abu. "Atstiktinumų numatymas, - jis mėgdavo kartoti, - daro tave didžiu žmogumi". Šįkart Džeraldas nenumatė tik širdies smūgio ir jį sukėlusio spyrio. Ir dėl to, žinoma, jis tapo ne didžiu, o negyvu.

- Šuns pietūs, - sumurmėjo Džesė, nė nenujausdama, kad ir šįkart kalba balsu. - Džeraldas buvo nugalėtojas, o dabar - šuns pietūs jis. Tiesa, Ruta? Tiesa, Moliūgėli?

Ji suspaudė mažą plieninį raktelį tarp nykščio ir smiliaus (kai palietė metalą, Džesei vėl pasirodė, kad sapnuoja), pakėlė, pažiūrėjo į jį, o po to į kairės rankos antrankį. Apvali spynelė buvo šone. Džesei ji pasirodė panaši į durų skambutį prie turtuolio dvaro užpakalinių durų. Atrakinti spynelę buvo labai lengva: tereikėjo įkišti raktą į skylutę, išgirsti, kaip jis spragteli savo vietoje, ir tada pasukti.

Džesė nuleido raktą prie spynelės, tačiau nespėjo jo įkišti, kai vėl apsunko galva. Ji susverdėjo ir pamanė apie Karlą Valendą. Ranka ėmė drebėti.

- Liaukis! - piktai riktelėjo Džesė ir prispaudė raktą prie spynelės. - Liauk...

Raktas nepataikė į skylutę, atsimušė į plieną ir persivertė aplipusiuose krauju pirštuose. Po sekundės jis išslydo - kaip pateptas taukais - ir nukrito ant grindų. Liko tik vienas raktas, ir jei Džesė jį pames, tuomet...

Nepamesi, - tarė Moliūgėlis. *Prisiekiu, kad ne. Griebk jį, kol nepraradai drąsos.*

Džesė sulenkė dešinę ranką, pakėlė pirštus prie akių ir iš arti juos apžiūrėjo. Drebulys truputį sumažėjo, nors ir nepakankamai, bet laukti nebebuvo kada. Džesė bijojo, kad praras sąmonę, jei nors truputį uždels.

Ji ištiesė drebančią ranką ir vos nenužėrė rakto nuo stalelio. Dėl visko buvo kalti apmirę pirštai. Džesė giliai įkvėpė ir sulaikiusi kvėpavimą sugniaužė kumštį, ignoruodama skausmą ir naują kraujo plūstelėjimą. Tada palengva iškvėpė orą. Pasijuto daug geriau. Užuot iškart sugriebusi raktą, ji smiliumi prispaudė rakto galvutę ir patraukė jį prie stalelio krašto.

Jei jį numesi, Džese! - sudejavo Pavyzdingoji Žmonelė. *Jei ir jį numesi!*

- Užsičiaupk, Žmonele, - tarė Džesė ir pakišo nykštį po raktu, sudarydama savotišką pincetą.

Tuomet, negalvodama apie blogiausia, ji pakėlė raktą ir prinešė jį prie antrankio. Nenumaldomai bėgo sekundės, Džesei bandant pataikyti į rakto skylutę. Staiga spynelė susidvejino... o po to ir susiketurgubino. Džesė užsimerkė, giliai įkvėpė ir vėl atsimerkė. Prieš akis tebuvo vien spynelė, ir Džesė įkišo į ją raktą, kol akys vėl nepradėjo pokštauti.

- Puiku, - atsiduso ji. - O dabar pažiūrėsim.

Ji pasuko raktą pagal laikrodžio rodyklę. Nieko. Panika užgniaužė gerklę, bet staiga Džesė prisiminė seną Bilio Dano furgonėlį ir lipduką su kalambūru ant užpakalinio buferio: "Į DEŠINĘ UŽVERŠK, Į KAIRĘ ATLEISK". Virš žodžių kabėjo piešinėlis su dideliu atsuktuvu.

- Į kairę atleisk, - sumurmėjo Džesė ir pabandė pasukti raktą prieš laikrodžio rodyklę.

Iš pradžių ji nesuprato, kad antrankis atsirakino. Pamanė, jog raktas užlūžo spynelėje, todėl suklykė, krauju iš burnos aptaškydama stalelį. Kraujas aptaškė Džeraldo kaklaraištį (raudona tinka prie raudono). Tada pažvelgė į atvipusį antrankį ir suprato, kad jai pavyko.

Džesė Burlingeim ištraukė truputį patinusią ties riešu, bet nesužalotą kairę ranką iš antrankio, o šis kaip ir jo draugužis trenkėsi į lovos stulpelį. Po to Džesė baikščiai pakėlė abi rankas prieš save. Žvilgsnis krypo nuo kairės rankos prie dešinės ir vėl atgalios. Protas atsisakė suprasti, kad dešinė ranka kraujavo: svarbiausia dabar buvo įsitikinti, jog ji iš tikrųjų visiškai laisva.

Akys lakstė nuo rankos prie rankos, tarsi ji stebėtų stalo teniso varžybas. Džesė giliai įkvėpė, atmetė galvą ir skardžiai suriko. Ji jautė, kaip dar viena plati tamsos banga užlieja kūną, o žaibai ima varstyti ją skersai išilgai, bet nesiliovė rėkti. Atrodė, kad kito pasirinkimo nėra: arba rėki, arba miršti. Iki beprotybės teliko vienas žingsnis, nors kol kas tai buvo triumfo ir pergalės riksmas. Už dviejų šimtų jardų nuo čia, miškuose, prie pat kelio buvęs Princas pakėlė galvą ir neramiai pažvelgė vasarnamio link.

Džesė nebepajėgė atitraukti akių nuo rankų ir liautis rėkti. Tokio jausmo ji niekada nebuvo patyrusi, todėl viena jos pusė pagalvojo: *jei*

seksas būtų nors pusę tiek malonus, žmonės mylėtųsi ties kiekvienu gatvės kampu - jie nebegalėtų sustoti.

Staiga užgniaužė kvapą, ir Džesė loštelėjo atgal. Ji dar bandė sugriebti lovos stulpelį, tačiau buvo per vėlu: prarado pusiausvyrą ir išsidrėbė ant grindų. Krisdama dar spėjo pagalvoti, kad viena jos pusė laukė, kol antrankiai ją sulaikys. Cha, labai juokinga.

Griūdama Džesė sutrenkė žaizdą. Skausmas uždegė visą dešinę ranką lyg lemputes ant kalėdinės eglutės. Ir šįkart ji suriko tik iš skausmo. Tačiau akimoju liovėsi - pajuto, kad tuoj praras sąmonę. Džesė atmerkė akis ir pažvelgė į sudarkytą savo vyro veidą. Džeraldas spoksojo į ją su begaline nuostaba - "Taip negalėjo atsitikti, juk aš - visiems žinomas advokatas". Musė, kuri trynėsi savo priekines kojas, atsitūpusi ant viršutinės lūpos, įlindo į nosies šnervę, ir Džesė taip staigiai nusuko galvą, kad net smarkiai stuktelėjo ją į grindis. Iš akių pasipylė žiežirbos. Vėl atmerkusi akis, ji suprato, kad vėpso į lovos galvūgalį, nuo kurio srovelėmis laša kraujas. Argi ji ką tik stovėjo? Džesė tuo neabejojo, bet vis tiek buvo sunku patikėti, nes žiūrint iš apačios sumauta lova atrodė tarsi didžiulis "Kraisler" pastatas.

Kelkis, Džese! - vėl nekantravo Moliūgėlis. Jei ji ko nors siekė, iš mažos mielos mergaitės galėjo virsti tikra kale.

- Ne kale, - tarė Džesė, vėl užmerkdama akis. Lūpose sustingo lengva šypsenėlė. - Ne kale, o girgždančiu ratu.

Judinkis, po velnių!

Negaliu. Turiu truputį pailsėti.

Jei tuoj pat neatsikelsi, galėsi ilsėtis amžiais. Nagi, pajudink savo riebią subinę!

Tai Džesę supykdė.

- Visai ji neriebi, smailaliežuve, - sumurmėjo ji ir pabandė atsikelti.

Užteko tik pamėginti (mėšlungis vėl sutraukė krūtinę), idant suprastų, jog atsikelti nepavyks. Be to, atsikėlimas neišspręs problemos, kadangi patekti į vonią buvo praktiškai neįmanoma: lovos koja stovėjo kaip tik vonios tarpduryje.

Džesė palindo po lova ir ėmė šliaužti, nupūsdama dulkes savo kelyje. Jos išsisklaidydavo lyg maži vėjaričiai. Dulkės kažkodėl vėl grąžino moters viziją: Džesė išvydo ją, beklūpančią šalia apatinio sijono gervuogių tankumyne. Ji įšliaužė į vonios tamsą ir pajuto naują kva-

pą. Tai buvo vanduo. Jo lašai tiško ant kriauklės, lašėjo iš dušo galvutės. Džesė netgi galėjo užuosti sudrėkusio rankšluoščio, numesto į pintinę, kvapą. Vanduo, vanduo aplinkui, kiekvienas lašelis prašosi, kad jį nurytų. Perdžiūvusi gerklė vos neverkė. Staiga Džesė pastebėjo, kad ji iš tikrųjų *liečia* vandenį - kelis lašus, nubėgusius nuo varvančio vamzdžio, esančio po kriaukle, kurio santechnikas, nors ir daug kartų prašytas, nesugebėjo sutaisyti. Giliai kvėpuodama, Džesė pasilenkė prie balutės ir ėmė laižyti linoleumą. Vandens skonio neįmanoma buvo apsakyti. Net nuostabiausiuose sapnuose jos lūpos ir liežuvis nepatyrė tokio švelnumo.

Tačiau balutės neužteko. Drėgnas *žalias* kvapas sklandė aplinkui, o nuryti lašai tik dar labiau sužadino troškulį. Šis slaptų šaltinių kvapas sugebėjo padaryti tai, ko net Moliūgėliui nepavyko: Džesė vėl atsistojo.

Ji įsikibo į kriauklę ir prisitraukė. Tik mirksnį prieš veidrodį šmėstelėjo aštuonių šimtų metų amžiaus moters veidas, ir Džesė atsuko kraną, pažymėtą "Š. vanduo". Iš krano pliūptelėjo viso pasaulio vandenys. Ji vėl pabandė triumfuodama surikti, bet pavyko tik dusliai sušnibždėti. Džesė pasilenkė ir žiopčiodama it žuvis ėmė ryti vandenį. Plaučius užpildė seno šulinio kvapas. Ore sklandė ir tas švelnus sūrus kvapas, kuris persekiojo Džesę nuo tos dienos, kai tėvas tvirkino ją per saulės užtemimą, tačiau dabar jis asocijavosi ne su baime ar gėda, o gyvenimu. Džesė įkvėpė jį, po to džiaugsmingai išleido, vėl pakišdama burną po kranu. Ji gėrė, kol stiprus spazmas privertė viską išvemti. Veidrodis apsitaškė krauju. Džesė kelis sykius įkvėpė ir vėl ėmė gerti.

Šįkart vanduo pasiliko skrandyje.

33

Vanduo Džesę atgaivino, tad užsukusi kraną ji vėl pažvelgė į veidrodį. Jame išvydo tikro žmogaus atvaizdą: silpną, virpantį iš skausmo ir vos pastovintį ant kojų... tačiau gyvą ir sveiko proto. Džesei atrodė, jog daugiau niekada neteks patirti tokio pasitenkinimo kaip tie pirmieji gerkle nubėgę šalti vandens lašai - su jais varžytis tegalėjo jos pirmasis orgazmas. Abu sykius ją užvaldė ląstelės ir audiniai,

nustūmę į šoną sąmoningas mintis (bet ne pačią sąmonę!) ir nuvedę tiesiai prie ekstazės. *Niekada to nepamiršiu,* - mąstė Džesė, žinodama, jog jau beveik pamiršo saldų pirmojo orgazmo jausmą, jam vėl tapus "normaliam". Panašu, kad kūnas niekino atmintį... arba atsisakė ją palaikyti.

Spjauk į viską, Džese, nes turi paskubėti!

Kada baigsi mane šokdinti? - atkirto ji. Kraujas iš sužeisto riešo liovėsi tekėti srove, tačiau vis tiek dar stipriai kraujavo. Lovos atspindys veidrodyje atrodė kaip kadras iš siaubo filmo: čiužinys permirkęs krauju, juo apšlakstyti ir galvūgalio skersiniai. Džesė kažkur skaitė, kad žmogus gali netekti daug kraujo ir vis tiek judėti, bet tik iki tam tikros ribos. Todėl reikia paskubėti.

Ji atidarė vaistinėlę, bandydama surasti tvarstį. Staiga Džesė kimiai susijuokė. Jos akys sustojo ties "Always" higieninių paketų dėžute, kukliai gulinčia už kvepalų, odekolonų ir skutimosi losjonų eilės. Ore pakibo tankus aromatų mišinys, nes Džesė išvertė du ar tris buteliukus, traukdama dėžutę prie savęs. Ji nuplėšė popierių ir it stambią baltą apyrankę apvyniojo paketą aplink riešą. Į jį beregint ėmė sunktis kraujas.

Ir kas galėjo pamanyti, kad advokato žmonelė turi tiek daug kraujo? - vėl susijuokė Džesė. Ant viršutinės vaistinėlės lentynos gulėjo dėžutė su gydomuoju pleistru. Džesė kaire ranka sugriebė jį, nes dešinė gebėjo tik kraujuoti ir tvinkčioti iš skausmo. Tačiau Džesė žvelgė į ją su meile. Ir kodėl gi ne? Kai jai reikėjo jos pagalbos, ši sugriebė vienintelį likusį raktą, įkišo į spynelę ir atrakino antrankį. Ne, Džesė visiškai nepyko ant panelės Dešiniosios.

Tai buvai tu, Džese, - tarė Moliūgėlis. *Norėjau pasakyti, kad mes - tai tu. Tačiau ir pati tai puikiai žinai.*

Be abejo, Džesė žinojo.

Ji atidarė dėžutės su pleistru dangtelį ir laikydama ritinėlį dešine ranka kairiu nykščiu pabandė pakelti juostelės galą. Tada perdėjo ritinėlį į kairę ranką, juostelės galą prispaudė prie paketo ir kelis kartus apvyniojo ją aplink riešą, podraug stipriai spausdama jau baigiantį permirkti paketą prie žaizdos. Po to dantimis nukando juostelę, šiek tiek padvejojo ir apvyniojo pleistru ranką truputį žemiau alkūnės. Džesė visai nenumanė, ar toks pačios pasidarytas turniketas nors kiek padės, tačiau neabejojo, kad nepakenks.

Ji vėl nukando juostelę ir įmetusi suplonėjusį ritinėlį atgal į vaistinėlę pastebėjo žalią "Eksedrino" buteliuką ant vidurinės lentynos. Ačiū Dievui, ir dangtelis paprastas. Džesė kaire ranka išėmė jį ir dantimis ištraukė plastmasinį kamštelį. Aspirino tablečių kvapas buvo aitrus.

Nemanau, kad tai gera mintis, - nervingai prabilo Pavyzdingoji žmonelė. *Aspirinas skystina kraują ir lėtina krešėjimą.*

Gal ir teisybė, tačiau apnuoginti nervai riešo viršuje klykė iš skausmo tarsi priešgaisrinė signalizacija. Tad Džesei atrodė, kad turi kuo skubiau juos nors kiek apraminti, nes kitu atveju tuoj raitysis ant grindų ir spoksos į atspindžius ant lubų. Ji įmetė dvi tabletes į burną, kiek padvejojus, įmetė dar dvi. Vėl atsuko kraną, prarijo tabletes ir kaltai pažvelgė į aprištą riešą. Kraujas tebesisunkė pro paketo sluoksnius: greitai ji galės jį nusiimti ir išgręžti. Siaubingas vaizdas... vieną-kart jį išvydus, jau buvo nebeįmanoma juo atsikratyti.

Jei dar pabloginsi... - liūdnai prabilo Pavyzdingoji Žmonelė.

Liaukis pagaliau, - atšovė aštrus, bet draugiškas Rutos balsas. *Jei mirtinai nukraujuosiu, tai negi dėl to turėsiu kaltinti keturias aspirino tabletes, kai ką tik vos nenusikirtau rankos, norėdama trūks plyš išsilaisvinti? Nesąmonė*!

Dabar jau viskas atrodė nesąmoningai. Galbūt tik šis žodis ne visai tiko. Reikėjo sakyti...

- Hipernesąmonė, - tyliai sumurmėjo Džesė.

Iš tikrųjų. Džesė pasisuko į vonios duris ir sumišusi atsikvėpė. Viena sąmonės dalis pranešinėjo, kad kūnas *vis dar* sukasi. Akimirką Džesei pasirodė tuzinas Džesių, kurios paeiliui demonstravo kiekvieną sukimosi judesį. Džesė dar labiau suglumo išvydusi, jog auksiniai krintančios pro vakarinį langą šviesos spinduliai virto ryškiai geltonais gyvatės odos dryžiais. Juose besisukančios dulkės tapo deimantinio smėlio smiltelėmis. Džesė girdėjo, kaip daužosi širdis, užuodė maišytą kraujo ir šulinio vandens kvapą. Atrodė, kad ji uosto senovinį varinį vamzdį.

Tuoj prarasiu sąmonę.

Ne, Džese, jokiu būdu. Negali sau to leisti.

Teisybė, tačiau Džesė buvo bemaž tikra, kad vis tiek taip atsitiks. Tai jau nuo jos nebepriklausė.

Netiesa. Žinai, ką gali padaryti.

Džesė pažvelgė į aprištą ranką ir ją pakėlė. Paprasčiausiai reikia atpalaiduoti dešinės rankos raumenis, o gravitacija pati pasirūpins visu kitu. Jei sumaitotos rankos skausmas, trenkus ją į vaistinėlės kampą, neištrauks Džesės iš baisiosios švytinčios vietos, tai jau niekas kitas ir nebeištrauks. Džesė laikė ranką prie aptaškytos krauju dešinės krūties, kol morališkai nusiteikė tai padaryti, tada vėl ją nuleido. Ne, ji negalėjo. To jau būtų per daug - *skausmo* jau būtų per daug.

Tada judinkis, kol nenualpai.

Taip pat negaliu. Ji jautėsi daugiau nei pavargusi: atrodė, tarytum ką tik būtų surūkiusi "Cambodian Real" pakelį. Džesė troško tik stovėti ir žiūrėti, kaip deimantinės dulkės šoka saulės spinduliuose. Ir galbūt dar gurkštelėti tamsiai žalio, dumblu kvepiančio vandens lašelį.

- Viešpatie, - išsigandusi tarė ji.

Turi išeiti iš vonios, Džese. Tu privalai! Apie kitką dabar nė negalvok. Tik šįkart šliaužk per lovą, o ne po ja, nes abejoju, ar tau užteks jėgų.

Bet... bet ant lovos mėtosi stiklo šukės. O jeigu aš įsipjausiu?

Klausimas leido Rutai prabilti įtūžusiu balsu:

Tu jau ir taip beveik nulupai visą odą nuo dešinės rankos. Negi manai, kad dar keli įbrėžimai turėtų tave sustabdyti? Viešpatie Dieve, meilute, o jeigu tu mirsi vonioje su higieniniu paketu ant riešo ir dideliu kvailu šypsniu veide? Gal užteks jau tavo "jeigu"? Judinkis, kale!

Du atsargūs žingsniai grąžino Džesę prie vonios durų. Akimirką ji stabtelėjo, prisimerkdama nuo saulės šviesos, lyg žmogus, prasėdėjęs visą dieną kino teatre, ir ėmė ropštis ant lovos. Šlaunims palietus permirkusį krauju čiužinį, Džesė atsargiai iškėlė kairį kelį ir sugriebė lovos stulpelį, kad neprarastų pusiausvyros, o tada persivertė ant lovos. Baimės ir pasibjaurėjimo jausmas užklupo ją visai netikėtai. Ji neįsivaizdavo, kad kada nors vėl atsiguls į šitą lovą tarsi į savo karstą. Tik atsiklaupusi ant čiužinio, Džesė vos nepradėjo klykti.

Nėra reikalo taip gilintis į tai, ką jauti lovai, Džese. Paprasčiausiai nuslink į kitą to sušikto daikto galą.

Jai pavyko susitvardyti ir peršliaužti lovą, aplenkiant lentyną ir išsibarsčiusias stiklo šukeles. Kiekvieną kartą akims susidūrus su kabančiais ant stulpelių antrankiais (vienu išsiviepusiu, o kitu užrakintu

ir aptekusiu *jos* krauju), Džesė šūkteldavo iš neapykantos. Atrodė, kad antrankiai gyvi ir vis dar išalkę.

Džesė pasiekė lovos galvūgalį, kaire ranka sugriebė gulto koją, atsargiai apsisuko ant kelių, atsigulė ant pilvo ir nuleido kojas ant žemės. Akimirką jai pasirodė, jog neužteks jėgų atsikelti, ir ji gulės šitaip, kol praradusi sąmonę susmuks ant grindų. Tada Džesė giliai įkvėpė, atsistūmė kaire ranka ir atsistojo. Kojos vos laikė: ji atrodė panaši į jūreivį, atsikėlusį sekmadienio rytą po gerų vakarykščių išgertuvių - tačiau ji vis dėlto, ačiū Dievui, stovėjo. Galva vėl apsunko, tarsi į sąmonę būtų įplaukęs piratų galeasas su milžiniškais juodais irklais. Arba saulės užtemimas.

Linguodama ir nematydama prieš save kelio, Džesė maldavo: Dieve, prašau neleist man numirti. Dieve, prašau. Ar sutinki?

Pagaliau akyse prašviesėjo. Džesė pajudėjo per kambarį telefono link, kaire ranka bandydama išlaikyti pusiausvyrą. Ji pakėlė ragelį, kuris buvo toks pat sunkus, kaip ir "Oksfordo anglų kalbos žodyno" tomas, ir pridėjo jį prie ausies. Ragelyje tesigirdėjo mirtina tyla. Kažkodėl Džesė visai nenustebo. Ji tik paklausė savęs: ar Džeraldas išjungė telefoną, kaip jis dažnai darydavo, ar naktinis svečias perpjovė laidus iš namo išorės.

- Ne, tai ne Džeraldo darbas, - sušvokštė ji. - Aš jį visąlaik stebėjau.

Tada Džesė prisiminė, kad tik atvažiavusi įlindo į vonią. Džeraldas galėjo tuo pasinaudoti. Ji pasilenkė, sugriebė telefono laidą, vedantį prie jungiklio sienoje už kėdės, ir patraukė. Laidas truputį sujudėjo. Bet ir tai galėjo būti vien vaizduotė: Džesė gerai žinojo, kad nevalia pasitikėti vien savo pojūčiais. Kištukas galėjo užkliūti už kėdės, bet...

Ne, - tarė Žmonelė. *Laidas nejuda, nes iki šiol tebėra prijungtas. Džeraldas niekada nebuvo jo ištraukęs. Telefonas neveikia, nes ta būtybė, buvusi čia praeitą naktį, nupjovė laidus.*

Neklausyk jos. Savo spiegiančiu balsu ji bando paslėpti savo baimę: ji bijo net savo pačios šešėlio, - kalbėjo Ruta. *Laidas su kištuku kabo ant kėdės kojos. Galiu tau garantuoti. Beje, visai lengva tai išsiaiškinti.*

Žinoma. Džesei tereikėjo patraukti kėdę ir pažiūrėti po ja. Ir jei telefonas atjungtas, vėl jį įjungti.

O jei ir tuomet telefonas neveiks? - paklausė Žmonelė. *Tada ir sužinosi visą tiesą.*

Baik drebėti. Tau reikia pagalbos ir, beje, labai skubios, - paragino Ruta.

Teisybė, tačiau pagalvojus, kad reikės atitraukti kėdę, Džesę apėmė niūri nuotaika. Pajudinti kėdę nebūtų sunku, nes ji svėrė kokį penktadalį lovos svorio, o Džesė sugebėjo nustumti ją net per visą kambarį. Ir vis tiek *mintis* slėgė pečius: kėdės atitraukimas būtų tik pradžia. Tada reikėtų atsiklaupti ant kelių... nušliaužti į tamsų, pilną dulkių kampą, rasti jungiklį...

Viešpatie, meilute! - suriko sunerimusi Ruta. *Neturi kitos išeities*! *Maniau, jau seniai sutarėm, kad tau reikia pagalbos ir, beje, labai sk...*

Staiga Džesė vienu tvirtu kirčiu nukirto Rutos balsą. Užuot patraukusi kėdę, ji pasilenkė, sugriebė savo kelnes-sijoną ir per kojas jį užsimovė. Prasisunkę pro paketą kraujo lašai užtiško ant priekio, bet Džesė vos galėjo įžiūrėti dėmes. Dabar ji stengėsi nekreipti dėmesio į piktus, apstulbusius balsus, stebėdamasi, kas įleido tuos keistus žmones į jos galvą, tarsi pabudęs vieną rytą rastum savo namus pavirtusius pakelės viešbučiu. Visi balsai kategoriškai atsisakė patikėti jos tolimesniais planais, bet staiga Džesė suprato, kad jai į tai nusispjaut. Tai juk tik *jos vienos* gyvenimas.

Džesė pakėlė palaidinukę ir šmurkštelėjo galvą. Graži, šilta rudens diena, leidusi užsivilkti palaidinukę be rankovių, patvirtino jos sumišusiam protui, jog Dievas yra. Ji tikrai nebūtų sugebėjusi įkišti sužeistos dešinės rankos į ilgą rankovę.

Nėra reikalo apie tai galvoti, - mąstė Džesė, - *ir joks įtikinėjantis balsas neprivalo man to sakyti. Noriu iš čia išvažiuoti, bent jau pabandyti išvažiuoti - nors galėčiau tik atstumti kėdę ir įjungti telefoną. Aš turbūt praradau daug kraujo ir man aptemo protas. Tai beprotiškas sumanymas. Dieve, juk ta kėdė nesveria penkiasdešimties svarų... aš juk beveik išgelbėta*!

Tačiau iš vasarnamio Džesę ginė ne kėdė ir ne mintis, kad gelbėjimo tarnybos vyrukai ras ją nuogą šalia apkramtyto vyro lavono. Džesė žinojo, kad ji išvažiuotų savo "Mersedesu" net ir tuomet, jei telefonas puikiai veiktų, ir policija, greitoji pagalba bei Deringo vidurinės mokyklos orkestras būtų iškviesti, nes telefonas nieko nereiškė. Svarbiausia, kad...

Svarbiausia, kad turiu kuo skubiausiai iš čia išsinešdinti, - pagalvojo ji ir sudrebėjo. Rankos pasišiaušė. *Nes ta būtybė šiąnakt sugrįš.*

Tiesiai į dešimtuką. Džeraldas, kėdė, gelbėjimo tarnybos vyrukai, išplėtę akis nuo siaubingo reginio, ir netgi telefonas nieko nereiškė. Džesę iš čia vijo mintis apie erdvių kaubojų, jos seną draugą daktarą Pražūtį. Tik *todėl* ji vilkosi drabužius, lašindama kraują, užuot paprasčiausiai sutvarkiusi ryšį su išoriniu pasauliu. Džesė jautė, kad ateivis jau kažkur netoliese. Jis tik laukė, kol ateis naktis, o ji ilgai netruks. Jei Džesė praras sąmonę, bandydama patraukti kėdę, ar šliaužios patamsyje dulkių ir voratinklių karalystėje, ji gali pasilikti vienut vienutėlė, kai būtybė su kaulų lagaminėliu įžengs pro duris. Ir blogiausia, kad tuo momentu ji dar bus gyva.

Beje, svečias tikrai *nupjovė* laidus. Džesė negalėjo to žinoti... tačiau giliai širdyje buvo tuo tikra. Jei ji ir patrauktų kėdę bei įjungtų telefoną, jis vis tiek tylėtų kaip ir kiti virtuvėje ir hole.

Na, ir kas čia tokio? - paklausė Džesė savo balsų. *Aš tik išvažiuosiu į pagrindinį kelią. Tai menkniekis, palyginti su chirurgine operacija, atlikta su stiklo šuke, ar dvigulės lovos stūmimu per visą kambarį, prarandant pintą kraujo. "Mersedesas" - gera mašina, o iki kelio - tik ranka paduok. Aš tik išvažiuosiu į 117-ąjį kelią dešimties kilometrų per valandą greičiu, ir jei jausiuos per silpna ir negalėsiu pasiekti "Deikinso" parduotuvės, tai paprasčiausiai sustosiu šalikelėje, įjungsiu visas šviesas ir nuspausiu signalą, kai pamatysiu pravažiuojančią mašiną. Nežinau, kas bloga galėtų nutikti plačiame, tuščiame kelyje. O svarbiausia, mašinoje galima užsirakinti. Būtybė nesugebės prasmukti į vidų.*

Būtybė, - pabandė pašiepti ją Ruta, tačiau Džesei pasirodė, ir kad jos balse skambėjo baimė.

Taip, - atšovė ji. *Juk tu raginai nepamesti galvos ir sekti jausmus, argi ne? O ar žinai, ką dabar sako mano širdis, Ruta? Ji sako, kad vienintelė mano išeitis - "Mersedesas". Jei nori, gali juoktis, prašau... bet aš jau apsisprendžiau.*

Tikriausiai Ruta juoktis nenorėjo. Ji pritilo.

Džeraldas įdavė man mašinos raktus prieš išlipdamas, nes norėjo pasiimti savo "diplomatą" nuo užpakalinės sėdynės. Jis tikrai taip padarė. Dieve, prašau neleist, kad mano atmintis klystų.

Džesė įkišo ranką į kairę kelnių-sijono kišenę, tačiau užčiuopė tik dvi servetėles. Ji priglaudė dešinę ranką prie dešinės kišenės ir su pa-

lengvėjimu atsiduso, nes išgirdo pažįstamą mašinos rakto ir apvalaus pakabiklio, kurį Džeraldas padovanojo jai per paskutinį gimtadienį, skambėjimą. Ant jo buvo užrašyta: "TU, SEKSUALUS DAIKČIUK". Džesė nusprendė, kad dar niekada nesijautė tokia neseksualia ir tokiu daikčiuku, tačiau greitai susitaikė su šia mintimi. Svarbiausia, kad raktas kišenėje. Jis buvo bilietas išvykti iš šios kraupios vietos.

Sportiniai Džesės bateliai stovėjo po telefono staliuku, bet ji nusprendė apseiti ir be jų. Mažais, atsargiais žingsneliais patraukė prie koridoriaus durų. Džesė pažadėjo sau patikrinti telefoną hole - nuo to blogiau nebus.

Dar nespėjus aplenkti lovos, ėmė temti. Atrodė, kad krintantys pro vakarinį langą saulės spinduliai sujungti su tamsesne grandine, ir kažkas ką tik užsuko reostatą. Išnykus spinduliams, deimantinių dulkių sūkurys taip pat dingo.

O ne, tik ne dabar, - maldavo Džesė. *Tu turbūt juokauji.* Tačiau šviesa ir toliau blėso. Staiga Džesė suprato, kad vėl svyruoja į šalis, tik daug smarkiau. Ji pabandė sugriebti lovos stulpelį, tačiau užsikabino tik už kruvino antrankio, iš kurio nelaisvės taip neseniai buvo ištrūkusi.

1963-ųjų liepos dvidešimtoji, - nerišliai mąstė ji. *5:39 po pietų. Visiškas saulės užtemimas. Kas man paliudys?*

Nosį užpildė sumišęs prakaito, spermos ir tėvo odekolono kvapas. Džesė norėjo juo atsikratyti, bet buvo per silpna. Ji žengė dar du varganus žingsnius ir nukrito ant permirkusio krauju čiužinio. Akys liko atmerktos ir retkarčiais sumirksėdavo, tačiau Džesė gulėjo be žado lyg paskenduolė, bangų mūšos išmesta ant ištuštėjusio jūros kranto.

34

Atgavusi nuovoką, Džesė pamanė, kad tamsa - tai mirtis.

Po to ji pagalvojo, jog jeigu būtų mirusi, tai neskaudėtų dešinės rankos. Ir pagaliau pamažu ji ėmė suvokti, kad jei aplink tamsu, o akys neužmerktos, tai saulė jau nusileido. Tai grąžino Džesę iš gilaus pusiau sąmoningo pošokinio miego. Iš pradžių ji negalėjo suprasti, kodėl mintys apie naktį tokios baugios, tačiau staiga

(*erdvių kaubojus - meilės pabaisa*)

prisiminimai nupurtė ją lyg elektra. Siauri, mirtinai išbalę skruostai, aukšta kakta, degančios akys.

Džesei be žado gulint ant lovos, pakilo vėjas, todėl užpakalinės durys vėl ėmė trankytis į staktą. Akimirką ji girdėjo tik duris ir vėją, o tuomet pasigirdo ilgas, drebantis staugimas. Džesei atrodė, kad tokio siaubingo garso ji dar niekada negirdėjo: tarsi kauktų iš kapo ištraukta gyva palaidota moteris.

Garsas išnyko neramioje naktyje (be abejo, tai buvo naktis), tačiau dar po minutėlės vėl pasigirdo nežmoniškas, kupinas siaubo falcetas. Jis perėjo per visą kūną lyg gyva būtybė, priversdamas Džesę bejėgiškai sudrebėti, ir sustojo ties ausimis. Džesė užsidengė jas, bet nepajėgė užgožti jau trečią kartą pasigirdusio staugsmo.

- Nereikia, - dejavo ji. Džesė dar niekada nebuvo tokia šalta. - Nereikia... ne, nereikia.

Kauksmas išgaravo nakties tamsybėje ir atsinaujino tik kiek vėliau. Džesė galėjo atsikvėpti ir susiprotėti, kad staugė šuo - tas pats, kuris pavertė jos vyrą į pakelės “Makdonaldą”. Staugimas atsinaujino. Neįtikėtina, jog kokia nors šio pasaulio būtybė sugebėtų leisti tokius garsus. Tikriausiai tai mirtį nešanti šmėkla arba vampyras, besiraičiojantis su kuolu, kuris pervėrė jam širdį. Kai staugimas pasiekė viršūnę, Džesė pagaliau suprato, kodėl šuo staugė tokiu balsu.

Kaip ji ir nuogąstavo, *būtybė* sugrįžo. Šuo jautė ją.

Džesė visa drebėjo. Paklaikusios akys klaidžiojo kampe, kuriame praeitą naktį stovėjo ateivis ir paliko perlinį auskarą bei pėdsaką. Dabar buvo per tamsu juos įžiūrėti (jei iš tikrųjų jie ten buvo), bet Džesei pasirodė, kad ji išvydo pačią būtybę, ir pajuto, kaip gerklėje kyla riksmas. Džesė užmerkė ir vėl atmerkė akis, šįkart matydama tik nuo vėjo besiplaikstančius medžių, augančių už vakarinio lango, šešėlius. Toliau už šokančių pušų šešėlių bolavo gęstanti saulė.

Jau turbūt septynios, tačiau jei dar įstengiu matyti saulėlydį, tai nėra nė tiek. Vadinasi, pragulėjau kokią valandą ar pusantros. Galbūt dar nevėlu išsinešdinti iš čia. Galbūt...

Šįsyk šuo kone suriko. Džesė čiuptelėjo už lovos stulpelio, nes kojos sulinko, ir ji staiga suprato, kad neprisimena, kada sugebėjo atsistoti - štai kaip ją išgąsdino šuo.

Valdykis, mergiote. Giliai įkvėpk ir suimk save į rankas.

Džesė įkvėpė ir įtraukė pažįstamą kvapsnį. Jis priminė seniai ją persekiojantį silpną ir sūrų kvapą, susijusį su seksu, vandeniu ir tėvu, tačiau *ne visai*. Kvapas taip pat turėjo seno česnako... svogūnų... purvo... neplautų kojų prieskonį. Džesė nugrimzdo į prisiminimus ir pajuto neapsakomą siaubą, kokį vaikai jaučia tikėdami, jog kažkokia beveidė ir bevardė Būtybė kantriai laukia po lova, kol jie iškiš koją... ar numes ranką...

Pūtė vėjas. Trinksėjo durys. Netoliese sugirgždėjo grindų lenta, tarsi kažkas bandytų tyliai slinkti į priekį.

Jis sugrįžo, - šnibždėjo protas. Visi balsai susiliejo į vieną. *Ir šuo, ir tu užuodei jį. Todėl ir lenta sugirgždėjo. Būtybė sugrįžo tavęs pasiimti.*

- O Dieve, prašau, ne, - dejavo Džesė. - Dieve, ne. Ne. Gerasis Dieve, padaryk taip, kad tai būtų netiesa.

Džesė pabandė eiti, tačiau kojos prišalo prie grindų, o kairė ranka - prie stulpelio. Baimė sukaustė ją tarsi automobilio apakintą kiškį. Taip ji čia ir stovės, dejuodama ir besimelsdama, kol jis ateis *jos* pasiimti - erdvių kaubojus, meilės pjovėjas, mirties komivojažierius pilnu kaulų ir brangių žiedų lagaminėliu.

Šuns staugimas skambėjo erdvėje ir Džesės galvoje, kol pagaliau ji įsitikino, kad tuoj išprotės.

Aš sapnuoju, - mąstė Džesė. *Todėl ir neprisimenu, kada atsistojau. Sapnai fiksuoja tik svarbius dalykus, todėl smulkmenos lieka nepastebėtos. Aš nualpau, bet neatsidūriau komoje. Aš paprasčiausiai nugrimzdau į miegus. Turbūt ranka liovėsi kraujavusi, nes mirtinai nukraujavę žmonės tikrai nesapnuoja košmarų. Taigi aš miegu. Miegu ir sapnuoju baisiausius košmarus.*

Nuostabi mintis, tik turi vieną trūkumą: ji neteisinga. Šokantys ant sienos medžių šešėliai buvo tikri. Taip pat ir keistas kvapas. Džesė nemiegojo ir turėjo kuo greičiau iš čia dingti.

- Negaliu pajudėti! - suaimanavo ji.

Gali! - piktai atkirto Ruta. *Negi išsilaisvinai iš tų prakeiktų antrankių tik tam, kad mirtum iš baimės, meilute? Judinkis. Juk man nereiks sakyti, kaip tai padaryti?*

- Ne, - sušnibždėjo Džesė ir stuktelėjo dešine ranka į stulpelį.

Milžiniškas skausmas iškart nusmelkė ją ir užgožė neleidžiantį Džesei pajudėti panikos priepuolį, taip pat ir stingdantį šuns staugimą.

Juk žinai, ką toliau daryti, meilute, ar ne?

Taip, atėjo metas nešdintis iš čia. Į galvą šovė mintis apie Džeraldo šautuvą, bet Džesė nuvijo ją šalin. Ji net nenutuokė, kur jis yra: čia ar namuose Portlende.

Džesė lėtai ir atsargiai drebančiomis kojomis ėjo per kambarį, vėl kaire ranka bandydama išlaikyti pusiausvyrą. Koridoriuje, už miegamojo durų, sukosi šešėliai. Durys į svečių kambarį dešinėje ir į Džeraldo darbo kambarį kairėje buvo atidarytos. Dar toliau kairėje koridorius sukosi į virtuvę ir svetainę. Dešinėje buvo neuždarytos užpakalinės durys... "Mersedesas"... ir turbūt laisvė.

Penkiasdešimt žingsnių, - mąstė Džesė. *O gal truputį mažiau. Tad judinkis, gerai?*

Tačiau iš pradžių ji net nesukrutėjo. Pašaliniam žmogui, nepatyrusiam to, ką teko išgyventi Džesei per paskutines dvidešimt aštuonias valandas, būtų keista išgirsti, jog miegamasis jai tapo saugia buveine. O koridoriuje... ją gali nežinia kas užklupti. *Nežinia kas*. Staiga kažkas lyg akmuo trenkėsi į vakarinę namo dalį, tiesiai už lango. Džesė riktelėjo iš siaubo ir tik po to suvokė, kad tai tik senòsios melsvos eglės, augančios prie pat verandos, šaka.

Suimk save į rankas, - švelniai paragino Moliūgėlis. *Suimk save į rankas ir spruk iš čia.*

Džesė nutypino į priekį, skaičiuodama žingsnius. Suskaičiavusi iki dvylikos, ji pasiekė svečių miegamąjį; iki penkiolikos - Džeraldo darbo kambarį. Staiga ji išgirdo tylų šnypštimą, lyg garas eitų iš labai seno radiatoriaus. Iš pradžių Džesei pasirodė, kad ji pati išleido šį garsą. Tačiau pakėlusi koją šešioliktam žingsniui, šnypštimas suintensyvėjo. Šįkart Džesė suprato, kad ji šnypšti *negali*, nes stovi sulaikiusi kvėpavimą.

Ji labai labai lėtai pasuko galvą Džeraldo darbo kambario link, kur jos vyras daugiau niekada nebenagrinės bylų, vieną po kitos rūkydamas "Marlboro" cigaretes ir švilpaudamas populiarias melodijas. Visas namas dejavo tarsi senas laivas audringoje jūroje, stiebams traškant nuo stipraus vėjo gūsių. Džesė girdėjo, kaip dreba langų stiklai ir trinksi užpakalinės durys, tačiau tai buvo kažkur kitame pasaulyje, kur žmonos nerakinamos antrankiais, vyrai neatsisako klausyti, o naktinės būtybės nesėlina vogčiomis į namus. Kai Džesė pasuko galvą, kaklo raumenys ir sausgyslės sugirgždėjo it senos lovos spyruoklės. Akys išsprogo lyg karštos medžio anglies žarijos.

Nenoriu žiūrėti! - rėkė jos protas. *Nenoriu žiūrėti*! *Nenoriu žiūrėti*!

Tačiau atrodė, jog kažkokios stiprios nematomos rankos ir toliau suka galvą, siaučiant vėjui, trinksint užpakalinėms durims, barškant stiklams ir stingdančiai staugiant šuniui. Džesė pasisuko veidu į mirusio vyro kabinetą: taip, tiesa, aukšta figūra stovėjo prie Džeraldo kėdės priešais stiklines duris. Siauras išblyškęs veidas žibėjo tamsoje it kaukolė. Tamsus kvadratinis suvenyrų lagaminėlio šešėlis tysojo tarp kojų.

Džesė pabandė surikti, tačiau tik sušnypštė it arbatinukas.

- Chuuuu - achhhhhhh.

Ir viskas.

Kažkur kitame pasaulyje karštas šlapimas tekėjo jos kojomis. Džesė jau antrą kartą sušlapo kelnaites. Ten pat siautė vėjas, drebinantis visą namą. Melsvos eglės šaka vėl barkštelėjo į vakarinę sieną. Džeraldo kabinete šoko šešėliai, todėl buvo sunku nuspręsti, ką ji mato... ir ar išvis ką nors mato.

Šuo vis kraupiai tebestaugė, ir Džesė pagalvojo: *Tu jį matai. Gal ne taip gerai, kaip kad jį užuodžia šuo, bet tu vis tiek jį matai.*

Tarsi norėdamas išsklaidyti abejones, ateivis smalsiai ištiesė kaklą į priekį, suteikdamas Džesei galimybę trumpam aiškiai žvilgtelėti į jį. Veidas priklausė ateiviui, nesėkmingai bandančiam pamėgdžioti žmogaus bruožus. Džesei dar niekada neteko regėti tokio siauro veido. Nosis nebuvo storesnė už sviestinį peilį. Aukšta kakta pūpsojo lyg apgailėtinas sodo svogūnėlis. Būtybės akys buvo paprasčiausi juodi ratilai po siauru antakių trikampiu. Storos, rausvai rudos lūpos nuolat trūkčiojo.

Ne, ne trūkčiojo, - mąstė Džesė taip aiškiai, kaip kartais pasitaiko visiškos baimės apsuptyje. *Ne trūkčiojo, o bandė nusišypsoti. Jis bandė man nusišypsoti.*

Tada ateivis pasilenkė paimti lagaminėlį, ir veidas beviltiškai dingo už matomumo ribų. Džesė žengė atatupsta, vėl pabandė surikti, tačiau tik tyliai sušnibždėjo. Vėjas, ir tas garsiau siautė aplink pastogę.

Svečias vėl išsitiesino, vienoje rankoje laikydamas lagaminėlį, o kita jį atrakindamas. Džesė, nors ir nenorom, suvokė du dalykus. Jos protas atsisakė atrinkti informaciją. Pirma, tai buvo ne česnako, svogūno, prakaito ar purvo, o pūvančios mėsos kvapas. Antra, stovėda-

ma daug arčiau, Džesė galėjo geriau apžiūrėti būtybės rankas. Ji tiesiog apstulbo, išvydusi daug ilgesnes galūnes, besisupančias šešėliuose it čiuptuvai. Rankos tiesė lagaminėlį, lyg laukdamos Džesės sutikimo. Ir pagaliau ji išvydo, kad tai ne komivojažieriaus lagaminėlis, o pinta dėžutė, panaši į per didelį žvejo krepšelį sugautoms žuvims.

Tokią dėžutę jau mačiau anksčiau, - pagalvojo Džesė. *Nežinau kur, ar per televizorių, ar tikrame gyvenime, bet tikrai mačiau. Kai dar buvau maža mergaitė. Ją išėmė iš juodos mašinos su durimis iš galo.*

Saiga prabilo švelnus NSO balsas. *Vieną kartą, Džese, - sakysim, saulės užtemimo laikais, - kai prezidentas Kenedis dar buvo gyvas, visos mažos mergaitės buvo Moliūgėliai, o plastmasinius maišus lavonams dar tik turėjo sukurti, tokias dėžutes galėjai dažnai išvysti. Jos buvo įvairiausių dydžių. Tavo draugužis laiko savo suvenyrus senoje lavonų dėžėje, kurią galėjai įsigyti kiekviename laidojimo biure.*

Džesei į galvą šovė dar viena stulbinanti, bet akivaizdi mintis: ateivis taip dvokė, nes buvo negyvas. Džeraldo kabinete tūnojo ne jos tėvas, o kažkoks kitas vaikščiojantis lavonas.

Ne... ne, to negali būti...

Tačiau dar prieš tris valandas ji užuodė tokį pat tvaiką, sklindantį nuo Džeraldo lavono. Džesė jautė jį Džeraldo viduje, verdantį it kokia tik lavonams būdinga egzotinė liga.

Ateivis atidarė dėžę ir ištiesė ją Džesei. Ji vėl išvydo aukso ir brangakmenių spindesį kaulų krūvoje. Džesė stebėjo, kaip siaura negyvėlio ranka ima naršyti po krūvą pintoje laidojimo dėžėje, kurioje kažkada gulėjo kūdikio ar mažo vaikelio lavonas. Ir vėl girdėjosi gūdus kaulų tarškėjimas, panašus į nusidėvėjusias kastanjetes.

Džesė lyg užhipnotizuota stebėjo ateivį, apimta siaubo ekstazės. Ji baigė prarasti sveiką protą - tiesiog jautė, kad praranda, tačiau nieko neįstengė padaryti.

Gali! Tu gali pabėgti! Tu privalai pabėgti, ir tučtuojau!

Taip klykė Moliūgėlis. Tačiau kažkur giliai Džesės sąmonės tarpeklio dugne. Ten pat plytėjo ir *daugiau* tarpeklių bei kanjonų, kurie niekada nematė saulės šviesos - ten niekada nesibaigė saulės užtemimas. Įdomu suprasti, jog žmogaus protas - tik kapai, pastatyti tokiose juodose tuštumose, knibždėte knibždančiose šlykščių, ant dugno šliaužiojančių reptilijų. Tikrai įdomu.

Lauke vėl sukaukė šuo, ir Džesė pagaliau atgavo balsą. Ji sukaukė kartu su juo, beveik praradusi sveiką protą. Džesė galėjo lengvai įsivaizduoti, kad ji visą likusį gyvenimą staugs tokiu šuns balsu kokiame nors beprotnamyje.

Džese, ne! Susivaldyk ir bėk! Bėk iš čia!

Ateivis šypsojosi jai, atraitęs lūpas ir apnuoginęs švytinčius galinius dantis, kurie priminė Džeraldą. Būtybė turėjo auksinius dantis, ir tai reiškė, kad...

Kad jis tikras, tačiau tuo mes įsitikinome jau anksčiau. Dabar svarbiausia nuspręsti, ką darysi toliau. Ar jau sugalvojai, Džese? Jei taip, geriau klok viską iš karto, nes nėra laiko.

Vaiduoklis žengė į priekį, laikydamas atidarytą dėžę prieš save lyg norėtų, kad Džesė pasigėrėtų jos turiniu. Ant kaklo jis mūvėjo keistą vėrinį. Tirštas, nemalonus kvapas dar labiau sustiprėjo, o podraug ir pagieža. Džesė pabandė žengti dar vieną žingsnį atgal, kad atstumas tarp jų išliktų nepakitęs, tačiau nesugebėjo pajudinti kojų. Jos buvo tarsi prilipę prie grindų.

Jis nori tave nužudyti, meilute, - tarė Ruta, ir Džesė tuo nė kiek nesuabejojo. *Ar leisi jam tai padaryti*? Ruta klausė tik iš smalsumo, be jokio pykčio ir sarkazmo. *Po viso to, kas tau nutiko, tu leisi jam tai padaryti?*

Šuo staugė. Ranka naršė po dėžę. Kaulai barškėjo. Brangakmeniai silpnai spindėjo tamsoje.

Džesė drebančiu dešiniu nykščiu ir smiliumi nesąmoningai sugriebė savo žiedus ant didžiojo kairės rankos piršto. Rankos skausmas sklido kažkur iš tolumos. Ji nenusiimdama nešiojo žiedus per visą savo vedybinį gyvenimą, ir kai paskutinį kartą norėjo juos nusimauti, pirmiausia turėjo išmuilinti pirštą. Šįsyk žiedai lengvai nuslydo.

Džesė ištiesė kruviną dešinę ranką būtybei, kuri dabar stovėjo prie knygų spintos, kabineto tarpduryje. Būtybė sustojo. Šypsena ant stambių lūpų persimainė į pyktį ar sumišimą.

- Štai, - sukrenkštė Džesė. - Paimk juos. Imk ir palik mane ramybėje.

Būtybei nespėjus pajudėti, ji metė žiedus tiesiai į atvirą dėžę kaip monetas į mokesčių už kelią automatą. Juos skyrė tik penkios pėdos, todėl Džesė nesunkiai pataikė į plačiai atvertą dėžę. Ji išgirdo skambesį, kai sutuoktuvių ir sužadėtuvių žiedai nukrito į kaulų krūvą.

Būtybės lūpos susičiaupė, ir ji vėl sušnypštė. Ateivis žengė dar vieną žingsnį į priekį, ir staiga Džesės protas nubudo.

- *Ne*, - sušuko ji.

Ji apsisuko ir nusverdėjo. Siautė vėjas, trinksėjo durys, drebėjo stiklai, staugė šuo, o *būtybė sekė jai iš paskos*. Džesė girdėjo jo šnypštimą. Kiekvieną akimirką jis galėjo ištiesti siaurą, ilgą kaip čiuptuvas ranką ir pūvančiais pirštais sugriebti jos kaklą...

Džesė pasiekė užpakalines duris, atidarė jas ir išsitiesė verandoje, prieš tai dar nepamiršusi prisiminti, kad nukristų ant kairiojo šono. Tačiau žiežirbos vis tiek pasipylė iš akių. Džesė apsivertė ant nugaros, pakėlė galvą ir nukreipė žvilgsnį durų link, tikėdamasi išvysti siaurą, išblyškusį erdvių kaubojaus veidą. Jis nepasirodė. Nebesigirdėjo ir jo šnypštimo. Tačiau tai dar nieko nereiškė: ateivis galėjo pasirodyti kiekvieną sekundę, sugriebti ją ir perplėšti gerklę.

Džesė atsistojo, žengė vieną žingsnį, ir tada drebančios nuo šoko ir prarasto kraujo kojos išdavė ją. Džesė parkrito ant lentų, prie pat šiukšlių dėžės. Ji sudejavo ir pažvelgė į dangų, kuriuo beprotišku greičiu iš vakarų į rytus, beveik uždengdami mėnulį, slinko debesys. Šešėliai dengė jos veidą lyg neregėtos tatuiruotės. Šuo vėl sustaugė. Jis suteikė Džesei jėgų. Kaire ranka ji sugriebė šiukšlių dėžės dangtį, sugniaužė pirštais rankenėlę ir atsistūmusi atsistojo. Džesė nepaleido rankenėlės, kol pasaulis liovėsi suktis aplinkui. Tada nusverdėjo prie "Mersedeso", abiejomis rankomis stengdamasi išlaikyti pusiausvyrą.

Namas taip panašus į kaukolę mėnulio šviesoje! - nusistebėjo Džesė. *Tikra kaukolė! Durys - tai burna, langai - akys, o medžių šešėliai - plaukai.*

Tada į galvą šovė dar viena nuostabi mintis, ir Džesė kone neprapliupo juoktis.

O, aš pamiršau smegenis! Žinoma, kad Džeraldas yra smegenys. Negyvos ir pūvančios namo smegenys!

Kai pasiekė mašiną, ji dar kartą nusijuokė. Šuo tarsi atsakydamas irgi sustaugė. *Mano šunelis turi blusų, kurios kanda jam tiesiai į kelius*, - pamanė Džesė. Jos pačios keliai sulinko, ir ji vos spėjo sugriebti durų rankeną, kad neparvirstų, tačiau nesiliovė juoktis. Džesė *nebesugebėjo* sutürėti juoko. Ji suprastų, jei norėjusi apsisaugoti proto dalis pabustų, tačiau taip neatsitiks, kol ji iš čia neišvažiuos. Jei tik, aišku, jai pasiseks.

- Tikriausiai man prireiks kraujo perpylimo, - tarė Džesė ir vėl ėmė kvatotis.

Vis dar besijuokdama, ji sugriebė dešinę kišenę kaire ranka. Džesė jau užčiuopė raktus, kai pajuto kvapą ir būtybę su pinta dėže tiesiai už savęs.

Ji pasuko galvą perkreiptomis iš juoko lūpomis ir akimirką tikrai išvydo siaurus skruostus bei degančias bedugnes akis. Tačiau taip atsitiko tik dėl

(*saulės užtemimo*)

baimės, kadangi iš tikrųjų ten niekas nestovėjo: veranda buvo tuščia, o pravirose duryse tebesklandė tamsa.

Tačiau geriau jau paskubėk, tarė Pavyzdingoji Žmonelė Burlingeim. Geriau paskubėk kaip koks ledo ritulio žaidėjas, kol dar gali.

- Tuoj suplyšiu kaip ameba, - sutiko Džesė ir dar kartą nusijuokė, ištraukdama raktą iš kišenės.

Jis vos neiškrito, bet Džesė suskubo jį sugriebti už pakabiklio.

- Tu, seksualus daikčiuk, - tarė ji ir smagiai nusikvatojo, trinksint durims ir negyvam kaubojui-meilės vaiduokliui išeinant iš namo pro baltą kaulų dulkių debesį.

Tačiau kai Džesė atsisuko (ir vėl vos neišmetė rakto), veranda vėl buvo tuščia. Tik vėjas trankė duris - ir nieko daugiau.

Džesė atrakino vairuotojo dureles, atsisėdo už "Mersedeso" vairo ir sugebėjo padėti kojas ant pedalų. Tada užtrenkė duris. Užspaudusi centrinį užraktą, kuris užrakino visas duris (be to, ir bagažinę - nieko nėr geriau už vokišką efektyvumą), Džesė pajuto neapsakomą palengvėjimą. Ir dar kai ką. Tai buvo grįžtantis sveikas protas. Ji dar niekada savo gyvenime nesižavėjo tokiu saldžiu ir tobulu sugrįžimu... žinoma, išskyrus pirmuosius vandens iš krano lašelius.

Kiek dar man trūko iki beprotybės? Kiek?

Nemanau, kad tikrai nori žinoti, meilute, - rimtai atkirto Ruta Neari.

Turbūt ne. Džesė įkišo raktą į degimo spynelę ir jį pasuko. Mašina neužsivedė.

Juokai dingo, tačiau ji nepuolė isterikon. Džesė vis dar neprarado nuovokos. *Galvok, Džese.* Atsakymas atėjo bematant. "Mersedesas" jau buvo senas (tokio senuko jie dar niekada neturėjo), todėl vis sunkiau užsivesdavo, nepaisant jokio vokiško efektyvumo. Tada rei-

kėdavo stipriai paspausti pavarų svirtį į priekį. Tačiau jai prireiks abiejų rankų, nes sukti raktelį ir spausti svirtį reikėjo vienu metu, o dešinė ranka tvinkčiojo iš skausmo. Džesė net susigūžė nuo minties, kad teks dešine ranka užgulti pavarų svirtį, - ir ne vien dėl skausmo. Ji buvo tikra, kad žaizda ant riešo vėl atsivers.

- Dieve, prašau padėt man, - sušnibždėjo Džesė ir vėl pamėgino užvesti mašiną.

Nė garso. Į galvą it mažas vagilis įsibrovė nauja mintis: mašina neužsiveda ne dėl pavarų dėžės gedimų. Tai ateivio darbas. Jis nupjovė telefono laidus, taip pat turėjo pakankamai laiko pakelti variklio gaubtą, nuplėšti paskirstymo galvutę ir kur nors miške ją išmesti.

Trinktelėjo durys. Džesė nervingai atsisuko į tą pusę, įsitikinusi, kad pastebėjo išbąlusį, išsiviepusį veidą tarpdurio tamsoje. Dar po minutės jis išeis iš namo. Jis pagriebs akmenį ir išdauš mašinos stiklą. Tada paims vieną šukę ir...

Džesė kaire ranka sugriebė pavarų svirtį ir paspaudė ją iš visų jėgų (nors atrodė, kad ji beveik nepajudėjo). Prakišusi dešinę ranką pro vairo kiaurymę, ji sugriebė raktelį ir vėl jį pasuko.

Nieko. Tik tylus ją stebinčios pabaisos juokas. Džesė tai aiškai regėjo, nors tik savo mintyse.

- *Dieve, prašau, negi negaliu gauti nors vieno sušikto šanso*? - suriko ji.

Svirtis sutrūkčiojo po jos delnu, ir kai Džesė vėl pasuko raktą, variklis suriaumojo - "*Ja, mein Führer*!"*. Džesė su palengvėjimu atsiduso ir įjungė šviesas. Dvi spindinčios oranžiškai geltonos akys spoksojo į ją nuo keliuko. Džesė suriko jausdama, kad širdis tuoj tuoj iššoks iš krūtinės. Žinoma, tai buvo šuo - tas pats benamis, kuris, tiesą pasakius, tapo paskutiniu Džeraldo klientu.

Buvęs Princas stovėjo kaip įbestas, staiga apakintas žibintų šviesos. Jei Džesė būtų pastačiusi svirtį į važiuojamąją poziciją, jau būtų jį pervažiavusi. Ši mintis atėjo jai į galvą, bet išnyko kažkur tarpeklyje. Neapykanta ir šuns baimė dingo. Džesė išvydo, koks jisai sulysęs ir kiek varnalėšų dyglių įsivėlę į sušiauštą kailį, kuris tikrai neapsaugos valkatėlės nuo ateinančios žiemos. Ji pastebėjo, kaip šuo susigūžė nuo šviesos, suglaudė ausis ir nuleido galvą.

---

* Taip, mano vade *(vok.)*.

Nemaniau, kad tai įmanoma, - pagalvojo Džesė. *Susidūriau su padaru, beviltiškesniu net už mane.*

Kaire alkūne ji nuspaudė "Mersedeso" garso signalą. Šuo atsipeikėjo. Jis apsisuko ir dingo miškuose, tik vienąkart atsigręždamas atgal.

Sek jo pavyzdžiu, Džese. Važiuok iš čia, kol dar gali.

Gera mintis. Ir, beje, vienintelė. Džesė vėl kaire ranka pasiekė svirtį ir pastatė ją į važiuojamąją poziciją. Mašina trūktelėjo ir pamažu pajudėjo asfaltuotu keliuku. Vėjo blaškomi medžiai it šešėliai šoko abiejose kelio pusėse, siųsdami pirmuosius rudens lapus į nakties dangų. *Aš tai darau,* - nustebo Džesė. *Aš tikrai tai darau - varau ritulį į priekį.*

Ji riedėjo kiemo keliuku, tikėdamasi išvažiuoti į bevardį kelią, kuris nuvestų ją iki Įlankos magistralės, o šis savo ruožtu nulydėtų iki 117-ojo kelio ir civilizacijos. Stebėdama namą (dabar labiau negu bet kada jis tapo panašus į milžinišką kaukolę vėjuotoje spalio naktyje) per užpakalinio vaizdo veidrodėlį, Džesė mąstė. *Kodėl jis mane paleido? Ir ar iš tikrųjų taip yra?*

Pusiau išprotėjusi jos pusė, kuri niekada visiškai neišsilaisvins iš antrankių ir pagrindinio miegamojo vasarnamyje ant Kašvakamako ežero kranto, tikino Džesę, jog taip nebus: būtybė su pinta dėže tik žaidžia su ja kaip katė su sužeista pele. Dar neišvažiavus į kelią, jis pasivys ją savo ilgomis kojomis, išties ilgąsias rankas ir sugriebęs už užpakalinio buferio sustabdys mašiną. Vokiečių efektyvumui nieko neprikiši, tačiau kai turi reikalų su būtybe, kuri prisikėlė iš numirusiųjų...

Namas veidrodėlyje mažėjo, bet niekas neišėjo pro duris. Džesė išvažiavo į kiemą, pasuko dešinėn ir nukreipė automobilį Įlankos magistralės link. Ji vairavo tik kaire ranka. Kas antrą ar trečią rugpjūtį savanoriai poilsiautojai, priputę alaus ir tarškėdami niekus, pravalydavo kelią nuo styrančių prie jo krūmų ar išsikišusių šakų, tačiau šie metai neįėjo į kas antrų ar trečių skaičių, todėl keliukas buvo daug siauresnis. Kiekvieną kartą, medžio šakai atsitrenkus į mašinos stogą, Džesė krūpteldavo.

Taip, ji *bėgo*. Už stiklo keitėsi pažįstami ženklai, kuriuos ji per tiek metų išmoko atmintinai: didžiulė uola su perskelta viršūne, apaugusi tvora su nublukusiu užrašu, apvirtusi melsva eglė, atsirėmusi į

jaunesnes eglutes lyg girtuoklis, nešamas namo dar ne taip apsvaigusių savo draugužių. "Girta" eglė reiškė, kad iki Įlankos magistralės liko tik trys dešimtosios mylios, o iki greitkelio - tik dvi.

- Viskas bus gerai, jei nusiraminsiu, - tarė Džesė ir dešiniuoju nykščiu įjungė radiją. Į automobilio saloną iš keturių pusių plūstelėjo sodri, didinga ir *racionali* Bacho muzika.

- Štai ir viskas, - jau daug garsiau kartojo Džesė. - Tereikia riebalais save ištept.

Netgi paskutinis šokas - spoksančios oranžinės benamio šuns akys - po truputį blėso, nors Džesė pradėjo drebėti.

- Nieko neatsitiks, jei tik aš atsipalaiduosiu.

Ji atsipalaidavo, gal net truputį per daug. Spidometro rodyklė vos paliesdavo dešimties mylių per valandą greičio padalą. Buvimas saugiai užrakintame nuosavo automobilio salone grąžino jėgas. Džesė jau pradėjo galvoti, kad ją apgavo šešėlių žaismas, bet tam buvo ne pats geriausias laikas. Jei ką ir *matė* vasarnamyje, jis (*būtybė*, - tvirtino pats svarbiausias NSO balsas) *išėjo* pro kitas duris. Jis gali ją sekti. Netgi įmanoma, kad jei Džesė ir toliau slinks tokiu vėžlio greičiu, tai užsispyręs persekiotojas be vargo ją pavys.

Džesė pakėlė akis į veidrodėlį, norėdama dar kartą įsitikinti, kad tai - tik sukelta šoko paranoja, ir pajuto, kaip sustojo širdis. Ji paleido vairą ir numetė kairę ranką ant dešiniosios. Turėjo velniškai skaudėti, bet Džesė absoliučiai nieko nejautė.

Ateivis sėdėjo ant užpakalinės sėdynės, šlykščiomis, ilgomis rankomis suspaudęs galvą lyg beždžionė. Jo juodos akys tuščiai spoksojo į ją.

Tu matai... aš matau... MES matome... tik šešėlius! - suriko Moliūgėlis, tačiau atrodė, jog riksmas atskriejo iš pačios visatos pabaigos.

Džesė išvydo ne tik šešėlius. Būtybė ant užpakalinės sėdynės buvo *susipainiojusi* tarp šešėlių, bet ne *sukurta* iš jų. Ji matė ateivio veidą: apvalius antakius, juodas akis, siaurą nosį, storas lūpas.

- Džese! - sušnibždėjo erdvių kaubojus. - Nora! Ruta! Ir tu, Moliūgėli!

Jos akys, įsistebeilijusios į veidrodėlį, matė, kaip keleivis lėtai pasilenkia į priekį, o aukšta kakta beveik paliečia jos dešinę ausį, tarsi norėtų pasakyti paslaptį. Džesė stebėjo, kaip storos lūpos atidengia

bespalvius dantis ir sustingsta kraupiame šypsnyje. Šią minutėlę Džesės Burlingeim protas pagaliau visai pašlijo.

- *Ne*! - klykė Džesė skardžiabalsio solisto iš subraižytos plokštelės balsu. - *Ne, prašau*! *Taip nesąžininga*!

- Džese! - Jo tvaikas buvo toks aštrus kaip dildė ir toks šaltas kaip šaldymo kamera. - Nora! Džese! Ruta! Džese! Moliūgėli! Pavyzdingoji Žmonele! Džese! Mamyte!

Išsprogusios Džesės akys pastebėjo, kad pailgas, išbalęs veidas pusiau pasislėpė jos plaukuose, o besišypsančios lūpos beveik bučiavo jos ausį, vis kartodamos ir kartodamos saldžią paslaptį: *Džese*! *Nora*! *Žmonele*! *Moliūgėli*! *Džese*! *Džese*! *Džese*!

Akyse kažkas sprogo, ir jos paskendo didelėje tamsioje skylėje. Džesė tik spėjo pagalvoti: *Nereikėjo man žiūrėti - vis dėlto išsideginau akis.*

Tada ji apalpusi užvirto ant vairo. "Mersedesui" įsirėžus į didelę pakelės pušį, saugos diržas atmetė Džesę atgal. Turbūt būtų išsipūtusi ir oro pagalvė, jei tik automobilis būtų tokią turėjęs. Tačiau tokio atsitrenkimo nepakako, kad užgestų variklis - vokiečių efektyvumas vėl triumfavo. Buferis ir radiatoriaus grotelės susilankstė, bet variklis ir toliau tyliai burzgė.

Po penkių minučių indikatorius prietaisų skydelyje parodė, jog variklis jau pakankamai įkaito, ir galima įjungti šildymą. Ventiliatoriai po prietaisais tyliai sušvokštė. Džesė atsirėmė į vairuotojo dureles ir prispaudė skruostą prie stiklo. Ji buvo panaši į pavargusį vaiką, kuris pagaliau pasidavė ir užmigo, likus tik vienai kalvai iki senelės namų. Veidrodėlyje atsispindėjo tuščia užpakalinė sėdynė ir tuščias mėnulio apšviestas kelias.

35

Visą rytą snigo - niūru, bet tai pats tinkamiausias laikas rašyti laiškus - todėl Džesė labai nustebo, kai saulės spindulys nušvietė kompiuterio klaviatūrą, ir pagaliau pabudo iš savo minčių. Ji ne tik susižavėjo pažvelgusi pro langą: ją apėmė jausmas, kokio jau seniai nebuvo patyrusi ir nebesitikėjo kada nors patirti. Ją užliejo neapsakomo džiaugsmo banga.

Vis dar snigo, tačiau skaisti vasario saulė prasimušė pro debesis, paversdama šešis colius sniego bei besisukančias ore snaiges spindinčia deimantine baltuma. Pro langą matėsi Portlendo Rytinė Promenada. Šis vaizdas žavėjo Džesę visais laikais ir bet kokiu oru. Tačiau tokio paveikslo jai dar neteko matyti. Sniego ir saulės kompozicija pakeitė pilką Kasko Įlankos orą fantastiška papuošalų dėžute iš besipinančių vaivorykščių.

Jei žmonės gyventų stikliniuose rutuliuose, kuriuos papurčius ima snigti, tai jie visada galėtų gėrėtis tokiu oru, - pagalvojo Džesė ir nusijuokė. Šis garsas pasirodė keistas jos ausiai, kaip kad džiaugsmas širdžiai, bet jau po akimirkos Džesė suprato priežastį: ji nesijuokė nuo praėjusio spalio. Tas valandas, praleistas prie Kašvakamako ežero (ar kokio kito), ji vadino "mano sunkūs laikai". Ši frazė apibūdino visa, kas būtina, ir nė kiek ne daugiau, todėl ji Džesę visiškai patenkino.

Jokių juokų nuo to laiko? Apskritas nulis? Ar esi tuo tikra?

Na, ne visai. Džesė turbūt juokėsi per miegus, - vienas Dievas težino, kiek kartų jai teko verkti, - tačiau atsibudusi ji nė karto nenusikvatojo. Džesė gerai atsiminė paskutinį juoko priepuolį: kairė ranka užčiuopia raktus dešinėje kelnių-sijono kišenėje, o tamsoje taria žodžius, jog tuoj suplyš kaip ameba. Ir tada ji nusijuokė paskutinį kartą.

- Štai ir viskas, - sumurmėjo Džesė.

Ji ištraukė cigarečių pakelį iš baltinių kišenės ir vieną užsidegė. Viešpatie, kaip greitai šie žodžiai grąžino praeitį. Tą patį tokiu pat greičiu galėjo atlikti tik ta siaubinga Marvino Gėjaus daina. Džesė netyčia išgirdo ją per radiją, grįždama iš nesibaigiančių vizitų pas gydytoją, kurie šią žiemą sudarė didžiąją jos gyvenimo dalį. Marvinas klykė minkštu įsiteikiančiu balsu: "Visi žino... ypač jūs, mergiotės..." Ji iškart išjungė radiją, tačiau drebulys neleido normaliai vairuoti. Džesė sustojo ir palaukė, kol jis praėjo. O naktimis, kai ji neprabusdavo, murmėdama frazę iš E.A.Po eilėraščio "Varnas" į permirkusią prakaitu pagalvę, Džesė dainuodavo "Paliudys, paliudys".

Ji užsirūkė, išpūtė tris tobulus žiedus ir stebėjo, kaip jie kyla virš ūžiančio kompiuterio.

Kai pakankamai kvaili ar netaktiški žmonės paklausdavo apie patirtas kančias (pasirodė, kad Džesę supo daug daugiau kvailų ir netaktiškų žmonių, nei ji kada nors įsivaizdavo), ji atsakydavo, jog beveik nieko neprisimena. Du ar tris kartus policijai ją aplkausus, Džesė ėmė

visiems pasakoti tą pačią istoriją. Tiesą žinojo tik Brendonas Milheronas. Ji papasakojo jam viską, kadangi jai reikėjo pagalbos. Tačiau svarbiausia, jog Brendonas buvo vienintelis, kuris nors truputį suprato, ką jai teko išgyventi... ką ji iki šiol išgyveno. Jis nešvaistė laiko užuojautoms. Džesė suprato, kad po tokios tragedijos užuojauta buvo verta tiek, kiek ir šlapimo ištirpdytas sniegas.

Policija ir laikraščių žurnalistai patikėjo jos amnezija ir likusia istorijos dalimi, priimdami viską už gryną pinigą. O kodėl gi ne? Žmonės, patyrę rimtas fizines bei psichines traumas, dažnai užblokuoja savo prisiminimus apie tai, kas įvyko - policija žinojo tai geriau nei teisininkai, o Džesė geriau nei jie visi. Nuo praėjusio spalio ji daug sužinojo apie fizines ir psichines traumas. Knygos ir įvairūs straipsniai padėjo rasti įtikinamas priežastis nekalbėti apie nepageidaujamus dalykus, tačiau daugiau iš jų nebuvo jokios naudos. Galbūt todėl, kad Džesė dar nepriėjo prie reikalingų istorijų, kurios pasakotų apie antrankiais prirakintas moteris, priverstas žiūrėti, kaip jų vyrai tampa maistu šunims.

Džesė vėl nustebino save, dar kartą skaniai nusijuokdama. Ir *tai* juokinga? Turbūt, tačiau apie tokį juoką niekam niekada nevalia pasakoti. Pavyzdžiui, kad išvydęs saulės užtemimą tėvelis taip susijaudino, jog išsiliejo tiesiai ant tavo apatinių kelnaičių. Arba kad tu galvojai, - čia jau *tikrai* galima numirti iš juoko, - jog įmanoma pastoti nuo dėmelės ant kelnaičių užpakaliuko.

Visos istorijos bylojo, jog žmogaus protas reaguoja į baisias traumas lyg kalmaras pavojaus atveju: viską uždengdamas nepermatomu rašalo debesiu. Žinai, jog kažkas atsitiko, ir tai buvo ne pati maloniausia dienelė - štai ir viskas. Visa kita temdė rašalo debesis. Dauguma žmonių, kuriuos išprievartavo, kurie pateko į automobilių katastrofas ar gaisrus, netgi viena parašiutininkė, kurios parašiutas neišsiskleidė, tačiau ji išliko, nors ir visa sulaužyta, bet gyva, tvirtino tą patį.

- Ką jautėte krisdama? - klausė parašiutininkės. - Ką galvojote supratusi, kad parašiutas nebeišsiskleis?

Parašiutininkė atsakė:

- Neprisimenu. Žinau, kad iššokau iš lėktuvo, o po to, jau gulėdama ant neštuvų, klausiau vyriškio, dedančio mane į greitosios pagalbos mašiną, ar aš labai nukentėjau. Visa kita gaubia migla. Turbūt meldžiausi, bet ir tuo nesu įsitikinusi.

O galbūt tu viską prisimeni, mano drauge, - mąstė Džesė. *Tik melavai kaip ir aš. Ir turbūt dėl tų pačių priežasčių. Aš žinau, kad kiekvienas tokius išgyvenimus patyręs žmogus iš tų netikėtas istorijas pasakojančių knygų melavo.*

Kad ir kaip ten buvo kitiems, tačiau Džesė atsiminė visas savo įkalinimo ant lovos valandas: nuo rakto trakštelėjimo antroje spynelėje iki paskutinio kvapą gniaužiančio momento, kai pakėlusi akis į veidrodėlį išvydo būtybę, iš namo persikrausčiusią ant užpakalinės automobilio sėdynės. Visa tai ji prisimindavo dienos metu, o naktimis išgyvendavo iš naujo siaubinguose košmaruose, kur stiklinė praslysdavo pro šalį ir sudužsaid ant grindų; kur benamis šuo apeidavo šaltus užkandžius, pasiryžęs iškart griebti karštą patiekalą ant lovos; kur paslaptingas ateivis kampe jos tėvo balsu klausdavo: "Ar myli mane, Moliūgėli?", o iš stačio penio vietoj spermos trykšdavo kirmėlės.

Tačiau *atsiminimai* ir *išgyvenimai* neįpareigojo papasakoti apie tai kitiems, nors atmintis versdavo prakaituoti, o košmarai - klykti. Per tą laiką Džesė numetė dešimt svarų (iš tikrųjų gal daugiau nei septyniolika), vėl pradėjo rūkyti (pusantro pakelio per dieną plius didelė stiklinė alkoholio prieš miegą), visa figūra nuėjo šuniui ant uodegos, o plaukai visai pražilo. Na, tai ji galėjo pataisyti (juk taip darė jau kokius penkerius metus), tačiau niekaip nesukaupdavo jėgų paskambinti į kirpyklą Vestbruke ir susitarti. Be to, dėl ko gi jai gražintis? Nejau visu savo gražumu ketino pasirodyti vietiniuose baruose?

Nebloga mintis, - mąstė Džesė. *Koks nors vyriškis pasiūlys man išgerti, aš sutiksiu, ir kol abu lauksime barmeno su gėrimais, aš papasakosiu jam apie savo sapną, kur mano tėvui iš penio bėga ne sperma, o kirmėlės. Esu tikra, kad po tokio įdomaus bendravimo, jis iškart pakvies mane pas save į butą. Jis netgi nepareikalaus pažymos, jog nesergu AIDS.*

Lapkričio vidury, patikėjusi, kad policija paliks ją ramybėje, o sekso aspektas nepasieks laikraščių (ilgai truko, kol ji tuo patikėjo, nes viešoji spauda ją gąsdino labiausiai), Džesė nusprendė vėl lankyti Noros Kaligan terapijos seansus. Turbūt nebetroško, kad viskas kirmytų viduje ir nuodytų organizmą dar trisdešimt keturiasdešimt metų. Kaip būtų pasikeitęs jos gyvenimas, jei tada ji būtų papasakojusi Norai, kas atsitiko per užtemimą? Kas būtų atsitikę, jei ta mergaitė nebūtų įėjusi į virtuvę tą vakarą Niuvorto klebonijoje? Galbūt nieko, o galbūt ir daug kas.

Galbūt *velniškai* daug.

Tad Džesė surinko "Nauja diena, naujas rytojus" patarėjų asociacijos, kuriai priklausė ir Nora, numerį ir neteko žado, išgirdusi, jog Nora jau prieš metus mirė nuo leukomijos. Sekretorė pasiteiravo, ar Džesė norėtų susitikti su Lorela Stivenson, tačiau Džesė prisiminė Lorelą, aukštą juodaplaukę ir juodaakę gražuolę, kuri avėjo auštakulnius batelius ir atrodė, jog visiškai pasitenkina seksu tik būdama viršuje. Džesė atsakė sekretorei, kad pagalvos. Tuo terapijos reikalai ir baigėsi.

Per tuos tris mėnesius, kai Džesė sužinojo apie Noros mirtį, jai pasitaikė ir gerų dienų (kai ji tik bijodavo) ir blogų (kai ji bijodavo net žengti žingsnį iš savo kambario), tačiau tik Brendonas Milheronas išgirdo beveik visą Džesės Mahout sunkiausių laikų prie ežero istoriją... bet ir jis nepatikėjo beprotiškiausiais jos aspektais. Užjautė, bet netikėjo. Bent jau iš pradžių.

- Jokio perlinio auskaro, - atsakė jis, kai Džesė pirmą kartą papasakojo jam apie ateivį pailgu išblyškusiu veidu. - Ir jokio purvino pėdsako. Bent jau policijos ataskaitoje jie nefigūruoja.

Džesė tik gūžtelėjo pečiais. Ji *galėjo* viską papasakoti, bet saugiau buvo nutylėti. Pirmomis po pabėgimo iš vasarnamio savaitėmis Džesei mirtinai reikėjo draugo, o Brendonas tam puikiausiai tiko. Tad ji nenorėjo jo atstumti savo pamišusiomis kalbomis.

Beje, galbūt Brendonas neklydo. Galbūt ateivis tikrai tebuvo mėnulio šviesos ir šešėlių derinys.

Pamažu Džesė sugebėjo įtikinti save, kad tai tiesa. Erdvių kaubojus atstovavo šešėlių teatrui, tik buvo padarytas ne iš rašalo ir popieriaus, o iš vėjo plaikstomų šešėlių ir vaizduotės. Ji nė kiek nekaltino savo vaizduotės, netgi priešingai. Jei ne ji, Džesė niekada nebūtų išvydusi, kaip pasiekti stiklinę... ir netgi *sugriebus* ją, vargu ar būtų susipratusi paversti reklaminę kortelę šiaudeliu. Vaizduotė tikrai turėjo teisę kurti siaubingas haliucinacijas, mąstė Džesė, tačiau taip pat buvo svarbu žinoti, kad tą naktį ji buvo viena. Ji tikėjo, kad ėmęs sveikti pirmiausia pradedi skirti fantazijas nuo tikrovės. Džesė pasidalijo tokiomis mintimis su Brendonu. Jis nusišypsojo, apkabino ją ir pabučiavo sakydamas, kad ji tikrai sveiksta.

Tada, praėjusį penktadienį, Džesės akys užkliuvo už "Press-Herald's" apygardos žinių skyrelio. Pasitikėjimas savimi ėmė nykti, kai

straipsniai apie Reimondą Endriu Žuberą užpildė pirmuosius laikraščių puslapius. O vakar... septynios dienos po pirmo straipsnio apie Žuberą apskrities žinių puslapyje...

Kažkas pabeldė į duris, ir Džesė kaip visada krūptelėjo iš baimės. Ji dingo taip pat nemačiom, kaip ir atėjo. Bet ne visai.

- Mege? Tai tu?

- O kas gi daugiau, ponia?

- Įeik.

Megana Landis, namų prižiūrėtoja, kurią Džesė pasamdė gruodžio mėnesį (kai gavo pirmą riebų draudimo čekį), įėjo nešina pieno stikline ant padėklo. Šalia gulėjo maža pusiau pilka, pusiau purpurinė tabletė. Kai pamatė stiklinę, dešinysis Džesės riešas ėmė beprotiškai niežėti. Taip atsitikdavo ne visada, tačiau ir ne taip retai, kad Džesė nustebtų. Bent jau dingo jausmas, kad oda neriasi nuo kaulų. Tačiau dar prieš Kalėdas Džesė tikrai tikėjo, kad visą likusį gyvenimą gers iš plastmasinio puodelio.

- Kaip laikosi jūsų letena? - paklausė Megė, tarsi kažkokia telepatine jėga būtų užpelengavusi niežėjimą.

Džesė nemanė, jog tai kvaila. Kartais atrodė, kad intuityvūs Megės klausimai truputį baugūs, tačiau anaiptol ne kvaili.

Dešinė ranka, apšviesta to paties spindulio, kuris atitraukė Džesę nuo spausdinimo, buvo apmauta juoda pirštine, pasiūta iš neatsispindinčios elastinės medžiagos. Džesė manė, kad jai visai tinka pirštinė nuo nudegimų, ir neatsisakė ją nešioti. Ji tiesiog buvo dėkinga, nors po trečio odos persodinimo suprato, kad požiūris į dėkingumą labai nepatikimas dalykas, ypač kai imi prarasti sveiką protą.

- Neblogai, Mege.

Megė pakėlė kairį antakį, lyg norėdama pasakyti, jog netiki nė vienu Džesės žodžiu.

- Neblogai? Jei jau tris valandas bėgiojate klavišais, tai galiu lažintis, kad ji dainuoja "Ave Marija".

- Nejau aš čia sėdžiu...?

Džesė pažvelgė į laikrodį ir įsitikino. Tada pakėlė akis į ekraną ir išvydo, kad nuo pusryčių spausdina jau penktą puslapį. O dabar jau atėjo pietų metas, bet svarbiausia, kad Megė sakė tiesą: ranką išties nestipriai maudė. Džesė net galėjo palaukti ir negerti tabletės.

Ji vis tiek nurijo tabletę ir užsigėrė pienu. Pro stiklinę Džesė pažvelgė atgal į ekraną ir perskaitė, kas ten parašyta:

Tą naktį manęs niekas nesurado. Auštant aš pati atsibudau. Variklis užgeso, tačiau dar buvo šilta. Girdėjau čiulbant paukščius, o pro medžius matėsi lygus lyg veidrodis ežeras. Tik mažos garo juostos kilo į viršų. Vaizdas atrodė labai gražus, bet tuo pat metu aš jo nekenčiau, kaip kad dabar nekenčiu net minčių apie jį. Ar gali tai suprasti, Ruta? Aš niekaip negaliu. Velniškai skaudėjo ranką. Aspirino poveikis jau seniai praėjo, tačiau nepaisant skausmo aš jaučiau begalinį ramybės ir palaimos pojūtį, nors kažkas jį ėdė iš vidaus. Iš pradžių nesupratau, kas tai. Nemanau, kad ir protas būtų *norėjęs* tai suprasti. Po to iškart viską prisiminiau. Jis sėdėjo ant užpakalinės sėdynės ir pasilenkęs šnibždėjo man į ausį visų mano vidinių balsų vardus.

Aš pakėliau akis į veidrodėlį ir įsitikinau, kad ten nieko nėra. Man palengvėjo, bet tada aš...

Čia kursorius mirksėdamas laukė, kol bus užbaigtas sakinys. Atrodė, kad jis tiesiog ragina Džesę nesustoti. Staiga ji prisiminė eilėraštį iš nuostabios Keneto Patčeno knygelės, kuri vadinosi "Nors ir taip". Eilėraštis skambėjo maždaug šitaip: "Ateik, mano vaike. Jei norėtume tave įskaudinti, negi manai, kad tykotume čia, prie takelio, pačiame girios tankumyne?"

Geras klausimas, - pagalvojo Džesė ir vėl nukreipė akis į Megės Landis veidą. Jai velniškai patiko energingoji airė - ji netgi jautėsi esanti jai *skolinga* - tačiau jei tik būtų sugavusi namų prižiūrėtojos žvilgsnį, nukreiptą kompiuterio monitoriaus link, Megė jau eitų žemyn Forest aveniu su čekiu kišenėje, nespėjus dar ištarti "Brangioji Ruta, turbūt nustebsi po šitiek metų išgirdusi apie mane". Tačiau Megana žiūrėjo ne į monitorių, o į Rytinę Promenadą ir Kasko Įlanką. Švietė saulė, ir snigo daug silpniau.

- Velnias muša savo žmoną, - burbtelėjo Megė.

- Atsiprašau? - šypsodamasi paklausė Džesė.

- Mano motina mėgo taip sakyti, kai saulė imdavo šviesti dar nesiliovus snigti, - Megė atrodė šiek tiek sutrikusi, ištiesdama ranką paimti tuščią stiklinę. - O ką tai reiškia, negaliu pasakyti.

Džesė linktelėjo galvą. Sutrikimą Megės Landis veide pakeitė nerimas. Iš pradžių Džesė net nenutuokė, kodėl taip atsitiko, bet staiga ji suprato akivaizdų dalyką. Šypsena. Megė nedažnai matydavo besišypsančią Džesę. Džesė norėjo įtikinti ją, jog viskas gerai: kad šypsena nereiškė, jog ji tuoj šoks nuo kėdės ir perkąs Megei gerklę.

Tačiau Džesė tik pasakė:

- O mano mama mėgo sakyti: "Saulė nešviečia kiekvieną dieną ant to paties šuns užpakalio". Aš irgi niekada nesupratau, ką tai galėtų reikšti.

Namų prižiūrėtoja dabar pažvelgė į kompiuterį, bet tai tik reiškė: *laikas palikti žaislus ramybėje, ponia.*

- Tabletė jus užmigdys, jei ko nors nesuvalgysite. Aš jau paruošiau jums sumuštinį ir šildau sriubą.

Sriuba ir sumuštinis - tikras vaikų maistas, kurį gaunate per pietus, prieš tai rytą prisivažinėję rogutėmis. Tai maistas, kurį šlamščiate, skruostus deginant skaisčiam raudoniui. Tikrai nuostabu, bet...

- Aš atsisakau, Mege.

Megė suraukė antakius, lūpų kampučiai nusileido. Džesei dažnai teko matyti tokią veido išraiką pirmomis Megės įdarbinimo dienomis, kai ji prašydavo dar vienos tabletės, nes verkdavo iš skausmo. Megė niekada neverkdavo. Džesė turbūt ir priėmė į darbą šią mažutę airę supratusi, jog ši tikrai ne verksnė. Jei reikėdavo, ji galėjo virsti tikra sukietėjusia pavasarine bulve... tačiau šįkart Megei nepavyks įtikinti Džesės.

- Jums reikia valgyti, Džese. Jūs tikras skeletas, - į jos regėjimo lauką pateko perpildyta peleninė. - Taip pat turite liautis nuodyti save šituo šlamštu.

Aš tave priversiu liautis, mano išdidi gražuole, - tarė Džeraldas, ir Džesė sudrebėjo.

- Džese? Ar viskas gerai? Ar yra skersvėjis?

- Ne. Tik žąsis perėjo per mano kapą, - Džesė nežymiai nusišypsojo. - Šiandien mes kupinos senų posakių.

- Jus jau ne kartą perspėjo, kad nepadaugintumėt...

Džesė ištiesė juodai aptrauktą dešinę ranką ir atsargiai prisilietė prie kairės Megės rankos.

- Mano ranka sveiksta. Argi ne?

- Taip. Jei tris valandas rašėte ja ir nemaldavote tabletės, man įkišus galvą, tada turbūt jūs sveikstate greičiau nei gydytojas Maljorė tikėjosi. Tačiau...

- Tačiau ji sveiksta, ir tai gerai. Tiesa?

- Žinoma.

Namų prižiūrėtoja pažvelgė į Džesę, tarsi ši būtų išprotėjusi.

- O dabar aš bandau pasveikti visa. Pirmiausia turiu parašyti laišką senai draugei. Aš pažadėjau sau praeitą spalį, sunkiais laikais, kad jei išsigelbėsiu, būtinai taip padarysiu. Bet vis atidėliojau. Dabar pagaliau susikaupiau ir neturiu teisės sustoti. Galiu išsigąsti, jei sustosiu.

- Tačiau tabletė...

- Manau, kad man užteks laiko parašyti ir atspausdinti laišką, dar prieš jai suveikiant. Tada nusnūsiu ir suvalgysiu ankstyvą vakarienę.

Džesė palietė kairę Megės ranką, norėdama ją užtikrinti.

- Suvalgysiu tikrai daug.

Megė liko susiraukusi.

- Negerai praleidinėti pietus, Džese. Ir pati tai puikiai žinote.

Džesė atsakė labai meiliai:

- Kai kurie dalykai daug svarbesni už maistą. O tu tai irgi gerai žinai!

Megė žvilgtelėjo į kompiuterį, atsiduso ir linktelėjo galvą. Jai prašnekus, balse skambėjo nuolankumas įprastiems sentimentams, kuriais ji nelabai tikėjo.

- Turbūt. Tačiau jei aš ir nesutinku, čia šeimininkė - jūs.

Džesė linktelėjo, pirmąkart supratusi, kad tai ne tik paprastas susitarimas patogumo dėlei.

- Turbūt tikrai esu.

Megės antakiai vėl užsirietė į viršų.

- O jeigu atneščiau sumuštinį ir palikčiau ant stalo krašto?

- Sutarta!

Šįkart nusišypsojo ir Megė. Kai po trijų minučių ji sugrįžo su sumušiniu, Džesė vėl sėdėjo prie kompiuterio. Jos veidas paskendo žalioje, atsispindinčioje nuo ekrano šviesoje. Mažoji airė net nesistengė vaikščioti tyliai: ji buvo iš tų moterų, kurios nesugebėtų vaikščioti ant pirštų galų, net jei nuo to priklausytų jų gyvybė. Tačiau Džesė vis tiek neišgirdo, nei kada ji įėjo, nei kada išėjo. Ji išsitraukė krūvą iškarpų iš laikraščių iš viršutinio stalčiaus ir ėmė jas apžiūrinėti: straipsniai kartu su žmogaus keistai siauru veidu, kuris susitraukia ties smakru ir užsiapvalina ties antakiais, nuotraukomis. Jo gilios, apvalios ir visiškai tuščios juodos akys priversdavo Džesę galvoti apie Dondį, benamį valkatą iš komiksų, ir Čarlzą Mensoną. Iš po siauros nosies kyšojo storos it vaisiaus skiltelės lūpos.

Megė minutėlę pastovėjo šalia Džesės, laukdama, kol ją pastebės, po to garsiai atsiduso ir paliko kambarį. Po keturiasdešimt penkių

minučių Džesė pažvelgė į kairę ir pamatė keptą sumuštinį su sūriu. Jis buvo atšalęs, sūris susitraukė į gabaliukus, tačiau Džesė prarijo jį penkiais dideliais kąsniais. Tada vėl atsisuko į kompiuterį. Kursorius pradėjo šokti, vesdamas ją gilyn į mišką.

36

Man palengvėjo, bet tada pamaniau: „Jis gali būti susirangęs po sėdyne, kad nesimatytų veidrodėlyje". Tad šiaip ne taip atsisukau atgal, nors net mažiausias krūptelėjimas nutvilkdydavo ranką it įkaitintas žarsteklis. Ten nieko nebuvo, todėl bandžiau įtikinti save, jog kai paskutinį sykį mačiau būtybę, ją sudarė tik šokantys šešėliai... šešėliai ir mano perkaitusi sąmonė.

Tačiau negalėjau tuo patikėti, Ruta. Netgi pakilus saulei, išsilaisvinus iš antrankių, pabėgus kuo toliau nuo vasarnamio ir užsirakinus nuosavame automobilyje. Manyje knibždėjo mintys, jog jis turbūt įlindo į bagažinę, o jei ir ten jo nėra, tai jis būtinai sėdi palindęs po užpakaliniu buferiu. Jaučiau, kad jis kažkur čia pat ir niekada nebuvo manęs palikęs. Štai ką norėjau tau pasakyti - *jis niekada nebuvo manęs palikęs*. Net jei mano racionalusis protas tikėjo, kad tai tik šešėliai ir mėnulio šviesa, kiekvieną kartą jį pamačius, jis būdavo šalia. O galbūt reikia sakyti ne jis, o „*tai*". Mano ateivis - „žmogus išblyškusiu veidu" dienos šviesoje - naktį tapdavo „daiktu išblyškusiu veidu". Nesvarbu, kaip ten buvo iš tikrųjų, pamažu mano protas atsiribojo nuo šios būtybės, tačiau ir šito nepakako. Kadangi lentai sugirgždėjus naktį, aš žinau, kad ateivis sugrįžo, keistam šešėliui pasirodžius ant sienos, žinau, kad jis sugrįžo, pasigirdus nepažįstamiems žingsniams ant laiptų, žinau, kad jis sugrįžo - sugrįžo baigti savo darbą. Tą rytą jis tūnojo kartu su manimi „Mersedese", taip pat jis slapstėsi ir namuose Rytinėje Promenadoje, stovėdamas už užuolaidų ar spintoje, tarp kojų pasistatęs savo pintą dėžę. Dar neišrastas toks stebuklingas kuolas, kuris persmeigtų tikrų pabaisų širdis, todėl, mano brangioji Ruta, jis mane labai *vargina*.

Džesė sustojo, peleninėje sumaigė pelenus ir tyčia iš lėto degėsi cigaretę, nes pastebimai ėmė drebėti rankos, o ji nenorėjo nusvilti. Prisidegusi cigaretę, Džesė giliai įtraukė dūmą, iškvėpė, padėjo ją į peleninę ir vėl tęsė savo darbą.

Nežinau, ką būčiau dariusi, jei būtų nusėdęs akumuliatorius. Turbūt laukusi, kol kas nors pravažiuos, tačiau variklis užsivedė iš pirmo karto. Aš atitraukiau mašiną nuo medžio ir vėl išvažiavau į vieškelį. Vis norėjau žvilgtelėti į veidrodėlį, bet bijojau jį vėl pamatyti. Supratau, kad ten jo nėra, tačiau mano protas galėjo *priversti* mane jį išvysti.

Pagaliau pasiekusi Įlankos magistralę, aš *nukreipiau* akis į veidrodėlį, nes nebeištvėriau. Užpakalinė sėdynė buvo tuščia, todėl kelionė tapo ramesnė. Išvažiavau į 117-ąjį kelią ir pasiekiau „Deikinso" parduotuvę. Čia dažnai rinkdavosi vietiniai, negalintys sau leisti apsilankyti Rengelio ar Motono baruose. Jie sėdėdavo prie baro, kimšdavo spurgas ir taukšdavo nesąmones apie tai, ką nuveikė šeštadienio naktį. Aš sustojau ir kokias penkias minutes stebėjau įeinančius ir išeinančius medkirčius, sargus ir apsaugos vyrukus. Negalėjau patikėti, kad jie gyvi. Vis dar įsivaizdavau, jog jie - vaiduokliai, kad tuoj mano akys pripras prie dienos šviesos, ir aš galėsiu žvelgti tiesiai pro juos. Vėl užsinorėjau gerti, o kiekvieną kartą kam nors išėjus su vienkartiniu puodeliu rankoje, aš dar labiau ištroškdavau, tačiau nesugebėjau sukaupti jėgų ir išlipti iš mašinos... ir prieiti prie vaiduoklių.

Turbūt taip ir būčiau padariusi, tačiau man nespėjus sukaupti daugiau drąsos, kurios užtektų ne vien mašinai atrakinti, šalia manęs sustojo Džimis Egartas. Džimis buvo į pensiją išėjęs advokatas iš Bostono, kuris gyveno prie ežero nuo 1987 ar 1988 metų, kai mirė jo žmona. Jis išlipo iš „Bronko", pažvelgė į mane ir pažinęs šyptelėjo. Staiga jo veidas persimainė: susirūpinimą pakeitė siaubas. Džimis priėjo prie „Mersedeso" ir pažvelgė pro langą. Jo nuostaba išlygino net visas veido raukšles. Gerai atsimenu, kaip nustebimas pavertė Džimį jaunuoliu.

Mačiau jo lūpose sustingusį klausimą: „Ar viskas gerai, Džese?" Norėjau atidaryti duris, tačiau kažkodėl nesiryžau. Mano galvoje ėmė suktis beprotiška mintis, jog būtybė, kurią vadinau erdvių kaubojumi, pabuvojo ir Džimio vasarnamyje. Tik Džimiui ne taip pavyko. Būtybė užmušė jį ir nupjovusi jo veidą užsidėjo ant savojo lyg kokią Helouvyno kaukę. Žinojau, kad tai nesąmonė, tačiau negalėjau liautis apie tai galvojusi. Taip pat neprisiverčiau atidaryti ir tų prakeiktų durų.

Nenutuokiau, kaip baisiai tada atrodžiau, ir dabar nenoriu žinoti, bet tikriausiai buvo klaiku į mane žiūrėti, nes Džimio Egarto nuostaba greitai dingo. Dabar jis taip išsigando, jog vos nepradėjo vemti, bet, ačiū Dievui, susivaldė. Džimis tik atidarė duris ir paklausė, ar aš papuoliau į avariją, ar mane kas nors sužeidė.

Tereikėjo žvilgtelėti į save, kad suprasčiau, ko išsigando Džimis. Nepastebėjau, kada vėl atsivėrė žaizda ant riešo, tačiau higieninis paketas buvo visai permirkęs krauju. Sijono priekyje taip pat plėtėsi kraujo dėmė, tarsi man būtų prasidėjusios gausiausios pasaulyje mėnesinės. Aš sėdėjau kraujyje, kraujas varvėjo nuo vairo, pavarų svirties... netgi nuo priekinio stiklo. Daugelyje vietų kraujas sukrešėjo ir įgavo kaštoninį atspalvį, - man jis panašus į šokoladinį pieną, - tačiau daug kur matėsi dar drėgni raudoni lašeliai. Kol neišvysti tokio reginio, Ruta, negali įsivaizduoti, kad žmogus turi tiek daug kraujo. Tad nėr ko stebėtis, jog Džimis nustėro iš baimės.

Pabandžiau išlįsti iš mašinos, nes norėjau įrodyti Džimiui, kad pati sugebu tai padaryti, bet trinktelėjau dešinę ranką į vairą, ir akyse aptemo. Aš nenualpau, bet atrodė, jog kažkas nukirto paskutinius laidus, siejusius galvą su likusiu kūnu. Pajutau, kad krentu į priekį. Dar spėjau pagalvoti, jog mano nuotykiai baigsis, kai ant asfalto pabirs dantys... o aš praeitais metais išleidau tiek pinigų, norėdama apvilkti priekinius dantis. Tačiau Džimis mane sugavo, tiesą pasakius, tiesiog sugriebė už krūtų. Girdėjau, kaip jis atsisukęs į parduotuvę šaukė: „Ei! Ei! Man reikia pagalbos!" - tokiu skardžiu senio balsu, kad aš vos nepradėjau kvatoti... tik, deja, buvau per daug išsekus. Priglaudžiau galvą prie jo marškinių ir atsidusau. Girdėjau, kaip tankiai plaka širdis, tačiau atrodė, kad ji tuoj tuoj sustos, nes neturi iš ko plakti. Spalvos ėmė grįžti, ir aš pastebėjau, kaip pustuzinis vyrų bėga mūsų link. Vienas iš jų buvo Lonis Deikinas. Jis valgė pyragaitį ir vilkėjo purpurinius sportinius marškinėlius su užrašu: „MIESTE NĖRA NĖ VIENO GIRTO - MES TIK DAROME VINGIUS". Juokinga: ką gali įsiminti ruošdamasis mirti.

- Kas taip pasielgė su tavim, Džese? - paklausė Džimis. Bandžiau atsakyti, tačiau nesugebėjau išspausti nė žodžio. Beje, gerai, kad ir neįstengiau, nes turbūt būčiau sumurmėjusi „Mano tėvas".

Džesė užgesino cigaretę, po to žvilgtelėjo į nuotrauką laikraštyje. Keistai siauras Reimondo Endriu Žubero veidas tarsi atsakydamas

dėbtelėjo į ją... kaip kad pirmąją naktį stovėdamas miegamojo kampe ir mirusio vyro darbo kabinete antrąją. Taip jie kokias penkias minutes žiūrėjo vienas į kitą. Tada lyg ką tik pabudusi Džesė užsidegė naują cigaretę ir vėl palinko prie klaviatūros. Kompiuteris rodė, kad ji rašė septintą puslapį. Džesė atsitiesė, subraškindama stuburo slankstelius, ir vėl ėmė bėgioti klavišais. Kursorius tęsė savo šokį.

Po dvidešimties minučių (per tą laiką supratau, kokie mieli, rūpestingi ir pakvaišę gali būti vyrai - Lonis Deikinas netgi pasiūlė man išgerti) aš jau gulėjau greitosios pagalbos mašinoje, kuri, blyksėdama švyturėliu, įjungusi sireną, važiavo į Šiaurinio Kamberlendo ligoninę. Dar po valandos gulėjau ligoninėje, stebėjau, kaip kraujas teka vamzdeliu į mano ranką, ir klausiausi, kaip kažkoks „kantri" šundainininkėlis traukia apie sunkų savo gyvenimą, kadangi jį paliko mylima moteris ir sugedo jo sunkvežimis.

Taip galima būtų užbaigti pirmąją mano istorijos dalį. Pavadinkime ją „Mažylė Nelė čiuožia ledu" arba „Kaip aš išsivadavau iš antrankių ir pabėgau". Yra dar dvi dalys, kurias pavadinau „Pasekmės" ir „Skandalistas". „Pasekmes" norėčiau praleisti, nes jos sudomintų tik tuos, kurie mėgsta pasakojimus apie odos persodinimus ir skausmus, tačiau svarbiausia, kad noriu peršokti prie „Skandalisto", kol dar nepervargau ir pajėgiu dėstyti mintis taip kaip noriu. Ir, žinoma, tokiu stiliumi, kokio tu nusipelnei. Tai man toptelėjo į galvą tik dabar, tačiau tai tokia pat tiesa, kaip ir nuogas užpakalis. Be to, jei ne „Skandalistas", tikriausiai išvis nebūčiau nė pradėjusi tau rašyti.

Bet prieš tai turiu tau tarti keletą žodžių apie Brendoną Milheroną, kuris ir užbaigia manąjį „Pasekmių" periodą. Brendonas išdygo prieš mane ir ėmė manimi rūpintis dar per pirmąją gijimo stadiją. Norėčiau pavadinti jį mielu žmogumi, nes jis liko kartu per didžiausias mano gyvenime pragariškas kančias, tačiau būčiau neobjektyvi, nes jis ne tik mielas žmogus, bet ir viską mato kiaurai bei stengiasi laikyti savo rankose, kad tik kur nors neįsiveltų netvarka. Ir tai dar ne viskas, tačiau teks pasitenkinti ir tuo, nes laikas bėga. Pasakysiu tik tiek, kad Brendonas, kuris turėjo prižiūrėti konservatyvios teisininkų firmos interesus tikrai šlykščioje situacijoje, nes į ją buvo įsipainiojęs vienas iš vyresnių partnerių, sugebėjo suimti viską į savo rankas. Be to, jis niekada nesiplūsdavo, kai imdavau verkti įsikniaubusi į jo tvarkingo trijų dalių kostiumo atlapus. Tačiau galbūt net nebūčiau

apie jį užsiminusi, jei vakar Brendonas nebūtų dėl manęs šį tą padaręs. Būk kantri, mieloji, ir greit viską sužinosi.

Brendonas ir Džeraldas paskutinius keturiolika mėnesių dirbo kartu. Darbas daugiausiai buvo susijęs su supermarketų grupe. Jiems pavyko laimėti, ir jie tapo tikrai geri draugai. Manau, kad kai firmos bosai nuspręs nuimti Džeraldo vardą nuo blankų, jo vietą užims Brendonas. O tuo tarpu jis puikiai tiko darbui, kurį pats Brendonas vadino „nuostolių kontrole".

Jis tikrai mielas žmogus, ir buvo su manim atviras nuo pat pradžių, nors, žinoma, jis turėjo ir savo tikslą. Tikėk manimi, kai sakau, jog aš dėl to atidžiai jį stebiu. Juk dvidešimt metų buvau advokato žmona ir žinau, kaip jie slepia įvairius savo gyvenimo ir asmenybės aspektus. Tai juos apsaugo nuo stresų, tačiau drauge paverčia atstumiančiais.

Brendonas tikrai nebuvo atstumiantis, tačiau turėjo savo misiją: stebėti, kad laikraščiuose nepasirodytų jų firmą juodinantys straipsniai. Tai reiškia, kad jis turėjo stebėti, jog niekas nejuodintų Džeraldo ir manęs. Dirbant tokį darbą, galima greitai žlugti, bet Brendonui kol kas sekėsi... tačiau jis niekada neprasitarė man, jog stengiasi vien iš pagarbos Džeraldui. Brendonas sutiko dirbti, nes, kaip sakydavo Džeraldas, taip galima greitai užlipti karjeros laiptais - žinoma, jei tik pasiseks. Džiaugiuosi, kad Brendonui sekasi. Jis elgėsi su manim geraširdiškai, todėl džiaugiausi juo, tačiau buvo dar dvi priežastys: jis niekada neužsiplieksdavo, kai pranešdavau jam, jog skambino koks nors spaudos atstovas, ir niekada neparodė, kad tik paprasčiausiai dirba savo darbą. Žinai, Ruta, ką iš tikrųjų galvoju? Nors ir esu septyneriais metais vyresnė už Brendoną ir kol kas atrodau apgailėtinai, esu tikra, jog Brendonas Milheronas šiek tiek mane įsimylėjo... arba tą mažytę drąsuolę Nelę, kurią jis mato proto akimis žvelgdamas į mane. Nemanau, kad jis mane traukia seksualiai (kol kas ne: nors ir sveriu šimtą aštuonis svarus, vis dar esu panaši į nupešiotą viščiuką, kabantį mėsininko krautuvėlės vitrinoje), ir dėl to nė kiek nesikremtu, kadangi būčiau tiesiog patenkinta, jei niekada nebereikėtų gultis į lovą su vyriškiu. Tačiau sumeluočiau, jei tvirtinčiau, esą man nepatinka jo žvilgsnis, skelbiantis, neva esu jo tikslo dalis - aš, Džesė Andžela Mahout Burlingeim, o ne tas neapibrėžtas kąsnis, kurį jo bosai tikriausiai vadina „tas nelaimingas

Burlingeimų reikalas". Nežinau, kurioje Brendono planų vietoje esu, tačiau man tai ir nerūpi. Svarbu, kad aš juose figūruoju ir esu ne vien...

Džesė sustojo ir susimąsčiusi pabarškino kairiuoju smiliumi į dantis. Po to vėl giliai įtraukė cigaretės dūmą ir tęsė.

...labdaringas šalutinis poveikis.

Brendonas sėdėjo šalia, kai mane tardė policija, įjungęs savo miniatiūrinį magnetofonėlį. Jis mandagiai, bet griežtai perspėdavo kiekvieną apklausos dalyvį (net stenografistes ir seseles), kad jei kuris prasitars apie sensacingas bylos detales, susidurs su žiauriomis milžiniškos ir galingos Naujosios Anglijos advokatų kontoros represijomis. Brendonas įtikino visus kaip ir mane, nes nei vienas iš jų net nebandė bendrauti su reporteriais.

Bjauriausios apklausos vyko per tas tris dienas, kurias praleidau „saugojimo sąlygomis" Šiauriniame Kamberlende, per plastmasinius vamzdelius traukdama kraują, vandenį ir elektrolitus. Pasirodo, kad to meto policijos pranešimai buvo tokie keisti, jog nesuprantama, kas galėjo jais patikėti. Jie atrodė panašūs į „žmogus įkanda šuniui" istorijas. Tik šįsyk šuo tikrai įkando vyrui. Nori žinoti, ką ten rašė? Gerai, štai, gali skaityti:

„Mes nusprendėme praleisti dieną vasarnamyje vakarų Meine. Pagal sekso planą, sudarytą iš menamų grumtynių ir paties sekso, mes kartu nusiprausėme po dušu. Džeraldas išėjo, o aš likau plauti galvą. Jis skundėsi, kad turbūt nuo sumuštinių, kuriuos suvalgėme pakeliui į vasarnamį, jam pučia pilvą ir paklausė, ar turime „Rolaids" arba „Tums" tablečių. Atsakiau, kad nežinau, bet liepiau pažiūrėti ant naktinio stalelio ir lentynos virš lovos. Po trijų keturių minučių, kai skalavau plaukus, išgirdau, kaip Džeraldas suriko. Tai tikriausiai reiškė, kad jį ištiko širdies smūgis. Po to sekė stuktelėjimas į grindis - Džeraldas nukrito nuo lovos. Aš išlėkiau iš vonios ir bėgdama į miegamąjį paslydau. Krisdama trenkiau galvą į stalelio kampą ir praradau sąmonę."

Toliau, pasak versijos, sudėtos pono Milherono bei ponios Burlingeim, kurią entuziastingai parėmė policija, aš kelis kartus atgavau sąmonę, tačiau ir vėl ją prarasdavau. Kai paskutinį kartą atsipeikėjau, šuo nuo Džeraldo jau buvo perėjęs prie manęs. Aš atsiguliau ant lovos (mes su Džeraldu radome ją prie vonios, kur lovą tikriau-

siai nustūmė grindis vaškavę vyrukai, ir taip nekantravome, jog nesivarginome pastatyti ją į vietą) ir nuvijau šunį, sviesdama į jį Džeraldo stiklinę ir peleninę. Tada vėl apalpau ir keletą valandų pragulėjau be sąmonės kraujuodama. Vėliau vėl pabudau, sėdau į mašiną ir pasiekiau žmones. Bet dar kartą netekau sąmonės ir atsitrenkiau į medį šalikelėje.

Tik vieną kartą klausiau Brendono, kaip jam pavyko įtikinti policiją tokiomis nesąmonėmis. Jis tarė:

- Dabar bylą tiria valstijos policija, Džese, o mūsų kontora turi ten daug draugų. Paskambinau keletui iš jų, nors, tiesą sakant, nereikėjo daug skambinėti. Juk policininkai irgi žmonės. Tie vyrukai greit suprato, kas iš tikrųjų įvyko, kai tik pastebėjo antrankius. Patikėk manim, jie ne pirmą kartą mato antrankius tokioje situacijoje. Nei vienas iš policininkų - valstijos ar vietinių - tikrai nenorėjo, kad tu ir tavo vyras taptumėte purvinų juokelių objektu, nors tai buvo tik groteskiškas nelaimingas atsitikimas.

Iš pradžių aš net Brendonui nieko nesakiau apie atseit matytą vyrą, pėdsaką ar perlinį auskarą. Aš laukiau tinkamos progos.

Džesė peržvelgė savo rašinį, papurtė galvą ir vėl ėmė rašyti.

Šlamštas. Aš laukiau, kol koks policininkas įeis su plastmasiniu įkalčių maišeliu ir ištiesęs jį man paprašys atpažinti žiedus (ne auskarus).

- Mes įsitikinę, kad jie priklauso jums, - pasakytų jis, - nes jų viduje išgraviruoti jūsų ir jūsų vyro inicialai. Be to, mes juos radome jūsų vyro kabinete, ant grindų.

Aš laukiau; jiems parodžius žiedus aš įsitikinčiau, jog mažosios Nelės Vidurnakčio Šauklys buvo tik mažosios Nelės vaizduotės vaisius. Laukiau ir laukiau, bet niekas neatėjo. Pagaliau prieš pirmąją operaciją aš papasakojau Brendonui apie tai, kad jaučiausi name ne viena, bent jau ne visą laiką. Pasakiau, kad tai galėjo būti tik mano vaizduotė, tačiau kartais viskas atrodė pernelyg tikra. Neužsiminiau apie savo žiedus, bet daug kalbėjau apie pėdsaką ir perlinį auskarą. Bus sąžininga, jei prisipažinsiu, kad aš tiesiog sapaliojau apie auskarą, ir dabar suprantu kodėl: auskaras turėjo atstoti visa tai, apie ką nedrįsau prasitarti netgi Brendonui. Supranti? Aš vis kartojau frazes: „O tada *pagalvojau*, jog matau" arba „Aš buvau *beveik tikra*, kad". Aš privalėjau jam papasakoti, kadangi baimė graužė ma-

ne iš vidaus lyg rūgštis, tačiau kiek įmanydama stengiausi jam parodyti, kad nemaišau subjektyvių jausmų su objektyvia tikrove. Be to, aš bandžiau neparodyti, jog *vis dar* bijau - nenorėjau, kad Brendonas galvotų, neva esu beprotė. Neėmiau į galvą, kad jis mano, jog mano nervai šiek tiek pašliję: jau geriau sutikti su tokia kaina, nei būti priverstai atskleisti dar vieną paslaptį (pavyzdžiui, ką per saulės užtemimą man padarė tėvas). Tačiau jokiu būdu nenorėjau pasirodyti beprote. Nenorėjau, kad jis net *pagalvotų* apie tai.

Brendonas pakėlė mano ranką, paglostė ją ir pasakė, jog gali tai suprasti, esą tokiomis aplinkybėmis tai netgi įprasta. Po to pridūrė, kad ta būtybė buvo tokia pat tikra, kaip ir mes su Džeraldu duše po sportinių imtynių ant lovos. Policija išnaršė visą namą, ir jei kas nors būtų įsibrovęs į vidų, įrodymus ji būtų radusi. Policijos darbą palengvino ir generalinis vasarnamio tvarkymas prieš pat kraupius įvykius.

- Galbūt jie *rado* įrodymus, - tariau. - Galbūt koks faras įsikišo auskarą sau į kišenę.

- Pasaulyje tikrai pilna ilgapirščių farų, - atsakė Brendonas. - Tačiau sunku patikėti, kad net pats kvailiausias iš jų rizikuotų savo karjera dėl vieno auskaro. Aš greičiau patikėčiau, jog tavo matytas vyrukas sugrįžo kitą naktį ir pats pasiėmė auskarą.

- Taip! - sutikau aš. - Juk tai įmanoma!

Jis bandė papurtyti galvą, bet po to tik patraukė pečiais.

- Viskas įmanoma, netgi ekspertų gobšumas ar klaidos, bet...

Jis stabtelėjo, paėmė mano kairę ranką ir padarė tokią veido išraišką, kurią aš pavadinau „Brendono dėdė danas".

- Tavo mąstymas paremtas idėja, kad ekspertai nepasižymėjo kruopštumu apžiūrėdami namą. Tačiau tai netiesa. Jei ten būtų trečias asmuo, policija būtų radusi įrodymų. O tada apie tai būčiau sužinojęs ir aš.

- Kodėl?

- Todėl, kad tokiu atveju atsidurtum labai keblioje situacijoje: policija liautųsi vaizduoti gerus vyrukus ir perspėtų tave dėl klaidingų parodymų.

- Nesuprantu, apie ką tu kalbi.

Tačiau, Ruta, aš jau pradėjau suprasti. Džeraldas buvo solidžiai apsidraudęs, ir mane informavo netgi trijų skirtingų draudimo kompanijų agentai, kad per gedulą ir dar kelis metus man tikrai nieko netruks.

- Džonas Harelsonas iš Augustos atliko labai kruopštų skrodimą, - tęsė Brendonas. - Jo ataskaitoje rašoma, kad Džeraldo mirties priežastis - „šimtaprocentinis širdies smūgis", o tai reiškia, kad jo nesukėlė užnuodytas maistas, nepakeliama įtampa ar didelė fizinė trauma.

Brendonas ketino tęsti (jo veidas atspindėjo „Brendoną Mokytoją"), tačiau mano veido išraiška jį sustabdė.

- Džese? Kas nutiko?

- Nieko.

- Nemeluok, tu siaubingai atrodai. Ar vėl mėšlungis?

Pagaliau pavyko įtikinti jį, kad puikiai jaučiuosi, nors taip beveik ir buvo. Turbūt supratai, apie ką galvojau, nes jau anksčiau minėjau tau dvigubą spyrį, kai Džeraldas nesutiko manęs paleisti: vieną - į pilvą, o kitą - į šeimynines brangenybes. Mąsčiau, kad man pasisekė, jog papasakojau apie grubų seksą, nes tai paaiškino mėlynių ir sumušimų atsiradimą. Tikriausiai ir jie nebuvo žymūs, nes širdies smūgis prasidėjo iškart po spyrių, ir tai sustabdė mėlynių atsiradimo procesą.

Tada iškyla dar vienas klausimas: ar mano spyriai sukėlė širdies smūgį? Nė viena mano perskaityta medicininė knyga galutinai to nepatvirtino, tačiau būkime realistai - aš tikrai padėjau jį sukelti. Bet vis tiek atsisakau prisiimti visą atsakomybę sau. Džeraldas buvo storulis, per daug gėrė, o rūkė kaip kaminas. Širdies smūgis artėjo. Jei ne tą dieną, tai kitą savaitę ar mėnesį jis būtų vis tiek ištikęs. Gyvensi tiek, kiek velnias grieš tau smuikeliu, Ruta. Aš tuo tikiu. Jei netiki, širdingai kviečiu aplankyti tą vietą, kur nešviečia saulė. Manau, kad užsitarnavau teisę tikėti tuo, kuo noriu tikėti. *Ypač* dabar.

- Jei atrodžiau it prarijusi durų rankeną, - tariau Brendonui, - tai tik dėl to, kad kas nors galvoja, neva nužudžiau Džeraldą dėl jo draudimo pinigų.

Jis papurtė galvą, atidžiai stebėdamas mane.

- Niekas taip negalvoja. Harelsonas sako, kad Džeraldo širdies smūgį galbūt sukėlė seksualinis susijaudinimas, ir valstijos policija tuo tiki, nes Džonas Harelsonas - geriausias medicinos ekspertas. Galbūt tėra keli cinikai, kurie mano, jog suvaidinai Salomėjos vaidmenį ir tyčia leidai jam susijaudinti.

- O tu?

Tikėjausi jį abstulbinti savo tiesmukiškumu, nes viena mano pusė norėjo pamatyti, kaip atrodys abstulbęs Brendonas Milheronas, tačiau labai apsirikau. Jis tik nusišypsojo.

- Negi galvoji, jog pamanysiu, kad tau užteko vaizduotės sukelti Džeraldui infarktą, tačiau pamiršai atsižvelgti į tai, kad mirsi antrankiais prirakinta prie lovos? Ne. Kad ir kaip ten būtų, Džese, aš tikiu tuo, ką man papasakojai. Ar galiu būti atviras?

- Daugiau nieko ir nenorėčiau.

- Gerai. Aš dirbau kartu su Džeraldu ir sutariau su juo, nors daugumai žmonių tai nepavykdavo. Jis buvo didžiausias pasaulyje kontrolės fanas. Tad manęs visai nenustebino, kad jį taip uždegdavo seksas su prirakinta prie lovos moterimi.

Aš žvilgtelėjau į Brendoną. Buvo naktis, ir degė tik lempa prie mano lovos. Jo veidą dengė šešėlis, bet esu tikra, kad Brendonas Milheronas, jaunasis įteisintas miesto rykliukas, paraudo.

- Atleisk, jei tave įžeidžiau, - jo balse skambėjo netikėtas sumišimas.

Aš vos nenusijuokiau. Negražu, tačiau man jis pasirodė panašus į ką tik baigusį vidurinę aštuoniolikmetį.

- Tu neįžeidei manęs, Brendonai.

- Gerai. Nors tai mano darbas, bet ir policija privalo daryti bent jau nesąžiningo žaidimo prielaidą: gal tu žengei vieną žingsnį per daug ir tikėjaisi, jog tavo vyrui ne tik „pasistos ragas".

- Net neįsivaizdavau, kad jo širdis tokia silpna! - tariau. - Akivaizdu, kad draudimo kompanijos taip pat nežinojo: antraip nebūtų patvirtinusios tokių draudimo polisų.

- Draudimo kompanijos apdraus bet ką, kuris turi pakankamai pinigų. O Džeraldo draudimo agentai nepastebėjo, kad jis be perstojo rūko ir geria. Tačiau, kad ir ką kalbėtum, tu turėjai numanyti jam gresiantį infarktą. Policininkai irgi tai supranta, todėl daro prielaidą: „Tarkim, ji pasikvietė draugą į namą prie ežero ir neužsiminė apie tai savo vyrui. Ir tas draugužis rėkdamas iššoko iš spintos pačiu tinkamiausiu jai ir pačiu netinkamiausiu jos seniui momentu". Jei farai turėtų tokių įrodymų, tu įklimptum į tokį mėšlą, Džese, kadangi panašiomis aplinkybėmis gąsdinantis riksmas taptų pirmo laipsnio žmogžudyste. Faktas, kad tu dvi dienas praleidai prirakinta prie lovos ir nusilupai odą, bandydama išsilaisvinti, neigia nusikaltimo bendrinin-

kės versiją, nors, antra vertus, patys antrankai patvirtina tokią prielaidą... na, bent jau tarp tam tikro mąstymo farų.

Aš susižavėjusi spoksojau į Brendoną. Jaučiausi lyg moteris, bandanti išlaikyti pusiausvyrą ant bedugnės krašto. Iki šiol, stebint šešėlių dengiamą Brendono veidą, mintis, kad policija gali įtarti, jog aš nužudžiau Džeraldą, šmėstelėjo gal tik porą kartų, ir tai kaip nevykęs anekdotas. Ačiū Dievui, kad apie tai nejuokavau kalbėdama su farais!

- Ar supranti, kodėl geriau nieko neminėti apie įsibrovėlį?

- Taip. Geriau leisti šunims miegoti.

Kai ištariau šiuos žodžius, prieš akis stojo paveikslas, kaip tas šunpalaikis, sugriebęs Džeraldą už rankos, tempia jį grindimis. Girdėjau net nuplyšusios odos, likusios nasruose, plazdenimą. Beje, po dviejų dienų jie surado vargšelį. Jis buvo prisiglaudęs po Laglanų valčių nameliu. Ten pat rado ir didelį Džeraldo gabalą. Tad šuo turbūt bent kartą sugrįžo atgal po to, kai aš jį išgąsdinau „Mesedeso" šviesomis ir signalu. Policija jį nušovė. Ant kaklo jis nešiojo ženkliuką (ne nustatytą šuns taisyklių, pagal kurį Gyvūnų inspekcija galėtų susekti šeimininką ir jį nubausti) su užrašu „Princas". Ar gali įsivaizduoti - „Princas"? Džiaugiausi, kai konsteblis Tygardenas pranešė man, kad jį nušovė. Nekaltinau šuns už jo darbus - jis buvo toks pat apgailėtinas kaip ir aš pati, tačiau tada džiaugiausi, džiaugiuosi ir dabar.

Beje, nukrypau nuo temos. Pasakojau tau apie pokalbį su Brendonu po to, kai užsiminiau jam apie ateivį. Jis pritarė, kad geriau leisti šunims miegoti. Galėjau su tuo susitaikyti, - išsipasakojus man palengvėjo, - tačiau vis tiek negalėjau išmesti visko iš galvos.

- Mane įtikino telefonas, - pasakiau Brendonui. - Kai išsilaisvinau iš antrankių, pabandžiau paskambinti, bet jis buvo toks pat miręs kaip ir Abraomas Linkolnas. Supratusi tai, patikėjau, kad čia *buvo* vyriškis, kuris nupjovė laidus iš namo išorės. Štai kas mane išginė pro duris ir įsodino į „Mersedesą". Tu, Brendonai, nesuprasi, ką reiškia būti išgąsdintam, kol staiga neatsidursi miško vidury kartu su nekviestu namų svečiu.

Jis vėl nusišypsojo, tik šįkart šypsena bylojo: „Kokie kvaili padarai tos moterys, niekur negalima palikti jų vienų".

- Tu šitaip nusprendei įsitikinusi, kad telefonas miegamajame neveikia. Tiesa?

Nors Brendonas ir nebuvo visiškai teisus, aš linktelėjau galvą, nes nenorėjau ginčytis, tačiau svarbiausia, kad nieko gero neišeitų iš pokalbio su vyru, kurio veide atsispindi tokia veido išraiška: „Ak, tos moterys! Gyventi su jomis neįmanoma, tačiau neįmanoma ir be jų". Jei tik tu, Ruta, nepasikeitei, tai puikiai suprasi, ką turiu galvoje ir kodėl norėjau užbaigti pokalbį.

- Telefonas buvo paprasčiausiai išjungtas, - tarė Brendonas.

Jo balsas tapo panašus į pono Rodžerio, bandančio paaiškinti, jog kartais *tikrai* atrodo, kad po lova tūno pabaisa, bet iš tikrųjų juk taip nėra.

- Džeraldas ištraukė laidą. Jis tikriausiai nenorėjo, kad skambutis iš darbo pertrauktų jo fantazijas su prirakintomis moteriškėmis. Jis taip pat atjungė telefoną hole, tačiau telefonas virtuvėje kuo puikiausiai veikė. Visa tai perskaičiau policijos ataskaitoje.

Man prašviesėjo akyse, Ruta. Staiga aš supratau, kad visi prie ežero buvę ekspertai susidarė savo nuomonę apie tai, kodėl aš elgiausi būtent taip, o ne kitaip. Tai man nekenkė, tačiau mane pykdė ir truputį baugino tai, kad jie padarė išvadas ne iš to, ką jiems papasakojau ir ką jie rado vasarnamyje, o iš paprasčiausio fakto, jog esu moteris, todėl galima tikėtis, kad elgsiuosi tam tikru lengvai nuspėjamu būdu.

Tada nebelieka jokio skirtumo tarp Brendono Milherono tvarkingu trijų dalių kostiumu ir konsteblio Tygardeno nutrintais džinsais su raudonomis petnešomis. Esu tikra, kad visi vyrai galvoja apie moteris vienodai, Ruta. Daugelis iš jų išmoko ištarti tinkamus žodžius tinkamu momentu, tačiau, kaip sakydavo mano motina, „netgi kanibalas gali išmokti kalbėti kaip apaštalas".

Ir žinai ką? Brendonas Milheronas žavisi manimi ir mano elgesiu po Džeraldo mirties. Kartkartėmis įžvelgiu tai jo veide. Ir nors šį vakarą susižavėjimas dingo, neabejoju, kad rytoj vėl jį pamatysiu. Brendonas įsitikinęs, kad atlikau velniškai gerą ir drąsų darbą...žinoma, kaip moteris. Manau, jau prieš man papasakojant apie hipotetinį ateivį, jis buvo nusprendęs, jog pasielgtų lygiai taip pat... aišku, jei tuo metu jį būtų apėmusi karštligė. Man šovė į galvą mintis, kad vyrai galvoja, neva visos moterys mąsto it maliarija sergantys advokatai. Tuo būtų galima paaiškinti jų elgesį, ar ne?

Kalbu apie nusileidimą, - vyras prieš moterį, - bet ne tik apie tai. Turiu galvoje daug didesnius ir baisesnius dalykus. Brendonas ne-

suprato, ir tai neturi nieko bendra su lyčių skirtumu. Toks jau žmogaus prakeikimas: visi mes esame vieniši. Siaubingi dalykai dėjosi tame name, Ruta, o *jis to nesuprato.* Aš papasakojau jam viską, kad siaubas nesugraužtų manęs gyvos, o jis tik linkčiojo galvą, šypsojosi ir užjautė, galvodamas, jog man padeda. Tačiau jis nė kiek nepriartėjo prie tiesos... prie siaubo, kuris išaugo ir tapo dideliu juodu apsėstu namu mano pačios galvoje. Jis iki šiol tūno tenai ir kviečia mane užeiti, kada tik panorėsiu. Aš visai nenoriu grįžti, tačiau kartais jaučiu, kaip grįžtu prieš savo valią, o man tik įžengus, durys užsidaro ir užsirakina.

Na, nekreipk dėmesio. Maniau, man palengvės sužinojus, kad mano intuicija dėl telefono laidų klydo, tačiau veltui, nes viena mano pusė vis dar tikėjo, kad telefonas miegamajame vis tiek nebūtų veikęs, jei būčiau palindusi po kėde ir vėl jį įjungusi. Taip pat aš tikėjau, kad telefonas virtuvėje ėmė veikti gerokai vėliau, o ne tada, kai man jo reikėjo. Tikėjau, jog privalėjau rinktis: arba nešdintis po velnių savo „Mersedesu", arba mirti būtybės rankose.

Brendonas pasilenkė į priekį, kol lempa visiškai apšvietė jo veidą, ir tarė:

- Name nebuvo jokio vyro, Džese, todėl būtų geriau, jei išmestum jį iš galvos.

Tada vos susilaikiau nepasakiusi apie dingusius žiedus, tačiau mane kamavo nuovargis ir skausmai. Kai Brendonas išėjo, dar ilgai negalėjau užmigti. Netgi nuskausminanti tabletė nepagelbėjo. Mąsčiau apie odos persodinimo operaciją, kuri turėjo įvykti kitą dieną, tačiau ne per daugiausiai. Mintys sukosi apie žiedus bei pėdsaką, kurį mačiau tik aš viena, ir ar tikrai jis sugrįžo sunaikinti įrodymus. Prieš užmigdama nusprendžiau, kad nebuvo nei pėdsako, nei perlinio auskaro. O koks nors faras pastebėjo mano žiedus Džeraldo kabinete, šalia knygų spintos, ir juos pasiėmė. *Dabar jie jau kokio Liuistono lombardo vitrinoje,* - pamaniau. Ir visai nesupykau. Pasijutau taip pat, kaip ir aną rytą pabudusi „Mersedese" - kupina ramybės ir palaimos. Jokio ateivio nėra. Tik ilgapirštis faras, metantis žvilgsnį per petį, norėdamas įsitikinti, ar niekas nemato, ir įmetantis žiedus sau į kišenę. Beje, man visai nerūpėjo mano žiedų likimas. Per pastaruosius mėnesius supratau, kad vienintelė priežastis, kodėl žmogus nešioja žiedus ant rankų, yra ta, jog negali įsiverti jų į nosį. Bet

pamiršk tai. Jau gerokai įsidienojo, todėl nėra laiko spręsti moters būties problemas. Jau pats laikas papasakoti apie Reimondą Endriu Žuberą.

Džesė atsirėmė į kėdės atlošą ir užsidegė dar vieną cigaretę, nekreipdama dėmesio, kad liežuvio galiukas sustingo nuo didelės tabako dozės, skaudėjo galvą, o inkstai protestavo prieš tokį darbo prie kompiuterio maratoną. *Galingai* protestavo. Namuose viešpatavo mirtina tyla, o tai reiškė, jog kietuolė Megana Landis išėjo į parduotuvę ir cheminę valyklą. Džesė nustebo, kad Megė prieš išeidama nepabandė dar kartą atplėšti jos nuo kompiuterio. Tada ji nusprendė, kad namų prižiūrėtoja puikiai suprato, jog tik veltui švaistytų laiką. "*Kad ir kas ten būtų, tegul ji išsikrauna*", - tikriausiai mąstė Megė. Be to, ji čia tik dirbo. Nuo šios minties Džesei suskaudo širdį.

Viršuje sugigždėjo lenta. Džesės cigaretė sustingo per colį nuo lūpų. *Jis grįžo*, - suklykė Žmonelė. *O Džese, jis grįžo*!

Deja, ne. Džesė nukreipė akis į siaurą veidą, žvelgiantį į ją iš laikraščio iškarpos. *Aš puikiai žinau, kur tu esi, šunsnuki.*

Tačiau sąmonės dalis vis tiek įtikinėjo, kad jis, ne, ne jis, o erdvių kaubojus, meilės vaiduoklis, sugrįžo, tęsėdamas savo pažadą. Jis tik laukė, kol namas ištuštės, ir jei Džesė pakeltų telefono, stovinčio ant stalo krašto, ragelį, jis neveiktų kaip ir visi telefonai vasarnamyje tą naktį.

Tavo draugužis Brendonas kiek nori gali šypsotis, tačiau juk mes žinome tiesą, Džese, ar ne?

Staiga Džesė ištiesė sveikąją ranką, nukėlė telefono ragelį ir pridėjo prie ausies. Ji išgirdo pypsėjimą ir vėl padėjo ragelį į vietą. Niūri šypsenėlė nuvilnijo lūpomis.

Taip, aš žinau, kur tu esi, bjaurybe. Kad ir ką Žmonelė ir kitos ponios mano galvoje betvirtintų, mudu su Moliūgėliu žinome, kad tu vilki oranžinę uniformą ir sėdi galinėje kameroje apygardos kalėjime, kaip sakė Brendonas, kad kiti kaliniai nesusidorotų su tavim anksčiau, nei tave iššauks prieš tau lygius prisiekusiuosius... jei tik toks sutvėrimas kaip tu turi sau lygius. Mes kol kas dar neišmetėme tavęs iš galvos, bet greit išmesim. Aš tau pažadu.

Džesė vėl pažvelgė į monitorių, ir nors mieguistumas nuo tabletės ir suvalgyto sumuštinio jau buvo seniai praėjęs, ji jautė gilų nuovargį ir nebetikėjo, kad užbaigs tai, ką pradėjo.

“Jau pats laikas papasakoti apie Reimondą Endriu Žuberą”, rašė ji, tačiau ar sugebės? Džesė buvo tokia pavargusi: juk beveik visą dieną spaudinėjo klavišus. Galbūt geriau pakilti į viršų ir nusnūsti. Geriau vėliau negu niekada. Ji gali išsaugoti dokumentą, o rytoj ryte tęsti pradėtą darbą...

Moliūgėlio balsas sustabdė ją. Jis prabildavo labai retai, todėl Džesė atidžiai jo klausėsi.

Jei nusprendei baigti, Džese, tai nesivargink išsaugoti dokumentą. Paprasčiausiai jį ištrink. Abi gerai žinome, kad tau daugiau nebeužteks drąsos susidurti akis į akį su Žuberu - tai ne taip jau lengva. Kartais prireikia drąsos, kad ką nors aprašytum, išleistum visa tai iš giliausios pasąmonės kertelės ir sutalpintum ekrane.

- Taip, - sumurmėjo Džesė. - Kartais net drąsos nepakanka.

Ji įtraukė dūmą ir užgesino pusiau surūkytą cigaretę. Džesė dar kartą perbėgo akimis per iškarpas ir pažvelgė pro langą į Rytinę Promenadą. Jau nebesnigo. Skaisčiai švietė saulė, nors tai ilgai netruks: vasaris Meine toks nepastovus.

- Ką sakei, Moliūgėli? - Džesė kreipėsi į tuščią kambarį. Ji kalbėjo išdidžiu Elizabetos Teilor balsu, kurį taip mėgo vaikystėje ir kuris taip siutino jos motiną.

- Tęsime toliau, brangute?

Niekas neatsakė, tačiau Džesė ir nelaukė. Ji palinko į priekį ir vėl ėmė bėgioti klavišais. Ji rašė be pertraukos, net užmiršdama prisidegti cigaretę.

37

Jau pats laikas papasakoti apie Reimondą Endriu Žuberą. Tad įsipilk, brangioji, dar vieną puodelį kavos, o jei šalia dar turi brendžio butelį, būtinai išgerk lašelį. Taigi trečioji dalis.

Prieš mane ant darbo stalo guli visos laikraščių iškarpos, tačiau aš žinau daug daugiau, nei rašoma straipsniuose - abejoju, ar kas nors nutuokia, ką padarė Žuberas (tikriausiai įskaitant ir jį patį), ir ačiū Dievui. Daugybė dalykų, kurie galėtų tapti baisiausio naktinio košmaro scenarijumi, nepasiekė spaudos, o ir aš pati visai netrokštu viską žinoti. Apie laikraščiuose neskelbtus Žubero darbus išgirdau

praeitą savaitę iš keistai ramaus Brendono Milherono lūpų. Aš paprašiau, kad jis užsuktų pas mane, kai ryšys tarp mano ir Žubero pasakojimų tapo akivaizdus.

- Tai tu manai, kad tai tas pats vyrukas? - paklausė Brendonas. - Tas pats, kuris buvo kartu su tavim vasarnamyje?

- Brendonai, aš *įsitikinusi*, kad tai jis.

Jis atsiduso, dėbtelėjo į savo rankas, po to vėl atsisuko į mane. Sėdėjome tame pačiame kambaryje devintą valandą ryto, ir šįkart joks šešėlis netemdė Brendono veido.

- Turiu atsiprašyti, - tarė jis. - Aš tada nepatikėjau...

- Žinau, - kiek galima nuoširdžiau atsakiau aš.

- ... tačiau dabar tikiu. Viešpatie. Ką nori sužinoti, Džese?

Aš giliai įkvėpiau ir tariau:

- Absoliučiai viską.

Brendonas pasiteiravo, kam man to reikia.

- Jei pasakysi, kad tai ne mano reikalas ir liepsi man užsičiaupti, turėsiu su tuo susitaikyti, tačiau prisimink, jog prašai peržiūrėti jau baigtą bylą. Jei kas nors, kas žino, jog prižiūrėjau tave praeitą rudenį, pastebės, kad šniukštinėju Žubero pėdsakus šią žiemą, tai gali būti, kad...

- Kad įkliūsi į bėdą.

Šito nebuvau numačiusi.

- Taip, - sutiko Brendonas. - Tačiau, manau, kad galėsiu pasirūpinti savimi. Aš labiau nerimauju dėl tavęs, Džese. Gali vėl pasirodyti laikraščių viršeliuose, ir tai atsitiks po tiek pastangų, kad kuo greičiau iš jų dingtum. Ir tai dar ne pagrindinis dalykas. Žubero byla - pats šlykščiausias kriminalinis nusikaltimas po Antrojo Pasaulinio karo Naujojoje Anglijoje. Noriu pasakyti, kad ši byla atrodo tarsi būtų radioaktyvi, todėl niekas be velniškai svarios priežasties į tą užterštą zoną nekiša nosies.

Brendonas nervingai nusijuokė.

- Velnias, neturėčiau kišti ten nosies be svarios priežasties.

Aš atsikėliau, priėjau prie jo ir padėjau jo ranką ant savo kairiojo delno.

- Aš net per milijonus metų negalėčiau paaiškinti, kam man to reikia, bet tikriausiai suprantu, ką man tai duotų.

Brendonas padėjo savo ranką ant manosios ir linktelėjo galvą.

- Yra trys priežastys, - tariau aš. - Pirma, turiu įsitikinti, kad jis tikras. Antra, turiu įsitikinti, kad jo darbeliai tikri. Ir trečia, turiu įsitikinti, kad pabudus daugiau neišvysiu jo, stovinčio mano miegamajame.

Aš vėl grįžau į praeitį, Ruta, ir pradėjau verkti. Aš tikrai nevaidinau - ašaros pasirodė savaime, ir niekas negalėjo jų sustabdyti.

- Brendonai, prašau man padėt. Kiekvieną kartą, kai užgesinu šviesą, jis stovi kitame kambario gale, todėl eidama miegoti palieku įjungtas šviesas ir bijau, jog tai tęsis amžiniai. Tu vienintelis, kurio galiu paprašyti. Prašau man padėt.

Brendonas paleido mano ranką, išsitraukė nosinę iš savo itin tvarkingo kostiumo ir nušluostė man viedą. Jis tai atliko taip švelniai, tarsi mano mama, kai įsliūkindavau į virtuvę, verkdama dėl nubrozdinto kelio. Žinoma, tai būdavo daug anksčiau, nei spėjau tapti šeimos „girgždančiu ratu".

- Gerai, - pagaliau tarė jis. - Sužinosiu viską, ką tik galėsiu, ir tada perduosiu tau... jei tik norėsi. Bet perspėju tave, kad geriau prisisektum saugos diržus.

Brendonas daug ką sužinojo, ir dabar noriu tau, Ruta, visa tai perpasakoti, tačiau perspėju ir aš: Brendonas buvo teisus, kalbėdamas apie saugos diržus. Suprasiu, jei nuspręsi praleisti kelis puslapius. Norėčiau ir aš juos praleisti, bet esu tikra, kad tai - būtina ir galutinė mano terapijos dalis.

Šis pasakojimo skyrius, kurį pavadinčiau „Brendono pasakėle", prasideda 1984-1985 metais. Tada vakarinio Meino Ežerų rajone ėmė daugėti kapų vandalizmo atvejų. Apie panašius nutikimus imta pranešinėti iš tuzino miestelių ties Meino valstijos siena ir net iš Niū Hampšyro. Antkapių nuvartymas, aprašinėjimas kreida, atmintinių juostų vagystės nutikdavo dažnai, tačiau šie nusikaltimai buvo ne menki pokštai ir vagystės. Brendonas pavadino tai „kapų išniekinimu", kai prieš savaitę atnešė man pirmąjį pranešimą. Nuo 1988 metų toks pat apibūdinimas ėmė figūruoti ir visose policijos ataskaitose.

Nusikaltimai atrodė beprotiški pastebėjusiems ir tyrinėjusiems juos žmonėms, tačiau *modus operandi* buvo pakankamai atsargiai suplanuotas ir atliktas. Kažkas (galbūt du ar trys asmenys, bet labiau tikėtina, kad vienas asmuo) it vagis profesionalas įsilauždavo į

mažų miestelių kapinių laidojimo rūsius. Su savimi jis turėdavo grąžtus, atsuktuvus, metalo pjūklus ir turbūt keltuvą. Kaip sakė Brendonas, daugelis transporto priemonių turi tokius pat įrankių rinkinukus.

Įsilaužėlį domino tik rūsiai ir mauzoliejai, individualių kapų jis neliesdavo. Ir beveik visi įsilaužimai vykdavo žiemą, kai jau nebebūdavo įmanoma iškasti žemės, ir todėl kūnus saugodvo rūsiuose, kol šalčiai atlėgs. Įėjęs į rūsį, nusikaltėlis su atsuktuvu ir elektriniu grąžtu atidarydavo karstus. Jis būtinai nuimdavo nuo lavonų visus papuošalus ir replėmis ištraukdavo auksinius dantis bei dantis su auksinėmis plombomis.

Na, tai dar galima suprasti. Tačiau vagystė būdavo tik pradžia. Nusikaltėlis išdurdavo akis, nuplėšdavo ausis, perpjaudavo gerkles. 1989-ųjų vasarį Čiltono Atminties kapinėse buvo rasti du lavonai be nosių - akivaizdu, kad jis nulaužė jas plaktuku ar kirstuku. Pareigūnas, aptikęs šį nusikaltimą, pasakojo Brendonui:

- Tai nebuvo sunku, nes rūsyje tvyrojo baisus šaltis, todėl nosys tikriausiai nulūžo kaip kokie ledinukai. Įdomiausia, ką tas vyrukas ketino daryti su dviem nulūžusiomis nosimis. Galbūt prisikabino prie raktų grandinėlės? O gal apibarstė jas sūriu ir įkišo į mikrobangų krosnelę?

Beveik visiems išniekintiems lavonams trūko kojų ir rankų, kai kada ir galvų bei lytinių organų. Teismo ekspertizė teigė, jog stambiems darbams nusikaltėlis naudojo kirvį ir mėsininko peilį bei daugybę skalpelių subtiliems pjaustinėjimams. Beje, jis neblogai išmanė savo darbą.

- Talentingas mėgėjas, - apibūdino jį vienas Čemberleno apygardos šerifo padėjėjas. - Nenorėčiau, kad jis man operuotų tulžies pūslę, tačiau tikriausiai leisčiau jam pašalinti apgamą nuo mano rankos... tik, žinoma, pirmiausia suleisčiau raminančiųjų.

Kartais nusikaltėlis prapjaudavo lavonams pilvus bei kaukoles ir prikimšdavo juos gyvūnų išmatomis. Dažniausiai policija susidurdavo su seksualiniu išniekinimu. Jis būdavo niekuo neišsiskiriantis nusikaltėlis, kai vogdavo auksinius dantis, papuošalus ar kūnio dalis, tačiau tapdavo tikru džentelmenu seksualiniuose santykiuose su lavonais.

Turbūt dėl to man ir pasisekė.

Per mėnesį po pabėgimo iš vasarnamio aš daug sužinojau apie kaimo policijos darbą, bet tai nieko nereiškė, palyginti su informaci-

ja, gauta praėjusią savaitę. Labai stebino diskretiškas ir taktiškas mažų miestelių policininkų elgesys. Žinoma, kai patruliavimo zonoje gali laisvai visus vadinti vardais, ir su daugeliu iš jų tave sieja giminystės ryšiai, diskretiškumas tampa toks pat įprastas kaip ir kvėpavimas.

Mano bylos tvarkymas gali būti to keisto, rafinuoto diskretiškumo pavyzdys, tačiau Žubero byla buvo tvarkoma visai kitaip. Tyrimas tęsėsi septynerius metus, ir į jį įsitraukė daugybė žmonių: du valstijos policijos departamentai, keturių apygardų šerifai, trisdešimt vienas šerifo padėjėjas, ir tik vienas Dievas težino, kiek vietinių policininkų bei konsteblių. Visi jie tyrė tą pačią bylą, o 1989-aisiais net sugalvojo nusikaltėliui vardą - Rudolfas. Jie kalbėdavo apie Rudolfą rajono teisme, nagrinėjant kitas bylas; jie lygino informaciją apie Rudolfą įstatymų tvirtinimo seminaruose Augustoje, Deryje ar Votervilyje; jie aptarinėjo jį per pietų pertraukas.

- Mes net namuose nesiliaudavome galvoti apie jį, - pasakojo Brendonui policininkas - tas pats, kuris pasakojo ir apie nosis. - Tokie vyrukai kaip mes visada galvojame namuose apie tokius vyrukus kaip Rudolfas. Išgirsti šviežiausias datales iškylaudamas, apsvarstai jas su draugeliu iš kito skyriaus, kol stebi žaidžiančius savo vaikus, nes niekada nežinai, kada į galvą šaus geniali mintis.

Ir štai pati nuostabiausia istorijos dalis: visus šiuos metus policininkai žinojo, jog jie gaudo tikrą, gyvą pabaisą - patį tikriausią vampyrą - po visą vakarinę valstijos dalį, tačiau *laikraščiai tylėjo, kol Žuberas nebuvo suimtas*! Atrodo keista ir baisoka, bet vis dėlto nuostabu. Manau, kad dideliuose miestuose tokios informacijos ilgai nenuslėpsi, tačiau čia, Rytiniame Overšu, kol kas viskas klostosi puikiai.

Žinoma, gali paprieštarauti, kad septyneri metai - tikrai ilgas metas tokiam pamišėliui kaip Žuberas sugauti, bet Brendonas man paaiškino ir tai. Nusikaltėlis (jie tikrai jį taip vadino) veikdavo tik labai mažuose miesteliuose, kurių biudžetas leido tirti tik rimčiausias ir būtiniausias bylas... t.y. nusikaltimus prieš gyvuosius, o ne mirusius. Policininkai teigė, jog šioje vakarinėje valstijos dalyje veikia dvi automobilių vagių ir keturios parduotuvių plėšikų gaujos, ir tai dar ne viskas. Taip pat dar esama žmogžudžių, žmonų skriaudikų, plėšikų, greičio viršytojų ir girtuoklių. Be to, dar narkotikai. Juos perka ir par-

duoda, ir dėl jų žudomi žmonės. Pasak Brendono, Norvėjaus policijos šerifas nevartoja žodžio „kokainas": vadina jį „šūdinais milteliais". Netgi ataskaitoje jis taip ir rašo: „Š....i milteliai". Aš supratau, ką Brendonas norėjo man paaiškinti. Kai esi mažo miestelio policininkas, bandantis išsaugoti tvarką senučiuku „Plimutu", kuris kiekvienąkart grasina subyrėti viršijus septyniasdešimties mylių per valandą greitį, tai darbai automatiškai surašomi į eilę. Na, o vyrukas, mėgstantis žaisti su negyvėliais, tikrai nepretenduoja į pirmąsias sąrašo eilutes.

Klausiausi atidžiai ir su daug kuo sutikau, bet ne visada.

- Sutinku, tačiau kai kur bandoma išsisukti, - pagaliau tariau. - Noriu pasakyti, kad Žubero veiklos... na, vien „žaidimu su negyvėliais" nepavadinsi. O gal aš klystu?

- Visai ne.

Nė vienas iš mūsų nesiryžo tiesiai pasakyti, kad septynerius metus ši iškrypusi siela keliavo iš miestelio į miestelį, tyčiodamasi iš numirėlių, ir ją sustabdyti buvo daug svarbiau nei mergaites, vagiančias kosmetiką vietinėje vaistinėje.

Svarbiausia, kad niekas jo neužmiršo ir vis lygino informaciją. Toks nusikaltėlis kaip Rudolfas neramino policininkus dėl daugybės priežasčių, bet pagrindinė iš jų buvo ta, kad jei jam užteko beprotybės taip elgtis su mirusiaisiais, tai, galimas daiktas, jam užteks beprotybės taip pat pasielgti ir su gyvaisiais... Nors turbūt ilgai neišgyventum, kai Rudolfas savo kirviu perskeltų tau galvą. Policija irgi negalėjo suprasti, kur nusikaltėlis deda nukirstas galūnes. Brendonas ištarė frazę, kurią pastebėjo Oksfordo apygardos šerifo kabinete: „Galbūt Meilužis Rudolfas yra Rudolfas kanibalas". Šis teiginys buvo užtušuotas ne todėl, kad skambėjo it nevykęs pokštas, o kad netyčia nepapultų į spaudą.

Kai tik policininkams pasitaikydavo laisvesnė dienelė, jie iššniukštinėdavo kurias nors kapines. O vakariniame Meine jų nemažai, todėl kai kuriems iš tų vyrukų toks darbas tapo tiesiog hobiu. Teorija buvo paprasta: jei pakankamai ilgai mėtysi kauliukus, tai vis tiek kada nors iškris visi šešetukai. Ir pagaliau taip atsitiko.

Prieš dešimt dienų Kastlio apygardos šerifas Norisas Ridžvikas kartu su savo padėjėju sustojo prie apleistos klėties šalia Houmlendo kapinių. Ji šliejosi prie užpakalinių kapinių vartų. Buvo antra valanda nakties, ir jie jau ketino baigti tarnybą, tačiau padėjėjas Džo-

nas Lapointas išgirdo variklio ūžimą. Jie išvydo furgoną, kai šis jau važiavo pro vartus, nes tą naktį snigo, o furgono žibintai nedegė. Lapointas norėjo iškart sučiupti vyruką, kai tik šis išlips iš furgono ir nueis prie vartų, ketindamas juos atidaryti plėštuvu, tačiau šerifas jį sustabdė.

- Ridžvikas panašus į juokingą antiną, - pasakojo Brendonas, - tačiau jis žino, kada reikia pulti. Jis niekada nepamiršta ir teismo salės. To išmoko iš Alano Pengborno, kuris šerifavo dar prieš jį, o tai reiškia, kad jį mokė pats geriausias.

Palaukę dešimt minučių, taip pat išjungę šviesas ir pritildę variklį, Ridžvikas ir Lapointas nusekė paskui furgoną. Jie sekė furgono vėžėmis, kol suprato, kurlink šis važiuoja - į miestelio laidojimo rūsį vienoje kalvos šlaito pusėje. Abu mąstė apie Rudolfą, bet nė vienas neprasitarė balsu. Lapointas tvirtino, jog kitu atveju jiems nebūtų pasisekę.

Ridžvikas liepė padėjėjui sustabdyti mašiną kitoje kalvos pusėje, norėdamas suteikti vyrukui teisę „pačiam pasikarti". Kai Ridžvikas ir Lapointas, atkišę ginklus ir prožektorius, įėjo į rūsį, jie sugavo Reimondą Endriu Žuberą pusiau įlindusį į atvirą karstą. Vienoje rankoje jis laikė kirvį, o kitoje savo „gaidį", pasiruošęs, pasak Lapointo, veikti abiem įrankiais.

Spėju, jog Žuberas velniškai juos išgąsdino, kai prožektorių šviesoje jie pirmąkart išvydo jį, ir nė kiek nesistebiu - kas, jei ne aš, geriau galėtų įsivaizduoti, ką reiškia sutikti tokią būtybę kapinių rūsyje ir dar antrą valandą nakties. Žuberas serga akromegalija - progresuojančiu rankų, kojų bei veido pailgėjimu, kuris atsiranda, kai deformuojasi hipofizis. Todėl jo kakta buvo tokia išgaubta, o lūpos - atsikišusios į priekį. Jo rankos dėl tos pačios priežasties karojo ties keliais.

Prieš metus didelis gaisras sudegino beveik visą Kastl Roko centrą, todėl pavojingus nusikaltėlius gabendavo į Čemberleiną ar Norvėjų, bet nei šerifas Ridžvikas, nei jo padėjėjas Lapointas netroško važiuoti tenai apsnigtu keliu trečią valandą nakties. Tad jie nusivežė Žuberą į garažą, virtusį polcijos nuovada.

- Jie *teigė*, kad buvo labai vėlu, o keliuose pustė, - pasakojo Brendonas, - tačiau įtariu, kad tai dar ne viskas. Nemanau, jog šerifas Ridžvikas norėjo atiduoti laimikį kitiems, kol pats gerai jo neapžiūrėjo. Beje, Žuberas nesudarė jokių problemų: jis sėdėjo ant už-

pakalinės sėdynės tarsi „Pasakaičių iš rūsio" personažas ir dainavo gerai žinomą vėžliukų nindzių dainelę „Laimingi kartu".

Ridžvikas per raciją pranešė kitiems dviems padėjėjams, kad šie juos sutiktų. Jis įsitikino, kad Žuberas stipriai surakintas, o padėjėjai gerai apsiginklavę revolveriais ir šviežia kava, ir tada vėl kartu su Lapointu pasišalino. Jie sugrįžo į Houmlendą parsivežti furgoną. Ridžvikas užsimovė pirštines, atsisėdo ant žalio plastmasinio maišo, kurį farai mėgsta vadinti „įrodymų paklode" ir parvarė furgoną į miestelį. Jis važiavo atsidaręs visus langus, tačiau vis tiek tvirtino, jog viduje dvokė it mėsininko parduotuvėje, kurioje visą savaitę nebuvo elektros.

Pastatęs furgoną apšviestame miestelio garaže, Ridžvikas pirmą kartą gerai apžiūrėjo jo vidų. Ten mėtėsi kelios apipuvusios galūnės, taip pat pinta dėžė, tik daug mažesnė nei aš mačiau, bei amatininko lagaminėlis su įsilaužimo įrankiais. Atidaręs pintą dėžę, Ridžvikas rado šešis penius, sumautus ant džiuto virvės. Jis iškart suprato, kad tai - karoliai. Vėliau Žuberas prisipažino, kad dažnai juos užsidėdavo, išsiruošęs į kapinių žygius, ir tvirtino, kad jei per paskutinį įsilaužimą būtų juos užsidėjęs, tai niekas nebūtų jo sugavę.

- Jie atnešdavo man sėkmę, - tikino jis, ir turėdamas galvoje, kad jo taip ilgai niekas nesugavo, aš imu galvoti, jog jis tikriausiai neklydo.

Šlykščiausias vis dėlto turbūt buvo sumuštinis, gulintis ant keleivio sėdynės. Tarp dviejų duonos riekučių gulėjo žmogaus liežuvis, gausiai suteptas ryškiai geltonomis garstyčiomis.

- Ridžvikas dar suspėjo išlipti iš furgono ir tada apsivėmė, - tęsė Brendonas. - Jam pasisekė, nes valstijos policija būtų išdūrusi dar vieną skylę jo subinėje, jei šis būtų apvėmęs pagrindinius įrodymus. Tačiau aš būčiau pašalinęs šerifą iš pareigų dėl psichinių sutrikimų, jei šis *nebūtų* apsivėmęs.

Auštant jie išvežė Žuberą į Čemberleiną. Kol Ridžvikas pasisukęs į jį per apsauginį tinklelį skaitė jo teises (jis tai darė jau kokį trečią kartą - tokia jau Ridžviko natūra), Žuberas murmėjo, kad „labai apgailestauja, nes turbūt labai blogai pasielgė su tėčiu ir mamyte". Tuo metu pagal iš piniginės ištrauktus dokumentus jie jau buvo nustatę, kad Žuberas gyveno Motone, miestelyje kitoje Čemberleino

pusėje, todėl patupdęs Žuberą už grotų, Ridžvikas informavo Čemberleino ir Motono tarnautojus apie Žubero žodžius.

Pakeliui į Kastl Roką Lapointas pasiteiravo Ridžviko, kaip jis manąs, ką policininkai ras Žubero namuose.

- Nežinau, - atsakė Ridžvikas, - bet tikiuosi, kad jie nepamirš pasiimti dujokaukių.

Laikraščiuose netrūko radinių ir išvadų versijų, tačiau valstijos policija ir Meino generalinis prokuroras puikiai žinojo, kas dėjosi namelyje prie Kingstouno kelio dar tos pačios dienos vakare. Žubero „tėtis ir mamytė" - beje, pamotė ir jos vyras - buvo negyvi. Tokie jie jau ištisus mėnesius gulėjo čia, nors iš Žubero kalbos atrodė, kad tai įvyko tik prieš kelias dienas ar netgi valandas. Jis supjaustė juos abudu į gabaliukus ir suvalgė didžiąją „tėčio" dalį.

Kūno dalys mėtėsi po visą namą: vienos - supuvę, nors oras ir buvo šaltas, kitos - užkonservuotos. Užkonservuoti stovėjo daugiausia vyriški lytiniai organai. Ant lentynos šalia laiptų į rūsį policija rado apie penkiasdešimt stiklainių su akimis, lūpomis, pirštais ir sausgyslėmis. Žuberas tikrai mėgo konservuoti. Namai buvo prikimšti - tikrąja to žodžio prasme - vogtų daiktų, daugiausia iš vasarviečių ir kotedžų. Žuberas vadino juos „mano daiktai". Tai buvo buitiniai elektros prietaisai, įrankiai, sodininkystės inventorius ir daugybė moteriškų baltinių. Akivaizdu, jog jam patiko juos dėvėti.

Policija vis dar bando atskirti kūno dalis, kurias Žuberas parsinešė iš savo žygių į kapines, nuo tų, kurios buvo gautos kitu būdu. Ji tikėjo, kad per paskutinius penkerius metus jis turbūt užmušė tuziną žmonių, daugiausia balsuojančių pakeleivių, kuriuos jis pasisiūlė pavežėti savo furgonu. Kiek iš tikrųjų, dar neaišku, nes teismo ekspertai dirba labai lėtai. Iš paties Žubero nėra jokios naudos. Ir ne dėl to, kad jis nekalbėtų. Atvirkščiai - dėl to, kad jis per daug kalba. Pasak Brendono, Žuberas prisipažino padaręs virš trijų šimtų nusikaltimų, įskaitant ir Džordžo Bušo nužudymą. Jis tiki, kad Bušas - tai Dana Karvėj, mergina, vaidinanti davatką laidoje „Gyvai sekmadienio vakarą".

Nuo penkiolikos metų Žuberas gulėjo daugybėje psichiatrinių ligoninių, nes buvo sulaikytas už neteisėtus seksualinius ryšius su savo pusbroliu. Beje, pusbroliui tada tebuvo dveji metukai. Patį Žuberą, be abejo, irgi seksualiai išnaudojo jo tėvas, patėvis ir pamotė. Kaip ten sakoma? Obuolys nuo obels netoli krinta?

Žuberą išsiuntė į Geidž Pointą, - panašų į pataisos darbų kolonijos ir psichiatrinės ligoninės kombinaciją, - apkaltinę vaikų tvirkinimu. Po ketverių metų jį sveiką iš ten paleido. Tai buvo 1973 metais. 1975-uosius ir 1976-uosius Žuberas praleido Augustos psichiatrinėje klinikoje dėl juokelių su gyvūnais. Tikriausiai neturėčiau juokauti (esu tikra, jog manai, kad aš siaubinga), tačiau, tiesą sakant, nebežinau, ką daugiau daryti. Jaučiu, kad jei nesijuoksiu, imsiu be paliovos verkti. Žuberas sodindavo kates į šiukšlių dėžes, o paskui, įmetęs sprogmenų, jas suplėšydavo į gabalus. Štai ką jis darydavo... o kai toks užsiėmimas pabosdavo, prie medžio prikaldavo jauną šunytį.

1979-aisiais jį išsiuntė į Džuniper Hilą už šešiamečio berniuko išprievartavimą ir akių išdūrimą. Šįkart Žuberas turėjo ten pasilikti amžiams, tačiau kai reikalai, susiję su politika ir valstijos dotuojamomis institucijomis, ypač psichiatrinėmis ligoninėmis, - nesuklysiu pasakius, kad nieko nėra amžina, - pasikeitė, 1984 metais jį paleido iš Džuniper Hilo, patvirtinę, kad Žuberas visiškai sveikas. Brendonas ir aš manome, kad šis išgijimas labiau susijęs su skylėmis valstijos sveikatos biudžete nei su šiuolaikinės psichiatrijos stebuklais. Kad ir kaip ten būtų, Žuberas grįžo į Motoną pas savo pamotę ir jos sugyventinį, ir valstija jį visai užmiršo... prieš tai dar išdavusi jam vairuotojo pažymėjimą. Žuberas išlaikė egzaminą, gavo teises - kartais man atrodo, kad tai pats neįtikėčiausias faktas - ir 1984 ar 1985 metais ėmė lankytis vietinėse kapinėse.

Žuberas tikrai buvo užsiėmęs: žiemą plėšė rūsius ir mauzoliejus, rudenį ir pavasarį įsilauždavo į vasarnamius visame vakariniame Meine bei pasiimdamas viską, kas jam atrodė panašu į „jo daiktus". Akivaizdu, kad jis mėgo įrėmintas nuotraukas. Namo prie Kingstouno kelio palėpėje policija rado keturias pilnas nuotraukų dėžes. Pasak Brendono, jų ten buvo daugiau nei septyni šimtai.

Neįmanoma pasakyti, kiek į visa tai buvo įsitraukę „tėtis ir mamytė", kol Žuberas nenugalabijo ir jų. Tačiau jie tikrai viską žinojo, nes Žuberas net nesistengė nuslėpti savo purvinų darbelių. Na o kaimynai, žinoma, vadovavosi principu: „Jie apmoka sąskaitas ir rūpinasi savimi. Tai mūsų neliečia". Ko daugiau ir norėti?

Rūsyje policija rado didesnę pintą dėžę. Brendonas nukopijavo policijos padarytas nuotraukas, tačiau iš pradžių abejojo, ar verta man jas rodyti. Na... ir tai dar per švelniai pasakyta. Tai buvo vienin-

telis kartas, kai jis pasidavė vyriškoms vilionėms suvaidinti Džoną Veiną: „Palauk, mažyte, kol mes visus išžudysim, tik nebandyk atsigręžti. Aš tau pranešiu, kai viskas bus baigta".

- Aš beveik sutinku, jog Žuberas buvo kartu su tavim vasarnamyje, - tarė Brendonas. - Tikriausiai buvau tas kvailas strutis, įkišęs galvą į smėlį, kad net neapsvarsčiau tavo minčių. O juk viskas sutampa. Bet atsakyk man, Džese: kodėl nori viską žinoti? Kokia tau iš to nauda?

Nenumaniau, ką jam atsakyti, Ruta, tačiau buvau tikra: niekas nesugebės pabloginti mano padėtį, nes blogesnės ir būt nebegali. Tad aš tol spaudžiau Brendoną, kol pagaliau šis suprato, jog mažoji poniutė jokiu būdu nesugrįš į karietą, kol nepažvelgs į užmuštuosius. Ilgiausiai aš žiūrėjau į nuotrauką, kampe pažymėtą „DAIKITINIS VALSTIJOS POLICIJOS ĮRODYMAS NR.217". Žvelgiau į ją tarsi į vaizdajuostę, sudarytą iš baisiausių mano košmarų. Nuotraukoje matėsi atidaryta kvadratinė pinta dėžė, pilna kaulų, sumaišytų su brangenybėmis: niekučiais ir vertingais papuošalais, pavogtais iš vasarnamių ar numautais nuo lavonų rankų.

Žvelgiau į nuotrauką ir nejučia vėl grįžau į namą prie ežero. Supranti, net nereikėjo prisiminti - *viskas* iškilo kaip ant delno: aš, prirakinta ir bejėgė, stebiu, kaip šešėliai šoka ant jo išsišiepusio veido, ir girdžiu, kaip sakiau, jog jis mane gąsdina. Tada jis pasilenkia prie dėžes, nenuleisdamas savo karštligiškų akių nuo mano veido, ir aš išvystu, kaip jis įkiša beformę savo ranką į dėžę ir ima naršyti po kaulus ir brangenybes. Pasigirsta garsas, panašus į nusidėvėjusių kastanječių skambesį.

Ar žinai, kokia mintis tada mane apsėdo? Aš maniau, kad tai mano tėvas, mano *tėvelis* prisikėlė iš numirusiųjų, norėdamas pratęsti savo darbelius. „Daryk ką nori, - tariau jam. - Daryk ką nori, tik pažadėk po to mane paleisti. Tik pažadėk".

Manau, kad būčiau pasakiusi tą patį, jei ir būčiau žinojusi, kas jis toks. Tu tik pagalvok, Ruta. *Žinau*, kad būčiau pasakiusi tą patį. Ar supranti? Būčiau leidusi jam įkišti savo gaidį, kurį jis kišdavo į supuvusias vyrų lavonų gerkles, į save, jei tik jis būtų pažadėjęs, jog man nereikės dvėsti kaip šuniui, kenčiant nuo mėšlungio ir traukulių. Jei tik jis būtų pažadėjęs MANE IŠLAISVINTI.

Džesė stabtelėjo. Ji tankiai kvėpavo. Pažvelgė į žodžius ekrane ir staiga pajuto norą juos ištrinti. Ne todėl, kad gėdijosi Rutos (nors iš

tikrųjų taip ir buvo). Džesė paprasčiausiai nenorėjo turėti su jais nieko bendra, o neištrynus jokiu būdu to neišvengsi. Juk žodžiai sugeba patys save įpareigoti.

Bet tik tada, kai nesugebi pati jų kontroliuoti, - mąstė Džesė, tiesdama juodą dešinės rankos smilių. Ji palietė "IŠTRINTI" mygtuką - netgi stuktelėjo jį - tačiau ir vėl atitraukė. Juk tai - tiesa.

- Taip, - sumurmėjo ji tuo pačiu balsu kaip ir tada vasarnamyje. Tik šįkart Džesė nukreipė jį ne į Žmonelę ar protingąją Rutą. Ji kalbėjo tik su savimi: na, tai jau šioks toks progresas.

- Taip, tai tiesa.

Džesė jokiu būdu neištrintų tiesos, kad ir kokia siaubinga ji būtų. Galbūt ji nuspręs ir nesiųsti šio laiško (argi būtų gražu varginti šiuo skausmo ir beprotybės gabalu moterį, kurios nematė jau daugelį metų?), tačiau jo neištrins. Todėl geriau pabaigti jį paskubomis, kol dar neišblėso visa drąsa ir neapleido jėgos.

Džesė palinko į priekį ir vėl ėmė rašyti.

- Turi prisiminti ir sutikti su vienu dalyku, Džese, - tarė Brendonas. - Nėra konkrečių įrodymų. Taip, žinau, kad dingo tavo žiedai, tačiau, galimas daiktas, kad tu tada neklydai - kažkoks ilgapirštis faras galėjo juos priglausti.

- O daiktinis įrodymas Nr.217? - paklausiau. - Pinta dėžė?

Brendonas gūžtelėjo pečiais, ir staiga mane apėmė supratimo banga, poetų vadinama praregėjimu. Jis bandė mane įtikinti, kad pinta dėžė - tik atsitiktinumas. Tai nebuvo lengva, bet vis dėlto daug lengviau, nei patikėti likusia istorijos dalimi - o labiausia tuo faktu, kad toks pabaisa kaip Žuberas galėjo paliesti žmogaus, kurį Brendonas pažinojo ir mylėjo, gyvenimą. Tą dieną aš pamačiau Brendono Milherono veide, kad jis pasiryžęs ignoruoti krūvą įrodymų ir remtis kaip tik konkrečių įrodymų nebuvimu. Jis norėjo save įtikinti, kad aš pati viską išsigalvojau ir prisidengdama Žubero byla bandau paaiškinti savo haliucinacijas.

Be to, aš dar aiškiau supratau, kad ir pati sugebėsiu tuo patikėti. Aš suprasiu, jog klydau... tačiau galutinai sugriausiu savo gyvenimą, jei tai man pavyks. Vėl sugrįš balsai - ir ne tik Moliūgėlio ar Noros Kaligan, taip pat ir motinos, sesers, brolio, vaikų, su kuriais draugavau mokykloje, žmonių, kuriuos tik trumpam mačiau gydytojo ofise, ir tik vienas Dievas težino, kokius dar balsus. Manau, kad daugelis iš jų taptų tais pačiais baugiais NSO balsais.

Aš šito neiškęsčiau, Ruta, nes per tuos du mėnesius nuo mano sunkiųjų laikų vasarnamyje aš prisiminiau daugybę dalykų, kurių stengiausi neprisiminti. Svarbiausi prisiminimai iškilo tarp pirmos ir antros odos persodinimo operacijos, kai visąlaik gyvenau „ant medikamentų". Aš *nuolat girdėjau visus tuos balsus*, kurie vargino mane per tuos dvejus metus tarp saulės užtemimo ir brolio Vilio gimtadienio vakarėlio - kai jis iš manęs pasijuokė per kriketo žaidimą. Galbūt Vilio pokštas tapo kažkokia atsitiktine terapija. Tikriausiai tai įmanoma: argi nesakoma, kad mūsų protėviai išrado kepimą, paragavę gyvūnų mėsos iš gaisro nuniokoto miško? Tačiau nors pokštas galbūt kažkuo padėjo, viskas prasidėjo tik tada, kai rėžiau Viliui į dantis... ir tai dar ne svarbiausia. Svarbiausia, kad ištisus dvejus metus nuo saulės užtemimo tuzinas šnibždančių balsų mano galvoje ėmė kontroliuoti kiekvieną mano veiksmą. Kai kurie balsai buvo nuoširdūs ir tvirti, tačiau dauguma priklausė žmonėms, kurie bijojo ir manė, kad Džesė - nieko neverta maža našta, kuri nusipelnė visų jai nutikusių blogų dalykų ir turi dvigubai susimokėti už laimingas dieneles. Dvejus metus aš girdėjau šiuos balsus, Ruta, o paskui juos pamiršau. Ne po truputį, o iš karto.

Kaip galėjo taip atsitikti? Nežinau ir, beje, man tai visai nerūpi. Galbūt būčiau susimąsčiusi, jei reikalai būtų pablogėję, tačiau jie tik pagerėjo. Dvejus metus aš praleidau fugos būsenoje, suskaldžiusi sąmonę į daugybę nesuskaičiuojamų fragmentėlių. O tikrasis praregėjimas štai koks: jei nuostabiajam Brendonui Milheronui leisiu ir toliau laikytis savo nuomonės, baigsiu ten pat, kur pradėjau - Beprotnamio kelyje, šalia posūkio į Šizofrenijos bulvarą. Tik šįkart šalia nebus mažojo broliuko, kuris atliktų nemalonią siaubo terapiją. Šįkart turėsiu viską padaryti pati, kaip turėjau pati ištrūkti iš prakeiktų Džeraldo antrankių.

Brendonas stebėjo mane, stengdamasis įvertinti padarytą savo žodžių įtaką. Jam turbūt nepavyko, nes vėl pakartojo tą patį, tik truputį kitaip:

- Turi atsiminti, kad gali ir klysti. Be to, turi susitaikyti su mintimi, kad niekada tiksliai nesužinosi.

- Na, to jau nebus.

Jis pakėlė antakius.

- Yra puiki galimybė įsitikinti. Ir tu, Brendonai, man padėsi.

Jis vėl pradėjo šypsotis ta nemalonia šypsena, kuri bylojo, kad „negali gyventi su jomis, bet negali ir jų nušauti", tačiau pats Brendonas to nežinojo.

- Taip? Ir kaipgi aš tai padarysiu?

- Parodysi man Žuberą!

- O, ne, - atsakė jis. - Šito tai jau aš tikrai nedarysiu - *negaliu* padaryti - Džese.

Praleisiu valandą trukusius debatus, kurie nusileido iki tokių intelektualių teiginių lygio: „Tu iš proto išsikraustei, Džese" ir „Baik valdyti mano gyvenimą, Brendonai". Norėjau pamojuoti iškarpų iš laikraščių krūva, - esu tikra, jis būtų pasidavęs, - tačiau to neprireikė. Man tik paprasčiausiai reikėjo pravirkti. Man gėda tai pripažinti, tačiau tai tik dar vienas skirtumas tarp vyro ir moters. Brendonas nepatikėjo manimi, kol nepradėjau verkti.

Taigi jis priėjo prie telefono, paskambino keturiems penkiems asmenims ir sugrįžo man pranešti, jog rytoj Žuberas bus kaltinamas vagystėmis Kamberlendo apygardos rajono teisme. Ir jei tikrai noriu, - ir jei turiu skrybėlę su vualiu, - jis nuveš mane tenai. Aš iškart sutikau. O Brendonas laikėsi duoto žodžio, nors visa jo veido išraiška bylojo, jog jis daro didžiausią gyvenime klaidą.

Džesė stabtelėjo, o pradėjusi rašyti ėmė lėtinti tempą, žvelgdama pro monitorių tiesiai į vakarykštę dieną, kai šeši coliai sniego tebuvo balti grasinimai danguje. Ji regėjo švytinčius priešaky žydrus žiburėlius, jautė, kaip mėlynas Brendono "Bymeris" sulėtina greitį.

Mes pavėlavome į teismo posėdį, nes kelią užtvėrė apsivertęs treileris. Brendonas to nepasakė, tačiau jaučiau, jog tikėjosi atvažiuoti per vėlai, kai Žuberas jau bus išvestas į savo kamerą geriausiai saugomo sparno apygardos kalėjime gale. Tačiau sargybinis prie durų patvirtino, kad teismo posėdis dar nesibaigė. Atidaręs duris, Brendonas pasilenkė ir sušnibždėjo man į ausį:

- Nuleisk vualį, Džese, ir jokiu būdu jo nepakelk.

Aš taip ir padariau. Tada Brendonas apkabino mane per liemenį ir įvedė į vidų. Teismo salė...

Džesė išplėstomis, nieko nematančiomis, pilkomis akimis pažvelgė į vakarėjantį dangų.

Ji pasinėrė į prisiminimus.

38

Teismo salė, nušviesta stiklinių rutuliukų, Džesei asocijuojasi su jaunystės krautuvėlėmis. Atmosfera čia tokia mieguista, kaip šaltą žiemos dieną mokyklos klasėje. Eidama į priekį, ji jaučia tik Brendono ranką ant liemens išlinkio ir it voratinklio vualio prisilietimus prie skruostų. Džesei atrodo lyg ji būtų nuotaka, vedama prie altoriaus.

Du teisininkai stovi prie teisėjo stalelio. Teisėjas, palinkęs į priekį, žiūri tiesiai į jų veidus, ir visi trys kažką tyliai murma. Džesei jie atrodo panašūs į atgijusį Bozo eskizą iš Čarlzo Dikenso romano. Teismo antstolis stovi kairėje, šalia Amerikos vėliavos. Prie pat jo teismo stenografistė laukia, kol prasidės gyva diskusija, kuri ką tik buvo nutrūkusi. O prie ilgo stalo tolimiausiame turėklų, skiriančių žiūrovus nuo teismo dalyvių, gale sėdi kaulėta, neįtikėtinai aukšta figūra, aprengta ryškiai oranžine kalinio uniforma. Šalia jo sėdi kostiumuotas vyriškis - turbūt dar vienas juristas. Vyras oranžine kalinio uniforma pasilenkęs kažką rašo.

Kažkur už milijono mylių nuo čia Džesė jaučia, kaip Brendono Milherono ranka dar labiau suspaudžia jos liemenį.

- Na, jau pakankamai arti, - murma jis.

Džesė pasitraukia nuo Brendono. Jis klysta: dar *nepakankamai* arti. Brendonas net nenutuokia, ką ji galvoja ar jaučia, bet tai nesvarbu. Visi balsai tampa vienu. Džesė apsidžiaugia šia netikėta vienybe. Ji žino: jei neprieis pakankamai arti, jis niekada nenutols nuo jo. Jis visada tupės spintoje, stovės už lango ar slėpsis po lova vidurnakčio tamsoje, išsišiepdamas ta mirtinai išblyškusia šypsena, kuri leidžia pademonstruoti auksinius dantis giliai burnoje.

Džesė eina turėklų link. Vualis it švelnūs pirštai liečia skruostus. Ji girdi, kaip murma sunerimęs Brendonas, tačiau garsas sklinda dešimties šviesmečių atstumu nuo jos. Arčiau (tačiau vis tiek kitame žemyne) vienas iš teisininkų, stovinčių prie stalo, šnibžda:

- ...manau, kad valstija neperkalbama šioje byloje, Jūsų Prakilnybe, ir jei tik pažvelgtumėte į bylą "Kastongvajus prieš Holį"...

Teismo antstolis iš pradžių įtartinai, paskui nusiraminęs pažvelgia į Džesę, kai ši pakelia vualį ir nusišypso jam. Vis dar žiūrėdamas į ją, teismo antstolis nukreipia nykštį į Žuberą ir pakrato galvą. Džesė lengvai supranta šį gestą, nors ir yra emociškai įsiaudrinusi: "*Laiky-*

kitės atokiau nuo tigro, ponia. Nepapulkite jam į nagus". Tada jis visai nusiramina, nes tobulasis, kilmingasis riteris Brendonas pasiveja ją. Tik antstolis, žinoma, neišgirsta, kai Brendonas burbteli:

- Nuleisk vualį, Džese, arba aš pats tai padarysiu!

Džesė ne tik atsisako jo klausyti, ji atsisako net pažvelgti jo pusėn. Ji žino, kad jis tuščiai grasina: Brendonas jokiu būdu nesukeltų sąmyšio teismo salėje - nors Džesei tai ir nerūpi. Jai patinka Brendonas, bet tie laikai, kai ji paklusdavo vyro valiai, jau baigėsi. Džesė beveik nejaučia, kad Brendonas burbuliuoja pašonėje, teisėjas tariasi su gynėju ir apygardos kaltintoju, o teismo antstolis vėl snūduriuoja savo kampe. Jos veide vis dar šviečia sustingusi maloni šypsena, tačiau širdis it pašėlusi daužosi krūtinėje. Ji tik per du žingsnius nuo turėklų - per du *mažus* žingsnelius - ir pastebi, kad neatspėjo, ką daro Žuberas. Jis ne rašo, o piešia. Jo piešinys vaizduoją vyrą su pakilusiu peniu, ilgu kaip beisbolo lazda. Nulenkęs galvą, vyras masturbuojasi. Džesė puikiai mato piešinuką, tačiau nukritę plaukai užstoja paties dailininko veidą.

- Džese, tu negali... - sugriebdamas už rankos, Brendonas bando ją sustabdyti.

Ji net neatsigręždama nužeria jo ranką. Džesė sutelkia visą dėmesį į Žuberą.

- Ei, - ji sušnabžda jam. - Ei, tu!

Jis nereaguoja. Džesę apima nerealybės jausmas. Negi ji gali taip pasielgti? Ir ar tikrai ji tai daro? Atrodo, kad niekas jos nepastebi.

- Ei! Šūdžiau! - truputį garsiau ir pikčiau sušnabžda ji. - Pssst! Pssst! Ei, aš kreipiuosi į tave!

Nepatenkintas teisėjas pakelia galvą - pagaliau *kažkas* ją pastebėjo. Brendonas beviltiškai sudejuoja ir sugriebia Džesę už peties. Ji ištrūktų iš jo glėbio, jei jis bandytų nutempti ją atgal, nors toks spyriojimasis ir nuplėštų viršutinę suknelės dalį. Tačiau Brendonas turbūt tai supranta, nes paprasčiausiai priverčia ją atsisėsti ant tuščio suolo už gynėjo stalelio (visi suolai tušti, nes tai - uždaras posėdis), ir kaip tik šią akimirką Reimondas Endriu Žuberas atsisuka į Džesę.

Groteskiškas jo veido asteroidas riebiomis lūpomis, siaura nosimi ir apvalia it kiaušinis kakta visiškai niekuo neįdomus ir tuščias... tačiau tai tas pats veidas. Džesė išsyk jį atpažįsta, ir ją apima stiprus jausmas. Ne, tai ne siaubas, o palengvėjimas.

Žubero veidas iškart įsižiebia. Skruostus tarsi išmuša raudonis, o akyse pasirodo paslaptingos kibirkštėlės, kurias Džesė matė ir anksčiau. Jos spokso į ją beviltiško pamišėlio žvilgsniu, kaip ir tada vasarnamyje ant Kašvakamako ežero kranto. Džesė it užhipnotizuota žiūri tiesiai jam į akis, įžvelgdama atpažinimą.

- Pone Milheronai? - iš kitos visatos skardžiai kreipiasi teisėjas. - Pone Milheronai, ar galite paaiškinti, ką čia veikiate, ir kas toji moteris?

Reimondas Endriu Žuberas dingsta: vietoj jo atsiranda erdvių kaubojus, meilės vaiduoklis. Per didelės lūpos vėl atsiviepia, atidengdamos dantis - pageltusius laukinio žvėries dantis. Džesė it vilko akių oloje išvysta aukso spindesį. Lėtai, labai lėtai grįžta naktinis košmaras ir ima judėti. Naktinis košmaras tiesia iškrypusias ilgas oranžines rankas.

- Pone Milheronai, norėčiau, kad jūs ir nekviesta jūsų viešnia nedelsiant prieitumėte prie mano stalo!

Teismo antstolis, išgąsdintas grėsmingo teisėjo tono, pabunda iš snaudulio. Stenografistė apsidairo. Džesė mano, kad Brendonas paima ją už rankos, norėdamas paklusti teisėjo įsakymui, tačiau nėra tuo tikra. Be to, koks skirtumas - ji vis tiek negali net pajudėti. Atrodo, kad ji iki pusės įmūryta į cementą. Be abejo, vėl prasidėjo saulės užtemimas. Po tiek metų žvaigždės vėl šviečia dienos metu. Šviečia Džesės galvoje.

Džesė sėdi ir stebi, kaip išsiviepusi būtybė oranžine uniforma kelia savo beformes rankas, nenuleisdama nuo jos savo blausaus žvilgsnio. Jis kelia rankas, kol šios sustingsta ore per pėdą nuo išbalusių ausų. Jo mimika siaubingai išraiškinga: Džesė beveik mato lovos stulpelius, kai būtybė oranžine kalinio uniforma ima sukti savo ilgapirštes rankas... o paskui pradeda purtyti jas lyg būtų prirakintas antrankiais, kuriuos tik moteris juodu vualiu gali matyti. Balsas, išslydęs iš išsišiepusios burnos, sudaro keistą kontrastą su nenormaliai peraugusiu veidu - jis priklauso protiškai atsilikusiam vaikui.

- Tu *niekas*! - tuo vaikišku drebančiu balsu sušunka Reimondas Endriu Žuberas. Balsas it peilio ašmenys perskrodžia tvankų teismo salės orą. - Tu tik šešėlis mėnulio šviesoje!

Ir tuomet jis pradeda juoktis. Būtybė krato rankas antrankių, kuriuos mato tik juodu, viduje ir juokiasi... juokiasi... juokiasi.

39

Džesė norėjo pasiekti cigaretes, tačiau numetė jas ant grindų. Ji vėl atsigręžė į kompiuterį, nė nemanydama jas pakelti.

Jaučiau, kaip kraustausi iš proto, Ruta. Tada išgirdau kažkokį balsą savo viduje. Tikriausiai Moliūgėlio, kuri parodė man, kaip išsivaduoti iš antrankių, ir liepė judintis, kai bandė įsiterpti Žmonelė - Žmonelė su savo susimąsčiusia apsimestine logika. Tegul saugo tave Dievas, Moliūgėli.

Neleisk jam jausti pasitenkinimą, Džese! - tarė Moliūgėlis. *Ir neleisk Brendonui nutempti tave, kol nepadarei to, ką privalai padaryti!*

Brendonas bandė mane nutempti, uždėjęs rankas man ant pečių. Teisėjas daužė savo plaktuku į stalą, o teismo antstolis bėgo prie mūsų. Tad man liko paskutinė sekundė atlikti tai, kas buvo svarbu ir turėjo parodyti, kad joks saulės užtemimas nesitęsia amžinai. Todėl aš...

Todėl ji palinko į priekį ir spjovė jam tiesiai į veidą.

40

Staiga Džesė atsilošė, užsidengė rankomis akis ir ėmė verkti. Ji verkė gal dešimt minučių, - garsus pasikūkčiojimas tuščiame name, - paskui vėl pradėjo rašyti. Džesė dažnai stabteldavo, norėdama ranka nubraukti ašaras. Po kurio laiko ašaros išdžiūvo.

... todėl aš palinkau į priekį ir spjoviau riebų spjūvį tiesiai jam į veidą. Nemanau, kad jis tai pastebėjo, tačiau nesvarbu. Juk taikiausi ne į jį.

Turėsiu sumokėti baudą už tokią privilegiją. Brendonas sako, jog ji bus nemaža, tačiau pats Brendonas išsisuko tik papeikimu, ir tai man daug svarbiau už bet kokią baudą, nes juk tai aš priverčiau jį nusivesti mane į teismo posėdį.

Na, štai ir viskas. Aš tikrai išsiųsiu šį laišką tau, Ruta, ir ateinančias savaites nekantraudama lauksiu tavo atsakymo. Visus tuos metus aš nelabai pagarbiai elgiausi su tavimi, ir nors tai ne mano vienos kaltė - aš tik dabar imu suprasti, kaip dažnai mus stumdo kiti, nors ir giriamės savikontrole bei pasitikėjimu savimi - tačiau vis tiek

noriu tavęs atsiprašyti. Dar noriu pasakyti, kad pradėjau tikėti, jog aš tikrai pasveiksiu. Gal ne šiandien, ne rytoj ir ne kitą savaitę, bet vis tiek greitai. Būsiu tokia sveika, kiek tik leidžia mirtingųjų privilegijos. Gera žinoti, kad išlikimas - viena iš galimybių. Ir kartais tai būna panašu į pergalę.

Myliu tave, brangioji Ruta. Praeitą spalį tu ir tavo įžūlusis balsas padėjo man išgyventi, nors tu pati apie tai nė nenutuokei. Labai tave myliu.

Sena tavo draugė
Džesė

P.S. Prašau atsakyk man. O gal geriau paskambink... labai prašau.

D.

Dar po dešimties minučių Džesė padėjo didžiulį užklijuotą voką ant stalo priekiniame hole. Ji sužinojo Rutos adresą iš Kerolos Ritenhous ir kaire ranka užrašė jį ant voko kreivomis raidėmis. Šalia jo ji padėjo raštelį, taip pat parašytą tokiomis pat kreivomis raidėmis.

“Mege, prašau jį išsiųsti. Jei pakviesiu tave ir prašysiu to nedaryti, tu sutik... ir po to vis tiek jį išsiųsk”.

Džesė priėjo prie svetainės lango ir žvelgdama į įlanką truputį ten pastovėjo. Jau temo. Pirmąkart Džesės neapėmė siaubas.

- Na ir kas, - ištarė ji tuščiam kambariui. - Lai ateina naktis.

Tuomet Džesė apsisuko ir lėtai užlipo į antrą aukštą.

Kai po valandos, sutvarkiusi visus reikalus, Megana Landis grįžo namo ir pastebėjo laišką hole ant stalo, Džesė, užsiklojusi dviem antklodėmis, kietai miegojo svečių kambaryje, kurį dabar vadino “savuoju”. Pirmą kartą po tiek mėnesių sapnai buvo malonūs, ir maža šypsenėlė nuvilnijo jos lūpomis. Kai šaltas vasario vėjas ėmė landžioti po pastoges ir kaukti kaminuose, Džesė dar labiau susisiautė į antklodes... tačiau ši mažutė išmintinga šypsenėlė neišblėso.

1991 m. lapkričio 16 d.
Bangoras, Meino valstija

Stephen King

DŽERALDO ŽAIDIMAS

Romanas

Redaktorius J.Vabuolas
Dailininkas A.Šimakauskas

Formatas 84x108 1/32. Popierius ofsetinis. Garnitūra 10 p.
SL Nr. 2021. Ofsetinė spauda 8 sąl.sp.l.
Užsakymo Nr. 261 Kaina sutartinė.
Išleido "Mažasis Eridanas", 3009 Kaunas, Partizanų 4.
Spausdino Adomo Jakšto spaustuvė,
Girelės 22, 4320, Kaišiadorys.

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS

Džesė ir Džeraldas, žavių sutuoktinių pora, nusprendžia praleisti vieną ankstyvo rudens dieną savo nuošalioje viloje prie ežero ir drauge patenkinti Džeraldo seksualinę užgaidą - pažaisti erotinį žaidimą su antrankiais prie lovos prirakinta žmona... Netikėtai vyrą ištikęs širdies smūgis ilgam įkalina Džesę lovoje, kur sukaustyta plieninėmis apyrankėmis ji ir pasitinka siaubingiausią savo Gyvenimo Naktį...